ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\F\Forstchen Wiliam\Forstchen_W_R-WC4-Cena_svobody.PDB

PDB Name: Forstchen_W_R-WC4-Cena_svobody
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

W. R. Forstchen & B. Ohlander

CENA SVOBODY

Po porážce Kirathů se plukovník Blair oddával poklidnému životu farmáře. Je však povolán zpět do aktivní služby, aby bojoval proti povstalcům a pirátům z Pohraničních světů. Plukovník Blair zjišťuje, že boj s lidmi je něco úplně jiného, než boj s mimozemskou kočičí rasou. Tihle tvorové jsou zákeřní...

"Tak tohle přesahuje všechny meze," prohlásil Maniak hlasem, ve kterém se mísilo pobavení a znechucení. "Já mu narvu kvér do ucha a s ním to ani nehne." Podíval se na Blaira. "To je nějaký váš kamarád?" Vyvalil oči. "Plukovníku, " vyhrkl, " vždyť vy jste bledý jako duch. Kdybych vás neznal lip, myslel bych si, že vás to vyděsilo." Odmlčel se. "Hergot, vždyť vy jste vyděšený."
Blair se snažil uklidnit o závod bušící srdce. Několikrát polkl. "Já nevím," řekl chabě. "Byl rychlý, rychlejší než já. Dostal mě, Todde, a já jsem proti tomu nedokázal nic udělat. To se mi ještě nikdy nestalo." Sáhl si na ret. Když ruku odtáhl, byla na ní krev. Uvědomil si, že si jej musel rozrazit, když ho muž s pískovými vlasy srazil na zeď.
Marshallův výraz si Blair vykládal jako směs obav a pohrdání, a o to hůř se cítil. Maniak otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak gestem Blairovi naznačil, že má jít ke stolu, a dal mu přednost. Tvářil se ustaraně.
"Ehm, plukovníku," řekl ostýchavě, "možná bychom to měli odvolat. Možná byste se měl vrátit na farmu a krmit prasata."

prolog

Major Tom Vale přepnul navigační systém na soustavu Nephele, a když se na jeho průhledovém displeji objevila mapa soustavy, usmál se. Konvoj složený ze tří malých nákladních lodí a jeho čtyř doprovodných lehkých stíhaček Šíp sice dorazí k přeskokovému bodu pozdě, ale stále v přijatelném rozmezí. Pokud ovšem jednomu ze starých transportních plavidel nevysadí další motor. Takové zdržení by celý jeho časový rozvrh poslalo do horoucích pekel.
Přejel prstem po plánované trase hlídek. Jeho Šípy měly za úkol doprovodit konvtj k přeskokovému bodu, ovšem pokud bude potřebovat nahnat čas, může vynechat hlídkové okruhy po soustavě. Pohodlně se opřel, šťastný, že vyřešil nejtěžší problém, který ho nejspíš za celý den bude čekat.
Celý okruh představoval typickou nephelskou procházku - dlouhou a nudnou. Major přežil dvanáct let boje proti Kilrathům a dva další roky vratkého, neklidného míru na hranicích. Velet hlídkové peruti v třetiřadé soustavě pro něho byl dokonalý úkol na závěr kariéry, než odejde do výslužby.
Šťastně se doširoka usmíval. Měl už právo se nudit, dokonce se mu to líbilo. Samozřejmě si dával záležet na tom, aby si pravidelně stěžoval na osobním oddělení. Ty parchanty v týlu na ústřední personalistice by kolektivně klepla pepka, kdyby se jim mělo donést, že nějaký důstojník je v přidělené funkci šťastný.
Čelní dvojice roje, složená z Tygřice a jejího čísla Vrabčáka, se držela před jádrem konvoje. Nad každým bokem vedoucí transportní lodě visela jedna stíhačka připravená napadnout cíle, které by se blížily ke konvoji zpředu. Vale se ohlédl po svém čísle. Jizvák letěl ve volné formaci po jeho levém boku, za civilními loděmi a kousek pod nimi.
Major zapnul všeobecný kanál perutě a odkašlal si. "Kontrola stavu paliva," řekl.
"Osmdesát tři procent," odpověděla Tygřice.
"Sedmdesát dva," ozval se Vrabčák.
"Osmdesát šest," odvětil Jizvák.
Vale spokojeně pokýval hlavou. Čísla obvykle spotřebovala víc paliva než vedoucí dvojic a Tygřice Vrabčáka neustále zaměstnávala. Major nepřestával nacházet cynické pobavení v tom, s jakou chválou se jeho úspory paliva odrážely v jeho výkonnostních hodnoceních. Jeho nadřízení, všechno veteráni ošlehaní bojem, o kterých si myslel, že by měli mít víc rozumu, se do hodnocení rozepisovali šířeji o tom, jak šetří vzácnými zdroji, než o tom, jak dobře vycvičil svou peruť nebo jak ji vedl v akci. Ať žije loďstvo mírové doby. Zpátky k leštění výložek, k lezení do zadků a k boji nanejvýš proti nudě.

Válka s Kilrathy skončila před více než dvěma roky a jemu připadalo, že lodstvo se už pilně zaměstnává zapomínáním toho, co se za tři desetiletí konfliktu naučilo.
Věděl, že by ho nemělo příliš překvapovat, s jakou rychlostí se po válce změnily priority. Výstavba flotily přinášela pracovní příležitosti a před senátem, dychtivým znovu vybudovat rozvrácené hospodářství Konfederace, se dala zdůvodnit. Zásobování vojska, rozpočty na bojovou připravenost a financování výcviku nepřispívaly místní zaměstnanosti tak viditelně a bylo snadné je osekat - jak se často dělo. Výsledkem bylo, že důstojník, který uměl ušetřit peníze, měl větší šanci na povýšení než ten, který uměl ušetřit životy. To byla banální pravda, která se za celá staletí nezměnila. Bohužel.
Ve vysílačce zapraskal hlas Tygřice, která poučovala jejich místního kadeta o jemných finesách dálkových hlídkových letů, konkrétně o rychlých krouživých vybočeních, jež byla pro peruť přidělenou k obraně soustavy denním chlebem. Marlena předvedla hotové zázraky, když dokázala nejnovějšího příslušníka perutě vycepovat v tak krátkém čase. Major byl rád, že se jí vždy zastával. Její prostořekost ji beznadějně zbavila jakýchkoliv vyhlídek na povýšení, a to dokonce už za války.
Poslouchal, jak Vrabčákovi udílí stručné pokyny a jemně ho opravuje, když se je nováček snažil provádět. Její obvyklá uštěpačnost se při práci s mladším pilotem kamsi vytrácela. Vale se zakřenil. Neočekával, že z ní bude tak důkladný instruktor. V duchu si poznamenal, že má do kolonky "Poznámky" v osobním hodnocení Tygřice připojit řádek pochvaly. Pár vlídných slov na téma "dobře se sehrává s ostatními" by snad mělo přesvědčit komisi, že si Marlena zaslouží kapitánské frčky. Jinak by ji na konci roku propustili kvůli "nadměrné době bez povýšení".
Vrabčák měl na mlíčňáka jemnou ruku, dobré instinkty a docela přesný odhad pro střelbu s předsazením. Až se zacvičí, bude pro peruť skvělým přínosem. Je ovšem ještě třeba zapracovat na jeho postojích. Tomu klukovi se hlavou honí představy odvážných akcí z paluby letounových lodí. Těžko snáší realitu služby v zapadákově jako Nephele, obzvlášť jako jediný zelenáč v partě utahaných veteránů.
Vale věděl, že mládenci vadí, že se nenarodil dost brzy na to, aby "odvedl svůj kousek práce" ve válce proti Kilrathům. Připomínal Valeovi všechny ty mladé ztřeštěnce, jejichž sny o slávě často končily v prázdné rakvi vystřelené do vesmírného prostoru. Jejich "sláva" obvykle získala podobu jména vyrytého do pivní sklenice v baru, kde se slézali piloti, a medaile poslané domů místo rakve.
Jeho taktický systém zapípal a vyrušil ho tak z bloumání v myšlenkách. Aširí Maru se odchylovala od kursu. Zase. Z menu na displeji vysílačky navolil její kanál.
"Nejvyšší Eso volá Aširí Maru," ohlásil se a doufal, že se mu rozmrzelost příliš neprojevuje v hlase.
Spojová obrazovka zamrkala a nabídku volby kanálů vystřídal obraz patronky Maru, ženy s ostře řezanou tváří, kterou znal jen jako Sibérii. "C' chcete?" zeptala se nevrlým bručivým hlasem. Její výraz dával zřetelně najevo, že ji vyrušil uprostřed nějaké činnosti nesmírně důležité pro chod lodi. Ze špíny, kterou zahlédl na přepážce za ní, usoudil, že úklidu se na její lodi nepřikládá velká důležitost.
"Přizpůsobte svůj kurs pohybům konvoje," prohlásil. Napadlo ho, že to i jemu samému zní trochu pánovitě. Pokusil se zmírnit tón. "Už zase vybočujete. Přece jsem vám říkal, že vás nebudeme moci chránit, když se zatouláte moc daleko."
"A já se vás znovu ptám, generále," odsekla a škrábala se přitom v podpaží, "Před čím nás chcete chránit? V Nefi nejni kromě vás a nás živá duše. Nechápu, proč vy vojclové furt vobtěžujete slušný lidi. Válka je v tahu, ne?"
Vale si povzdechl. Patronka Maru na něho vzdorně hleděla. V takových chvílích mu válka opravdu chyběla. Tehdy by to té ušklíbající se mrše mohl na základě tísňových předpisů napařit za odmítnutí spolupráce s vojenskými úřady, až by zčernala, kdyby se na něho jen křivě podívala. Vojenské právo má i své dobré stránky, pomyslel si. Stále se snažil dát dohromady nějakou civilní odpověď, když se na kanál vmísil Vrabčák. "Vrabčák volá Svrška." Vale se mladíkovu vzrušenému hlasu otcovsky usmál."Mám něco na skeneru. Jedna červená značka... Moment, pravé zmizela."
Vale se zamračil na svůj taktický displej. Zbloudilá kometa nebo pytel odpadků by takhle nezmizely. Vale odhadoval, že kluk se leká stínů.
"Rozumím, Vrabčáku," odpověděl. "Sledujte prostor dál a dejte mi vědět, kdyby se to opakovalo." Zamyšleně poklepal prsty na řídicí páku. Vrabčák letí před transportními loděmi na levé straně, Tygřice na pravé. Bylo stěží možné, že by Vrabčák zachytil signál skeneru, který by se nacházel těsně mimo dosah Tygřice.
Přepnul kanál na Marleninu frekvenci. "Svršek volá Tygřici."
Na obrazovce se objevila Tygřice, která točila hlavou sem a tam, jak si prohlížela prostor kolem sebe. "Vím, na co se chcete zeptat, šéfe," prohlásila. "Ne, neviděla jsem to." Na chvilku se odmlčela. "Mám ho poslat, aby to prověřil zblízka? Bylo by to dobré praktické cvičení."
Vale to zvažoval. "Ne, raději ne. Už nám v tomhle kvartále jednou skrouhli příděly paliva. Potřebujeme šťávu víc než on praxi."
Tygřice se zachmuřila. "Lakomí hajzlíci. Inkoust na smlouvě ještě ani neoschl a už osekali rozpočet."
Vale neříkal nic. Souhlasil s ní, ale nechtělo se mu nechat se přistihnout při kritice představených na otevřeném kanálu. Na barových stoličkách poletovalo příliš mnoho nezaměstnaných majorů, než aby si dělal nějaké iluze o vlastní nenahraditelnosti. "Hlídejte to dál," řekl. "Nejspíš to byla interference v senzorech nebo falešný odraz, ale člověk nikdy neví."
"Rozumím," odpověděla Tygřice.
Major se snažil nevšímat si pocitu, že něco není v pořádku. Vrabčákův kontakt mu dělal starosti. Kluk má nové skenery, v dobrém stavu a slušně udržované. Anomálie samozřejmě nejsou ničím výjimečným a kolem poletuje spousta smetí, které může poskytnout chvilkový odraz, ale něco se mu na tom nezdálo. Nephele byla stejně předvídatelná a nudná jako vajíčka v jídelně. Tady se divné věci prostě nestávají.
Vale zavrtěl hlavou. Kluk dostal vítr z nějaké prkotiny a teď znervózňuje celý roj. Nejspíš to nic není.

Pilot trpělivě vyčkával, až se mu konvoj objeví na dálkovém skeneru. Napočítal sedm plavidel, přesně jak mu řekli. Konvoj se opozdil, což se sice příčilo jeho smyslu pro pořádek, ale na výsledek to nebude mít naprosto žádný vliv. Zkontroloval maskovací zařízení kilrathského stylu. Fungovalo a činilo ho neviditelným jak pro jejich skenery, tak pro prosté oko.
Počkal, až lodě doputují na dohled. Čtyři Šípy starých verzí se vznášely v neuspořádané formaci kolem svých tří svěřenců. Maličko se zamračil. Očekával od konfederačních pilotů lepší doprovodnou taktiku. Lodstvo od uzavření míru očividně povolilo otěže.
Opět uvolnil rysy a ovládl svůj výraz i své pocity. Emoce nepříznivě ovlivňují úsudek a výkonnost. Úporně se snažil očistit ode všech pocitů - aby tím lépe vykonal, co je třeba. Když navolil frekvenci svého čísla, byl jeho hlas chladný a klidný jako zimní ráno.
"Seether Kačerům," řekl. "Starý měl pravdu. Cíle v dohledu. Jdeme na věc." Zkontroloval kódované odpovídače útočníků, aby se ujistil, že se všechny čtyři lodě nacházejí na správných pozicích. Dvě se vznášely po obou stranách trasy před konvojem a nyní už přizpůsobovaly směr a rychlost letu nákladním lodím jako žraloci sledující hejno ryb.
Pilot vyslal svému číslu předem smluvený signál k útoku, posunul páku připustí paliva a zamířil ke konvoji. "Pamatujte, že nikdo nemá přežít," dodal.
Zkontroloval stav letounu a z podvěšené výzbroje navolil řízenou střelu naváděnou na identifikační vysílač cíle. Byla to zbraň typu "odpal a zapomeň", která po vypuštění už od pilota nevyžadovala žádnou další pozornost. Střela se zaměří na elektronickou signaturu cíle a bude jej sledovat, dokud jí nedojde palivo, nebo dokud jej nezasáhne.
Po jeho pravici se odmaskoval Kačer číslo dva, řítící se k první transportní lodi, a odpálil neřízenou střelu, výkonnou raketu bez naváděcího zařízení, která nákladní loď sice nejspíš nezničí, ale rozhodně jí otřese.
Když mu jeden ze Šípů v zaměřovači narostl, napodobil Dvojku a vypnul maskovací zařízení. Když se čelní dvojice roje Kačerů objevila doslova odnikud a prodrala se středem formace, konfederační stíhačky se vyřítily do boje a rozlétly se na obě strany jako hejno vyplašených křepelek. Kačer číslo dva ostře strhl stroj doprava, zahájil po čelní dvojici palbu z tachyonového kanónu a zasypával výstřely prostor okolo konfederačních stíhaček. Šíp na pravoboku konvoje ostře zvedl příď a s maximálním zrychlením unikal složitou vývrtkou.
Seether se pro sebe zlověstně usmál a z tváře se mu ztratila maska lhostejnosti. Piloti Šípů jsou lepší, než jak nasvědčoval jejich let ve formaci. Olízl si suché tenké rty. Tím lépe, pomyslel si. Trocha cvičení ve střelbě na živé cíle se jeho lidem může hodit. Vale se právě chystal přivolat Vrabčáka blíž ke konvoji, když koutkem oka zachytil pohyb. Začal k němu otáčet hlavu, ale v tom okamžiku na jeho taktickém displeji naskočila jediná červená tečka napravo před konvojem. Vzápětí se objevila druhá, tentokrát nalevo. Chviličku mu trvalo, než si uvědomil, že červená tečka znamená... nepřítele. "Tallyho!" zaječel starým loveckým pokřikem hned poté, co přepojil na společný kanál perutě.
"Bandité! Vektor jedna nula jedna na tři tři nula, Z plus čtyřicet stupňů. Tygří roji, oddělte se a zaútočte!"
"Rozumím, Svršku," odpověděla Tygřice, "bereme si na starost banditu nalevo." Vale viděl, jak se rozlétla naproti svému cíli. Vrabčák ji o vteřinu později následoval a z předsunuté pozice před konvojem se dotahoval na své místo u jejího křídla.
Potom major zachytil stručná hlášení Jizváka a Tygřice a o chviličku později i od Vrabčáka, jimiž oznamovali odjištění zbraní. Byl si vědom, že doktrína požaduje agresivní záchyt nepřítele co nejdál od zranitelných transportních lodí. Jenom si přál, aby na to byl měl víc času.
Vale sklonil řídicí páku doprava, postavil pohyblivý stíhací stroj téměř na ocas, spustil přídavné spalování a obrátil se k útoku. Jizvák se ho hladce držel a chvost výstupních plynů za ním zazářil bíle, když i on nahodil přídavné spalování, aby přizpůsobil letový režim Valeovi.
"Tallyho, šéfe. Značkuji cíl jedna," ozvala se Tygřice klidným hlasem. "Vzdálenost k cíli šest tisíc kilometrů. Zrychluji na osm set km/s." Útočník, na první pohled těžký stíhací letoun, zahájil palbu dvěma proudy blesků. Tygřice strhla letoun do úhybných manévrů, které ji vynesly za útočníka, mimo jeho linii palby. Svižnou bočivou zatáčkou se otočila a s blýskajícími zbraněmi se obloukem snesla na útočníkův bok. Vale obrátil pozornost k banditovi, který se snášel ke konvoji zezadu. Když se proti němu otočil, červená značka se rozzářila jasněji a narostla. Major posunul páku přídavného spalování a nadechl se, když ho zvýšený tah vtiskl do sedadla. Byl rád, že jeho tlumiče setrvačnosti podle všeho fungují, jak mají - bez nich by ho obraty letounu v kabině pěkně otloukaly. Jeho lasery a iontový kanón ani zdaleka nedosahovaly kalibru zbraní útočníka; mohl jen doufat, že má výhodu rychlosti a obratnosti, která nepoměr sil trochu vyváží.
Nakrátko postřehl přestřelku Tygřice s prvním banditou, kterému se teď snažil dostat do boku Vrabčák.
Do uší mu zazněla výstraha před řízenou střelou a dopplerovsky se zvyšující tón ho varoval, že se zaměřila. Na obrazovce skeneru se objevila žlutá tečka, která se k němu stále rychleji blížila. "Sakra," zaklel a přepnul vysílačku. "Jizváku, úhybný manévr. Potom se odděl a zaútoč."
Srazil páku připustí na doraz dopředu, zatímco Jizvák prudce uhnul a zanechával za sebou řetězec klamných cílů. Vale spustil naplno i přídavné spalování a potlačil řídicí páku dolů a doleva, aby mezi sebou a svým číslem nabral co největší vzdálenost. Střela ignorovala návnady i Jizváka a zavěsila se za něj. Potichu zaklel.
Narůstaly před ním dvě zadní transportní lodě a jejich výstupní proudy zářily čím dál tím jasněji, protože plavidla zrychlovala, seč jim síly stačily. Prokmitl mezi nimi v naději, že jejich hmotnost střelu vychýlí. Otočil hlavu a viděl, jak se blíží, aniž zaměření třeba jen na chviličku ztratila. Sklonil stroj na bok a opsal parabolickou zatáčku, jejíž ohnisko tvořila nákladní loď po jeho levé ruce. Vystřelil ze zatáčky v opačném kursu, vypouštěl jedno pouzdro s klamným cílem za druhým a doufal, že simulátory signálů od něho střelu odlákají. Bojová hlavice slétla po prvním a vybuchla.
Vale se zuřivě rozhlížel kolem sebe. Na jednom boku čelní nákladní lodě vykvetl oheň. Zásah řízenou nebo neřízenou

střelou, pomyslel si. Torpédo by tak malou loď roztrhalo na atomy. Přehlédl taktický displej a spatřil jednoho vetřelce, jak se obloukem snáší k poslední lodi. Jizvák kličkoval a vzpínal se někde v dálce, očividně zabraný do vlastního tance s řízenou střelou. Ten chlap je dobrý, pomyslel si Vale, vyřadil nás oba ze hry na dost dlouho, aby se dostal blízko k nákladním lodím.
Tygřice a Vrabčák měli plné ruce práce s druhým banditou a nebyli v takovém postavení, aby mu mohli pomoci. Nezbývalo mu nic jiného, než se do toho pustit jeden na jednoho. Doufal, že se mu podaří zůstat mimo čelní polosféru a velké kanóny útočníka. Naklonil Šíp k nájezdníkovi a stlačil páku připustí. Stíhačka poskočila kupředu a přetížení ho navzdory tlumičům setrvačnosti přitlačilo k sedadlu.
Když se Vale blížil, vetřelec se maličko natočil a umožnil mu první zřetelnou a dlouhou prohlídku. Letoun byl štíhlý a naprosto černý až na dvojici pableskujících lapačů Bussardova typu na hřbetě, nasvědčujících přeskokové schopnosti. Majorovi připadal ultramoderní, dokonale smrtonosný a nepodobný jakékoliv konstrukci, kterou dosud viděl. Rozhodně ale nevypadal kilrathsky.
Stáhl plyn, vypnul přídavné spalování a zvolnil svůj střemhlavý lei, aby mohl lépe zaměřit zbraně. Vypálil na dálku z iontového kanónu, spíš pro povzbuzení vlastní morálky, než že by skutečně doufal, že způsobí nějakou škodu. Nepřítel si jeho popichování nevšímal a vypálil na transportní loď ze čtyřhlavňové energetické zbraně. Výboje probily chatrné štíty a zařízly se hluboko do trupu. Jediná střelecká věž transportní lodě zahájila v odpověď na těžkou ránu palbu směšným jediným proudem laserových paprsků. Major vyslal na transportní loď rychlý dotaz.
Patron lodě ihned odpověděl. Na obrazovce se objevil jeho poskakující a statickým šumem zahlcený obraz. Vale za ním rozeznal vznášející se kouř. "Ještě žijem," oznámil patron Elgina Daiieyho. "Když to tak vydrží, zvládnem to. Pohon je netknutej. Na pozici se udržíme." Jeho obličej zmizel z obrazovky zároveň s hřibem sekundární exploze na boku transportní lodě. Vale měl podezření, že Dailey má větší potíže, než si jeho posádka připouští.
Útočník se svižně jako had obrátil proti němu a vypálil. Čtyři jiskřivé paprsky energie mu prolétly těsně před příďovým kuželem a jejich odraz rozjasňoval vnitřek kabiny. Jeden výboj se zabořil do příďového fázového štítu, vyřadil jej a zařízl se do trupového pancíře. Panel škod ukázal zásah stabilizátoru. Vale srazil plynovou páku na doraz a přitáhl knipl, aby nepřátelské stíhačce unikl. Šlápl na to a snažil se kličkovat pryč, zatímco kolem se míhal jeden výboj za druhým. Zadní štít zeslábl, když se o něj otřelo několik těsně minuvších výbojů, ale držel.
Vale stočil Šíp stranou, aby se pokusil uletět kolmo na vektor těžší stíhačky a nasadit zrychlení dřív, než ho černý letoun bude moci následovat. Útočník se převaloval v prostoru a obracel příď tak, aby sledoval Valeův Šíp. Major zahlédl jasný červený záblesk a zavřel oči. Otevřel je právě včas na to, aby spatřil, jak se obloukem z jeho pravé strany snáší Vrabčák a chrlí z laserů a iontového kanónu oheň na nepřítele.
Černý letoun pokračoval v otáčení, ale nyní se zaměřil na Vrabčáka. Vale strhl letoun do smyku a obrátil se čelem vzad, aby po útočníkovi vypálil. Střílel nepřetržitě a s předsazením a zatáčel se Šípem tak, aby černý letoun neustále zasypával palbou. Úhly předsazení se však měnily příliš rychle, než aby on nebo umělá inteligence jeho stroje dokázali změnu předvídat a udržet zaměření. Většina výstřelů šla vedle.
Kadence Vrabčákovy palby poklesla, neboť palba čtyř hlavní vyčerpala jeho kondenzátory. "Padám odsud," křikl mladík do mikrofonu. Vale skrz zpětnovazebné rušení pochopil jádro sdělení, až když Vrabčák zažehl přídavné spalování. Černý letoun se převalil a vypálil do Vrabčákovy zádě. Ten zásah malý letoun otočil dokola.
"Škody?" zeptal se major, když Vrabčák vyklidil výstřelné pole nepřítele.
"Posílám přehled," pípl mladík v odpověď. Na majorově obrazovce se zhmotnilo schéma Vrabčákovy stíhačky. Viděl, že klukovi zasáhli komoru přídavného spalování, zadní pancíř a stabilizační soustavu. Ještě jeden přímý zásah a bude po Vrabčákovi.
Vale se rozhlédl po konvoji právě včas na to, aby zahlédl, jak další útočník probodává stíhačku Tygřice jasnými paprsky jako motýla špendlíkem. Viděl, jak se její letoun otřásá pod dvojími údery a jak kanón ocesává ze Šípu fázové štíty, pancíř i potah trupu. Začaly odlétávat žhavé kousky.
Vale ji slyšel vykřiknout. Dlouhé, táhlé zakvílení, plné strachu a muk, které náhle ustalo, když černý letoun vypálil znovu, tentokrát ze všech zbraní.
Černý letoun vítězným výkrutem prolétl kolem rozpínajícího se oblaku trosek, který představoval pozůstatky letounu Tygřice, a zamířil ke konvoji. Vale se rozhlédl kolem a až příliš pozdě si uvědomil, že ztratil z dohledu druhého útočníka.
"Měj oči otevřené," řekl Vrabčákovi, "ten druhý tady pořád někde je." Jizvák stáhl motory, přetočil se a vyrazil za černým letounem, který vyřídil Tygřici. Konfederační pilot vytáhl svůj Šíp do těsného přemetu a pokusil se slétnout střemhlav na zranitelný hřbet většího stroje. Nájezdník na to byl připraven. Zvedl příď a oba letouny propojily četné svazky palby. Jizvákův Šíp padl těm paprskům za oběť. Vybuchl.
Když Vale marně vyhlížel záchranný modul z Jizvákova letounu, uvědomil si, že odpor je marný, Konvoj je ztracen. Je na čase zachránit, co se dá, v tomto případě mladého pilota, který si nezaslouží zemřít. "Vrabčáku," řekl chraptivě, "odpoutej se. Vrať se domů a podej hlášení. Rozvědka se musí dozvědět, co jsme tady viděli."
Druhý Šíp se zvolna obrátil. Valea zamrazilo v břiše, když viděl, jak se dva čemé letouny ženou k transportním lodím. Srazil páky připustí na doraz a řítil se se svým malým letounem ke konvoji. Tenoučký hlásek kdesi v jeho hlavě na něho ječel, ať se odpoutá z boje, ať uteče domů, aby přežil. Zaťal zuby a nasadil ke zteči.
Jeho cíl odpálil všechny své řízené střely jednou salvou na Elgina Daileyho. Na trupu vykvétala exploze za explozí, jak se zbraně probíjely do vnitřností Daileyho. Vale přihlížel, jak zasažená loď vypadává z formace a odbočuje. Transportní lodí otřásl mohutný výbuch, který odtrhl příďovou sekci s můstkem a s obytným prostorem. Převalovala se vedle zbytku lodi a chrlila do prostoru plyn a trosky.
Vale přelétl pohledem skener a viděl, že Vrabčák uhání rovnou domů. Pak zaťal zuby, když spatřil, jak se za kadetem zhmotnil další černý letoun. Nájezdník zrychloval a odpálil střelu. Vrabčák ve snaze vyhnout se bojové hlavici

zakličkoval, čímž ztratil dost dopředně rychlosti na to, aby se k němu pronásledující stíhač přiblížil. Černý letoun vystřelil. "Zdrávas, Maria, milosti plná..." uslyšel Vak šeptat Vrabčáka, když zadní polovinu lehkého stroje zahalila záře. Četné zásahy stočily Vrabčáka doprava, vyřadily mu motory a probily letoun od jednoho konce ke druhému. Modlitba konfederačního pilota se změnila v táhlý výkřik, který skončil, až když letoun vybuchl... Nováček neměl nejmenší šanci se katapultovat.
Vale obrátil pozornost zpátky ke dvěma útočníkům, kteří se blížili k transportním lodím. Přepnul na lasery, vypálil na toho bližšího a z dálky těžší stroj ostřeloval. Nepřítel jeho palbu ignoroval a sám chrlil ránu za ranou do třetí transportní lodě, Sázky na červenou. Zásahy se šplhaly po bezbranném hřbetu nákladního plavidla.
Sázka jasně vzplála, jak se její náklad vypařoval a hořící unikal děrami probitými do trupu kanónem útočníka. Vale viděl, jak do vesmírného prostoru šlehají plameny, neklamná známka toho, jaké peklo panuje uvnitř.
Na Sázku se snesl další útočník a zasypal ochromené transportní plavidlo palbou z tachyonových kanónů a z nějaké těžší zbraně, která ničila celé úseky nákladní lodě. O chvilku později transportní loď vybuchla. Jednu vteřinu se ještě potácela vesmírem s třpytivým drahokamy plamenů svíjejícími se na bocích, další vteřinu zmizela ve sžíravé záři. Jakýsi nezúčastněný, chladně objektivní koutek Valeovy mysli usoudil, že muselo vybuchnout jádro palubního reaktoru.
Po jeho levém boku se odmaskoval čtvrtý černý letoun, a jak se přibližoval, vypálil. Šíp se pod zásahy černé stíhačky otřásal. Vale cloumal řídicí pákou sem a tam a zuřivě se snažil uniknout sbíhavým proudům palby. Cítil, jak mu vysazují motory.
Pohlédl dolů na displej. Jeden systém za druhým se rozsvěcoval červeně. Zablikala výstraha, upozorňující, že je záhodno se katapultovat. Sáhl mezi nohy a uchopil žlutě natřenou rukojeť katapultáže. Letoun se po zásahu další salvy naklonil ke straně. Major vzhlédl. Útočník se rýsoval zcela blízko, zbraně namířené na jeho kabinu. Vystřelil z bezprostřední blízkosti. Útočící letoun zaclonily zdvojené výboje nespoutané energie. Vale neměl ani čas si uvědomit bolest...
* * *
Když Seether stiskl spoušť a viděl, jak se poslední Šíp rozpadá na atomy, ucítil, jak mu hladina adrenalinu klesá. Tenhle pilot s označením velitele perutě na ocase byl ucházející. Byl by snad mohl pocítit ke svému protivníkovi respekt, kdyby ovšem konfederační pilot nebyl mrtvý. On k mrtvým úctu necítil. Smrt je definitivní neúspěch a neúspěch on nemohl vystát.
Na obrazovce komunikátoru se objevila tvář Kačera číslo tři. "Cílová oblast vyčištěná," oznámila žena, "žádné signály ani záchranné moduly. Poslední nákladňák se pokouší vysílat Mayday." Na vteřinku sklopila pohled kamsi dolů. "Rušení úspěšné."
Seether přikývl a odpojil ji. "Kačer jedna letce Kačerů - připravit k testu." Úzkou zatáčkou obrátil letoun a zahájil zteč proti poslední transportní lodi. Ten létající vepř se převaloval sem a tam a snažil se jeho letounu uniknout. Seether přimhouřil oči, "Zažínám ‚zapalovač'," Odklopil bezpečnostní kryt nad zvláštním odpalovacím tlačítkem a podržel nad ním palec.
Transportní loď vyplňovala celý přední výhled a stále rostla, až dokázal rozpoznat podrobnosti na rezavém povrchu. Jediný kanón nákladního plavidla po něm neúčinně plival oheň.
Vyčkal s útokem do posledního možného okamžiku a pak zabořil palec do tlačítka. Když se ze šachty vymrštil tenký vypouklý kotouč, okamžitě ucítil rozdíl v chování letounu. Malé motorky rozmístěné po okraji disk roztočily, aby jej stabilizovaly, a rotující kotouč přilnul k trupu transportní lodě.
Seether přitáhl řídicí páku a pomocí řídicích motorů opsal kolem transportního plavidla přemet. Vynořil se nad diskem pravé v okamžiku, kdy se začal chvět a mihotavě třpytit. Celá loď se účinkem disku viditelně roztřásla, její potah začal praskat a po kusech odpadávat. Seether zůstal viset na místě, zatímco Aširí Maru vibrovala a sypala se na kousky. Z díry v trupu divoce vytryskl chochol třaskavé směsi kyslíku a paliva, jenž vybuchl. Objevila se druhá ohnivá koule a po ní třetí, jak následovaly výbuchy uvnitř lodi. Poslední exploze se rozvinula nad bokem zasažené lodi jako zlověstný květ. Když opadla, zůstala z Aširi Maru jen vnější skořepina, ohořelá a zčernalá slupka.
Seether zaznamenával zánik lodi na kameru svého fotokulometu. Když přepínal na kanál Kačera číslo dva, zachechtal se. Znělo to, jako když se převalují kostky v kalíšku, "řekl bych, že test byl úspěšný, co ty na to?" Na odpověď nečekal. Upravil polohu letounu vůči vraku a vypustil konvenční příchytnou minu. Chvilku sledoval, jak se mina valí k trosce, a potom s pohledem stále upřeným na ni navolil společný kanál.
"Seether volá Kačery. Nastavte kurs tři jedna nula, Z mínus dvacet a připravte se."
Mina dosedla na trup a vybuchla. Seether obrátil letoun tak, aby zadním štítem zachytil rázovou vlnu výbuchu, a současné spustil přídavné spalování. Nechal se výbuchem vymrštit kupředu a urychlit směrem k čekajícím druhům. Adrenalin ustoupil a on zůstal zase úplně chladný. Ten trik s minou udělal proto, aby vyzkoušel sám sebe, aby pátral po strachu, podobně jako když člověk ohmatává jazykem bolavý zub. Oťukal sám sebe a s výsledkem byl spokojen. Žádný strach.
"Na můj povel zamaskovat," nařídil. "Teď." Čtyři černé stíhačky bez označení zmizely a zanechaly
za sebou jen vraky a mrtvoly.

KAPITOLA PRVNÍ

James Taggart, předseda Valného shromáždění senátu Konfederace, vysloužilý generál a bývalý špión, se zahleděl ke klenutému stropu Velké zasedací síně. Velká síň byla postavena tak, aby její akustika umožňovala řečníkům oslovit i ty nejvyšší galerie bez elektronického zesílení. Akustika ovšem také soustředila veškerý zvuk ze sálu na předsednické

pódium.
V senátu panovala vřava. Významní mužové a ženy z celé Konfederace na sebe křičeli a gestikulovali, jak se každý snažil, aby ho bylo přes ten hluk slyšet. Novináři z půl tuctu přidružených světů mířili mikrofony na své zástupce. Uličkami se potulovali lobbisté a sebezviditelňovači různého zrna a lepili se na zákonodárce, kteří rozdělovali moc a především peníze. Taggartovi celé to divadlo připadalo cynicky zábavné, nesmírně politováníhodné a naprosto fascinující.
Napadlo ho, že od války urazil dlouhou cestu. Tehdy jako "Paladin" pracoval tiše v skrytu, vyzvídal a vykonával pro vlast a krále jednu utajenou operaci za druhou. Byl by upadl do zapomnění, nebýt křiklavého neúspěchu admirála Tolwyna s operací Behemot.
Taggart tehdy souběžně spíchl vlastní plán. Plukovník Blair šťastně pronikl nad Kilrah a svrhl pumu Temblor, čímž vyřadil Kilrah z války a Taggarta postavil do světla reflektorů. Z Taggarta se tak stal "člověk, který zachránil lidstvo", zejména poté, co Blair uprchl před veřejným uctíváním.
Zasmál se, když si vzpomněl, jak rychle kolem něho začali čenichat rozličtí poradci a tvůrci image. Pomohli mu vplout na rostoucí vlně slávy do senátu a nakonec i do předsednickho křesla. Pro novopečeného senátora to byla bezprecedentní pocta, zvlášť když svůj vzestup odmítl zaranžovat pomocí nějakých černých triků. Byl zvolen veřejně a čestně a ten okamžik patřil k těm, na které byl nejhrdější.
Taggart mrkl na hodinky. Neřízená diskuse už trvala příliš dlouho. Vzal do ruky těžké dřevěné předsednické kladívko a začal rukojetí ťukat do podložky. Elektronicky zesílený zvuk se rozlehl sálem, aby varoval senátory, že je na čase nechat si další výroky pro sebe. Klepal tak zdvořile několik minut, potom kladívko otočil. Trpělivost ho přešla. Teď dá najevo, že to myslí vážně. Zvedl kladívko do výše ramen a švihl jím prudce dolů.
Bum! Bum! Bum! Údery tvrdého dřeva na podložku se rozléhaly sálem. Nejbližší senátoři sebou skutečně trhli, když k nim to bubnování dolehlo. Taggart bušil kladívkem dál, dokud se hluk neztišil natolik, aby ho bylo slyšet.
"Klid, prosím," dožadoval se. "Klid."
Senát se ztišil, ale poslední tvrdohlavci se posadili, až když hrozilo, že Taggart zase začne bušit.
"Všichni budete mít příležitost vyjádřit svůj názor na události na naší hranici s Pohraničními světy," prohlásil smířlivě.
Sakra, Paladine, pomyslel si, z tebe se opravdu stává politik. Od kdy jsou přepadené lodě a mrtví piloti "události"?
Sevřel rty, nasadil neupřímný úsměv a pokračoval: "Ale nejdřív si vyslechneme velitele Strategických branných sil. Admirál Tolwyn byl tak laskav a souhlasil, že před námi vystoupí a předloží nám své předběžné hodnocení přepadů."
Napůl se ke svému hostu obrátil. "Admirále Tolwyne."
Admirál Geoffrey Tolwyn v plném lesku slavnostní uniformy vystoupil na pódium. Taggart si všiml, že admirál na sebe navěsil všechna svá vyznamenání a ozdobil si hruď zlatem, stříbrem a bronzem. Byla to působivá podívaná, alespoň pro venkovské balíky na laciných sedadlech.
Taggart usoudil, že v pozadí toho, že se admirál uchýlil k takovému divadélku, stál silný pocit, že jeho hvězda po neúspěchu hýčkaného projektu zapadla. Taggart byl sice toho přesvědčení, že se Tolwyn šikovně odrazil ode dna a zase stoupá, nicméně admirál zjevně nic neponechával náhodě.
Sledoval, jak admirál vystupuje na pódium a rozhlíží se po řadách shromážděných hodnostářů chladně zkoumavým pohledem, jako by senátu bral míru. Vytáhl z blůzy tenký svazek papírů, rozložil je po pultíku a zatvářil se vážně.
Taggarta při pohledu na Tolwyna napadlo, že admirál je z nich všech nejlepší politik. Jak jinak by se ten člověk - kterého po debaklu Behernotu málem propustili ze služby - dokázal zase vyšvihnout až k tomu, že řídí Strategické branné síly prakticky jako osobní léno? Ten člověk je nezmar, který má víc životů než kočka.
Admirál Tolwyn si odkašlal a spustil: "Dámy a pánové, vážené shromáždění. Jako velitel Strategických branných sil jsem pověřen mnoha povinnostmi. Jednou z nejpřednějších je ochrana hranic naší galaxie."
Krátce shlédl dolů. Taggart si všiml, že ačkoliv si Tolwyn s sebou přinesl poznámky, skoro se jimi neřídil. Bylo také zřejmé, že Tolwyn dokonale zvládl umění politických projevů, přednášených poněkud prkenným, nabubřelým slohem, který byl v takové oblibě u politického kartelu. Tolwyn starých časů by nikdy nebyl tak uctivý k lidem, na které pohlížel jako na licoměrné civily, ani by se nesnížil k tomu, aby na ně mluvil jejich řečí.
"Bohužel nemám žádné odpovědi," pokračoval admirál. "Útoky nikdo nepřežil a důkazů zůstalo zoufale málo. Rozvědka konfederace dělá, co může, ale zatím přišla s prázdnou."
Taggart věděl, že poslední věta je jemným rýpnutím namířeným proti němu. On sám totiž sloužíval u rozvědky, která byla na loďstvu napůl nezávislá. Paladin tento stav udržoval navzdory Tolwynovým snahám pohltit uniformovanou část zpravodajské komunity.
Tolwyn pokračoval s omluvným rozhozením rukou: "Zatím nemáme ani ten nejmenší důkaz, kdo to dělá."
V senátu vypukl chaos. Situace se dotýkala mnoha voličů, kteří vlastnili přepravní společnosti, anebo žádali tvrdou ruku a nastolení "pořádku a práva". Někteří přičítali vinu pirátům, zatímco jiní obviňovali milici Pohraničních světů ze zrady. Šířily se i jiné, ještě temnější teorie o spiknutích a tajných kilrathských útocích. Taggart zabušil kladívkem. Tolwyn zvedl ruku - a sál se k Taggartově skryté nelibosti uklidnil. Taggart zatoužil, aby se u zákonodárců těšil stejnému respektu, ale pak si s ironickým pobavením připomněl, že tomu tak bývalo, dokud se nestal jedním z nich.
Tolwyn po Taggartovi po straně vrhl mrazivý pohled. "Nu, jistě všichni máme své teorie..." Maličko pozvedl oči k nebi, takže Taggart mohl vidět, že na jeho pohrdání civilisty se nic nezměnilo. "Dovolte mi však tvrdit," řekl a zvedl ukazováček na znamení důrazu, "že i když je to nyní záhada, nezůstane to záhadou dlouho." Taggart zauvažoval, jestli Tolwyn prozradí alespoň náznakem, co má v plánu.
Místo toho admirál skromně sklopil oči. O tomhle gestu Taggart věděl, že je veskrze sehrané. "Jak většina z vás ví, strávil jsem spoustu času na hranicích jak bojem proti Kilrathům, tak budováním míru. Pohraniční světy jsou plné divoké chásky - dobrodruhů, pirátů i samotných osadníků." Nasadil nesouhlasný tón. "Jejich volná společenská

organizace povzbuzuje víc nezodpovědnost a živelný růst než spolupráci a kontrolovaný rozvoj zdrojů ve prospěch všeho lidstva."
Taggart se na Tolwyna zahleděl a s přimhouřenýma očima o admirálovi přemýšlel. Tolwyn před chvilkou prohlásil, že neví, kdo jsou viníci, ale teď senátory směruje na Pohraniční světy. Taggart přemítal, jakýpak záměr to admirál tahá ze svého zlatem lemovaného rukávu.
Jeden senátor vyskočil na nohy a přerušil tím jak Tolwynův proslov, tak Taggartovi nit myšlenek. Taggart se na toho chlapíka podíval. Opravdu si o něm myslel, že je dost starý na to, aby měl víc rozumu. "Mizerové!" zahřměl senátor a pro zvýšení účinku svých slov bouchl rukou do stolku. "To jsou celí oni! Je třeba je za jejich činy potrestat!"
V zadní lavici vstal další, který se nechtěl nechat zahanbit. "Jsou to chuligáni! Chátra, která drancuje nic netušící lodě!"
Taggart si uvědomil, že se předvádějí před kamerami, a přestal si jich všímat.
Tolwyn ne. Smutně zavrtěl hlavou. "Dovolte mi připomenout, vážení senátoři, že během dlouhé války s Kilrathy byly Pohraniční světy naším významným spojencem."
Další senátor vyskočil a přeušil ho: "A teď nás napadají!"
Taggart si povzdychl. To snad musí být úplňkem, pomyslel si. Zdálo se, že i po tom nepatrném Tolwynově pošťouchnutí jsou ochotni obvinit Pohraniční světy ne na základě nezvratných důkazů, nýbrž na základě osobní předpojatosti. Rozhlédl se po galeriích a ulevilo se mu, když viděl, že mezi mnoha rozhněvanými obličeji je i mnoho takových, které se tváří zamyšleně a skepticky.
Tolwyn pokračoval, už zase jako vtělení hlasu rozumu: "Nedovolte, aby vám pomstychtivost zakalila mysl..." Věnoval Taggartovi další postranní pohled a drobný mrazivý úsměv. "Nesmíme zapomínat, kdo je naším přítelem."
Mnoho z přítomných senátorů přikývlo na souhlas s admirálovými názory. Mezihra na pódiu jim unikla.
Taggart nijak nepochyboval o tom, že mu admirál právě poslal výstražný výstřel. Kontrarozvědka sice byla písečkem admirála Richardse, nikoliv Taggartovým, ovšem to nic neměnilo na kruté pravdě, že se jí nepodařilo odhalit, že kilrathský přeběhlík Hobbes zradil své lidské spojence a vrátil se na stranu svého vlastního druhu. Tato chyba stála Tolwyna jeho drahocenný Behemot a připravila ho o slávu závěrečného výstřelu války. Tolwyn se nijak netajil přesvědčením, že Paladin docela dobře mohl jeho hýčkaný projekt sabotovat.
"Nicméně," navázal Tolwyn, hlas mu ztvrdl a Taggart si pomyslel, že se admirál dostává k jádru věci, "musíme mít na paměti i to, že během války došlo podél hranic k jistým společenskám a politickým změnám." Odmlčel se. "Nevíme, co se děje v samotných Pohraničních světech. Nevíme, jestli tyto přepady odrážejí nějakou změnu ve vládách Pohraničních světů, zvýšení počtu kriminálních živlů na hranici, nebo zda je to náhodný terorismus či dokonce obyčejné pirátství." Další přestávka. "Dokud ovšem nezískáme pádné důkazy, musíme předpokládat, že Pohraniční světy jsou, jako vždy byly..." udělal pomlku a s lehounkým náznakem skepse větu dokončil, "našimi přáteli."
Terorismus, pomyslel si Taggart, je všelijaký, ale nikdy není "náhodný". A bylo všeobecně známo, že Pohraniční světy svého času odmítaly vyslat letounové lodě získané ze Země ještě dlouho poté, co Kilrathové zahájili svou poslední velkou ofenzívu. Zamračené výrazy, které zahlédl na galerii, naznačovaly, že není jediným senátorem, který si tohle všechno dal dohromady. Maličko se usmál, jelikož ho pobavilo, jak to Tolwyn dokáže hrát na obě strany.
Tolwyn se chytil oběma rukama řečnického pultíku, opřel se o něj a agresivním gestem se naklonil kupředu. "Nevím, kdo to dělá," prohlásil zvolna a zřetelně, aby dal všem pocítit tíhu okamžiku, "ale zjistím to. A potom... se postarám, aby to skončilo."
Senátoři tleskali a jásali. Taggart opakovaně bušil kladívkem a snažil se obnovit pořádek. Počkal, až se vřava ztiší v šum, a shlédl dolů na Tolwyna. Tolwyn mistrovsky zahrál tělem, získal senátory na svou stranu a prosadil svou věc. Kterýkoliv zákonodárce, jenž by zpochybňoval Tolwynovo stanovisko, by vypadal, jako že nadržuje Pohraničním světům, anebo že útoky bagatelizuje. Před tolika kamerami se do takového postavení nechtěl vmanévrovat nikdo.
Taggartovi bylo jasné, že má dvě možnosti: může v Tolwynově vichřici plout proti větru, anebo se jí nechat smést. Rozhodnutí nebylo obzvlášť obtížné. Nasadil výraz, kterému říkal "moje politická tvář": sladce přátelský vyraz, jaký v zasedací síni nosili po většinu času všichni.
"Admirále," spustil a snažil se přitom působit stejným zdáním nepřehlédnutelnosti jako Tolwyn. Jeho vlastní styl byl lidovější a pro tuto příležitost se příliš nehodil. "Tyto, ehm, události poškodily naše vztahy s Pohraničními světy. Ty tvrdí, že samy trpí podobnými útoky jako my, a mají stejné obavy. Napětí mezi naší vládou a Pohraničními světy je vysoké a chceme tuto situaci co nejrychleji neutralizovat. Čas hraje zásadní roli."
Tolwyn vážně přikývl. "Osobně převezmu řízení vyšetřování." Zesílil hlas. "A nasadím všechny síly pod svým velením, abych vypátral narušitele... a neutralizoval je." Vycenil zuby ve žraločím úsměvu.
Při představě, jak se Tolwynovy letounové lodě rozmisťují podél hranic a jak na to pravděpodobně budou reagovat Pohraniční světy, Taggart polkl. Snažil se vymyslet nějaký způsob, jak vyvinout na události nějaký protitlak, nějak zpomalit bouřlivou vlnu, která se tu vytvořila. Otevřel ústa, aby vyslovil nějakou zdrženlivější odpověď, ale vzápětí vzhlédl, nepříjemně si vědom skutečnosti, že všechny kamery v síni míří na něho. "Shromáždění se těší na výsledky vašeho vyšetřování," pravil krotce. Pokusil se ještě ulomit Tolwynovu vítězství hrot, pověřit ho spíš vyšetřováním než akcí. "O dalších krocích rozhodneme, é... čtrnáct dní poté, co obdržíme vaši úplnou zprávu."
Tolwyn dal okázale najevo, že to milostivě přijímá. Taggart vědel, že Tolwyn dostal, co chtěl, a může si nyní dovolit tvářit se milostivě. Tolwyn se trochu natočil - Taggart si byl jistý, že to udělal, aby ho lépe -zabíraly kamery - maličko zvýšil hlas a vyslovoval zřetelné kvůli novinářům: "Děkuji, Paladine. Když jste sloužil pod mým velením věděl jsem, že se na vás mohu vždy spolehnout. Jménem Strategických branných sil děkuji za projevenou důvěru a vynasnažíme se, abychom dodrželi váš časový rozvrh akce."
"Dva týdny," řekl Taggart, přesvědčený, že si s ním Tolwyn pohrává, a pozlobený Tolwynovou štiplavou připomínkou, že mu byl kdysi podřízen. Pátral v admirálových očích po nějakých známkách samolibosti nebo

vítězoslávy, ale žádné nenašel. Tolwynův výraz zůstával chladný a klidný.
Admirál mu věnoval další drobný úsměv. "Dva týdny." Když se Tolwyn obrátil zpět k pultíku, Taggart nepatrně zavrtěl hlavou. Právě ho dotlačili k tomu, aby souhlasil se čtrnácti dny nespecifikovaných operací nespecifikovaných sil podél potenciálně výbušné hranice. Doufal jen, že Tolwyn ví, co dělá. Pro dobro všech.

Christopher Blair zvedl montážní klíč a počítal do deseti. V prstech ho stále brnělo, jak se přes ně udeřil, když se snažil otevřít dvířka čerpadla zavlažovací soustavy. Po tvářích se mu řinul pot, nasakoval do košile a odkapával do útrob čerpadla. Otřel si hřbetem ruky čelo a prsty si promnul hřbet nosu, aby se pokusil vytřít štípající tekutinu z očí.
Vzhlédl k modré obloze a ke slunci Nephele. Byla to bezvýznamná žlutá hvězda třídy G hlavní posloupnosti na hranici neosídleného prostoru. Planeta Nephele dva se nacházela na samé vnitřní mezi "zeleného pásma", rozsahu vzdáleností od hvězdy, v jakém se planeta musí pohybovat, aby se na ní udržel člověk. Dvojka o chloupek vyhovovala kritériím, což vedlo k biosféře, která se jen tak tak dala přizpůsobit lidským potřebám. Hlavní exportní komoditou planety byl písek a vzácné horniny a zdejší zemědělství nanejvýš přilepšovalo místním osadníkům trochou plodin.
Blair si tohle místo vybral pro jeho odlehlost, stejně jako většina ostatních emigrantů. Jeho nejbližším sousedem byla komunita zenbuddhistů, která podle všeho měla zálibu v meditacích a v tom, že si ho nevšímala.
Nejhůře si na Dvojce zvykal na daleký výhled. Vidět nerušené až na obzor bylo něco, co na palubě letounové lodě prosté nešlo. Dlouho mu trvalo, než dospěl k názoru, že se mu líbí, když má dost místa na rozpažení.
Nephele také poskytovala vzduch, který neprošel regenerátorem, vodu bez chemické příchutě a nerecyklovanou potravu. Ve srovnání s loďstvem to byl ráj. Anebo si to tak aspoň namlouval. Denně.
Pohlédl na hodinky, pokryté solnou krustou. Bylo teprve devět ráno místního času, ale teplota už dosáhla 42 stupňů Celsia. Usoudil, že ještě před polednem přeleze 45. Takový závěr nevyžadoval příliš složité dedukce. Na Dvojce bylo přes pětačtyřicet stupňů každý den.
Sálavé horko obrátilo jeho pozornost zpět k aktuálnímu úkolu. Porouchaná pumpa měla čerpat vodu z hlubokých zavodněných vrstev pod farmou do porézních trubek těsně pod povrchem. Odtud voda prosakovala do půdy kolem rostlin a skýtala jim drahocennou vláhu, kterou v pouštních oblastech Dvojky potřebovaly k přežití. Odpojení čerpadla nebo ztráta podtlaku v šachtici by vyžadovaly obtížnou a nákladnou popravu systému k novému uvedení do provozu. Mezitím by mu rostliny pod nemilosrdným sluncem uschly.
Pustil se klíčem do porouchaného solenoidu a vymontoval jej za pouhý dvojnásobek doby, kterou tato operace měla zabrat podle příručky. Vyměnil jej, během čehož stačil upustit novou součástku do písku a uhodit se do ruky. Konečně postupová dvířka zavřel. Čerpadlo si pro sebe začalo bzučet a cvakat, jak projíždělo zabudovaný autodiagnostický program, a potom na maličké obrazovce zablikalo nápisem SYSTÉM PŘIPRAVEN. Blair si v duchu podržel palce a bodl do spouštěcího tlačítka. Stroj začal vibrovat a chřestit, jak se starý motor poháněný solární energií snažil rozběhnout.
"No tak, dělej, ty kráme zat..." řekl Blair a zmlkl v půli slova, když čerpadlo ožilo. Ulehčené vydechl, ale vzápětí zklamané svěsil hlavu, když ztichlo.
Zkontroloval diagnostiku. Na displeji stálo CHYBA SYSTÉMU.
"Není to sranda," zabrumlal. Popadl klíč a zaútočil na solenoid znovu. Ve snaze získat lepší kontakt jej v objímce střídavě povoloval a utahoval. Znovu stiskl startér. Stroj naskočil, zaprskal a zhasl.
Blair s pocitem marnosti vzdychl a rozhlédl se po zhruba hektaru obilí, který ho obklopoval. Jestli se mu nepodaří rostlinám dodat vodu, do soumraku zvadnou a povrchové zavlažování nepřipadalo v úvahu. Voda nastříkaná na rostliny za dne se buď okamžitě vypaří, anebo bude fungovat jako čočka, která soustředí sluneční světlo a tím sežehne vegetaci ještě víc. Potřebuje uvést pumpu do provozu, a to brzy, nebo má po úrodě.
Rád si myslíval, že si vedl docela dobře, když prakticky bez zkušeností vydobyl z pouště tolik života. Svého času mu to připadalo jako dobrý nápad... trávit svůj čas tím, že bude život tvořit, místo aby jej ničil. Jenže se ukázalo, že ten proces je plný tělesné i duševní bolesti. Nedokázal se rozhodnout, jestli má na své skrovné výsledky být hrdý, anebo jestli má litovat, že se do toho vůbec pouštěl.
Znovu poklekl vedle zavlažovače a začal šťourat klíčem do objímky solenoidu. Přemítal, jestli snad není nová součástka vadná. Nenapadlo ho odzkoušet ji v dílně, než se pustí do výměny. Zaklel. Nebylo by to poprvé, kdy mu od Zemědělského úřadu přišla nová součástka rozbitá.
Zkusil motor potřetí. Zaprskal a ztichl. Tentokrát se přitom z útrob stroje ozval zvuk připomínající polknutí. Blair šťavnatě zaklel, když se na displeji rozsvítil nápis NETĚS¬NOST SYSTÉMU - POKLES TLAKU v TRUBCE. Teď už neměl na vybranou, než si nechat čerpadlo znovu seřídit a uvést do provozního stavu. Než mu to udělají, přijde o podstatnou část úrody.
Se zaklením mrštil klíčem o zem, vykročil k ošuměle vyhlížejícímu domku a snad podesáté si všiml, že by stavení potřebovalo nový nátěr. Nebyl však ochoten udělat o mnoho víc, než konstatovat, že toho je zapotřebí. Natírání k prioritám jeho domácnosti nepatřilo, obzvlášť ve spalujícím žáru Nephele. Představa, že by si v okolí na takovou práci mohl někoho najmout, byla k smíchu. Ani si to nemohl dovolit zaplatit, i kdyby se mu nakrásně podařilo někoho přemluvit.
Překročil nepořádek na schodech a vešel dovnitř, aby zavolal opraváře. Hlavní místnost domku byla spíš plná harampádí než špinavá a každý svislý povrch pokrývaly památky. Jediné ozdoby na stěnách představovaly staré dvourozměrné obrázky kamarádů (mnoha už dávno mrtvých), zarámované pochvaly a povyšovací dekrety a suvenýry nasbírané za dvacet let válčení. Unaveně si pomyslel, že pokoj vypadá spíš jako ukázka z vojenského muzea. Svým způsobem tomu tak i bylo.
Přistoupil k chladničce zastrčené vedle křesla, sáhl dovnitř a vytáhl plechovku s pivem. Přitiskl si ledově studený plast na zpocené čelo a vzdychl úlevou při pocitu, který to vyvolalo na jeho rozpálené pokožce. Rozhlédl se kolem po

ovladači holokomunikátoru. Ten nebyl zrovna nikde v dohledu. Blair usoudil, že nemá příliš velkou náladu jej hledat. Zemědělský úřad může počkat. Stejně nebudou na to zavolání nijak spěchat, pomyslel si.
Plácl sebou do křesla, obklopeného neuspořádanou hromadou časopisů a knih. Mezi tím stál odpadkový koš, napůl zaplněný prázdnými plechovkami od piva a krabicemi od jídla.
Dálkový ovladač holovize stále ležel na boční opěrce křesla. Líně jej zvedl a zapnul postroj. Zpravodajský kanál podle všeho vysílal dávku informací ze Země. Blair si prohlédl titulky na spodním okraji obrazu. Byl to záznam ze zasedací síně senátu na Zemi, jenom dva dny starý. Blair překvapeně povytáhl obočí. Tak krátké zpoždění znamenalo, že záležitost, které se zpráva týká, musí doslova hořet. Nephele se nacházela tak daleko od Země, že kazety, které sem přicházely, obvykle byly v nejlepším případě deset dní staré. Pohodlně se uvelebil a otevřel si pivo, protože ho zajímalo, co má vláda na srdci.
Zapnul zvuk. Z četných reproduktorů, které byly sice určeny k zabudování do stěn, ale místo toho ležely rozházené porůznu po podlaze, se ozval hlas hlasatelky, "...a dozvěděli jsme se," říkal vážný mladistvý hlas mimo zaber kamery, "že toto zasedání osloví za Strategické branné síly sám admirál Tolwyn. Kancelář předsedy senátu Taggarta nás informovala, že obsah sdělení admirála Tolwyna není určen k předčasnému zveřejnění. Od ‚vysoce postavených zdrojů' jsme však slyšeli, že admirálovo sdělení se bude týkat přepadů konfederační lodní přepravy, jichž se dopouštějí pravděpodobně Pohraniční světy. Vracím ti slovo, Migueli."
Blair do sebe obrátil hlt piva a říhl, zatímco štafetu přebrali experti snažící se věštit, co Tolwyn řekne. Kamera znovu zaostřila na Taggarta, který se tvářil maličko znuděně. Paladin se pro sebe udělal dobře, pomyslel si Blair. Taggartovy vlasy a knír byly stále víc blond než šedé, jen vějířky vrásek v koutcích očí se mu trochu prohloubily. Blair usoudil, že život politika mu svědčí. Taggart se podíval na hodinky a začal bušit kladívkem, aby se pokusil nastolit v sále klid. Blair si všiml, že zprvu neměl valný úspěch. Konečné se však síň utišila a Blair naslouchal, jak Taggart uvádí Tolwyna. Blair se zasmál. Zdálo se, že Paladin ztratil své nářečí. Blair měl vždycky podezření, že Taggartova hutná skotská angličtina je jenom póza. Řádkující špión zrovna nesplňoval Blairovo představu tajného agenta.
Blairovi však odumřel smích na rtech, když na pódium vystoupil admirál ve slavnostní uniformě, třpytící se řády a vyznamenáními. Pohled na Tolwyna v Blairovi rozvířil smíšené pocity. Kdysi si admirál kvůli ztrátě Tygřího spáru myslel, že Blair je přeběhlík, anebo ještě hůře, že je neschopný. Od té doby Blair dokázal opak, většinou tím, že dovedl do zdárného konce až neúměrně velký příděl Tolwynem naplánovaných sebevražedných akcí.
Pověst, že Tolwyn má ve zvyku riskovat životy jiných, Blair pokládal za podcenění skutečnosti. Admirálovu ochotu obětovat cokoliv nebo kohokoliv pro dosažení svých cílů populární tisk velebil už dávno. Byl pro ně "člověkem, který má výsledky".
Blair se často octl v pozici jednoho z těch, kdo měli být obětováni, což byla pocta, které si vážil jen zřídka. Pokaždé se mu podařilo vrátit se zpátky. Mnozí jeho přátelé, kteří také létali podle Tolwynových rozkazů, takové štěstí neměli. Tolwyn vyhrával víc, než ztratil, navzdory seznamům obětí. Pokud ovšem Blair věděl, ještě nikdy nevyjádřil lítost pro ty, kdo při plnění jeho plánů zahynuli.
Blair poslouchal, jak Tolwyn prosazuje vyslání rozsáhlé trestné výpravy na hranici, aniž to na něho udělalo valný dojem. Od konce války s Kilrathy se toho mnoho nedělo a Tolwyn nepochybně hledal příležitost k nějaké činnosti.
Blair se zasmál. Starý válečník se snaží najít nějakou výmluvu, aby mohl osedlat své letounové lodě a vyrazit ven. Podle dosavadních zpráv byly přepady pouhé komáří štípnutí. Tolwynova reakce mu připadala spíš jako vytáhnout s kanónem na vrabce než jako vojenská operace, pokud tisk skutečnou situaci nezlehčoval. Pokrčil rameny. Zasmál se nahlas, když Tolwyn domanévroval senát k tomu, aby mu posvětil vypravení úderného svazu. Pokud chce Tolwyn pronásledovat piráty s bojovou flotilou, Blairovi to přece může být jedno.
Jediné, co ho na té situaci zneklidňovalo, bylo, jak snadno se Paladin poddal. Taggart se projevoval jako nejhlasitější Tolwynův příznivec a pomohl admirálovi pro jeho soukromou válčičku vystavit bianko šek. Blair přemítal, co to věští do budoucnosti. Vojenské kruhy si prostřednictvím admiralitních soudů a stanného práva uzurpovaly ve jménu ochrany lidstva před Kilrathy velkou část civilních pravomocí. Blair už dříve pozoroval, jak vláda vytahuje z rukávu jednu záminku za druhou, aby zpomalila přechod zpět ke zcela civilnímu způsobu vládnutí, a nečekal, že by Paladin jako bývalý voják příliš přispěl k obnovení moci civilních autorit. Tento ústupek podle všeho Blairovo hodnocení potvrzoval.
Z hlubin nepořádku v pokoji zazněl signál, který Blaira vytrhl z rozjímání. Vstal, dorazil pivo a začal se prohrabávat hromadami věcí, aby našel ovladač komunikátoru. Litoval, že se vůbec kdy předtím pokoušel o úklid. Podařilo se mu jenom hromady zpřeházet natolik, že už nevěděl, kde co má.
Prodíral se vytaženými zásuvkami a polštářky na křesle, haldami špinavého prádla, stohy knih a časopisů a kupami faksimilí. Ovladač znovu zabzučel a nasměroval Blaira k sobě. Ten jej našel zastrčený pod článkem o účinnějších pěstitelských postupech a tlustou vrstvou zpravodajských faxů.
Podíval se na postroj a překvapeně povytáhl obočí nad blikajícím displejem, kde stálo "Příchozí hovor - planeta." Převracel zařízení v rukách a snažil se vzpomenout si, jak se ovládá. Nepamatoval si, jestli to je druhý nebo třetí hovor od chvíle, kdy tohle místo koupil, ale rozhodně neměl tolik pošty, aby se obtěžoval naučit se přístroj ovládat. Stiskl jedno tlačítko na boku krabičky. Pokoj potemněl a část stěny se odsunula, aby odhalila holotank.
Objevila se tvář Ráchel Coriolisové, po sterém přehrávání matná a překrytá drobounkými záblesky. "Chrisi," říkal její hlas, "já už to nevydržím. Nedokážu strávit celý život v nějakém zapadákově a nemůžu vystát to, jak jsi do téhle ulity zalezl." Zhluboka se nadechla, slzy na krajíčku. "Ty mi nedovolíš, abych ti pomohla a já takhle žít nemůžu." Sklopila oči. Opakované přehrávání setřelo její hlas, až zůstal jen chraplavý šepot. "Chrisi... miluju tě, ale... sbohem..." Její obraz pohasl, jak starý paměťový čip ztrácel rozlišovací schopnost.
"Sakra," zabručel Blair potichu. "Myslel jsem, že jsem to už smazal." Znovu zašilhal na ovladač a stiskl jiné tlačítko.

Signál poskočil, zablikal a ustálil se na podobě Todda Marshalla, křenící se na něho z holotanku. Blair zasténal.
"Vám taky, kámo," opáčil Marshall sarkasticky a rozhlédl se po té části pokoje, do které prostřednictvím Blairovy kamery viděl. "Máte tam hezký doupě. Ten styl se mi líbí - takovej staromládeneckej." Znovu upřel pohled na Blaira. "Doufám, že kozy vyženete ven, než jdete chrnět."
Blair se vší mocí držel, aby se tvářil klidně. "Nazdar Maniaku." Pohlédl na Marshallovy nárameníky a potěšilo ho, že je stále majorem. "Upřímnou soustrast, že vás nepovýšili." Ani se příliš nesnažil zakrýt neupřímný tón hlasu.
Loďstvo očividně usoudilo, že povýšit na plukovníka pilota, jehož volací znak vystihoval stav jeho mysli, by byl špatný nápad. Blair v tomto ohledu s kancelářskými válečníky z celého srdce souhlasil. Maniak opustil v boji příliš mnoho svých čísel, než aby mu Blair chtěl svěřit peruť.
Marshall nasadil uštěpačný výraz, který se Blairovi za ty roky tak zošklivil. "No jasně, teďka když to vzali do ruky amatéři, my profíci se prosazujeme těžko. Měl jsem dostat peruť."
Blair se dál tvářil neutrálně, aby Marshallovi neposkytl příležitost k výpadu. Ověřil si zdrojový kód hovoru, aby se ujistil, že přichází z planety. "Co vás přivedlo takhle daleko?"
"Náhodou letím kolem," prohlásil Maniak hlasem přetékajícím sarkasmem, "a cítím prasata. Tak si říkám: ‚Hele, copak asi dneska dělá Metla Kilrahu?' No, a tak jsem zaskočil." Jeho úsměv se změnil v pohrdavý. "Víte, šéfe, většina stíhacích žokejů, který uvízli na břehu, se dala na ctihodný zaměstnání, jako je chlast a děvky." Odmlčel se. "Ale sedlačení, to je fakt pod úroveň." Zahihňal se.
Blaira to nijak nepobavilo. Položil palec na vypínací tlačítko a podržel ovladač tak, aby to Marshall viděl. "Jestli to je zdvořilostní hovor, Maniaku," prohlásil, "tak já nemám na společenské styky náladu."
Maniak zvedl ruku a zatvářil se vážně. "Moment, vy zbrklíku, potřebuju se s vámi sejít na kosmoportu. Budu na vás čekat v kantýně. Musíme si promluvit."
"Už spolu mluvíme," opáčil Blair.
Maniak zavrtěl hlavou. "Takhle to nejde. Kanál můžou odposlouchávat. Tohle je důležitý. Moc důležitý, než aby to prosáklo ven." Odmlčel se. "Heleďte, závisí na tom spousta životů. Je moc důležitý, abysme se sešli." Ušklíbl se. "Takže se podívejte, jestli byste mě nemohl vmáčknout do svýho nabitýho rozvrhu, jo?"
Blair se na chvilku zamyslel a přikývl. "Dobře. Poslechnu si vás." Po chvilce dodal: "Ale ať to není nějaká habaďůra."
Hologram se rozplynul ve výboji statické elektřiny a zanechal Blaira v potemnělé, maličko zatuchlé místnosti samotného. Ten dlouho seděl a přemýšlel. Nakonec vstal, vyšel na verandu a dlouze se rozhlédl po svých polích. Pak se k nim obrátil zády a vrátil se dovnitř, aby si sbalil věci.
Blair sešel po rampě raketoplánu, celý rád, že se mu podařilo na poslední chvíli sehnat letenku na mezikontinentální kyvadlovku. Škvírou kolem příruby, která spojovala přístupový tunel s bokem atmosférického stroje, se prodral poryv brutálně horkého vzduchu. Blair kráčel tunelem do ledového závanu klimatizace. Tou prudkou změnou teploty se zachvěl, a byl vděčný za to, že i když kosmoport na Dvojce postrádal prakticky veškerý komfort, měl přistávací dok a přístupový tunel pro menší lodě. Byl si jistý, že by se jinak při pochodu přes betonovou plochu uškvařil. Usoudil, že do sebe bude muset nalít nějaké vychlazené pití, než dostane infarkt.
Kosmoport ležel na rovníku Dvojky, kde mohly lodě k urychlení do vesmíru využít rychlosti rotace planety. Blairův domov se nacházel v přijatelnějších jižních zeměpisných šířkách, kde se asfalt sice tavil, ale ještě nevařil. Blair se snažil navštěvovat kosmoport co nejméně, aby se vyhnul horku.
Rychle dospěl k závěru, že se kosmoport od jeho poslední návštěvy v ničem nezlepšil. Kráčel po špinavé rampě pryč od raketoplánu a prošel kolem malého zaprášeného okna, které vedlo na zdejší malou letištní plochu. Na chvilku se zastavil a vyhlédl tlustým plexisklem ven.
Jednu stranu plochy lemovaly malé nákladní lodě a jejich obrysy se vlnily ve stoupajících termických proudech. Místo, kde se řadily odlétající lodě, vyznačovaly tři kruhy, jejichž betonové vnitřní plochy byly ošlehané a popraskané od proudů výstupních plynů tuctů lodí. Dvojice uzavřených vysokozdvižných vozíků nakládala cosi do špinavého a začouzeného atmosférického nákladního letounu, který dřepěl nedaleko od jediné vzletové a přistávací dráhy kosmoportu. Na vzdáleném konci plochy ležel shluk půl tuctu trupů vyřazených kosmických plavidel.
Malý výtah osobního terminálu vyzvedl za Blairem raketoplán na úroveň země. Stroj pomalu pojížděl k odletovému prostoru. Blaira nepřítomně napadlo, že by si měl naplánovat, jak se dostane zpátky, až si vyposlechne Maniakovo žvanění, ale pak si uvědomil, že mu na tom vlastně nezáleží. Je tady a o nic jiného zatím nejde. Odvrátil se od okna, hodil si svůj letecký vak přes rameno a zamířil k hlavní hale.
Do kosmoportu na Dvojce byla vestavěna obchodní pasáž s několika úřadovnami místních přepravních společností, sázkovou kanceláří, několika nepříliš rušnými obchody a několika restauracemi a bary. Celé místo bylo vymalováno živými barvami, které rozjasňovaly chmurné prostředí a na kterých byl současně vidět každičký špinavý flíček. Podlahu pokrýval jakýsi tuhý umělohmotný koberec, plný věkovitých skvrn a místy prošoupaný.
Zabočil ke kantýně, veden jistotou, že se nepřestěhovála. Piloti se vždy stahovali do kosmoplaveckých barů, obvykle umístěných na doplivnutí od hlavního vchodu na kosmoport, pokud ne přímo v budově. Na Dvojce to bylo o to jednodušší, že se většina budov shlukovala k sobě, aby se ušetřilo na objemu vzduchu, který bylo třeba chladit.
Kantýna byla brloh zastrčený u zadní stěny malého prostranství mimo hlavní průchozí trasu. Vypadalo to, že se dělí o prostor se zastavárnou a podnikem, o kterém se Blair dohadoval, že to je buď hotel nebo bordel. Pokud ne obojí. Přitáhl si pytel těsněji, došel ke kantýně a vstoupil dovnitř.
Octl se v předsíni a okamžitě ho ohlušil rámus hlučného davu uvnitř. Rozhlédl se a uviděl hodiny, které ukazovaly místní čas. Jedenáct třicet a už je tu plno. Uložil pytel do úschovní skříňky, strčil klíč do kapsy a zamířil k nálevně. Měl zhruba v plánu zběžně se porozhlédnout a najít dobrý stůl, než se ukáže Maniak. Nade dveřmi blikal nápis ZÁKAZ VNÁŠENÍ ZBRANÍ.

Prošel létacími dveřmi a rozhlédl se. Za války tady bývalo doupě pilotů, kde jídávaly dálkové hlídky a přepravní piloti, přelétávající bojové stroje na frontu. Stěny zdobily dvourozměrné obrázky válečných letounů všech věků od primitivních vrtulových letadel po moderní stíhačky a bombardéry. Police byly poseté suvenýry a památkami na piloty. Z nízkého stropu visely modely, porůznu rozmístěné mezi větráky, tančícími světly a hologramy dalších strojů.
To místo Blairovi odjakživa připadalo strojené. Na Dvojce nikdy nebyla tak velká vojenská posádka, aby se tu udržel bar jen pro piloty, takže kantýna nutně závisela i na cestujících.
Blair se po nálevně rozhlédl a hledal Maniaka. Bar byl nacpaný k prasknutí směsicí půl tuctu ras ze stovky planet. Pasáci a prostitutky všech možných barev a pohlaví nabízeli své služby vedle veteránů bez domova, kteří žebrali o pár drobných nebo o skleničku. Několik kosmoplavců v naleštěných botách a nažehlených uniformách jedné z vnitrosoustavovýh linkových lodí soutěžilo ve lhaní a chlastu s dvojicí konfederačních pilotů v pomačkaných kombinézách. U vedlejšího stolu seděla žena s potetovanou tváří a zelenými vlasy a krmila třešněmi chápana, kterého měla posazeného na rameni. Blair opici chvíli pozoroval, ale nebyl si jistý, jestli její světle modrá srst je výsledkem mutace nebo umělého barviva.
Okrouhlé stolky, které obklopovaly středovou oblast, okupovali muži a ženy z valné části oblečení do pozůstatků konfederačních uniforem - podle medailí a stužek se v nich většinou dali poznat veteráni z kilrathské války. Mnozí pili nebo už byli opilí, zatímco jiní hráli karty nebo domino. Všichni měli onen znuděný, lhostejný výraz, který se Blair už naučil spojovat s lidmi, kteří neměli kam jít a neměli co na práci. V koutech baru provozovali svou živnost drogoví dealeři, nabízeli své zboží opilcům a závislákům a občas diskrétně odklidili sjeté. Pokoutní směnárníci a falešní hráči odhadovali kořeny i sebe navzájem.
Pozemšťané tu stali svorně s mimozemšťany, lidmi z Pohraničních světů a míšenci a všichni mluvili najednou - tlachali, jednali, přeli se, rvali se a popíjeli. Blairovy smysly zahltil hluk, ruch a pachy potu, oleje a zvratků.
Sebral odhodlání a protlačil se trochu hlouběji do nahloučeného zástupu. Stačilo to, aby zachytil útržky okolních rozhovorů. Vypadalo to, že se všichni snaží něco získat, ať už šlo o peníze, kradené zboží, sex, moc nebo jen o to, aby se dostali z planety. Všichni měli nějakou potřebu, kterou chtěli uspokojit, a byli ochotní obchodovat, často až zoufale.
Blair se propracoval do středu místnosti a přesunul si přitom identifikační a kreditní karty do náprsních kapes. Marné se rozhlížel po Maniakovi.
Unavený tou hrou zavrtěl hlavou. Od doby, kdy se uchýlil na farmu, se toho příliš změnilo, než aby se v téhle situaci cítil pohodlně. Vydal se k pultu, aby si našel klidný koutek, než se rozmyslí, co podnikne dál. Když barman viděl, jak se Blair opřel lokty o lacinou plastovou desku s napodobenou strukturou dřeva, postavil před něj skleničku a nalil mu panáka kořalky.
Blair zmateně vzhlédl: "Já jsem si o nic neříkal."
Barman pokrčil rameny. "Podávám tady jenom jednu značku. Hádám, že kvůli tomu jste tady."
Blair se zadíval do jantarově zbarvené tekutiny. Opatrně přičichl a nakrčil nos nad pachem surového alkoholu. Zvedl sklenku a usrkl svou první whisky od chvíle, kdy ho Ráchel opustila. Trochu se rozkašlal, jak si propalovala cestu hrdlem. Sice to byla mizerná sorta, ale bylo to lepší než břečka, kterou produkovaly leckteré lodní palírny, a daleko lepší než splašky, které si kdysi přivezl s sebou.
Odkašlal si. "Kolik?" zeptal se a ukázal na sklenku.
"Jedna celá dva," odpověděl barman. "Beru jenom standardní kredity. Žádný šunty z Pohraničních světů." Všiml si, jak Blair skleničku zkoumavě prohlíží. "Za tu cenu je to levný."
"Tohle by bylo levný za jakoukoliv cenu," opáčil Blair kousavě. Podal barmanovi kreditku. Barman ji projel snímačem a pohledem plným naděje se na Blaira zadíval. "Dýško?"
Blair se na okamžik zamyslel. "Dobrou radu. Nechoďte ven bez kabátu."
Barman mu vrátil kreditku a s kyselým výrazem v obličeji odkráčel.
Blair se zrovna hotovil znovu se obrátit, aby znovu přejel pohledem bar, když do něho někdo vrazil, až mu část obsahu sklenky vyšplíchla na ruku. Rychle sklenku vzdálil od oblečení a otočil hlavu, aby rušitele okřikl. Nadávka mu odumřela na rtech. Podlitýma očima na něho hleděl prošedivělý veterán oblečený v kombinéze, která kdysi byla pracovní kombinézou Konfederačních posádek. Byl cítit lacinou whisky i jinými, méně příjemnými pachy.
Veterán si otřel ústa hřbetem jedné špinavé ruky a snažil se na Blaira zaostřit pohled. "Hele, mladíku," řekl, "nemoh' bys vysloužilci zaplatit jeden drink?"
Blair přejel pohledem kombinézu staršího muže. Nášivky byly před časem odpárány, ale zanechaly skvrny na materiálu v místech, kde jej předtím chránily před vyblednutím. Blair měl pocit, že rozeznává známý tvar. "Vy jste byl letec?"
Veterán se hrdě napřímil a podíval se Blairovi do očí. "Jo," prohlásil. "Začínal 'sem jako střelec na Broadswordu. Pak 'sem si udělal pilotní kurs a lítal 'sem s nima."
"Co s vámi bylo dál?" zeptal se Blair.
Muž vzdychl a Blaira ovanul jeho páchnoucí dech. "Neměl 'sem vysokou školu, takže mě vylili při ‚snižování stavů', když válka skončila." Pokrčil rameny s výrazem, ve kterém se mísila bolest a ponížení. "Devatenáct roků 'sem lítal na starý Liberty. Už 'sem tam byl kus inventáře, dyť 'sem na ní sloužil vod chvíle, co ji zařadili do služby. Na to by se snad měl brát vohled, ne?" Zadíval se stranou a ramena mu ochabla. "Chudák holka - myslím Liberty. Bojovala jako lev a vodvedla kus práce, víte? A nakonec skončila jako hromada šrotu. Jako by nebyla nic."
Blair soucitně přikývl. "Jo, to je bída." Veterán po něm vrhl tvrdý pohled. "Já jsem sloužil na Concordii" dodal Blair, "takže vím, co to je přijít o loď."
Veterán chápavě sklonil hlavu a očividně přijal Blaira za člena klubu. "Hele, nevíš náhodou vo nikom, kdo by nabíral posádku, že?"
Blair zavrtěl hlavou. "Bohužel. Proč si nezajdete na zprostředkovatelnu?"

Veterán pokrčil rameny. "Tam nic nemaj'. Kočičáci nám na konci války nadělali mezi transportníma loděma pěknou paseku a po zničení loděnic na Zemi a při celkovým poválečným útlumu se moc novejch nestaví. Kde se nějakej flíček vyskytne, tam se rvou kapitáni a majoři vo práci třetího plavčíka." Zatvářil se zasmušile. "Je to zlý, zvlášť pro vykopnutýho poručíka, jako 'sem já."
"Jo," přisvědčil Blair.
"Víš," pokračoval veterán, "bojovali 'smě děsně tvrdě a děsně dlouho, abysme tuhle válku vyhráli, a proč vlastně? Kočičáci a piráti a kdoví kdo 'eště dělaj' furt potíže. Nic nejde, jak by melo. Jako bysme tu válku prohráli." Zadumaně se podíval na Blairovu skleničku. "Neseženeš ani slušnou whisky." Ukázal prstem na jantarovou tekutinu. "Jenom podřadnou močku."
Blair se nadechoval, aby něco řekl, ale veterán ho předběhl. "Všecky ceny rostou. Jako by se všecko rozpadalo."
To proto, že se to rozpadá, pomyslel si Blair. Válka se vlekla tak dlouho, že ožila vlastním životem. Až když odešel do výslužby a musel v civilní ekonomice žít, uvědomil si, do jaké míry byla zapražena do podpory válečného úsilí. To spolu se zkázou, kterou přinesly kilrathské útoky na domovské světy, finančními výdaji na válku a ztrátou výkvětu několika generací lidí vyčerpalo tu trochu zdrojů, která byla dostupná pro udržování ekonomické infrastruktury.
Veterán na Blaira upřeně hleděl. "Hele, kámo, esli zacláním..."
"Ne, vůbec," odpověděl Blair. "Promiňte. Vzpomněl jsem si... na přátele. Na kamarády, víte?" Byla to nejbezpečnější odpověď, která ho napadla.
Veterán přikývl a znovu si přejel rukávem ústa. "Já 'sem nechtěl skončit jako vandrák," řekl. "Jenže... nejdřív se celej život pro něco dřeš, dřeš se pro vítězství, víš? Nakonec ho máme - a potom co? Všecky nás vyhoděj, řeknou nám, ať si najdem práci - jako by nějaká byla k sehnání. A prej teď máme něčím užitečným přispět, víš?" Zatvářil se hořce. "Jako bysme to dřív nedělali."
"No," pokrčil Blair rameny, "myslím, že ani nikoho nenapadlo plánovat, co uděláme, jestli vyhrajeme. Všichni jsme se tak soustředili na přežití, že jsme se ani nezamýšleli nad tím, co bude, až vypukne mír." Zaťal zuby. Možná jsme si to měli uvědomit, pomyslel si. Trochu jsme to ochutnali během toho příměří před překvapivým kilrathským útokem na Zemi. Jenže tenkrát jsme měli pozemský průmysl a Vnitřní kolonie, které část té zátěže absorbovaly... a z těch jsou dnes trosky.
Veterán si odkašlal. "Ehm," ozval se, "ta sklenička..."
"Jasně," řekl Blair. Sáhl do kapsy pro nějaké papírové peníze a v tu chvíli zahlédl v davu Maniaka. Major se tvářil zaujatě, jako vždycky, když balil nějakou ženskou.
Blair se na chviličku zamyslel a pak odloupl od svazečku pětikreditovou bankovku. Bylo to dost málo, ale veterán si za to mohl dopřát slušné jídlo a sprchu, možná i pokoj. Vtiskl překvapenému muži peníze do ruky.
Veterán se pokusil odmítnout. "No tak," vybídl ho Blair. "Vemte si to. Jeden vysloužilec druhému."
Veterán svraštil čelo a váhavě dar přijal. "Díky, kámo," prohlásil. Dlouze se na Blaira zadíval. "Promiň, přeslech' 'sem tvoje jméno."
Blair se nevesele usmál. "Smith," zalhal. Na jeho pravé jméno se nalepilo příliš mnoho slávy, než aby je říkal každému na potkání. Rychle se odlepil od pultu a rozhlížel se zástupem, kam se Maniak s tou dívkou poděl. Stačilo několik kroků, aby uviděl, kam ji zatáhl. Z jejího výrazu usoudil, že na ni jeho pokusy o sblížení neudělaly valný dojem. V duchu se zasmál. Jestli se tam dostanu včas, pomyslel si, zatímco kráčel k pilotovi, možná ještě dokážu splnit svou občanskou povinnost a zachránit ho před ošklivou havárií.
Právě se chystal poklepat Marshallovi na rameno, když se pilot k ženě naklonil. "Tak co říkáš, kočičko? Najmu pokoj."
Žena se zašklebila, jako by kousla do citrónu. Blair jen soucitné hvízdl, když Marshallovi vlepila ráznou facku a odšuměla pryč. Blair zůstal stát s vědoucím úsměvem ve tváři. Todd Marshall, alias Maniak, se k němu obrátil a nevzrušeně si mnul tvář.
"To je zajímavé, jak se z žen rychle vytrácí vlastenectví, jakmile válka skončí," prohlásil Maniak vesele. "Jenom jsem jí nabídl, aby mi trochu pomohla udržet morálku."
"Pokud si vzpomínám," rýpl si Blair suše, "tenhle postup nefungoval o nic lépe ani za války"
Maniak věnoval Blairovi svůj patentovaný samolibý úsměv. "To nikdy nevíte, dokud to nezkusíte." Pokrčil rameny a kývl bradou k pultu. "Co to bylo za pobudu?"
Blair se zatvářil zahořkle. "Bombardovací pilot. Sejmulo ho snižování stavů. Žádné vyhlídky, tak trčí tady a somruje chlast."
Maniak pokýval hlavou. "Snižování stavů vyřídilo víc dobrých lidí než Kočičáci." Pokrčil rameny. "Věci se mají špatně, hlavně pro chudáky, kteří všechno nechali na frontě a teď nemají nic."
Blair se v zadumané náladě ohlédl zpátky k pultu. "Víte, Maniaku, když jsem byl kluk, býval vesmír přitažlivé místo. Představoval příležitost. Kolonií exponenciálně přibývalo, ekonomika šlapala a dokonce i válka byla něco vzrušujícího - bojovat za lidstvo proti mimozemšťanům. Dnes jako bychom něco ztratili. Vesmír je místo jaké každé jiné. Jenom další smetiště."
Maniak na něho vyjeveně zíral, jako by mu Blair právě začal recitovat kilrathskou milostnou poezii. "Plukovníku," položil na Blairovu hodnost takový důraz, až to hraničilo s porušením subordinace, "určitě jste nebyl na té farmě moc dlouho?"
Blair neměl náladu na posměšky. "Na farmě se žije poklidně, majore. Tiše. Rozvážně. Bez výkyvů. Sousedi zenbudhisté. Vám by se to nelíbilo."
Maniak se zamál, drsně a zlomyslně. "Vždycky jsem říkal, že to s vámi půjde s kopce. Jenom jsem nečekal, že vám jako první přestane fungovat hlava."
Hlasitý rachot ušetřil Blaira nutnosti odpovědět. Obrátil se vsedě, aby se podíval, odkud ten rozruch jde. Spatřil tam

stát muže s vlasy barvy písku v tmavé letecké kombinéze, za kterým se povalovala prekocená židle. Za límec držel veterána, se kterým předtím mluvil Blair. Ten sice neslyšel, co si oba muži vyříkávají, ale viděl, jak tmavě oděný muž veterána rozvážně uhodil hřbetem ruky do obličeje. Veterán pozpátku zavrávoral a zachytil se stolu. Mladší muž ke sténajícímu vysloužilci přistoupil, kopl ho špičkou boty nejdřív do kyčle, a když se zhroutil, kopl ho do břicha.
Blair se spěšně rozhlédl po nějakém vyhazovači. Nezdálo se, že by někdo obzvlášť chtěl staršímu muži pomoci. Blair vstal a vrhl se mu na pomoc dřív, než stačil uvážit, jaké jeho čin může přinést následky. Zatímco se Blair blížil, muž v tmavém se opét rozpřáhl nohou a kopl ležícího do ledvin. Blair ho popadl za rameno a otočil ho. "To stačí," spustil Blair, ale ztuhl, když si muž trhnutím rozepjal bundu. Letmo postřehl jmenovku, ale to už chlapík z pouzdra u opasku vytrhl krátkou černou rukojeť. Stiskl spínač a čtyři palce nad koncem zbraně se rozzářil nehmotný červený bod.
"Laserový nůž!" zaječel kdosi napravo od Blaira.
Blairovi se sevřel žaludek. S jílcovými zbraněmi všeho druhu měl jen málo zkušeností, obzvlášť s takhle ošklivými. Jediné, co věděl, bylo, že laserové nože jsou bodné zbraně, které mohou způsobit i ošklivé povrchové popáleniny podle toho, zda se jimi bodlo nebo seklo. Vzhlédl a podíval se muži v tmavém do chladných modrých očí.
Jeho protivník držel nůž nízko, hrotem proti Blairovu břichu. Komíhal čepelí sem a tam a opisoval hrotem dokonalou osmičku. Blair nijak nepochyboval o tom, že muž přesně ví, jak má zbraň používat.
Snažil se rozpomenout na vlastní výcvik v boji muže proti muži. Jedné, co mu vytanulo na mysli, bylo, že má dávat pozor na pas svého protivníka, na jeho těžiště. Muž se uchechtl, čímž Blaira přiměl opět vzhlédnout. Muž s pískovými vlasy se usmál, či spíše mrazivé rozevřel rty.
"Chyba, kamaráde," řekl. "Nemám rád, když na mne ně-kdo sahá." Trhl laserovým nožem vzhůru a bodl proti Blairovu břichu. Blair zkřížil ruce v zápěstí dlaněmi dolů před žaludkem, aby úder zablokoval. Až příliš pozdě si uvědomil, že to byla jen finta. Teprve se začal stahovat zpátky, když ho muž zasáhl ze strany pěstí do spánku. Blair zakolísal a ve výhledu se mu rozprskla hromada hvězdiček. Zavrávoral doprava, aby se pokusil vyhnout druhé ráne.
Útočník sehrál další fintu, která tentokrát skončila kopem míreným na hlavu. Blairovi se povedlo včas nastavit ruku, aby kop nedopadl, ale ruka mu po té ráně zmrtvěla. Úder jím otřásl, vyvedl ho z rovnováhy a srazil ho obličejem napřed na plastem obloženou betonovou stěnu. Rozostřeným pohledem zahlédl krvavou šmouhu.
Muž k němu zezadu přistoupil a podkopl mu kolena. Blair se složil jako zavírací nůž, začal se sunout na podlahu a v pádu se obracel. Chlapík ho chytil za krk a přirazil ho opět vzpříměně ke zdi. Blair sebou při dopadu škubl a pokusil se ho chytit za předloktí. Muž mu začal přiškrcovat přívod vzduchu a hluk v baru utichl.
Blair cítil, že mu tvář otéká, jak se pod kůží rozlévala krev, kterou mužovo sevření zadržovalo v hlavě. Marně lapal po vzduchu a šermoval rukama. S pocitem, že mu oči každou chvilku puknou, se Blair rozhlížel po baru. Zákazníci, vyrušení tou příhodou z vlastních záležitostí, mlčky přihlíželi. Jejich výrazy se různily od nudy až po živou touhu vidět krev. Barman přestal leštit sklo, ale nesnažil se nijak pomoci.
Muž s pískovými vlasy se naklonil blíž. "Nemám rád, když na mne někdo sahá," opakoval tiše. Povolil sevření, aby Blairovi dovolil jediný vzlykavý nádech. "A nemám rád, když se mi někdo plete do soukromých záležitostí." Zvedl laserový nůž a namířil jej Blairovi na krk tak, aby Blair viděl červený bod. "Za to zaplatíš."
Ohrnul rty z bílých zubů. Ten úsměv Blairovi připadal pohřební. Muž začal Blairovo hrdlo opět svírat pevněji. Ten se zoufale snažil osvobodit. Cítil, jak mu jazyk vylézá z úst a po bradě mu stéká pramínek slin. Tvář ho začala pálit a patami bubnoval do stěny.
Muž v tmavém zvolna dojel nožem pod Blairovu bradu, když tu náhle trhl hlavou doleva. V Blairově zamženém zorném poli se objevil Maniak, v ruce vysokovýkonnou laserovou pistoli, kterou cpal chlapíkovi do ucha. Bezohledně zavrtával hlaveň dovnitř a s úsměvem se naklonil těsně k němu. Blair postřehl, že společníci muže v tmavém vstávají a blíží se k Maniakovi.
"Ts, ts," ozval se Maniak a vkroutil pistoli ještě hlouběji do ušního otvoru. Popotáhl chlapíkovu bundu, aby viděl na jmenovku. "Už týden jsem nikoho nezabil, pane, é, Seethere, a začíná mi to scházet." Střelil pohledem po jeho společnících a prohlásil: "Jestli vy chcápkové nevycouváte, podívám se, jestli bude mozek vašeho šéfa barevně ladit se zdejším nátěrem." Blair si všiml, že muže v tmavém situace zjevně nijak nevyvádí z míry. Mrazivé modré oči chviličku těkaly sem a tam, jako by chlapík zvažoval, co může udělat.
"Dobře, kamaráde," řekl muž Blairovi, "odvolej si svého psa."
"Omyl," skočil mu do řeči Maniak, "tohle je moje hra. Mluvíte se mnou." Svou větu zakončil tím, že zatlačil na pistoli silněji a naklonil muži hlavu, až svaly na jeho krku zřetelně vystoupily. Blair u pilota postřehl první reakci: skřípání zubů, jak se mu tvrdý kov a destička mušky zarývaly do ucha. Z ucha na límec stekla tenká stružka krve.
Nůž zmizel Blairovi z dohledu. Muž v tmavém Blaira zvolna pustil a zvedl ruce do výše ramen. Blair doklopýtal za Maniaka, padl na kolena, lapal po dechu a dávil se, jak nasával vzduch zmučeným hltanem. Snažil se ovládnout třesoucí se ruce, ale nedařilo se mu to.
Maniak ustoupil, stále však zůstával v dosahu muže v černém. Blair, který si stále třel pohmožděný krk, si všiml, že se muž napjal a maličko přenesl váhu stejně jako předtím, než odkopl Blaira. Chystal se Maniaka varovat, když tu major švihl pistolí vzhůru, napřáhl ruku a zamířil muži mezi oči. "Kdybyste se laskavě omluvil," řekl.
Muž chvilku podle všeho zvažoval situaci a posléze zvolna ucouvl. Na ústupu k sobě drobným gestem přivolal své druhy. "Ještě se uvidíme," řekl s pohledem upřeným přes Maniaka na Blaira, "to vám slibuji." Docouval ke dveřím a zmizel i se svými kumpány.
"Tak tohle přesahuje všechny meze," prohlásil Maniak hlasem, ve kterém se mísilo pobavení a znechucení. "Já mu narvu kvér do ucha a s ním to ani nehne." Podíval se na Blaira. "To je nějaký váš kamarád?" Vyvalil oči. "Plukovníku," vyhrkl, "vždyť vy jste bledý jako duch. Kdybych vás neznal lip, myslel bych si, že vás to vyděsilo." Odmlčel se. "Hergot, vždyť vy jste vyděšený."

Blair se snažil uklidnit o závod bušící srdce. Několikrát polkl. "Já nevím," řekl chabě. "Byl rychlý, rychlejší než já. Dostal mě, Todde, a já jsem proti tomu nedokázal nic udělat. To se mi ještě nikdy nestalo." Sáhl si na ret. Když ruku odtáhl, byla na ní krev. Uvědomil si, že si jej musel rozrazit, když ho muž s pískovými vlasy srazil na zeď.
Marshallův výraz si Blair vykládal jako směs obav a pohrdání, a o to hůř se cítil. Maniak otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak gestem Blairovi naznačil, že má jít ke stolu, a dal mu přednost. Tvářil se ustaraně.
"Ehm, plukovníku," řekl ostýchavé, "možná bychom to měli odvolat. Možná byste se mel vrátit na farmu a krmit prasata."
"Odvolat co?" zeptal se Blair.
Maniak pokrčil rameny. "Heleďte, já jsem hledal plukovníka Blaira, hrdinu, který vyhodil do povětří Kilrah - pana Tygří srdce. Prostě jim řeknu, že jsem ho nenašel."
Blair cítil, jak se v něm vzmáhá zlost. "Maniaku, už jste mě sem vytáhl. Co, sakra, chcete?"
Maniak zase pokrčil rameny. "Hádám, že není můj problém, když nejste ve formě." Když však Blairovi naznačil, že se má posadit, jeho tvář ho usvědčovala ze lži.
Blair se posadil, opřel se a snažil se uvolnit napjaté tělo. Ruce se mu stále trochu třásly, ale namlouval si, že je to adrenalinová reakce. Nahrbil ramena ve snaze ulehčit pulsující tupé bolesti v krku. "Nuže," řekl, aby rozptýlil Maniakovu mrzutou náladu, "co jste to se mnou chtěl probrat tak důležitého?"
Marshall se zamračil. Ohlédl se zpátky k místu, kde se odehrála potyčka. Znovu pokrčil rameny, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí.
"Plukovníku Christophere Blaire," začal. Snažil se mluvit oficiálně, ale nešlo mu to od srdce., Jménem záloh Vesmírných sil Konfederace a s odvoláním na tísňový dekret 394A je mou povinností vás informovat, že jste byl povolán do aktivní služby v hodnosti plukovníka, s plným platem a se všemi z toho vyplývajícími výhodami, a tak dále, bia bia bia."
Zakončil své oznámení zlomyslným úšklebkem a zábleskem svého obvyklého humoru. "Přeju příjemný den."
Blair zůstal zkoprněle sedět s otevřenými ústy. "Vám se to ještě nedoneslo, Maniaku? Válka skončila. Vyhráli jsme. Jsem z toho venku. Ve výslužbě."
Maniak pokrčil rameny. "Už ne."
Blair oběma rukama pootáčel skleničkou. "Proč já?"
Maniak rozhodil rukama. "Nevím. Vím jenom, že si někdo myslí, že vás potřebuje."
Blair se k němu naklonil. "Kdo je ten ‚někdo'?"
Maniak se zatvářil uraženě. "To zjistíte." Chvilku si také pohrával se skleničkou, obočí zamyšleně svraštělé. Když zase promluvil, nedíval se Blairovi do očí. "Heleďte," řekl, "prokažte mi laskavost. Vraťte se domů."
"Ujasněme si to," odsekl Blair. "Nejdřív mě zatáhnete sem... a teď chcete, abych vycouval?" Sledoval Maniakův pohled k místu bitky. "Aha," prohlásil, neboť pochopil Maniakovo váhání. "Vy si myslíte, že to nezvládnu?" Maniak pokrčil rameny. "Viděl jsem vás zraněného, viděl jsem vás naštvaného, viděl jsem vás ve všemožných stavech, nebo jsem si to aspoň myslel. Ale nikdy jsem vás neviděl vyděšeného. Čekal jsem, kdy mu začnete líbat zadek, ale neudělal jste to jen proto, že jste úplně ztuhl." Vzdychl s výrazem člověka, který si přiznal nepříjemnou pravdu. "Myslím, že jste přišel o všechno, co ve vás bylo, plukovníku, a že povolat vás byla chyba."
Blair mlčky seděl a promýšlel své vyhlídky. Svého času, když válka skončila, netoužil po ničem jiném než vypadnout od stíhačů a zbavit se vojska i vzpomínek. Dva roky na farmě však obrousily vzpomínkám hrany a bolavé rány překryly obvazem času. Ruce se mu samy od sebe začaly svírat, jako by chytaly řídicí páku. Uvědomil si, jak zoufale touží sednout si zase do pilotní kabiny - a že to chce od okamžiku, kdy udělal první krok z farmy.
Upřel oči na Maniaka. "Kdy odlétáme?"
Maniak se poškrábal na nose. "No," prohlásil, "nevím určitě, jestli odlétáme my."
Blair se zatvářil chladně. "Tohle rozhodnutí, majore, nezávisí na vás."
Maniak si ho chvilku prohlížel s nečitelným výrazem. "No dobře," řekl nakonec. "Zařídil jsem, aby nám připravili dvě stíhačky. Jsou na stojánce, natankované a připravené."
Blair odložil sklenku a vstal. "Tak jdeme."
Maniak hrubě odfrkl. "Nepotřebujete se ještě vrátit domů nebo něco?"
"Chviličku," opáčil Blair. Vylovil z leteckého vaku mobilní telefon, vyťukal číslo a čekal. Maniak poslouchal, a když Blair spěšně řekl cosi v nesrozumitelném jazyku a odpojil se, zavrtěl hlavou.
"Co to mělo znamenat?"
"Jenom jsem oznámil svým budhistickým sousedům, že farma je jejich. Dar církvi." Blair na své tváři vynutil úsměv. "Pojďte, vypadneme z téhle díry."

KAPITOLA DRUHÁ

Blair stál v předpokoji vedoucím k vyhlídkové palubě Orionu, čekal a vychutnával šálek skutečné kávy se skutečnou smetanou. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposledy ochutnal pravou kávu; rozhodně ne od své emigrace na Nephele Dva. Tam se kávovník pěstovat nedal a dovozové zboží bylo pro vysloužilého plukovníka s penzí o poloviční výši někdejšího služného příliš drahé.
Vdechoval hutnou vůni a přemítal, proč ho Tolwyn asi pozval. Rozhodně ne proto, že by patřil k admirálovým oblíbencům. Jeho vztahy s Tolwynem byly po většinu času zdvořilé, nicméně chladné. Usmál se. Tolwyn jen zřídkakdy něco udělal bez rozmyslu a mít důvody a sdělovat je jsou dvě naprosto rozdílné věci.
Přejel si jazykem oteklý ret a uvažoval, proč si Tolwyn pro jejich setkání vybral právě Orion. Admirál musel cestovat ze

Země do L5, což pro něho znamenalo neobvyklou ztrátu času i peněz, jenom proto, aby přijal obyčejného plukovníka. Blair se divil, proč by měl admirál vynakládat takovou námahu, pokud ovšem neměl pro pobyt na stanici jiné důvody. Přítomnost bojové stanice v Lagrangeově bodu ho překvapila. Věděl, že Orion býval na nízké oběžné dráze kolem Země jako součást poslední obranné linie a že jej Kilrathové při svém útoku vážně poškodili. Poklepal si několikrát okrajem šálku do zubů, jak se marně snažil vzpomenout na nějaký novinofax nebo záznam zpravodajské relace, ve kterém by se takový přesun oznamoval. Ale pochyboval, že to někdy někdo zveřejnil, což mu s ohledem na velikost stanice a na strašlivé náklady, které si musel vyžádat její přesun gravitačním polem Země, připadalo zvláštní.
Proč ten náhlý zájem o L5? divil se. Těleso umístěné do tohoto bodu v něm díky navzájem se vyrovnávajícímu gravitačnímu působení Země, Měsíce a Slunce zůstane do nekonečna. Věděl, že v dávné historii Země existovaly pokusy využít L5 a další Lagrangeovy body k výstavbě obřích hutnických kolonií, avšak objev přeskokového pohonu a hojnosti hvězd hlavní posloupnosti s obyvatelnými planetami odsoudil takové projekty k zapomnění. Nyní se však zdálo, že historii někdo oprášil.
Úzkými dveřmi, které oddělovaly předpokoj od horní vyhlídkové paluby, vstoupila pobočnice. "Admirál vás očekává." Blair jí s lítostí odevzdal svůj šálek kávy. Otevřela dveře, ustoupila a pokynula mu, aby vešel.
Tolwyn stál na protější straně místnosti, ruce složené za zády napnmenými jako pravítko a vyhlížel z jednoho z velkých vnějších oken. Opodál venku Blair zahlédl dva velké, stříbřité, příhradovinou pokryté obrysy. Pojal podezření, že příletová trasa jeho člunu byla záměrně vedena oklikou, aby mu zabránili ve výhledu na ně.
Přešel místnost a cvakáním podpatků na podlaze dával záměrně najevo svou přítomnost. Zastavil se šest stop za admirálovými zády, postavil se do pozoru a slyšitelně přitom srazil paty. "Plukovník Christopher Blair ze zálohy Vesmírných sil se hlásí podle rozkazu, pane."
Tolwyn se neotočil. "Nebylo to trochu příliš formální, plukovníku?" "Odvykl jsem, pane," odvětil Blair suše. "Už trochu zapomínám protokol."
Tolwyn trochu sklonil hlavu. "Mám své důvody." Na chvilku se odmlčel. "Pohov, plukovníku. Nepostavíte se se mnou k oknu?"
Blair se uvolnil a přistoupil k Tolwynově pravici, odkud viděl obě lodě i admirálovu tvář. Chvilku mlčky stál a kochal se panoramatickým rozhledem.
Pak se ohlédl po admirálovi. Uniforma, kterou měl Tolwyn na sobě (palubní, s důstojnickými ratolestmi, ohnivzdorná), byla šitá dokonale na míru a nažehlená jako vždycky. Blairova ještě před dvanácti hodinami ležela v regálu výstrojního skladiště. Padla mu, ale ne dokonale. Odjakživa na úpravu uniformy příliš nedbal a raději za sebe nechával mluvit svou pověst. Tentokrát se však cítil ošuměle a pomačkaně.
Tolwyn se k němu obrátil, ale z modrých očí ve vráscité tváři se nedalo nic vyčíst. Navzdory krátce sestřiženým bílým vlasům vypadal jako vždy, ani starý, ani mladý. Blair se rozhodl zůstat v pohovu, místo aby se postavil do pozoru, jako to vyžadovaly řády a zvyklosti. Oba muži se na sebe dlouze zahleděli.
Tolwyn odvrátil pohled jako první. "Vidím, že jste přibral," prohlásil a poklepal se po vlastním plochém břichu. "Civilní život vám očividně svědčí."
"Ujde to," opáčil Blair nezávazně.
Tolwyn souhlasně přikývl; první trhlina v jeho chladném chování. "Dal jste se na dobytkářství, co?"
"Na pěstování rostlin," opravil ho Blair suše.
Tolwyn pokrčil rameny. Ledabylost toho gesta dávala tušit, že to pro něho je jedno a totéž. "Závidím vám."
"Jak to?" otázal se Blair ostražitě. "Na farmě se žije nekomplikovaně," odpověděl admirál, "zato tady venku začíná jít do tuhého."
"Jak to?" opakoval Blair, plně soustředěný na admirála.
Tolwyn ukázal dolů na zčernalou a pokroucenou konstrukci, která trčela z boku Orionu. "Tohle je všechno, co zbylo z letové paluby číslo tři," řekl. "Vlétl do ní Darket a explodoval. Hangár byl plný stíhaček, plně natankovaných, vyzbrojených a připravených k vzletu. Výbuch zničil hangár a roznesl oheň skrz větrací šachty dřív, než je počítač uzavřel. Na stanici se rozpoutalo peklo. Čtvrtina posádky zahynula." Podíval se na Blaira. "To všechno způsobil jediný Darket."
"Nerozumím," odpověděl Blair.
"Někdy, plukovníku," poučil ho Tolwyn, "může maličký plamínek zažehnout obrovský požár." Našpulil rty. "Mým úkolem je uhasit plamínky dřív, než přerostou v požáry." Admirál změnil směr pohledu., Jsou krásné, že?"
Blairovi chviličku trvalo, než si uvědomil, že Tolwyn změnil téma a mluví o dvou sesterských letounových superlodích, vznášejících se v prostoru. Rozhodl se pro bezpečnou odpověď: "Ano, pane."
Tolwyn se usmál. "Tohle je budoucnost odstrašování silou - naše nejnovější supertěžké letounové lodě Vesuv a Hora svaté Heleny. Až přijdou do služby, dostanou označení C V 70 a 71." Stále se usmíval. "Jsou výrazem nejlepšího a nejmodernějšího taktického myšlení a konstrukce."
Blair obrátil pozornost k obřím lodím. Viděl sice novinové zprávy o jejich stavbě, avšak holozáznamy mu neposkytly skutečnou představu o jejich velikosti.
Letounovky byly snad dvakrát delší než Concordia, která bývala jednou z největších letounových lodí loďstva, než byla nad Zemí zničena. Bližší loď byla podle všeho z větší části hotova. Měla dvě vnější letové paluby v gondolách doutníkového tvaru, umístěných rovnoběžně s hlavním trupem a připojených krátkými pylony hranatého průřezu. Gondoly se vyznačovaly vyváženými proporcemi, jejich obrysy zapadaly do hlavního trupu a dodávaly mohutné lodi štíhlého, smrtonosného vzhledu. Blair, zvyklý na hranatý funkcionalistický vzhled lidských konstrukcí, překvapeně a obdivně hvízdl.
Druhá loď, vznášející se o něco dál, byla ještě rozestavěná. Blair viděl lesklá holá žebra nedokončených vzletových

palub a holou kostru přídě. Na bocích se třpytily stovky světélek, jako by loď obsypaly světlušky. Blairovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že mrkající hvězdičky jsou svářeči.
"Vypadají kilrathsky," poznamenal.
"Použili jsme na nich nejnovější kilrathskou technologii," připustil Tolwyn neochotně, "což může přispívat k tomu, že navenek vypadají jako kočičácké. Vypůjčili jsme si několik nápadů od letounových superlodí, které vyslali proti Zemi."
Blair neříkal nic, protože na Tolwynové tváři zahlédl záblesk emocí. Ostatně, to přece byla Tolwynova nejslavnější hodina, uvědomil si. Bomba, kterou ve svém těle nesl kilrathsky agent, pobila sbor náčelníků štábů, a v následném krizovém období byl Tolwyn jmenován velitelem veškeré obrany Země. Právě Tolwyn předtím varoval před příměřím s Kilrathy, které Kočičákům umožnilo zprovoznit nové letounové lodě. Právě Tolwyn pak vedl mistrovský ozbrojený ústup od hranic až k oběžné dráze kolem Země... a Tolwyn zachránil lidstvo, když už se zdálo, že je všechno ztraceno.
Blair k admirálovi pocítil chvilkový soucit. Kdyby byl v oné vítězné chvíli Tolwyn padl, lidstvo by na něho navždy vzpomínalo jako na největšího hrdinu celé války.
Blair si pamatoval, jak k němu navzdory všem vzájemným rozporům při tom tažení pohlížel s úctou; admirál tehdy byl klidný, neochvějný a podněcoval všechny kolem sebe k tomu, aby ze sebe vydali všechno, protože věděli, že muž v jejich čele je nejlepším polním velitelem celého loďstva. Kdyby tehdy byl odešel do výslužby, anebo kdyby ho byli posadili do čela sboru náčelníků štábů, vyhnul by se pozdějšímu pokoření. Blair se dohadoval, že právě tady někde se admirál začal doopravdy měnit. Jeho příštím pověřením měl být sbor náčelníků štábů, jenže vlivní politici, z nichž mnozí kvůli příměří s Kilrathy padli, se rychle octli zpátky v sedle a prohlašovali, že admirál je "příliš cenný polní velitel", než aby ho povýšením odváděli z boje. Tolwyn se stal bájnou husou, která jednou snesla zlaté vejce vítězství, o němž se nikomu ani nesnilo, ale když to po něm chtěli znovu, neuspěl. A tím neúspěchem se teď musí hrozně užírat.
"Přes všechny výpůjčky je ovšem konstrukce těchto nových lodí zcela lidská, plukovníku. Byl jsem předsedou poradní komise, která vypracovala specifikace."
Blair měl pocit, že Tolwyn nějak vycítil jeho myšlenky. Uhnul očima před jeho pronikavým pohledem.
"Každá váží čtvrt miliónu brutto tun, má posádku sedmi tisíc osmi set lidí a unese víc než čtyři sta bojových kosmoplánů a pomocných plavidel."
Blair znovu hvízdl. Těžká letounová loď všeobecně unesla jediný wing, čítající asi stovku stíhacích a bombardovacích strojů. "Myslel jsem, že to je propaganda," poznamenal.
"Ale?" vyklenul Tolwyn překvapeně obočí. "Pročpak?"
Blair pokrčil rameny. "Nemyslel jsem si, že jsme schopni postavit něco tak velkého." Vrhl na Tolwyna krátký pohled. Admirál nepatrně kývl hlavou, ať pokračuje.
Blair se zhluboka nadechl. "Kilrathské pumy vymazaly většinu průmyslových měst na severní polokouli Země. Zlikvidovaly také měsíční loděnice." Kývl hlavou směrem k lodím. "Připadá mi nemožné postavit tohle bez loděnic a místního průmyslu, obzvlášť když je ekonomika v krizi. Dokonce jsme slyšeli pověsti o hladomorech a hladových bouřích."
Tolwyn se zamračil. "Měl byste víc sledovat skutečné události. V obnovování infrastruktury jsme udělali značný pokrok." Poklepal si ukazováčkem na bradu. "Nicméně něco na vašich slovech bude." Rozhodně kývl hlavou. "Pozveme sem nějaké novináře a ukážeme jim stavbu z první ruky. To vyřeší otázku propagandy. Může to také pozvednout morálku."
Blairovi se zachtělo vyslovit podezření, že taková extravagance by na spoustu civilistů mohla mít právě opačný účinek. Místo toho se zeptal: "Admirále, jak tohle děláte?"
Tolwyn ukázal na malý shluk lodí vznášejících se poblíž letounovek. "To jsou slévárenské lodě," řekl, "mobilní továrny určené k tomu, aby cestovaly ze soustavy do soustavy a budovaly zařízení, která planety potřebují k obnově a rozvoji průmyslu. Napadlo mě, že mohou posloužit i k překlenutí nedostatku kapacity loděnic, dokud ji nedokážeme obnovit. Tudíž jsem je najal." Pyšně se usmál. "Produkují sotva zlomek toho, co kdysi Země, ale žebráci si nemohou příliš vybírat."
"A co Vnitřní světy?" nadhodil Blair. "Tyje nepotřebují?"
Tolwyn pokrčil rameny. "Lidé jsou tam podnikaví. Na něco přijdou." Vrhl na Blaira prohnaný pohled. "Třeba si pro sebe postaví další." Blair dal volný průchod sarkasmu. "Ty už byste si nenajal?"
"Možná ano," vzal ho Tolwyn za slovo. "Několik navíc bych jich ještě uživil." Ukázal bradou na slévárenské lodě. "To je opravdový zázrak. S nimi dokážeme vyrobit všechno, co potřebujeme, přímo tady na místě a z vlastní rudy. Nějaké suroviny nám posílají z Měsíce, většinou pro speciální slitiny. Vystřelují nám je z kolejnicových ramp. Ovšem většina našeho železa pochází z pásma asteroidů za Marsem.
Našim těžebním lodím stačí dodat asteroidům dost energie na to, aby odchýlily asteroidy z jejich drah a nasměrovaly je do L5," popisoval Tolwyn. "Bylo mi řečeno, že nebeská mechanika je složitá a že rudě trvá několik roků, než sem doletí, ale zato většinu železa, které potřebujeme na duraocel, získáváme za několik centikreditů na tunu."
Zasmál se. "Proto také stavíme tady." Poklepal na okno. "Lapačům občas kus uteče a musíme jej rozprášit, ale na to tahle stará holka ještě dost šťávy má."
Tolwyn pohodil hlavou směrem k Měsíci, který se odsud jevil veliký asi jako grapefruit. "Zahájili jsme také projekt náhrady lodí, které jsme ztratili na Měsíci. Hodně toho importujeme do soustavy zvenčí, ale je toho méně, než byste si mohl myslet." S úsměvem vyhlédl na lodě. "Postaral jsem se, aby tyhle dvě měly vysokou prioritu. Získat transportní prostor na to, abychom dovezli, co potřebujeme, není problém."
Není problém? opakoval Blair v duchu. Pomyslel na své potíže se sháněním náhradních dílů na Nephele. Potíže té koloniální planety byly přímo symbolem potíží celé Konfederace: upadající ekonomika, opotřebovaná infrastruktura a vyčerpané obyvatelstvo spolu s malým objemem obchodu, malou nabídkou pracovních příležitostí a malou důvěrou ve

vládu. Celkem vzato mají zaděláno na vážnou krizi.
Podésilo ho, že se tovární a transportní lodě využívají ke stavbě válečných lodí a přepravě vojenských materiálů, místo aby byly využity při obnově ekonomiky.
Zamračil se, překvapen svým přerodem. Až do svého odchodu do výslužby neměl z dospělého života zkušenost s civilním světem a doopravdy vlastně nechápal, co obyvatelstvo podstupuje, aby podpořilo válku. Dva roky hrabání v zemi na Nephele, aby vypěstoval nějakou úrodu, a boje se Zemědělským úřadem mu rozšířily obzor způsobem, jakého by se nikdy nenadal.
Tolwynovi změna jeho výrazu neušla. "Mám to chápat tak, že můj malý projekt neschvalujete?"
Blair zavrtěl hlavou. "Admirále, právě jsme skončili válku - válku, ve které jsme prohrávali. Měli jsme kliku, že se nám zdařil jeden knokautový úder, ale jinak jsme daleko prohrávali na body." Ohlédl se po Tolwynovi. "Pokud jde o to, co se děje tady/4 odmlčel se a snažil se uspořádat si myšlenky, "nebylo by s ohledem na zdroje lepší postavit dvě nebo tři standardní těžké letounové lodě, anebo ještě lépe pár tuctů kapesních letounovek? Ty jste přece sám vymyslel."
Při tom pokusu o poklonu postřehl u Tolwyna nádech úsměvu a zmocnil se ho vztek na sebe samého, že takhle admirálovi podkuřuje. Potíž ovšem spočívala v tom, že koncepce lehkých letounových lodí představovala řadu přínosů: jejich stavba vyšla lacino a za cenu jedné standardní letounové lodě bylo možno rozmístit síly v tuctu soustav. Jeho starý kamarád Bondarevskij to jako velitel operačního svazu, jehož jádrem byla lehká letounovka, v závěru války dotáhl na kontradmirála. "Potřebujeme i transportní lodě, pane. Ty mohou posloužit dvojímu účelu; jednak nahradí vojenské transportní lodě, které jsme ztratili za války, a jednak mohou pomoci při obnově ekonomiky. A pár takovýchhle továrních lodí... víte, aby pomohly obnovit hospodářství..." Pod Tolwynovým pobaveným pohledem se zakoktal.
"Kdy se z vás stala taková měkkota, plukovníku?" otázal se Tolwyn rozmarným hlasem. "Mějte, prosím, na paměti, že i po uvedení těchto dvou lodí do služby budeme stále mít jen dvě třetiny toho stavu bojových kosmoplánů, který jsme měli před útokem na Zemi."
"Myslel jsem, že válka skončila," pravil Blair suše.
"Nic si nenalhávejte," řekl Tolwyn tiše. "Jsme stále ve válce." Odmlčel se. "Bojujeme, abychom zachránili sami sebe."
Blair zachovával neutrální výraz a Tolwyn pokračoval: "Upadli jsme do hluboké deprese. Když odpadli Kilrathové, jednota, která nás držela pohromadě tři desítky let, se třepí. Pojmy jako zákon a právo se po celé Konfederaci drolí. Necháváme se unášet osudem, protože jsme ztratili cíl"
Odvrátil se od Blaira a vyhlédl oknem ven. Blair pozoroval, jak se jeho tvář odráží ve skle mezi oběma letounovými loděmi. "Tyto lodě jsou symbolem skutečnosti, že navzdory svým současným potížím zůstáváme neochvějní. Ony nás v této chvíli sjednotí, když nemáme nepřítele, kterému bychom čelili."
"Jsou symbolem?" zeptal se Blair, poplašený směrem a tónem Tolwynových slov. "Anebo hrozbou?"
"Plukovníku," opáčil Tolwyn chladně, "neschází vám mnoho k porušení subordinace. Jakmile na sebe navléknete tuto uniformu, podrobujete se disciplíně loďstva."
Už měkčím hlasem pokračoval: "V Kilrathech jsme měli společného nepřítele, kterému jsme mohli svorně čelit. Ten je nyní pryč a my ztrácíme pocit společného odkazu." Pohlédl na Blaira. "Musíme spolupracovat, abychom obnovili společnou víru a jednotu."
Blair se rozhodl zamávat olivovou ratolestí. "A co to má společného se mnou?"
"Určitě jste už slyšel o krizi v Pohraničních světech," řekl Tolwyn.
"Jen útržky," odpověděl Blair. Nedokázal odolat pokušení rýpnout si do přetrvávající cenzury a dodal: "Zpravodajské agentury nejsou tak sdílné, jako bývaly kdysi."
Tolwyn přikývl. Opět vzal Blaira za slovo. "Za posledních několik měsíců, plukovníku, jsme zažili sérii stupňujících se útoků. Začalo to pirátskými přepady, terorismem, sabotážemi - všechno to bylo dílo neznámých osob v celkem malém měřítku. Od té doby se to však rozrostlo až k útokům na konvoje, partyzánským útokům na základny Konfederace a přímým útokům na izolované vojenské jednotky Konfederace. Je to už natolik vážné, že si to zaslouží reakci loďstva."
Zahleděl se na Blaira a začal na prstech odpočítávat jednotlivé body. "Naše akce má dva cíle. Prvním a nejdůležitějším úkolem je ochránit životy a majetek občanů Konfederace tím, že podobné aktivity zarazíme. Druhým úkolem je zjistit, jestli jde o příležitostné činy oportunistů, nebo jestli je to součást širší kampaně zaměřené k podkopání autority Konfederace."
Blair na něho zůstal hledět a v hlase se mu objevil nevěřícný tón: "Vy jste mě povolal kvůli tomuhle? Kvůli policejní akci? To nemáte jiné piloty?"
Tolwyn znovu sepjal ruce za zády. "Posílám Lexington do sektoru přilehlého k Pohraničním světům, aby tam hlídkoval a vyšetřil situaci. Potřebuji vaši proslulost, vaši přítomnost, abychom nájezdníky trochu odradili, než se zorganizujeme. Doufám, že nám pomůžete dostat situaci pod kontrolu, dokud ji nevyřešíme."
"Co když odmítnu?" zeptal se Blair.
"Mám za to, plukovníku," prohlásil Tolwyn bezvýrazně, "že Pohraniční světy přinejmenším zavírají nad těmi nájezdníky oko. Možná jim dokonce poskytují pomoc a útočiště, pokud se samy aktivně neúčastní. Myslím, že vaše pověst a tím i přímá hrozba toho, co jste pro vel s Kilrahem, je pomůže vyděsit natolik, aby přišli k rozumu."
Pokrčil rameny. "Když se rozhodnete nechat nás na holičkách, nebudu vám bránit. Můžete se vrátit na svou farmu a okopávat řepu, zatímco my budeme podnikat velké věci. Anebo," dodal prostě, "se můžete připojit k nám - a možná odvrátit válku."
Znenadání se obrátil a zamířil ke dveřím. Blair se otočil za ním. Tolwyn se u dveří zastavil a ohlédl. "Zamluvil jsem vám na 19:00 simulátor Šípu - abyste si oživil kvalifikaci." Sevřeně se usmál. "Ti piráti používají naši výzbroj, takže i na to byste se měl připravit."

Po Tolwynově odchodu se Blair obrátil zpátky k oknu a prohlížel si obě letounové superlodě. Vzbuzovaly v něm nepříjemný pocit, ačkoliv nedokázal přesně říci proč. Odvrátil se od nich. Tolwyn byl jeho jediná šance vrátit se do pilotní kabiny a k jedinému způsobu života, který doopravdy znal. Neuvědomoval si, jak hrozně mu to scházelo, dokud mu to Tolwyn nenabídl. Rozhodnutí bylo nakonec snadné.
Otočil se k oběma sesterským lodím zády a zamířil k bojovým simulátorům. Když si pospíší, bude si moci zamluvit nějaký čas navíc. Tenoučký vnitřní hlásek mu napovídal, že jej bude potřebovat.
* * *
Když víceúčelový člun Lexingtonu dosedl na přistávací palubu, Blair ucítil známé žuchnuti. Musel se držet, aby nahlas nehodnotil letecké schopnosti toho kluka. Přiznej si, Chrisi, řekl si v duchu, ty jsi obtížný pasažér. Raději s těmi bednami lítáš, než aby ses nechal vozit jako náklad.
Člun vyklidil přistávací značku, známější spíš jako "trefa", a pojížděl k odbavovací ploše. Blair se na spartánském plátěném sedadle naklonil kupředu a sledoval kontrolky nad bočními vraty. Ty přeblikly z červených na zelené, aby tak daly najevo, že Lexington na přistávací palubě obnovil umělou gravitaci a napustil na ni vzduch.
Vnitřní reproduktory člunu, napojené na operační frekvenci Lexingtonu, zachrchlaly: "Přípravy na záchranné operace se ruší. Tlak na letové palubě obnoven. Gravitace obnovena. Letová paluba připravena k běžnému provozu." Blair čekal na ten pravý pokyn, že všechno je v pořádku. Usmál se, když to přišlo. "Kuřácká lampa svítí." Byl zase doma.
Člun se se zasyčením zastavil na odbavovací stojánce. Blair vstal, zasunul do svého leteckého vaku technickou příručku pro Hellcat V a přešel kupředu, aby pobral další zavazadla. Obrátil se k bočním dvířkům, otočil rukojetí mechanického zámku a naťukal kód na ovládacím panelu. Dvířka se zvedla a Blair ohromeně vytřeštil oči.
Ve špalíru u paty rampy člunu stál tucet námořních pěšáků ve vycházkových šedých uniformách. Na konci té lidské uličky stál kapitán lodi, černoch průměrné výšky s ustupujícími šedými vlasy. Za kapitánem se vypjal do pozoru malý útvar důstojníků, zatímo desátník námořní pěchoty s nášivkou označující příslušnost k lodi udeřil o zem dubovou holí tak řízně, že jejím kováním vykřísl z paluby jiskry. Za oficiální delegací stál neuspořádaný hlouček asi třiceti nebo čtyřiceti příslušníků posádky v pracovních uniformách a natahoval krky.
Blair sestoupil po nakloněné rampě člunu a dával si dobrý pozor, aby potupně neuklouzl. V okamžiku, kdy došlápl na palubu, bocman zdvihla ruku ke rtům a píšťalkou signalizovala jeho příchod na palubu. Vzdychl, ale neměl jinou možnost, než ty opičky dohrát do konce. Odložil pytel, postavil se do pozoru a čekal, až trylky dozní. Potom rázně propochodoval špalírem námořní pěchoty a zůstal stát před kapitánem. "Povolení vstoupit na palubu, pane?" zeptal se formálně.
"Uděluje se," odpověděl hlasitě kapitán Wílliam Eisen a oči mu jen zářily. Udělal krok kupředu s napřaženou rukou. Blair ji uchopil a vřele si ruce stiskli.
Blair si vzpomněl, že ho Eisen už vítal po pochodu na TCS Victory. "Připadá mi to jako deja vu" prohlásil, "až na to, že tahle loď vypadá mnohem upraveněji."
"Nikde není tak dobře jako doma," odvětil Eisen. "Vítejte na palubě, Chrisi." Znovu vesele vycenil zuby v divoké válečnické grimase, která Blairovi napověděla, jak se asi tvářili Eisenovi zulští předkové, když masakrovali Angličany. "Zatraceně vás potřebujeme."
Blair se na něho ustaraně podíval. "Je to opravdu tak zlé? Tolwyn ve mně vzbudil dojem, že už vytahujeme na stožár válečnou vlajku."
Eisen udělal nezávazný posunek., "Popovídáme si o tom."
Blair střelil pohledem po hloučku čekajících důstojníků a příslušníků posádky. Jejich pohledy ho přiváděly do rozpaků. "Proč mi tohle děláte?" zeptal se polohlasně.
"To je spíš kvůli nim než kvůli vám," odpověděl Eisen tiše a poplácal Blaira volnou rukou po rameni. "Většina z nich ještě nikdy neviděla opravdového válečného hrdinu. Vědomí, že jste na palubě, bude dobré pro morálku." Usmál se. "Takže nezkažte hru, plukovníku. To je rozkaz."
Blair se vzdal. "Dobrá, pane. Co teď?"
"Dovolte mi, abych vám představil své důstojníky," prohlásil Eisen už zase normálním tónem. "S důstojníky wingu vás seznámím později." Blair po něm střelil pohledem. Z Eisenova obličeje se nedalo nic vyčíst.
Eisen ho navigoval útvarem, představil mu lodní důstojníky, velitele oddílu námořní pěchoty a vybranou skupinu nižších šarží posádky Lexingtonu. Několik důstojníků a poddůstojníků Blair už znal ze společně odsloužených turnusů za kilrathské války. Odjakživa měl lepší paměť na tváře než na jména, ale chápavost, s níž mu připomínali souvislosti, všem ulehčila situaci.
Přečkal uvítání lépe, než původně čekal, s jistým sebevědomím přijímal blahopřání a mumlal banality o tom, že konal svou povinnost a zbytek už byl dílem osudu a novinářů. Konečně se propracoval k poslednímu stisku ruky a představování. Eisen neplýtval časem, posádku propustil a zůstal s oddechnuvším si Blairem sám.
Pohlédl na Blaira a v očích mu zlomyslně zasvitlo. "Pamatujete si na naši sázku, plukovníku?"
"Záleží na tom, kterou sázku máte na mysli," opáčil Blair.
"Tu, kterou jsme uzavřeli u večeře při příležitosti vašeho odchodu do výslužby," křenil se Eisen, "když jsem vám říkal, že jste ještě neodlétal svou poslední operaci."
Blair zdvihl oči ke stropu. "Jo, tuhle sázku. Doufal jsem, že jste na ní zapomněl." Rozhlédl se po letové palubě a všiml si čerstvého nátěru a nové výstroje. "Lexington starou Victory určitě zahanbuje."
"Jo," přisvědčil Eisen, "a měl jste ho vidět po bitvě o Zemi. Obránci ho vypustili z měsíční základny jako návnadu. Kilrathové ho poničili, vnitřní exploze ho vykuchaly a posádka zahynula do posledního. Normálně by vrak nechali poletovat vesmírem nebo by mu dopřáli čestný konec destrukčními náložemi, jenže Loďstvo usoudilo, že prázdný trup je lepší než žádný trup." Zazubil se. "Ukázalo se, že by bývalo levnější pozůstatky sešrotovat a postavit novou loď."

Pyšně se rozhlédl po stropě. "Je to Lex, Šedý duch vyvolaný z mrtvých, jedenáctá loď toho ctihodného jména. Chovejte se k ní hezky a vždycky vás doveze domů."
"Když už mluvíme o hezkém chování," podotkl Blair, "vypadá to, že se o vás konfederace dobře stará."
Eisen nasadil bezbarvý výraz. "Jo," řekl po chvilce, "dobře se o mne starají." Eisenova neurčitá odpověď popíchla Blairova zvědavost.
Eisen se sevřenými rty usmál. "Dovolte mi, abych vás provedl po lodi. Můj ordonanc se postará, aby vám dopravili zavazadla na ubikaci."
"Dobře, pane," odpověděl Blair, stále trochu vyvedený z míry Eisenovými rychlými změnami nálady.
Eisen vedl Blaira z odbavovací plochy k areálu údržby. "Jak jste na tom s kvalifikací?"
"Včera jsem strávil asi šest hodin v simulátoru Šípu," odpověděl Blair. "Stačí to na prozatímní oprávnění. Všechna ostatní mi vypršela."
Eisen si chvilku hryzal ret. "Nu, naše zdejší simulátory jsou momentálně mimo provoz. Chyba softwaru. Zapíšeme vás do rozvrhu na zítřek." Odmlčel se. "Chci, abyste si odbyl zkušební jízdy co nejdřív."
Provedl Blaira otevřenými bezpečnostními dveřmi do opravárenského a údržbářského areálu. Tam spatřili, jak spolu pracovní čety pod dohledem svých velitelů soutěží v zavěšování a svěšování modře natřených cvičných podvěsů na křídelní závěsníky Hellcatu a do jejich zbraňových šachet. Jeden hlavní seržant, obrácený k Blairovi a Eisenovi zády, jim stopoval čas a dělal si poznámky do papíru přicvaknutého na podložce.
Blair se rozhlédl po hangáru, překvapený tím, jak čistě a nové to tam vyhlíží. "Udržujete loď pěkně uklizenou."
Eisen se rozhlédl kolem, jako by si stavu hangáru všiml poprvé. "Hned po mírové smlouvě jsme prošli částečnou přestavbou," řekl. "Vyladili nám motory a vyměnili nám vzduch. Také nám opraváři trochu vylepšili ubikace." Nasadil široký úsměv, kterým prozařovala pýcha na jeho loď. "Zbytek je ‚udělej si sám', spousta dřiny odvedené skvělými lidmi."
Eisen zesílil hlas:, Jakpak jde dril, seržante?"
"Dobře," odpověděl seržant prostě, "ale mohlo by to bejt lepší." Obrátil se a vrásčitá tvář se mu při pohledu na Blaira roztáhla do širokého úsměvu. "No to mě podržte."
Eisen ukázal na Chrise. "Vy dva se znáte?"
Blair se zasmál. "Dalo by se to tak říci. Thad a já jsme toho spolu hodně prodělali."
Při pohledu na Eisenův překvapený výraz se usmál. "Seržant Gunderson byl velitelem mé čety mechaniků, když mě po incidentu na Tygřím sváru strčili k jednotce obrany soustavy. Válečný soud mě sice osvobodil, nicméně jsem měl pocit, že moje kariéra v podstatě skončila. Thad mě držel za ruku a bránil mi, abych si nevystřelil mozek z hlavy, dokud jsem se zase nedostal do sedla."
Starý poddůstojník sevřel nabídnutou Blairovu ruku. "Pro vás hlavní seržant Thad, pane."
"Blahopřeji," opáčil Blair, potěšen úspěchem svého přítele. "Jakou tady máte funkci?"
"Dělám velitele údržby wingu," odpověděl Thad. Zatvářil se maličko nespokojeně. "Aspoň na týhle straně lodi. Bude prima mít na palubě někoho vašeho kalibru." Blair na něho chvilku hleděl a nevěděl, co má říci. Protahující se ticho přerušil Eisen. "Omluvte nás, prosím seržante," řekl a odvedl Blaira pryč.
"Co to mělo znamenat?" ozval se Blair. "Co chtěl říci tím ‚na téhle straně lodi'?"
"Tahle loď má stejné jako všechny ostatní svá oddělení," pravil Eisen záhadně. "Ale k tomu se ještě dostaneme."
Zavedl Blaira do malého obslužného výtahu, který je svezl na hlavní bojovou vzletovou palubu. Blairovi poskočilo srdce, když spatřil řady Šípů, Hellcatu, Thunderboltů a v dálce i bombardéry Longbow. Po válečných dravcích se hemžili mechanici a vykonávali tisíce rutinních úkolů potřebných k udržení strojů v bojeschopném stavu.
"Jaký je početní stav wingu?" zeptal se Blair.
"Čtyři perutě," odvětil Eisen. "Po jedné peruti lehkých, středních a těžkých stíhaček a jedna peruť útočných bombardérů. Jsme vybaveni pro průzkum, doprovod, bodovou obranu a útok."
Ta čísla Blaira překvapila. "Čtyři perutě? Jenom? Obvyklý stav je devět nebo deset."
"To bylo za války, příteli," upozornil ho Eisen s úsměvem. "A před jedním z Tolwynových triků. Parlament se rozjel s krácením rozpočtu. Pověřil Vesmírné síly snížením počtu perutí o třetinu."
Blair sebou trhl. "Ouha."
Eisen na něho spiklenecky mrkl. "Vlk se nažral a koza zůstala celá. Za války měla většina perutí sílu deseti orlíků. Tolwyn se vrátil ke starým předválečným tabulkovým počtům šestnácti bojových strojů na peruť. Zrušil sice třetinu perutí, ale jejich orlíky převedl k jiným. Splnil tak zadání parlamentu, aniž by obětoval celkovou sílu." Tiše se zamál. "Na toho starého parchanta si nepřišli."
"Zajímalo by mě, co na to říkal Taggart," nadhodil Blair. "Paladin?" opáčil Eisen. "To nevím. Ale vím, že branně bezpečnostní výbor parlamentu z jeho podfuku moc radosti neměl. Řekli mu, že si může své wingy nechat, když sníží stavy loďstva. Souhlasil. Nechal zakonzervovat letounovky série 40 a poslal dalších jedenáct tisíc skvěle vycvičených lidí do fronty na chleba."
Poškrábal se na tváři. "Pyrrhovo vítězství. Parlament ho chtěl nejspíš přimět, aby přilezl ke křížku, za to, jak z nich udělal blázny. Řekl bych, že nečekali, že se podvolí." Odmlčel se a zavrtěl hlavou. "Já jsem to rozhodně nečekal."
Blair počítal na prstech. "Čtyři perutě krát šestnáct rovná se čtyřiašedesát orlíků. Pořád vám ještě zhruba třicet chybí."
"Máme jich v aktivní službě vlastně jen šedesát," přiznal Eisen, "plus náhradní stroje. Peruť Longbowů má o jednu letku méně a druhé perutě Hellcatu a Šípů jsme dali pryč."
Blair na Eisena zažíral. "Proč?"
Kapitán se zatvářil utrápeně. "Veškerou pravidelnou letovou činnost provozujeme z levoboční dráhy. Pravobok zabrali nějací výzkumníci, kteří dělají kdo ví co." Na Blairův zaražený pohled se usmál. "Prý zkoumají, nakolik by se pro naše

potřeby daly přizpůsobit prvky kilrathské techniky. Mají asi patnáct do různého stupně rozmontovaných kilrathských stíhaček a zhruba jednu peruť Thunderboltů a Hellcatů, které používají jako létající zkušebny. Všechno to je záležitost ‚tajných fondů'. Nikdo tam nesmí, dokonce ani já."
Blaira napadlo, že Eisen má všechny své pochybnosti o situaci vepsané do tváře. Než však mohl položit další otázky, Eisen ho zarazil nepatrným zavrtěním hlavy. Blair pokrčil rameny a mlčky souhlasil, že nechají tohle téma být. Nechal se Eisenem zavést k nejbližšímu Šípu, aby se rozptýlil. Elegantní a agresivní vzhled těchto malých kosmoplánů se mu líbil. Byly to svižné a dobře ovladatelné stíhačky, které si pilot spíš oblékal na sebe, než že by do nich šplhal.
Velitel čety mechaniků stál opodál a majetnicky přihlížel, jak Blair přejíždí rukama po hranaté přídi a ohmatává houbovitý povrch pancíře. Ablativní vodivý materiál vyhlížel hladce a nebyly na něm patrné žádné záplaty, což nasvědčovalo tomu, že letoun nebyl v boji přinejmenším od poslední generálky. Blair si prohlédl dvouhlavňový iontový kanón pod přídí Šípu. Změnu zabarvení vykazovaly jen konečky plášťů hlavní, a to znamenalo, že ze zbraní se dosud střílelo jen málo.
"To je nový stroj?"
"Jo," odpověděl Eisen, "docela nový. Většina orlíků, kteří nám zůstali od války, byla v mizerném stavu, a tak výzbrojní oddělení schválilo hromadnou výměnu strojů u všech čtyř perutí."
"Jaké je organizační schéma wingu?" otázal se Blair.
"To probereme o něco později," řekl Eisen.
Blairovi se v hlavě rozblikala výstražná kontrolka. Obrátil se čelem k Eisenovi. "Tohle už je druhá rutinní otázka, kterou jste odsunul stranou, kapitáne. Vy mi něco tajíte."
Eisen přiznal zásah. "Pojďte do mé ubikace. Musíme si promluvit."
Blair za ním vykročil k výtahu, ale postřehl podivně vyhlížející část zařízení, připojenou k přenosné zkušební stolici. Přistoupil blíž, aby si jej lépe prohlédl. "Pokud se nemýlím, je to kořen křídla z Draltha. Co dělá tady?"
Eisen opět nasadil ostražitý pohled. Položil ruku na sestavu připevněnou ke kovové koze. "V tomhle vzácném kousku je zařízení, které podle všeho přivádí energii ke zbraním přímo od hlavního motoru. Ti lidé z druhé letové paluby si půjčili naši diagnostickou výstroj, aby se pokusili zjistit, jak to funguje."
Blair se zatvářil skepticky. Zbraně byly obvykle příliš citlivé na výkonové nárazy, které s sebou obvykle snahy o jejich napájení přímo od motorů přinášely. Na většině stíhaček se ke zprostředkování přenosu energie používaly kondenzátory, které uhlazovaly průběh výkonového toku a dodávaly přesně řízené dávky energie. Chránily zbraně před příliš velkým příkonem, který by je poškodil. Hlavní nevýhodou takového uspořádání ovšem bylo, že téměř vždy se kondenzátory vyčerpaly dřív, než pilot vyřadil cíl. Blair věděl, že pátrání po přímém napájení zbraní bez prostřednictví kondenzátorů dlouho bylo hlavním cílem výzbrojního oddělení.
"Takže ajnštajnové jsou přesvědčení, že tohle udělátko je Svatý grál?" zeptal se kousavě.
"Nu," odpověděl Eisen nejistě, "přinejmenším se zdá, že Tolwynovy cvičené opice si to myslí."
"Tolwynovy...?" vyhrkl Blair. "Ti výzkumníci nejsou z výzbrojního nebo z konstrukce lodí?"
"Ne," odpověděl Eisen, "ani z jednoho z těchhle oddělení nikoho na palubě nemáme. Je to jeden z hýčkaných Tolwynových projektů a podléhá přímo jemu." Eisenův výraz se uklidnil. "Ale na tom vlasně nezáleží."
Zatímco ho Eisen vedl do své kabiny, oba se pohroužili do mlčení. Blair se posadil do jednoho z Eisenových pohodlných křesel a spokojil se s tím, že nechal Eisena vést konverzaci podle vlastního uvážení. Kapitán otevřel příruční bar.
"Dáte si whisky čistou nebo s ledem?" zeptal se. Zasmál se Blairovo ztrápenému výrazu. "Je kvalitní," řekl. "Asi před třemi měsíci jsme se zastavili na Gonwynu, aby se posádka trochu protáhla. Sláva Gonwynu je jedna z největších palíren v koloniích. Měli ve skladech hory prvotřídní pálenky, kterou neměli jak vyexpedovat z planety." Zasmál se. "Byla odporně laciná. Posádka ji pašovala na palubu po bednách." Nalil poctivou míru do broušených skleniček a hodil do každé dvě kostky ledu. "Došlo to tak daleko," pokračoval, "že moji dozorčí důstojníci přestali provádět inspekce skříněk. Nemohl jste otevřít jedinou přihrádku, aby v ní nebyla flaška."
"Co jste s tím šnapsem udělal?" zeptal se Blair.
Eisen pokrčil rameny. "Nevšímal jsem si toho. Řády loďstva stanovují, že celá loď má zůstat suchá, s výjimkou organizovaných oslav, anebo odpočinkových místností, pokud to kapitán povolí. Rozšířil jsem po lodi, že nechám jejich zásoby na pokoji, pokud posádka nebude nasávat veřejně a pokud veškerá hlášení o prověrkách bojové připravenosti budou prvotřídní. Jedno nepříznivé hlášení a přísahám, že obrátím loď vzhůru, nohama a všechny láhve, které jsou na palubě, poletí do vesmíru. Funguje to docela dobře."
Blair si vzal od Eisena skleničku, protože nevěděl, jak odmítnout. Už měl až po krk všeho toho ropného odpadu, který se většina lidí pokoušela vydávat za skotskou. Eisen pozdvihl svou. "Na vykopávky, které udržují loďstvo v chodu."
Blair ho napodobil: "Na vykopávky, které loďstvo udržuje v chodu." Eisen se zasmál a trochu upil.
Blair jantarovou tekutinu opatrně očichal. Nepostřehl žádnou vnější známku toho, že by byla jedovatá. Riskl opatrné usrknutí. Whisky mu stekla po jazyku jako hřejivý tekutý samet a sklouzla mu do krku, aby ho zahrála uvnitř. "Je dobrá!"
"Jo," odvětil Eisen. Zdálo se, že neví, jak se má vyjádřit. Blair se posadil zpříma a ještě jednou usrkl, než si Eisen uspořádá myšlenky.
Když Eisen promluvil, přišlo to bez úvodu a bez varování. "Chrisi, chci, abyste převzal wing."
"Cože?!" vyhrkl Blair. Whisky mu zaskočila a on se křečovitě rozkašlal. Využil té přestávky k tomu, aby zakryl překvapení a zmatek. "O tom Tolwyn nic neříkal," prohlásil nakonec, jakmile dostal hlasivky pod kontrolu.
"A co říkal?" zeptal se Eisen s neproniknutelným výrazem.
"Dost málo," přiznal Blair mezi záchvaty kašle. "Měl jsem z toho dojem, že tu mám být svým způsobem navíc. Myslel

jsem, že mě tu chce proto, abych se ukazoval. Víte, občas se proletět, natřásat medaile, zastrašit místní lidi, aby se umravnili, a vyhýbat se potížím. Něco takového." Vzhlédl k Eisenovi. Kapitán se tvářil, jako by se ho to netýkalo. "Vy tedy chcete, abych velel vašemu wingu?" zeptal se Blair nakonec.
"Něco vám na tom vadí?" otázal se Eisen chladně.
Blair znovu usrkl whisky. "Ne, to vůbec." Zarazil se, neboť nevěděl, jak pokračovat. "Ale... vy nemáte velitele wingu?"
Eisen si dolil a tázavě nastavil hranatou láhev Blairovi, který souhlasil s další dobrou mírou. "Znáte Jesse Dunlevyovou?"
Blair se zase opřel. "Menší postava? Zrzavé vlasy?" Počkal, až Eisen přikývne a pokračoval: "Prodělali jsme spolu přeškolení na Hellcaty. Absolvovala ho jako nejlepší z kursu."
Eisen přikývl. "Nu, ta měla ‚dobrou' válku. Skončila u křižníků - jako major velela půlperuti na Bainbridgi. Osmnáct potvrzených sestřelených Kilrathů a několik pochval. Těsně přetím, než skončila Velká nenávist, to dotáhla na podplukovníka." Obrátil do sebe velký doušek. "Chrisi, oni ji už podruhé odmítli povýšit na plukovníka."
Blair zavřel oči. Tušil, co přijde, a měl z toho ošklivý pocit. "Takže je mimo hru?"
"Jo," přizvědčil Eisen. "Posílají ji na řízení letového provozu na Měsíc stejným člunem, kterým jste přiletěl sem." Odmlčel se a zahleděl se do skleničky. "Ona je jedna z nejlepších, Chrisi. Nerad ji ztrácím."
"A jak do toho zapadám já?" zeptal se Blair.
Eisen si pohrával se sklenicí. "Tolwynova reorganizace vedla k požadavku, aby funkci velitelů wingu zastávali zase plukovníci." Kysele se zasmál při pohledu na Blairův nevěřícný výraz. "Vážně. Uspořádat nižší důstojníky bylo snadné. Prostě jsme postižené perutě rozdělili a piloty přeložili. Nikdo na téhle lodi se ani nemusel přestěhovat na jinou palandu. U velitelských hodností to tak jednoduché nebylo. Když jsem šel spát, měl jsem na lodi čtyřiatřicet funkcí pro majory a podplukovniky, když jsem se probudil, bylo jich šestnáct. Bylo to nejhorší procento ztrát, jaké jsem viděl od porážky v Regnardu."
Pokrčil rameny a znovu si nalil. "Chrisi, když muzika dohrála, spousta majorů a plukovníků skončila bez židle." Vytáhl odkudsi složku, kterou měl Blair dosud mimo dohled, a podal mu ji. "Podívejte se sám. Perutím mi tu velí podplukovníci a majoři velí letkám. Když jsem zjistil, že k nám přijdete vy, nechal jsem funkci velitele wingu zatím volnou."
Blair převzal složku a neotevřenou ji odložil na stůl. "Co říkala Jesse, když zjistila, že ji mám nahradit?"
"Jak se dalo čekat," řekl Eisen. "Vzala to jako profík. Svým způsobem bylo lepší, že jste ji nahradil vy než někdo jiný."
"Jak to?" zeptal se Blair. "Vyšťouchl ji sám ‚Tygří srdce'," prohlásil Eisen bez obalu. "Nikdo v Konfederaci se vám nemůže životopisem rovnat. Ona tak neztratí tvář, protože udělala místo nejvýznačnějšímu hrdinovi Konfederace. Od nikoho jiného se nečeká, že by byl lepší. Chápete?"
Blair odvrátil pohled stranou, protože ho Eisenovy závěry uváděly do rozpaků. Zoufale se snažil nemyslet na ženu, jejíž kariéru svým návratem mohl nechtěně ukončit. Eisen ještě nevědomky otočil nožem v ráně.
"Všem pověstem o přeložení udělala přítrž ještě dřív, než začaly," řekl. "Oznámila to pilotům na oficiálním brífmgu. Podala jim to tak, jako by to byl její nápad." Mlčenlivým gestem uznání pozvedl sklenku. Blair ho napodobil, třebaže z té situace stále měl nedobrý pocit. "Díky ní byste měl mít uhlazenou cestu," pokračoval Eisen. "Wing je dobře vycvičený, má dobrou morálku a je bojeschopný."
Náhle se zdálo, že si všiml Blairových pochybností. "Chrisi," řekl bez obalu, "už dvakrát ji odmítli povýšit. Má to spočítané - standardní služební postup. Dva zamítnuté návrhy a konec." Blair vzhlédl, poplašený drsností Eisenova hlasu.
Cítil, jak se mu tělem rozlévá účinek alkoholu. "Dobrá. Kdy se mám sejít s wingem?"
Kapitán pohlédl na hodinky. "Asi za deset minut. Raději byste měl dopít."
Blair se cítil zaraženě. Whisky v krevním oběhu nepomáhala. "Neztrácíte čas, co, kapitáne?"
"Ne," odpověděl Eisen. Jeho hlas nabyl vřelejšího tónu. "A když už jsme tady, jenom mezi námi vykopávkami, co kdybychom si tykali? Já jsem Bill."
"Dobře," odvětil Blair a po tíživé chvilce dodal: "Bille."
"Měl by ses vydat do odpočinkové místnosti pilotů, Chrisi." Blair vstal a podal svou sklenku Eisenovi. "Ty se mnou nepůjdeš?"
"Ne," řekl Eisen, "tohle je záležitost wingu. Já jsem od loďstva. Máš první příležitost se seznámit se svými lidmi a nepotřebuješ, abych se ti při tom motal pod nohama."
"Ano, pane... ehm, Bille," odpověděl Blair. Když se navigoval ke dveřím, napadlo ho, že ta whisky klouzala dovnitř až příliš hladce. To není zrovna příznivý začátek turnusu, Chrisi, řekl si.
Dveře se otevřely na slovní povel, čímž ho ušetřily zahanbujícího nejistého šmátrání po ručním ovladači.
"Plukovníku," ozval se za ním Eisen, "nezůstávejte moc dlouho vzhůru. Jakmile se operační svaz shromáždí, přeskakujeme do soustavy Hellespont. Operační brífing bude v 06:00. Očekávám, že tam budete s doporučeními a s návrhy na případné změny letového rozvrhu."
Blair se v otevřených dveřích otočil. "Ještě něco?"
"Ano, budete si potřebovat seřídit hodinky na náš osmnáctihodinový palubní den." Eisen položil skleničky do automatické myčky nad barem. "Očekávám, že si velitelé úseků až do dalšího rozhodnutí načasují službu na hlídku Alfa."
Blair přitakal skloněním hlavy.
Eisen se mu zadíval do očí. "Měl bys při první příležitosti zakočit do tělocvičny, Chrisi." Nasadil vřelý výraz. "Na Lexingtonu máme rádi hrdiny ve formě."
"Ano, pane," odpověděl Blair nevážným tónem, aby tím zakryl rozpaky. Opilý a tlustý, pomyslel si. Opravdu hvězdný vstup na scénu.

Lexington byl loď stejné třídy jako TCS Concordia, takže cestu do odpočinkové místnosti pilotů našel Blair bez potíží. Vešel dovnitř a byl rád, že tam našel jenom hrstku ze zhruba šedesáti letců wingu místo celého wingu najednou. Rychle se po místnosti rozhlédl. Všichni přítomní patřili k nižším důstojníkům, samí kapitáni nebo poručíci, s výjimkou Maniaka Marshalla. Major stál se sklenkou v jedné ruce a vykládal cosi skupince mladých pilotů.
Jeho hlas se nesl nad pntomnými. "Nejsem si jistý, jestli s tím mohu souhlasit, poručíku. Písmo svaté říká, že tyhle potíže působí radikálové z pohraničních světů. Přece nechcete zpochybňovat Písmo svaté, nebo ano?"
Blair zůstal stát u dveří a sledoval scénu. Mladičký holobradý důstojník se sklenkou v ruce zavrtěl hlavou. "Ne, pane, "odpověděl, "ale moje starší sestra sloužila za války u Pohraničních světů, v sektoru Landreichu. Vyprávěla mi o tom, jak tam mají stíhačky slátané dohromady ze všeho možného. Jenže stroje, které nás napadají, jsou zbrusu nové a navíc je to špičková technika. Nepřipadá mi, že by to bylo stejné vojsko."
Maniak pokrčil rameny. "Napadlo vás, poručíku, že mohli svůj letový park modernizovat? Piráti by rozhodně takovou palebnou sílu neměli."
"Pane," nehodlal ustoupit poručík, "jestli to jsou Pohraniční světy, tak proč napadají Konfederaci? Vždyť s nimi raz dva zameteme."
"Já jsem s nimi létal," upozornil ho Maniak. "Mají kuráž - někdy až sebevražednou."
"Ale proč by to dělali?" zeptal se poručík.
"Třeba se chtějí vydat vlastní cestou," nadhodil třetí důstojník.
Blair sledoval hovor s rostoucím neklidem. Hovory mezi vyššími důstojníky a veterány jsou jedna věc, jenže tím, že Maniak nechává zelenáče pouštět si pusu na špacír, jim příliš dobrou službu neprokazuje.
Marshall si to podle všeho také uvědomoval. "To už by stačilo," řekl. "Prostě poslouchejte rozkazy a budete z obliga. Politiku nechte politikům." Vzhlédl, jako by si Blairovy přítomnosti teprve všiml. "Když už mluvíme o vlku..." prohlásil.
Mladší piloti se obrátili a vypjali se do pozoru.
"Pohov," zavelel Blair.
Chystal se k té skupince připojit, když tu mezi přítomnými zahlédl další známý obličej. Když se blížil, mladý poručík vstal a orientální rysy mu zbrázdil široký úsměv. "Vagabunde!" Oslovil ho Blair. "Sakra, rád vás zase vidím."
Winston Chang obešel stůl, aby si s ním stiskl ruku. "Podívejme se, co nám sem sluneční větry zavály," řekl Vagabund a zubil se od ucha k uchu. "Těším se, že s vámi zase budu sloužit, pane."
Blair na stole zahlédl nezbytný balíček karet. "Pořád se snažíte oholit vesmír, poručíku?"
Chang se ostýchavě zazubil. "Pracuji na tom, pane." Odmlčel se, aby zvedl balíček se stolu. "Nechcete se vsadit, kdo sejme vyšší? Kdo prohraje, kupuje vítězi drink."
Blair vzhlédl od karet a všiml si, že většina pilotů, kteří předtím obklopovali Maniaka, se stáhla ke stolu. Maniak se tvářil uraženě. Blair sledoval, jak Marshall přechází k chladicí skříni a lomcuje pákou, aby si do sklenky nasypal kostky ledu. V duchu si udělal poznámku, že si má majora pozvat za účelem toho, čemu Tolwyn říkal "dostaveníčko s Ježíšem".
Odsunul své starosti s Toddem Marshallem stranou, neboť Vagabund se ujal role hostitele a představoval Blaira wingu. Chang se vyhříval na výsluní slávy, že už kdysi létal s jedním z mála konfederačních pilotů, kteří si vysloužili kilrathské hrdinské jméno. K jistému Blairova pobavení to až přehrával. Válečné holofilmy pro mládež zobrazovaly Blaira jako mladíka s výbojnou bradou, který se vrhá na Kilrah s ocelovým pohledem a měšťácky vtipnými poznámkami. Chang na tomhle obrazu budoval a mladší piloti mu to žrali.
Blair v jejich tvářích viděl směs nábožné bázně a úcty, která ho uváděla do zřetelných rozpaků. S každým z nich prohodil pár vlídných slov, jak je Chang představoval, dotkli se některých momentů z jeho minulosti a on se snažil zapamatovat si jejich tváře. Jména přijdou na řadu později. Cítil, jak zase zapadá zpátky do příjemně vyjeté staré role, v níž na základě pozorovaných rysů osobnosti odhadoval silné a slabé stránky pilota a jeho pilotní schopnosti. K uvítání se připojovali další piloti a jiní zase odcházeli, někteří ve vycházkových stejnokrojích, jiní v leteckých kombinézách a pracovních uniformách. Byla to nedbalá směska toho druhu, jakému Blair dával přednost.
Nakonec se od hlavní skupiny oddělil a zamířil k pultu. Barman, jeden z pilotů na výpomocné službě, mu nalil štědrou úlitbu a Blair se rozhlédl s pocitem, že sem už příliš nepatří. Stíhací žokej přes čtyřicet je stařík, který si hraje na mladého. Skutečnost, že věk většiny pilotů dosahuje sotva poloviny jeho věku a že mnozí z nich patří k prvním ročníkům, které dokončily akademii a leteckou školu už po válce, mu náladu příliš nepozvedla.
Nicméně ho potěšilo, že piloti tvoří semknutou partu. Podplukovník Dunlevyová je podchytila dobře a pomohla jim utužit životně důležitá pouta, která je stmelila v kolektiv. Věděl, že má štěstí, že mu je přenechala v prakticky bezproblémovém stavu. Věděl ovšem také, že to je její parta, které on bude pouze velet. Nikdy nebude její součástí.
Nakrátko jím projel nával smutku, letmá vzpomínka na někdejší kamarádství a pocit skutečné sounáležitosti s wingem. Uvědomil si, že kdyby byl mohl vystavět vlastní wing a vycvičit jej po svém, byla by situace jiná. Tehdy by se cítil méně jako cizinec, méně jako divák a víc jako účastník.
Jeho vzpomínkami proplula tvář Anděla Devereauxové. "Nikdy se nemůžeš vrátit," šeptala mu. Trhl sebou. Tohle mu řekla, když si stěžoval na zlomyslnost loďstva, které je nejprve svedlo dohromady a potom je rozdělilo. Anděl bývala jeho láska, přítelkyně a útočiště na staré Concordii za oněch minulých dnů, kdy Tolwyn chtěl Blairova hlavu vidět naraženou na kůlu. Vzpomínky na ni - na její úsměv, na vřelost v jejích očích a na to, jak vypadala za určitého osvětlení - ho tvrdě zasáhly.
Připomněl si, jak ji viděl naposledy -jak se svíjí v agónii v rostoucí kaluži vlastní krve, když jí při veřejné kilrathské popravě rozpárali břicho. Oči se mu zamžily. Její smrt mu připomněla smrt tuctů dalších kamarádů a druhů, kteří padli.
Nakonec uvítání skončilo. Vyšší důstojníci počkali, až budou jejich podřízení hotovi, než o sobě dali vědět. Nižší důstojníci naopak věděli, kdy se mají vytratit. Vůdci wingu, podplukovníci a majoři, kteří jeho úsek velení buď podrží nebo rozvrátí, se vtrousili do místnosti, natankovali u pultu a připojili se k neformálnímu kroužku.

Blair se od velitelského sboru dozvěděl, že podplukovník Dunlevyová naplánovala pilotům pracovní rozvrh tak, aby na uvítání přicházeli postupně místo en masse. Také se zřetelně vyjádřila, že nechce, aby se vyšší důstojníci motali kolem nižších a nezkazili tak Blairovi zářné entrée. Blaira ani v nejmenším nepřekvapilo, že Marshall tohoto pokynu neuposlechl.
Důstojníci wingu připadali Blairovi kvalitní a schopní. Většina z nich se mu na svou hodnost zdála mladá, dokud si nepřipomněl, jak na tom byl se služebním postupem on sám. Popovídal si s nimi, aby získali představu, co od něho mohou čekat. Dal jim jasně najevo, že sice má vlastní ujasněné představy o fungování wingu, ale že nehodlá dělat žádné zbytečné změny jenom proto, aby ukázal, že tady velí on.
To ujištění ho postavilo do dobrého světla a jenom několik málo důstojníků perutí se tvářilo skepticky. Většina mu uvěřila a začala trochu tát, jakmile se ujistila, že jim nechce přidělávat práci.
Hovor ho za chvíli začal znervózňovat. Velitelský sbor byl spolu od zahájení stávajícího turnusu Lexingtonu. Utrpěli jak poválečným snižováním stavů, tak reorganizací wingu. Tvořili semknutou skupinu a byli hrdí na podplukovníka Dunlevyovou. Uznávali pravidla hry, ta pravidla, která ji donutila odejít a jeho přivedla ze střídačky, aby jim velel, ale nemuselo se jim to líbit.
Blair si uvědomil, že bude muset tvrdě pracovat, aby si získal jejich důvěru, s větší námahou, než tomu bylo u mladších pilotů. Vyšší důstojníci sami prodělali válku a nenechali se oslnit jeho vyznamenáními. Sloužili i v době míru a nanosili pro Konfederaci hodně vody, zatímco on se zašíval na farmě a pil.
Přistihl se, že si dost často dolévá sklenku, zatímco poslouchá jejich historky a uvolněný smích. Většina historek se týkala věcí, které se staly po válce. Blair si poplašeně všiml, že i za tu krátkou dobu, co byl mimo službu, se změnil žargon. Piloti, stejně jako všichni vojáci, si vyvinuli vlastní tajnou řeč - mišmaš leteckých výrazů, služebních zkratek a hlášek používaných v komunikaci. Blair sice význam většiny nových výrazů dokázal odhadnout, ale byla to další připomínka toho, nakolik ztratil kontakt.
Nakonec se mu podařilo vyklouznout s výmluvou, že se musí připravit na ranní brífing. Cestou ven ještě popadl láhev Slávy Gonwynu a proplouval napůl známými chodbami do své kabiny.
Ubikace velitele wingu se tak podobala ubikaci Jeannette Devereauxové na Concordii, že zůstal ve dveřích zmateně stát. Samozřejmě, napomenul se. Concordia a Lexington jsou lodě stejné třídy, postavené podle stejných plánů.
Nicméně ta podobnost ho děsila. Zhroutil se na křeslo stejně, jako to dělávala ve své ubikaci Anděl, odšrouboval víčko láhve a zhluboka se napil. Jak tam seděl sám v šeru její kabiny, začaly se kolem něho opět houfně rojit přízraky. Jeho zorným polem proplouvaly dávné tváře, zatímco mu na mysli tanulo, co kdysi říkaly. Většina těch tváří patřila mrtvým, většina ostatních pak těm, kdo byli propuštěni při snižování stavů. Pil přímo z láhve a nechával se tou whisky zaplavovat jako přílivovou vlnou.
Později, úplně opilý, zvedl mozolnatou ruku a zadíval se na ni. Zdálo se, že zůstala pevná. Uvažoval, jestli v něm stále zůstalo to, co potřebuje, aby přežil v boji. Anebo se ty roky, které strávil mimo vzletovou čáru, spikly s jeho věkem a s kořalkou, aby ho oloupily o jiskru, kterou odjakživa měl? Je snad už jenom duchem, který žije ze svého služebního záznamu a minulé slávy?
Vždycky spoléhal na to, že má o chlup rychlejší reflexy a o něco lepší instinkty než jeho protivníci. Ještě nikdy nepotkal nikoho rychlejšího... až do chvíle, kdy ho ten chlap s ledovýma očima přirazil ke zdi. Blair byl poprvé v životě příliš pomalý.
Ten chlap by ho zabil, kdyby Maniak nezasáhl. Blair nikdy dřív o svých schopnostech nepochyboval a vědomí, že může utrpět porážku, ho tvrdě zasáhlo. Seděl a obával se, jestli neselže a neskončí mrtvý. Anebo ještě hůř, jestli nezaviní smrt jiných pilotů, protože nezvládne situaci. Takhle seděl a trápil se myšlenkami dlouho do noci. Věděl, že jeho obavy jsou rakovina, která rozežírá jeho sebedůvěru a činí ho zranitelným. Dostává snad strach?
Když se konečně zhroutil na palandu, ani spánek mu nepřinesl odpočinek.

KAPITOLA TŘETÍ

Blair vkročil na letovou palubu a snažil se nějak přitom pobrat přilbu, seznam volacích znaků, taktický deník a letový záznamník. Po opici ho stále bolela hlava, navzdory prášku na potlačení příznaků kocoviny, který mu věnoval soucitný zdravotník z palubní ošetřovny. Teď už víš, proč nemáš pít whisky, říkal si.
Měl štěstí, že všichni velitelé perutí pro něho měli připravená jen hlášení o bojové připravenosti svých jednotek, čímž ho ušetřili nutnosti dělat něco víc než jen tu a tam moudře pokývat hlavou. Jenom doufal, že ho kocovina do vlastního vzletu přejde. Pokoušet se létat s ní by bylo "o hubu".
Pilota, který čekal u dveří vedoucích do prostoru údržby, si Blair všiml, až když mu nečekaně vstoupil do cesty.
"Pane?" oslovil ho muž a Blair se lekl. Trhl sebou a málem upustil přilbu. Přejel mladíka pohledem a zoufale se snažil vzpomenout si na jeho jméno. Kluk pro něho byl prostě jedním z tuctů pilotů se zářivě novým odznáčkem, s nimiž se teprve seznámil. Dělalo mu potíže se v nich vyznat.
"Ano, é, poručíku..." zakoktal Blair.
"Carter, pane," doplnil ho poručík snaživě. "Troy Carter. Volací znak Drápek."
"Ano, poručíku," prohlásil Blair, zatímco se snažil získat zpět duševní rovnováhu, "co pro vás mohu udělat?"
"Víte, pane," spustil Carter s procítěným nadšením, "chtěl jsem vám jenom říct, jaká je pro mne čest, že jste si mě vybral za číslo." Blair neměl to srdce mládenci prozradit, že si ho vybral jen proto, že byl právě na čelním místě v letovém rozpisu, a že o tom Blair ani na okamžik neuvažoval. Nováček ho ostatně předešel další větou. "Chtěl jsem vám říct, pane, že vás nezklamu."
Blair na něho chviličku hleděl, než mu došlo, že ten kluk čeká na nějakou odpověď. "Rád věřím." Vykročil dál prostorem

údržby, kde mechanici dokončovali závěrečné předletové zkoušky letounů hotovostní skupiny. Carter se zařadil krok za něj. Blair si ho nevšímal a zápasil s hromadou věcí, kterou držel v náručí. Konečně se mu podařilo jakž takž naskládat celou tu změť do přilby. Vešel do hlavního hangáru a zamíří ke svému orlíkovi.
Spokojeně pokýval hlavou. Jeho rozkaz, aby se po jedné letce Šípů, Hellcatu, Thunderboltů a Longbowů připravilo k okamžitému vzletu, byl splněn, třebaže řada vyšších důstojníků perutí významně po vytahovala obočí. Mechanici rychle a profesionálně připravili bojové kosmoplány tak, aby byly připraveny na pokyn vyrazit. Blair si nevzpomínal, že by kdy za války viděl letounovou loď fungovat hladčeji. Připomněl si však, že mírové loďstvo si doslova mohlo vybírat ze smetánky válečných veteránů. Lexington neměl důvod fungovat neuspokojivě.
"Pane," vyrušil ho z myšlenek Drápek, "kdybyste měl několik minut nazbyt, rád bych s vámi prodiskutoval akci."
"Je to prostý průzkum po přeskoku, poručíku," odpověděl Blair. "Co ještě chcete vědět?"
"No," odpověděl Carter, "vím, že doktrína vyžaduje mít na letounovce po přeskoku nachystaný úderný svaz. To nás učili na akademii. Většina wingů ale prostě vyhlásí pohotovost jedné peruti. Proč jste se rozhodl pro smíšený svaz?"
Blair na něho zůstal chvilku hledět a snažil se přimět hlavu, ve které mu bušili permoníci, k rozhodnutí, jestli má nebo nemá být sarkastický. Usoudil, že přímá odpověď bude jednodušší. Ironie vyžaduje příliš velkou duševní námahu.
"Operační svazy jsou při přeskoku ošklivě zranitelné," odvětil. "Lodě mohou prolétat průchodem jen po jedné a mírové řády nařizují pětiminutový interval. Většina wingů staví na defenzivním pojetí a připravuje si peruť přímé ochrany, která má krýt operační svaz, než se zorganizuje." Pochodoval přitom ke svému Šípu a Carter ho se zaujatým výrazem následoval. "Tím ovšem přenecháváte vesmírný prostor kolem letounovky nepříteli. Přímo si říkáte o útok."
Zkusmo zakroutil hlavou, ale nebyl schopen říci, jestli se cítí lépe. "Druhá možnost je připravit hromadný vzlet a vyhlásit všeobecnou pohotovost. To ovšem pekelně zatěžuje mechaniky a prodlužuje interval vzletů."
Pokrčil rameny. "Já dávám přednost střední cestě, dostatek letounů na obranu i na menší útok." Zastavil se a pohlédl na Drápka. "Jakmile bude po přeskoku, vyrazíme na průzkum. V případě, že objevíme nějaký cíl, vyšleme do prostoru Hellcaty a Longbowy. Tak nezůstaneme pasivní. Jsme schopní kopat kolem sebe, i kdyby na nás zrovna směřoval útok. Když někdo napadne svaz, ujmou se přímé obrany Thunderbolty a Šípy. Jasné?"
Carter dvakrát horlivě přikývl. "Děkuji, pane," řekl. Blair na jeho tváři zahlédl výraz téměř nábožné úcty, jako by mu Blair právě zjevil tajemství vesmíru. Blair se ovšem jako hrdina necítil a o uctívání nestál. "Tohle je založeno na postupech, které dávno za války vypracoval kapitán Eisen. To je jeho nápad, ne můj." Obrátil se, aby prohlédl svůj Šíp.
Drápek, jehož pocit důležitosti byl tím rozhovorem ještě povzbuzen, přešel ke svému stroji. Blair dlouhými postranními pohledy sledoval, jak Drápek prohlíží lapače, tahá za podvěšenou výzbroj a kontroluje nastavení mechanických pojistek, které zajišťovaly zbraně při manipulaci na palubě. Ten kluk je svědomitý a snaživý, usoudil Blair. Jo, zabručel si pro sebe, a nejspíš taky veselý, šetřivý, odvážný a čistý.
Vyšplhal po krátkém žebříku do kabiny a dával si obzvláštní pozor, aby neuhodil hlavou do zvednutého překrytu. To by byla ostuda, jakou si teď nemohl dovolit, a nebyl si také úplně jistý, jestli by mu neupadla hlava.
Velitelka mechaniků mu pomohla s připoutáním a podala mu přilbu. Blair si ji nasadil a zastrkal přívodní kabely do skříňky interkomu. Přilba ožila praskáním a chrčením, jak se systém zbavoval statické elektřiny. Blair zdvihl palec na znamení, že má spojení. Velitelka mechaniků odtáhla žebřík a vrátila se, aby dokončili předletovou přípravu.
Blair sledoval, jak se napojuje na pravoboční diagnostický panel stíhačky, zatímo sám procházel vlastní předepsaný sled úkonů.
"Motory, zbraně i štíty mi ukazují zelenou," oznámil Blair poté, co zkontroloval jednu soustavu po druhé.
"Potvrzuju," odpověděla velitelka mechaniků. "Sice tu pozoruju nepravidelné kolísání v levoboční řídicí jednotce, ale není to nic, co by vybočovalo z normálních specifikací."
Blair měl za to, že v jejím hlase postřehl nepatrné zaváhání. "Nějaké potíže?"
"Ne," řekla, "na revizi to nestačí. Napíšu poznámku do deníku údržby, aby hned po akci projeli úplnou diagnostiku."
Zbytek úkonů prošli bez závad a potvrdili, že letoun je bojeschopný.
"Všechny systémy zelená, plukovníku," zarecitovala.
"Dobře," prohlásil, "přepínám zbraně na předžhavení a odjišťuji střely." Šéfmechanička rychle podřepla pod pravou polovinu křídla a vytáhla ze střel pojistné kolíčky. Blair sledoval na diagnostice, jak se pátrací soustavy tepelně a na identifikační signál naváděných střel zapínají a procházejí zahřívacím cyklem. Vrchní mechanik vylezla zpod levé poloviny křídla a postavila se tak, aby na ni dobře viděl. Zvedla ruce s roztaženými prsty, aby mohl spočítat stužky visící od kolíčků, které měla za koncová oka navlečené kolem prstů.
"Mám jich šest," oznámila, "dvě IFF, dvě infračervené, výmetnice klamných cílů a vystřelovací soustava." Blair přepnul displej na palubní schéma a zkontroloval podvěsy. "Souhlasí," odpověděl, "všechny systémy zelená."
"Dobře, pane," opáčila, "orlík je váš." Usmála se. "Snažte se mi nepřidělávat moc práce."
Nechal si přes tvář přelétnout náznak úsměvu. "Pokusím se," odpověděl.
Ustoupila stranou a on zavřel překryt a ohlásil se řídícímu letového provozu: "Šíp sedm tři sedm, volací znak Alfa šest, hlásí, že je připraven." Poručík Naismith mu stroze potvrdil příjem hlášení. Blair zavrtěl hlavou, protože si vzpomněl, že telemetrie Šípu spojovacímu důstojníkovi dodává přesné údaje o jeho stavu, kdykoliv je v dosahu. Vzdychl. Doufal, že Naismith jeho faux pas přičte spíš jeho opotřebovanosti než snaze o šikanování. Ostatně se doslechl, že spojovací důstojník si prý potrpí na předpisy. Třeba mu budou nadbytečné kontroly vyhovovat.
Rozhlédl se po areálu údržby. Všude se zavíraly překryty kabin a túrovaly motory, jak příslušníci úderné skupiny zahřívali pohon.
Pohlédl na chronometr, aby zkontroloval čas zbývající do přeskoku. Operační skupina projde přeskokovým bodem po jedné lodi, přičemž každá loď vstoupí do uzlu maximální rychlostí a pod maličko odlišným úhlem. Doktrína loďstva vyžadovala po přeskoku provést úhybné manévry. Tlumiče setrvačnosti letounové lodi sice vyrovnají téměř všechno

zatížení, nicméně Blair věděl, že mu bude na omdlení a na zvracení ještě dřív, než bude přeskok v polovině.
Pokusil se rozptýlit tím, že sledoval velitelské a řídicí komunikační okruhy wingu. Právě tu chvíli si vybral Naismith, aby provedl systematickou kontrolu všech Blairových bojových rojů.
"Lexington Šesté skupině," pravil spojovací důstojník svým suchým, úředním hlasem. "Stav?"
"Průzkum Šest připraven," odpověděl Blair.
Poslouchal, jak dále ohlašují pohotovost Úderný Šest, Doprovod Šest a Přepadový Šest. Naposledy se rozhlédl, potěšený tím, co vidí. Jeho vlastní čtyři stíhací Šípy stály na palubě v první řadě, připravené vydat se na průzkumný let po soustavě Hellespont, jakmile Lexington dokončí přeskok. Za nimi stály čtyři Longbowy Úderného Šest spolu se svým doprovodem Hellcatu. Kousek bokem stály čtyři Thunderbolty Přepadového šest, dva z nich vyzbrojené protilodními torpédy. Ty představovaly zálohu hotovostní skupiny, jež byla schopná buď provést menší nálet na vlastní pěst, anebo mohla posílit údernou skupinu.
Čtyři další Thunderbolty, nesoucí označení "Thor", pak byly v pohotovosti jakožto roj přímé ochrany. Tento roj zůstane pod velením řídícího létání Lexu.
Blair se podíval na hodinky a zjistil, že do přeskoku nezbývají už ani dvě minuty. Zhluboka se nadechl. "Alfa Šest rojům Šesté skupiny," řekl, "připravte se na přeskok." Díval se, jak mechanici prchají z prostoru údržby ke svým ubikacím. Přeskok byl zážitek, který nikdo nechtěl prodělat ve stoje.
Zazněl přeskokový výstražný signál, který upozorňoval posádku, že letounová loď zahájila závěrečné přiblížení k přeskokovému bodu. Když do něho Lexington vlétl, Blair zavřel oči a zaťal zuby.
Měl pocit, jako by ho natahovali, jako by se molekuly jeho těla rozlétly po několika desítkách krychlových parseků. Ten pocit trval jen vteřinku, ale jemu připadalo, že se to vleče celou věčnost. Byl to děsivý a dezorientující pocit. Chviličku nato svět zase naskočil zpět na své místo, když se Lexington vynořil z uzlu, pravděpodobně v soustavě Hellespont. Blairovi se sevřel už tak podrážděný žaludek, když Lex zahájil předem naprogramované úhybné manévry.
"Řídící letového provozu veliteli Šesté skupiny," ozval se Naismithův hlas, dokonce i po přeskoku chladný a nezúčastněný. "Zachytili jsme tísňové volání. Připravte se k vzletu proti nepříteli."
"Rozumím," odpověděl Blair a snažil se, aby to neznělo tak roztřeseně, jak se cítil. Zaslechl cvaknutí, jak se řídící létání přepojil na jeho osobní frekvenci.
"Šíp sedm tři sedm. Jste první na řadě. Připravit k vzletu."
Blair cítil, jak se letoun zachycený v podávacím sedle začíná zvolna sunout po palubě pod kolejnice vzletového úseku paluby. Slyšel hučení a burácení vzduchu odsávaného ze vzletového úseku. Cítil, jak mu útroby svírá známá úzkost, když sebou sedlo znovu trhlo a začalo se zvedat. Výtah rychle vyzdvihl sedlo do řadicího prostoru za vzletovým úsekem a uložil je na kolejnice. Sedlo projelo hlavní silovou bariérou do beztížného a vzduchoprázdného vzletového úseku. Mechanici oblečení ve skafandru a obutí v magnetických botách, ho zasunuli do tunelu stejně svižně, jako za války.
"Vzletová paluba řídícímu létání," uslyšel Blair hlášení službu konající důstojnice. "Sedm tři sedm usazen na katapultu dva. Připraven k vypuštění."
Blair se zapřel rameny o sedadlo a pevně sevřel řídicí páku. Vzhlédl vzhůru k místu, kde v osvětlené kukani seděla řídicí vzletů. Čekala, až Blair zvedne palec na znamení, že je připraven. Zasalutovala mu a sklonila se ke svému pultu. Blair se zase zadíval přímo před sebe a snažil se nevšímat si bušícího srdce a vyschlého krku. Vzlet z letounové lodi byl druhým nejnebezpečnějším nebojovým manévrem, jaký mohl pilota čekat - hned po přistání na letounové lodi. Blair by skoro raději čelil smečce lehkých stíhaček Darket než výletovému tunelu.
"Řídící letového provozu volá Průzkum Šest. Vzlet."
Okamžik vlastního vzletu ho jako vždycky překvapil. Burácení motorů s naplno puštěným přídavným spalováním se smísilo se hřmotem katapultu a Šíp poskočil dopředu. S rostoucím přetížením vážil Blair stále víc a víc. Snažil se vdechovat, aby překonal to drtivé závaží na hrudi, a zoufale nasával vzduch mezi pevně sevřenými zuby. Cítil, jak se tlakové trubice v nohavicích jeho kombinézy nafukují, aby vytlačily nahromaděnou krev zpět do trupu. Postřehl, jak se před ním objevují hvězdy, nejprve matně, skrz vnější silové pole, a potom ostře a jasně, když Šíp 737 vystřelil ven.
Na stíhačce naskočily tlumiče setrvačnosti, kterým už v činnosti nebránila přítomnost palubního pole Lexingtonu. Pocit zrychlení a zvýšené hmotnosti zmizel, jakmile tlumiče vyrovnaly hodnotu zrychlení. Blair krátce vydechl úlevou. Přežil další vzlet. Strhl Šíp do ostré levé zatáčky, aby uhnul před trupem Lexingtonu pro případ, že by selhal hlavní pohon. Pamatoval si na jednoho frajírka z Tygřího sváru, který se na úhybnou zatáčku vykašlal a vzápětí mu vysadily motory. Ani ze stíhačky nenechala úderná letounová loď tolik, aby to stálo za sbírání, natož pak z pilota.
Šíp, kterému už příjem nestínil trup Lexingtonu, zachytil tísňové volání, "...day. Mayday," ozýval se skrz praskání éteru hlas, "tady je poštovní loď Velden Jones. Útočí na náš konvoj. Náš doprovod byl vyřazen. Útočí na nás. May..." Šum zesílil, jak zbytek volání odřízlo rušení. Blair přepnul displej na navigační zákres, který už Naismith aktualizoval. Objevila se na něm poloha konvoje i pole asteroidů několik tisíc kilometrů za ním.
Vteřinku nato se z výletového tunelu napravo od Blairova vyřítil Drápek. Blair už volněji pokračoval v levé zatáčce a Carter nakrátko zapnul přídavné spalování, aby zaujal své postavení u jeho křídla. Blair setrval v levé zatáčce, dokud zbývající dva kosmoplány Průzkumu Šest nevzlétly a nezařadily se do formace.
"Jsme tady," oznámil jeden z pilotů dalších Šípů.
"Rádiový klid!" štěkl Blair. "Zformujte se podle mne." Otočil stíhačku ke vzdálenému boji a zažehl přídavné spalování. Volná kosočtverečná formace se hladce rozlétla za ním a řítila se k ohroženému konvoji.
Formaci trval přelet volného vesmíru k napadeným lodím jen několik minut. Blair se svíravým pocitem sledoval, jak se mu z obrazovky ztrácí jedna loď za druhou. Třebaže ždímal z letounu maximální rychlost, věděl, že dorazí příliš pozdě, než aby dokázal transportní lodě zachránit. Poslední z nich na taktickém displeji zhasla v okamžiku, kdy se dostal na

hranici přímého dohledu. Po útočnících nebylo ani památky. Zavedl svůj malý oddíl do středu toho, co bývalo konvojem. Jedna loď vybuchla, když prolétali kolem, a zmizela pilotům z očí v modrobílém záblesku. Blair spatřil několik vraků transportních lodí Konfederace, které se tam vznášely v makabrózní formaci. Zčernalé pozůstatky zbavené vnitřku vypadaly jako krunýře obřího hmyzu. Jedna loď se převracela, jako by se kutálela, a její motory stále vyzařovaly zbytkové teplo. Blair na žádné z lodí nezaznamenal známky života nebo aktivní signály nějakého systému. Nesmyslnost toho útoku ho mátla a rozčilovala. Dokázal pochopit zkázu jako válečný čin, dokázal si vysvětlit i pohnutky, které vedou k loupežným přepadům, ale tohle ničení bez zjevné příčiny ho popuzovalo. Vypnul motory a zastavil se mezi dvěma zčernalými a zničenými loděmi. Zapnul kamery fotokulometů, aby pozůstatky zachytil obrazem. Chtěl, aby lidé viděli, k jakému masakru tam došlo.

"Dobrá," řekl Blair, když dokončil snímání, a snažil se přitom ovládnout své emoce. "Ti parchanti nemohli utéct daleko. Trochu to tady hvězdicově prohledáme a podíváme se, jestli je nezachytíme. Když je najdete, nechte vysílačku na pokoji. Jeden z vás zůstane poblíž a bude cíl stopovat, zatímco druhý odpeláší zpátky na Lex pro úderný svaz. Dotazy?" Chvilu počkal a potom zavolal velitele druhé dvojice roje. "Uličníku, nasaďte výchozí kurs 040. Rozvrhněte si trasu podle vlastního uvážení, ale nezatoulejte se mimo dosah Lexu. Pamatujte, udržovat rádiový klid."

Poklepal palcem na řídicí páku a zamířil se Šípem od zničeného konvoje na vlastní pátrací okruh. Drápek ho hladce následoval, přilepený na levý konec jeho křídla. Společně zrychlili na maximální rychlost bez přídavného spalování. Blair jedním okem sledoval přístroje a vyrovnal tah a spotřebu paliva tak, aby se údaj ustálil na 520 kilometrech za sekundu. Letěl po základním kursu a hlídal taktický skener, jestli nezachytí nějaké známky útočníků.

Udržoval kurs a rychlost několik minut a střídavě kontroloval údaje skeneru a vyhlížel z kabiny po vizuálních stopách. Na úseku okruhu směrem od kón voje neviděl nic. Právě se rozhodl, že zatočí doleva a uzavře první okruh ve tvaru kruhové výseče, když zahlédl na skeneru kratičký záblesk. Zamrkalo to červeně a modře, jako by si počítač Šípu nebyl jistý, jestli signál značí přítele nebo nepřítele. Signál znovu zamrkal, zčervenal a zmizel. Za jiných okolností by jej Blair ignoroval jako falešné echo skeneru. Kontakt byl příliš prchavý a nejistý na dobré zaměření.

Přepnul na spojení po nízkovýkonném úzkém laserovém svazku a zavolal Drápka. "Viděl jste to?" zeptal se.

"Co jsem měl vidět?" opáčil Drápek.

Blair by byl o hodně šťastnější, kdyby jeho číslo také ten signál vidělo. Chvilku uvažoval a nakonec se rozhodl. "Myslím, že jsem něco zahlédl, možná rádiový signál," řekl. "Měli bychom to prozkoumat." Prohlédl si navigační zákres a promluvil tvrdším hlasem: "Nasaďte kurs 330 Z plus pět. Vypnout identifikační vysílač a systémy telemetrie."

"Naši nás bez IFF nepoznají!" namítl Drápek.

"Sníží to naše elektronické vyzařování," poučil ho Blair. "Proveďte. A nepoužívejte vysílačku."

"Rozkaz, pane," přisvědčil Drápek maličko vzdorně. Tak to bychom měli to uctívání hrdinů, pomyslel si Blair ironicky. Posunul páku připustí, spustil přídavné spalování a zvýšil rychlost, aby se pokusil přiblížit k tomu fantomovi dřív, než se dostane příliš daleko mimo dosah. Snažil se také přibližovat poněkud zešikma, aby kořist lépe vystopoval. Rychle se přiblížili k místu, kde Blair signál zachytil. Několikrát tudy proletěl křížem krážem v naději, že zachytí další stopu. Nic. Čím déle systematicky propátrával okolí, tím víc měl pocit, že se honí za gremliny.

Začal si právě kvůli té záležitosti připadat trochu hloupě, když zachytil další signál, opět na extrémně velkou vzdálenost. Tentokrát zůstala značka svítit, třebaže se nacházela na samé mezi detekčního dosahu. Blair obrátil letoun, aby signál zarámoval ve vnitřním svazku skeneru.

Signál zůstával útěšně stálý, což Blairovi umožnilo zapnout zaměřovači zařízení. Červený křížek se rozsvítil jasněji na znamení, že palubní umělá inteligence zaměřila cíl. Blair se usmál. To bychom měli gremliny. Cíl se začal přibližovat, jak naznačovala drobná čísla pod obrazem. Blair vyčkával, až umělá inteligence identifikuje cíl a ukáže mu výsledek na obrazovce taktického skeneru, a zamračil se, když obrazovka zůstávala prázdná. Buď zachycený stroj nemá zastoupení v jeho databázi typů plavidel, anebo, což bylo pravděpodobnější, počítač nedokáže zjistit dostatek údajů, aby to stačilo k porovnání. Blair váhal, zda se má přiblížit, aby získal jistější identifikaci - tím by ovšem na druhé straně riskoval, že ho nepřítel odhalí.

Touha po utajení zvítězila. Stáhl připustí paliva, aby udržel neměnný odstup. Vzdálenost k cíli přestala klesat. Nepřátelský stroj se stále nacházel hodný kus mimo přímý dohled, ale dost blízko na to, aby skýtal pasivní signál zaměřovacímu systému. Blair se usmál. Napadlo ho, co si asi poručík Carter myslí teď, když se ukázalo, že spoléhat na instinkt se vyplatilo.

Blair se pečlivě držel dál od cíle. Šíp byl štíhlý, klínovitě tvarovaný kosmoplán s malým příčným průřezem a s pouze několika svislými plochami. Pyšnil se nejmenším skenerovým odrazem v loďstvu. Blair doufal, že se mu toho podán využít ve svůj prospěch. Když bude mít štěstí, udrží protivníka těsně pod hranicí dosahu svých skenerů, zatímco on sám díky slabší signatuře zůstane neviditelný. Tak by mohl zůstat neodhalen dost dlouho na to, aby ho cíl dovedl ke své základně.

Věděl, že sice pracuje s dobrou teorií, ale o takových věcech se snáze mluvilo, než se uskutečňovaly v praxi. Přemítal, koho tím přechytračí, zda nepřítele, nebo sám sebe.

Zkontroloval rychlost. Čtyři sta kilometrů za sekundu. Zamračil se nad tou zvláštní hodnotou a zkontroloval vzdálenost. Zůstávala stále stejná, něco přes 12 000 metrů. Otevřel taktickou příručku a procházel technické údaje. Ani Longbow, ani jeho kilrathský protějšek Paktahn nedokázal udržet 400 km/s bez zapnutého přídavného spalování. Prověřil i konfiguraci Thunderboltu. Ten sice mohl nést torpédo, ale ani on nedokázal tuto rychlost udržet bez přídavného spalování.

Blair se snažil vžít do nepřátelského pilota. Právě splnil úkol. Je na čase se uvolnit a letět domů. Pokud nepotřebuje k dosažení základny použít přídavné spalování, tak proč se s ním obtěžovat? A pokud potřebuje, proč je pouštět na tak malý výkon? Nepřítel (stíhač?) se pohyboval jen o několik km/s rychleji, než by měl. Ten rozpor Blaira mátl.

Znovu prolistoval příručku. Hellcat upravený k podvěšení torpéda? Nebo snad Draltha? Oboje by sice vysvětlovalo tu rychlost, ale konstrukce draku by byla vystavena namáhání na hranici únosnosti. Připomněl si, jak se choval jeho experimentální Excalibur s podvěšenou pumou Temblor. Zbraň změnila obratnou stíhačku v neohrabaného čuníka. Blair zamnul stránku s Hellcatem mezi prsty. Torpédový Hellcat byl sice myslitelný, ale něco mu na tom vadilo. Málem zavýskl, když se mu na skeneru ukázal profil větší lodě, číhající na okraji pole asteroidů. Velikost plavidla naznačovala, že je to buď rychlá transportní nebo malá válečná loď, snad fregata nebo kilrathský lehký torpédoborec. Nepřátelský kosmoplán zamířil přímo k lodi a zmizel z obrazovky, jak přistál. To potvrzovalo, že loď je nepřátelskou základnou.
Bingo, pomyslel si vzrušeně. Snížil rychlost natolik, aby umožnil nepřátelské mateřské lodi nabrat větší odstup. Zapnul laserové spojení "Drápku," řekl, "nakopněte přídavné spalování a uhánějte zpátky na Lex. Přiveďte sem úderný svaz."
"Jak vás zase najdu?" zajímal se Drápek.
Blair se na chviličku zamyslel. "Myslím, že se odsud nezatouláme moc daleko. Budu vás vyhlížet." Odmlčel se. "Nezapomeňte si zase včas zapnout identifikační vysílač, pokud si to nechcete rozdat s Thunderboltem."
"Rozumím," odpověděl nováček.
Blair sledoval, jak se Drápkova stíhačka ostře obrací do protisměru a střelhbitě mizí s přídavným spalováním naplno. Usmál se mladíkovu zápalu a zadíval se zase na cíl. Drápkovi bude chvíli trvat, než přivede posily. Může toho času využít ke spěšnému průzkumu a přípravě informací pro Dýku, velitelku Úderného Šest.
Prvím krokem bylo vymámit z počítače identifikaci. Přepnul na zaměřovači režim a zúžil výběr na větší lodě. Potom zahájil pozvolnou širokou kličku, která ho měla přivést za loď. Stejně jako většina ostatních pilotů věřil, že skenery velkých lodí jsou nejméně účinné ve směru podélné osy dozadu. Jakmile se octl za cílem, plížil se k němu, až zahlédl sloupec výstupních plynů, mrkající a planoucí jako vzdálená hvězda. Loď akcelerovala pryč od pole asteroidů, úkol očividně splněný. Blair se odchýlil doprava, dost daleko na to, aby získal na loď slušný pohled z boku. Zaměřovací počítač přeložil přes loď mřížku a v okénku zaměřovače vypsal pravděpodobnou identifikaci třídy. Blair nasál vzduch mezi sevřenými zuby, protože počítač vybral korvetu třídy Caernaven. Caernaveny byly starší, ale stále provozuschopná třída.
Znovu otevřel příručku, tentokrát na stránce Caernavenu. Nepřekvapilo ho, když se dočetl, že Konfederace loď z aktivní služby stáhla. Mnohé byly drženy v záloze nebo zakonzervovány. Další byly prodány Pohraničním světům, anebo po odmontování kanónů a zbraňových systémů soukromníkům. Dokonce jich pár jako trofej ukořistili Kilrathové. Blair zklamané zavrčel. Caernaveny byly ve vesmíru pomalu stejně běžné jako kosmický prach.
Trochu přidal rychlost, aby si potvrdil počítačovou identifikaci očitým pozorováním. Připadalo mu to jako Caernaven s výjimkou nástavby kosočtverečného půdorysu na spodku lodě. Blair se dohadoval, že nástavba vymezuje profil letové paluby, pravděpodobně dost velké na to, aby zvládla půl tuctu bojových kosmoplánů. Tvar té paluby mu něco připomínal, ale nemohl si vzpomenout co.
Fregata pohřbila představu, že útok podnikli piráti pro kořist. Žádná takhle malá válečná loď neměla dostatečný nákladový prostor na to, aby se jí pirátský útok vyplatil. Blair byl ochoten se vsadit, že veškerý volný prostor fregaty je využit pro obsluhu stíhaček. Ne, jejím účelem rozhodně je ničit lodě.
Stáhl se zase zpátky na hranici přímého dohledu od fregaty. Měl za to, že na předním konci letové paluby fregaty zahlédl pohyb. Jeho zaměřovač na okamžik zablikal a ukázal nepřátelské kosmoplány. Ty vzápětí zmizely. Zmateně se díval na obrazovku. Bylo to falešné echo? Nebo fregata vypustila nějakou zvláštní zbraň? Od té otázky ho rozptýlily vzdálené signály, které podle jeho dohadu pocházely od blížícího se útočného svazu. Připravil zhuštěný signál s hlášením o svých zjištěních a po úském svazku jej vyslal směrem k uskupení kosmoplánů.
"Tallyho," zaslechl ve sluchátkách, "jeden bubák na azimutu 330."
Blair spěšně zapnul identifikační vysílač. "Opravuji," řekl hlas, "to je přítel." Blair se zklamanému tónu toho muže usmál.
Užasle zavrtěl hlavou, když se úderný svaz shromáždil kolem něho. Drápek přivedl celou skupinu, ztělesňující palebnou sílu, jaká by stačila na souboj celých flotil, natož na jednu všivou eskortní loď. Potom si Blair uvědomil, že chybu udělal on sám. Mladému pilotovi výslovně neřekl, aby nevodil celou hotovostní skupinu. To nebyl zrovna příznivý začátek ve funkci velitele wingu.
Nováček, který o Blairových úvahách nic nevěděl, zaujal své obvyklé místo na konci křídla.
Blair zaslechl ve sluchátkách zapraskání. "Dýka volá Alfu Šest, to je všechno? Jedna fregata?" Postřehl v jejím hlase tón nevíry. "To bude jako lovit králíky fúzním kanónem." Její hlas zvážněl. "Cílem je loď konfederační třídy. Je to potvrzeno?"
"Ano," odpověděl Blair, když mu hlavou probleskla vzpomínka na přistání nepřátelské stíhačky.
"Dobře," prohlásila Dýka. "Pořád platí mírové předpisy pro střetnutí. Musím dostat z Lexu oprávnění k palbě."
"Rozumím," odpověděl Blair. "Než dostanete povolení, já jim dám šanci se vzdát." Vyrazil z formace kupředu a přepnul vysílačku na vysoký výkon. Navolil běžný obchodní kanál.
"Neidentifikovaná fregato," řekl, "tady je velitel Šesté úderné skupiny z TCS Lexington, volací znak Tygří srdce. Nařizuji vám, abyste zastavili a připravili se na obsazení lodi." Nerad užíval své kilrathské hrdinské jméno, ale usuzoval, že pokud by útočníky byli Kočičáci, mohlo by to jeho výzvě dodat větší důraz. Takové štěstí však neměl. Proudy výstupních plynů fregaty zjasněly. Loď zrychlovala naplno. Nu, pomyslel si Blair kysele, udělat na ně dojem se mi nepovedlo.
Znovu přepnul vysílačku. "Fregato, poslední výstraha. Pokud neuposlechnete mého pokynu k zastavení, mám od admiralitního soudu oprávnění vás zničit." Poslední věta byla podle Blairových vědomostí lživá, ale nebylo pravděpodobné, že by to posádka fregaty věděla.
Jedinou odpovědí lodi bylo zahájení palby z obranných baterií. Když se kolem začaly míhat tři proudy

červenooranžových laserových paprsků, Blair snížil rychlost, aby zvětšil odstup.
"Takže je to jasné," ozvala se Dýka. Blair souhlasně přikývl a pohlédl na komunikační panel. Indikátory ukazovaly, že přijímač zachycuje zhuštěný signál po úzkém svazku. Dýka při jeho dešifrování byla o krok napřed. "Alfo Šest," oslovila Blaira, "mám povolení zaútočit."
"Rozumím," odvětil Blair. "Útok je váš."
Když převzala velení, zazněl její hlas chladněji. "Dýka Tazmanovi. Připravte se na křížový útok z levoboku na příď. Já si vezmu pravobok. Pokud se pokusí uhnout jednomu z nás, poskytne dobrý cíl druhému." Odmlčela se. "Nechte vystřelit své číslo jako první. Když už máme tak výraznou převahu, můžeme toho využít k troše cvičení."
"Úderný Šest Přepadovému Šest," řekla, když přepnula na frekvenci velitele Thunderboltů.
"Tady Trubadúr," ozval se volaný. "Co pro vás můžeme udělat?"
"Sloupněte ho," sdělila mu Dýka. "Není problém," odpověděl Trubadúr.
Blair přihlížel, jak čtyři těžké stíhací stroje vyrážejí kupředu a vrhají se do útoku. Když ho míjely, jejich přídavné spalování ho téměř oslnilo. Fregata okamžitě soustředila palbu obranných baterií na ně, zatímco se k ní Thunderbolty stahovaly jako smečka lvů ke gazele. Longbowy se rozdělily na dva roje, každý střežený párem Hellcatu, a začaly se obloukem z obou stran dotahovat na příď fregaty. Blair držel Drápka blízko u sebe a zajišťovali krytí z dálky. Život byl dost zlý i bez toho, že by jeho úderný svaz byl zaskočen jiným svazem.
Blair sledoval, jak Přepadový Šest útočí na fregatu. Viděl, jak od přídí Thunderboltů tryskají mnohobarevné paprsky a zakusují se do štítů fregaty. První dvojice se odpoutala s vyčerpanými kondenzátory, neboť energetické nároky na palbu ze všech šesti dopředu mířících zbraní najednou byly vysoké. Druhá dvojice zahájila zteč. Blair pozoroval, jak štíty světélkují pod dopadem spojené palby plamových a fotonových kanónů. První Thunderbolty opsaly kruh, aby znovu zaútočily na obranné baterie fregaty. Všechny tři laserové věže fregaty ztichly, umlčené těžkou palbou. Thunderbolty dál znepokojovaly loď i poté, co byla její výzbroj zničena. Nalétávaly na ni, podnikaly klamné zteče a střílely jí před příď. Dvojice Longbowů se usadily po obou stranách přídě a zůstaly vůči lodi nehybné.
"Zahajte zaměření cíle," ozvala se Dýka.
"Rozumím," odpovědělo její číslo.
Blair věděl, že ten proces bude trvat asi půl minuty, než zaměřovači systém torpéda překoná elektronickou obranu, rušení a fázové štíty fregaty.
Využil ten čas k poslední výzvě. "Tygří srdce volá neidentifikovanou fregatu. Vaše zbraně jsou vyřízené, jste bezbranní. Okamžitě zastavte a vzdejte se, nebo vás zničíme."
Čekal. "Mám signalizaci zaměření, fázový posuv kompenzován, hlavice odjištěna, směr nastaven a ověřen," recitoval pilot Longbowu, který v té vypjaté chvíli zapomnél na svůj volací znak.
"Zahajte zteč," zavelela Dýka.
Longbow se rozlétl směrem k fregatě, aby zkrátil vzdálenost, než odpálí smrtící torpédo.
"Dávám vám poslední varování," oznámil Blair.
Ze sluchátek zaslechl jediný hlas, slabý a utopený v praskotu. "Táhněte do hajzlu," řekl ten hlas.
Longbow znenadání uhnul stranou. "Torpédo je na cestě," křičel pilot vzrušeně, "přímo do černého. Vzdálenost dva tisíce šest set."
O chviličku později střela dopadla na cíl a mnohomegatunová hlavice explodovala modrobílým zábleskem. Zbraň se zakousla do fregaty a způsobila ještě jasnější sekundární explozi. Když záře pohasla, neviděl Blair z fregaty nic.
Snažil se ze sebe vydolovat nějaký pozitivní pocit, radost ze splnění úkolu, uspokojení, že pomstili konvoj, cokoliv. Místo toho cítil prázdno. Nesmyslné ztráty plodící nesmyslné ztráty. Chvíli počkal, aby nechal mladší piloty vypovídat, aby jim nekazil vzrušené chvíle.
"Je čas vrátit se domů," řekl unaveně.
* * *
Blair si prohlížel své poznámky, zatímco Dýka končila se svou zprávou o akci. Majora Wu Fan před touto výpravou neznal, ale už stačil zjistit, že je to žena, která si zaslouží úctu. Její babičkovské rysy a drobná tělesná konstrukce maskovaly houževnatou ocel uvnitř. V peruti, ve které sloužila jako zástupce velitele, jí přezdívali "Máma". Blaira napadlo, že ta přezdívka povstala stejnou měrou z náklonnosti i ze strachu.
Major Fan řízně dokončovala svůj proslov, při kterém si pro zdůraznění klepala ukazovátkem do dlaně. "Longbow jedna nula jedna čtyři, řízený poručíkem Grigsbym, odpálil jedno protilodní torpédo Mark IV. To zasáhlo cílové plavidlo těsně za přídí a zničilo je. Nikdo nepřežil." Udělala kratičkou přestávku a uzavřela proslov otázkou: "Máte nějaké dotazy?" Pohlédla na kapitána Eisena, na velitele jednotlivých úseků Lexingtonu a na vyšší důstojníky wingu.
"Žádné?" Obrátila se k plukovníku Blairovi. "Pane?"
Blair vstal a převzal ukazovátko. "Následuje můj rozbor útoku na konvoj," oslovil shromážděné důstojníky. "Netvrdím, že se to takhle stalo, pouze že se to tak mohlo stát." Obrátil se k nástěnnému projektoru za sebou. "Poručíku Cartere, prosím."
Drápek se od ovládacího panelu zazubil. Místost potemněla, aby bylo vidět jedinou mrtvou transportní loď vznášející se v prostoru. "Všimněte si," řekl Blair a najel světelným bodem na zvětšený nehybný obraz vraku, "že to, co loď zasáhlo, vyrazilo její součásti zevnitř ven. Na tomto zvětšném záběru můžete vidět, jak se roztržené průzory vychlípily a vychlípené pruhy se zase přivařily k trupu. To nasvědčuje spíš velmi vysokým teplotám než explozi."
Přepnul na další statický záběr. "Astronavigační úsek odvedl při editaci záznamů fotokulometu skvělou práci a technický rozbor provedl zpravodajský úsek komandér-poručíka Garcii." Označil ukazovátkem několik otvorů, z nichž trčely kovové štěpiny a trosky "Dospěli k závěru," pokračoval Blair, "že transportní lodě byly zasaženy nějakým druhem střely, která probíjí trupy. Zbraň pomocí nějakého procesu, kterému dosud nerozumíme, přehřívá atmosféru v

lodi, až dojde ke vznícení. Loď doslova vyhoří zevnitř, což těmto vrakům dodává výrazně vypálený vzhled."
Zhluboka se nadechl, protože si byl vědom toho, že přechází od faktů k domněnkám. "Požadavek na způsobené poškození je ve srovnání s protilodním torpédem Mark IV velmi malý. Není třeba narušovat pevnost konstrukce, stačí přivést ovzduší k varu. Z toho vyplývá, že zbraň samotná může být docela malá, rozhodně menší než desetimetrové torpédo Mark IV."
Carter přepnul statický obrázek na pohyblivý záznam akce, zatímco Blair usrkl vody. "Letoun, který jsem sledoval od nákladních lodí k fregatě se pohyboval příliš rychle, než aby to mohl být bombardér nebo torpédem vyzbrojený těžký stíhací stroj. Zbraň, která zničila ty transportní lodě, může být dost malá na to, aby se vešla na standardní závěsník střel. To by propůjčovalo protilodní úderné schopnosti i středním, možná dokonce i lehkým stíhacím kosmoplánům. Což odpovídá rychlostním charakteristikám, kterých jsem byl svědkem."
Počkal, až nevěřícné mumlání utichne, a pokračoval: "Před koncem války se vyskytly pověsti, že na takovém projektu, určeném pro maskované stíhačky třídy Stracha, pracují Kilrathové. Tohle by mohl být výsledek podobného úsilí."
Eisen se ozval: "Plukovníku, myslíte si, že za tuhle agresi mohou Kilrathové?"
Blair pokrčil rameny. "Nevím, pane, ale nepřipadá mi to jako jejich styl." Nechal vrátit zpět snímek naákladní lodě mrtvě se vznášející v prostoru. "Kočičáci všeobecně ignorovali transportní lodě jako něco, co nestojí za pozornost, co je pod jejich úroveň. Když napadli naše konvoje, obvykle šli po doprovodu. Poté, co jej vyřídili, obvykle se alespoň pokusili lodě zajmout nebo obsadit. Hobbes mi vyprávěl, že to je výraz jejich minulosti predátorů, sláva z toho, že přivlekli kořist do doupěte."
Blair při zmínce o svém příteli a spojenci pocítil bodnutí bolesti. Stále ho zraňovalo pomyšlení, že Hobbes byl jen konstrukce, falešná osobnost, která zakrývala kilrathského agenta, aby mohl infiltrovat do lidských řad.
Eisen se sevřeně usmál a přivedl tak Blaira zpět ze vzpomínek. Blair si uvědomil, že kapitán Lexingtonu mu přihrává otázky, aby mu brífing usnadnil.
"Co tedy piráti?" zeptal se Eisen.
Blair pohlédl do svých poznámek. "Znovu, pane: nebyl zaznamenán žádný pokus loď obsadit a vyloupit, což mluví proti pirátům nebo korzárům. Ti drancují kvůli kořisti. Ničit lodě jim nic nepřinese." Na chvilku se odmlčel. "Takové svévolné ničení spíš ukazuje na teroristický nebo válečný čin než na pirátství." Blair sestoupil z pódia a jeho poslední slova zůstala viset ve vzduchu.
Eisen vstal. "Děkuji, plukovníku," řekl. "Za dvacet minut se pustíme do brífingu o zítřejším přesunu do soustavy Tyr. Co kdybychom si všichni dali kávu, než se nám nachystá pódium?"
Pokynul Blairovi, aby se k němu připojil. Společně přešli ke kávovému automatu v rohu místnosti. "Ty nic neděláš polovičatě, co?" otázal se Eisen a uchechtl se. Na Blairovu odpověď nečekal. "Soustava Tyr je přímo na okraji Pohraničních světů. Tolwyn se nijak netají přesvědčením, že za to mohou ony." Vrhl na Blaira dlouhý pohled. "Takže doufejme, že tvůj předpoklad o válce je mylný. Jinak do toho spadneme po hlavě, a to v nádherně provokativní letounové lodi."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Blair seděl v měkce čalouněném křesle brífmgové místnosti a snažil se neusnout, než se piloti Lexingtonu sejdou. Už začínal mít přehled o tom, jak v době míru hýbou loďstvem hlášení. O jeho okamžitou pozornost soupeřily výcvikové rozvrhy, letové rozvrhy, zprávy o spotřebě paliva, hodnocení důstojníků, rozvrhy údržby a rozpisy služeb. Když ho přišel ordonanc vzbudit na další brífing, měl Blair pocit, že mu hlava sotva klesla na polštář.
Na místo vedle něho zapadl Maniak, kombinézu rozepnutou k pasu a na tváři sžíravý úšklebek. "Poklona, plukovníku, slyšel jsem, že jste měl dobrý lov. Není moc velitelů, kteří by vyrukovali s polovičkou wingu na jednu fregatu."
"Jednou, majore," odsekl Blair, "vás vaše prostořekost přivede do potíží."
Maniak se nadechoval k odpovědi, ale přerušilo ho hlasité "Pozor!" Vstali, neboť do brífmgové místnosti vešel kapitán Eisen v doprovodu několika výše postavených členů štábu letounové lodi. Kapitán zamířil cílevědomě k pultíku.
Blair si z jeho zachmuřeného výrazu domyslel, že do soustavy Tyr přiletěli za něčím víc než jenom "udělat dojem".
"Pohov," prohlásil Eisen. Neplýtval časem a začal, ani nečekal, až se piloti usadí. "Tento brífing podléhá přísnému utajení a vyzrazení jakékoliv části jeho obsahu se trestá podle kapitoly 12 zákona o obraně." Přelétl pohledem piloty. "Když máme tohle za sebou, musím vám říci, že jsme byli převeleni do sektoru Tyr proto, abychom splnili velice choulostivý úkol." Obrátil se k nástěnné obrazovce, na které se začala odvíjet první animace.
"Výsadková transportní loď třídy Pelileu TCS Louis B. Puller dostala za úkol vysvobodit rukojmí v současnosti zadržované silami Pohraničních světů na Tyru Sedm. Rukojmí má diplomatické pověření a byla zadržena v rozporu s mezihvězdným právem."
"Ona?" prohlásil Maniak tiše a začenichal ve vzduchu.
"Pst," zašeptal Blair.
Eisen si té mezihry nevšímal. "Naším úkolem je zajistit výškové krytí, potlačení pozemní obrany a přímou taktickou podporu oddílu námořní pěchoty, který ji z toho má dostat. Místní úřady ji obvinily ze špionáže a mají v úmyslu ji přepravit mimo soustavu a postavit před soud za pokus o špionáž a o sabotáž. Konfederační psychologičtí analytici mají za to, že se situaci snaží využít k propagandistickým účelům." Rozhlédl se po místnosti. "Dotazy?"
Mladý kapitán sedící před Blairem zvedl ruku. "Pane, znamená to, že budeme operovat přímo proti silám Pohraničních světů?"
Eisen se zhluboka nadechl. Blair zaslechl, jak škrábání per po podložkách položených na kolenou ustalo. V místnosti se rozhostilo mrtvé ticho a všichni piloti čekali na odpověď. Eisen položil ruce na pultík. "Místním se nebude líbit, že

podnikáme výpad na jejich teritorium. Mohou se nás pokusit ve svém prostoru napadnout, anebo se nám mohou pokusit zabránit vysvobodit rukojmí." Odmlčel se. "Může jít do tuhého." Blair, nespokojený s Eisenovou odpovědí, se zamračil. "Jaké jsou tedy pokyny pro případ přímého střetnutí?"
Eisen se zatvářil pochmurně. "V případě, že síly Pohraničních světů zareagují na vaši přítomnost, můžete předpokládat, že podniknou agresivní obranu. Za daných okolností vás velitel Třetí flotily opravňuje zahájit palbu." Rozhlédl se po zaraženě se tvářících pilotech. "Žádné riskování a žádné výstražné rány před příď. Budete střílet první a tak, abyste zasáhli naostro. To platí jak pro stíhačky, tak pro pozemní obranu. Tenhle rozkaz, lidi, přichází přímo od admirála Petranovové."
Blair viděl, jak si několik veteránů vyměnilo temné pohledy. Mnozí za války s koloniálními piloty létali, dělili se s nimi o pivo a s pěknou řádkou i o lože a rychle se spřátelili. Pomyšlení na přestřelku s dřívějšími kamarády v nich nevzbuzovalo žádnou radost.
Blair váhal stejně jako oni. Rozkaz "střílet naostro" mu dělal větší starosti, než jaké by mu působilo omezení "střílet jen v sebeobraně". To, že v krizové situaci na obou stranách v těsné blízkosti létají nervózní, poplašení nebo slávychtiví piloti, je výbušná situace sama o sobě. Pokyn k palbě se mohl stát tou jiskrou, která může zažehnout rozsáhlou bitvu, nebo snad dokonce válku.
Zavrtěl hlavou. Bezva, Chrisi, pomyslel si kysele, není nad to být optimista.
"Nuže," pravil Eisen a trochu se napřímil, "po těchto radostných novinkách se dáme do práce." Obrátil se k obrazovce, zatímco piloti si nachystali psací podložky a bloky. Stěna za ním se rozsvítila navigační mapou a obrazem Tyru Sedm. "fuller" začal a jezdil přitom po obrázku ukazovátkem, "vysadí rotu námořní pěchoty. Ta podnikne přímý útok na tento komplex tří budov, který ve vašich brífingových souhrnech dostal název Pomeranč. Naše zpravodajské zdroje nás ubezpečují, že rukojmí je drženo tam."
Maniak odfrkl a nevěřícně obrátil oči v sloup. Blair, který už také zažil spoustu podobných ujištění, jež se nakonec ukázala na hony vzdálena skutečnosti, mlčel.
Eisen přejel mávnutím ruky sedící piloty. "Lexington bude krýt výsadkový člun Pulleru." Vyznačil ukazovátkem trasu na mapě. "Plukovník Blair povede oddíl osmi Hellcatu, které zneškodní pozemní obranu. Major Marshall bude velet výškovému krytí se čtyřmi Hellcaty a čtyřmi Šípy. Dvě letky Šípů, připravené k okamžitému vzletu, budou tvořit hotovostní skupinu a v záloze bude letka Thunderboltů."
Eisen poklepal ukazovátkem na obrazovku. "Naším úkolem je získat pro bigoše čas jak při přistání, tak pro osvobození rukojmí." Ironicky se usmál. "Zdá se, že námořní pěchota si není jistá, ve které z těch tří budov se rukojmí nachází, takže jim budete muset poskytnout čas na práci."
Čím déle Blair promýšlel důsledky ostré potlačovací akce, tím víc v něm narůstal neklid.
Eisen se na něj zahleděl. "Tváříte se nějak nespokojeně, plukovníku. Máte dotaz?"
"Ano, pane," přisvědčil Blair, který měl pocit, že by kvůli svým pilotům měl požádat o objasnění. "Tohle všechno," zeptal se a zesílil přitom hlas, aby ho slyšeli všichni, "se děje pro jednoho diplomata? Proč takový rozruch? Mám tím na mysli, že když my i oni nebudeme opatrní, může to skončit rozsáhlou bitvou." Odmlčel se, aby si uspořádal myšlenky. "Byly možné důsledky domyšleny do konce?" Blair na sobě cítil pohledy ostatních důstojníků.
Eisen pohlédl dolů do svých poznámek. "Byl bych nesmírně rád, kdyby to proběhlo hladce, plukovníku. O osvobození diplomata mám větší zájem než o sestřely." Opět vzhlédl k Blairovi. "Nicméně," pravil rozpačitě, "Třetí flotila chce, aby to byla nejenom záchranná operace, ale také ‚trest pro kolonisty'. Odpovědná místa jim chtějí ukázat, že nebudou tolerovat omezování našich diplomatů a špatné zacházení s nimi."
Blair s Maniakem se na sebe skepticky podívali. Konfederace měla v sektoru Pohraničních světů stovky diplomatických zástupců na tuctech planet, z nichž většina ležela daleko za hranicemi mimo dosah letounové lodi. Napadlo ho, jestli tenhle nájezd nemůže spustit represe proti diplomatickému personálu na jiných planetách. Uvažoval o tom, že by o věci diskutoval dál, ale uvědomil si, že ani Eisen nemá z téhle situace radost.
Nechal tenhle bod plavat a obrátil pozornost opět k brífingovému souhrnu materiálů. Jeho součástí byly mapy a plánky známých obranných postavení, rozmístění a typy zdejších koloniálních bojových kosmoplánů, doporučené konfigurace výzbrojních podvěsů a plánky budov. Množství informací o cíli daleko přesahovalo instrukce, které piloti obvykle dostávali, což nasvědčovalo výjimečné zpravodajské přípravě. Tohle nebyla jen tak obyčejná akce. Blair po zbytek brífingu dával velmi dobrý pozor, protože ho zneklidňovala možnost, že tentokrát nelétá na straně andělů.
Procedura vzletu, formování a příletu k cílové planetě proběhla navzdory jeho obavám bez mimořádné události. Pochybnosti o akci vystoupily opět do popředí, když vlétli do teritoriálního prostoru Tyru Sedm. Vstříc přilétajícímu operačnímu svazu se vydaly čtyři obstarožní stíhačky Pohraničních světů, které pravděpodobně vykonávaly okružní hlídku.
"Letka Rysů volá přilétající plavidla," ozval se velitel koloniálních stíhaček, "Blokujete naši vyhrazenou navigační oblast. Stáhněte se." Blair byl rád, že ten hlas nepoznává.
"Tallyho," odpověděl rozjařeně Maniak, "čtyři Fretky po dvojicích v kosočtverečné formaci. Roj Alfa - oddělte se a zaútočte. Roj Beta - zůstaňte se mnou za transportérem. Alfo, proveďte plán Bílá."
Čtyři Šípy se oddělily od formace a spustily přídavné spalování, aby se přiblížily k překvapeným Fretkám. Jedna Fretka zanikla hned, roztrhaná dvouhlavňovým iontovým kanónem a lasery jednoho Šípu. Ostatní zastaralé stíhačky se snažily rozprchnout a utéci, ale novější a silněji vyzbrojené Šípy byly výkonnější.
Poslední Fretka vybuchla o necelou minutu později. "Zničeni čtyři bandité," oznámil Maniak bezbarvým profesionálním hlasem. "Jsme připraveni zaujmout pozici pro výškové krytí. Teď je to na vás, Zelený veliteli."
Blair chvilku mlčel s pohledem upřeným na vířící trosky, které zbyly po zničených stíhačkách. "Zelený velitel Zeleným," řekl a snažil se nevšímat si pocitu, že dělá něco špatného, "zahajte zneškodňování obrany v oblasti cíle."

Když sledoval, jak se dva roje jeho uskupení převracejí na levé křídlo a postupně se střemhlav snášejí do horních vrstev atmosféry Tyru Sedm, cítil se podivně nezúčastněně. Fázové štíty stíhaček zasvětélkovaly v řídké svrchní ionosféře.
Pohlédl doprava a spatřil, že řídicí motory výsadkového plavidla námořní pěchoty krátce zazářily. Útočný člun zpomalil pod první kosmickou rychlost, postavil se na příď a vrhl se střemhlav dolů. Blair se nevesele usmál. Slyšel, že pilotovat výsadkový člun do boje je jedna z nejdivočejších jízd v galaxii. Bigoše čeká pekelná cesta.
Sám přidal plyn a vývrtkou se zabořil do vnějších vrstev atmosféry Tyru Sedm. Displeje na přístrojové desce začaly přeblikávat, jak se začal zahřívat potah stíhačky. Hellcat se řítil dolů a svištěl řídkou ionosférou vstříc bezpečí spodních vrstev atmosféry. Nebe nad ním změnilo barvu z černé na fialovou a obzor ztrácel zakřivení. Za ostatními sedmi letouny, které zamířily k obranným postavením vyznačeným v brífingových souhrnech, se objevily kondenzační stopy.
Jak vzdálenost od cílů klesala, čelní Hellcaty začaly podávat hlášení o zaměřování. Klidné hlasy pilotů nabyly na vzrušenosti, když postřehli blížící se protivzdušné a protikosmické střely Sprint. Kolem klesajících letounů vykvetly termální i elektronické klamné cíle a obláčky rušících dipólů. První salva Sprintů zřetelně minula cíl a povybuchovala ve vlečce návnad za stíhačkami. Blair doufal, že se octne pod účinnou výškou dostřelu protikosmických střel dřív, než obsluha připraví vypouštěcí rampy k dalšímu odpálení.
Znovu pohnul přípustmi paliva a zrychlil směrem k zemi. V lesnatém terénu pod ním se objevila modrošedá zářivá skvrna, která ho varovala před dalším odpálením řízené střely. Kabinou zazněl výstražný signál, jenž ho upozorňoval, že se hlavice zaměřila. Strhl Hellcat na bok, ještě svůj skluz urychlil spuštěním řídicích motorů a současně do prostoru, ve kterém se před vteřinou nacházel, vypustil dva klamné cíle. Uhnul Sprintu z dráhy a potlačil stroj víc k zemi, aby nad ním znovu získal plnou vládu. Střela se mihla kolem jako bílý zahrocený kůl s kovově zbarvenými stabilizátory.
Blair nasadil ještě strmější úhel sestupu a sledoval, jak přeskakují čísla na ukazateli měřidla relativní vzdáleností, které mu nyní sloužilo jako výškoměr. Oblak dýmu nad postavením, odkud byla odpálena střela, se rozplynul a odhalil celou baterii protikosmických střel. Kruh početných mobilních ramp obklopoval ústřední stanoviště řízení palby. Blaira napadlo, že ta konfigurace podezřele připomíná terč. Zamířil s Hellcatem na střed toho shluku a přepnul zaměřovači mřížku na režim palby z laserů. Jak se blížil, stanoviště začalo vystřelovat termální a elektronické klamné cíle.
Samohybné přepravníky zásobních střel, zaparkované u každé rampy, po něm začaly pálit lasery z automatických střeleckých lafet, namontovaných na kabinách. Obsluhy se činily, aby na vodicí kolejnice ramp založily další střely.
Blair zjistil, že ve vzdušném prostoru kolem něho začíná být horko, neboť palba laserů byla stále přesnější.
Zaměřovači mřížka se ustálila na rampě nejdále vpravo. Blair položil palec na tlačítko spouště, ale vzápětí jej odtáhl, když si připomněl jeden z Maniakových starých triků, který by mu mohl umožnit postavení vyřadit, aniž by kohokoliv zabil. Zlomyslně se usmál, zapnul přídavné spalování a střemhlav se řítil na postavení Sprintů. V poslední vteřině vybral a přesvištěl nad rampami ve výšce vrcholků stromů rychlostí o něco vyšší než dva Machy.
Burácející rázová vlna sonického třesku a hřmících motorů porazila obsluhu Sprintů jako kuželky, rozbila okna a rozházela výstroj. Několik lidí zůstalo nehybně ležet, zatímco jiní se svíjeli a převalovali s rukama na uších. Jedna rampa se otočila a zvedla jeho směrem a odpálila jedinou střelu, avšak v příliš odlišném azimutu, než aby se zaměřila.
Hellcat se vřítil do úzkého údolí, které sloužilo jako ústupová trasa od postavení Sprintů. Blair se ohlédl a viděl, jak za ním poletují mladé stromky, které rázová vlna vyrvala ze země a rozházela do vzduchu. Údolí, po jehož délce se hnal, se klikatilo doleva i doprava a rychle se zužovalo. Blair spěšně spustil brzdicí motory, zpomalil na taktickou rychlost a trochu se vznesl nade dno údolí. Na oblohu za ním se vyšplhal další Sprint, což dokazovalo, že obranné postavení je stále v činnosti.
Blair zavrtěl hlavou. Mírnější metody tedy nestačí. Při¬táhl řídicí páku k sobě a půlpřemetem vyvedl Hellcat z údolí. Rychlé trhnutí pákou doprava stíhačku srovnalo a nasměrovalo zpátky k postavení Sprintů. Ve chvíli, kdy usadil zaměřovač na nejbližší rampě, se obsluha rozprchla.
Blair vycentroval v mířidlech první rampu a vypálil. Jeho lasery rozrývaly hlínu kolem nemotorného vozidla, až se posléze zahryzly do rampy i do přepravníku. Sprint na kolejnici se rozlétl v modrém záblesku, když vybuchly jeho palivové nádrže. Tlaková vlna odnesla střechu pancéřované kabiny rampy. O vteřinu později pohltila vozidlo mohutná sekundární exploze a roztrhala je na kusy. Blair zahlédl, jak kruhový opar tlakové vlny výbuchu převrátil nechráněný přepravník a zasáhl sousední rampy.
Blair dalším rychlým překrutem změnil kurs a vrhl se zpátky do úkrytu v údolí. Z přepravníku vystřelovaly hořící rakety, jedna po druhé vybuchovaly a hořící palivo zalilo druhou rampu. Ta o chvilku později vzplála, její zásoba střel řetězově vybuchovala a celé peklo šířila dál. K tomu se přidaly výbušniny. Každá jejich exploze na chvilku rozdmýchala plameny a rozhazovala palivo a další výbušniny po stále širším okolí. Stromy, obklopující postavení, začaly hořet buď proto, že je postříkalo hořící palivo, anebo prudkým žárem poté, co plamenem chytily plasty a reaktivnější kovy.
Když Blair vyvedl Hellcata z údolí, zvolna zakroužil kolem a dlouze si to místo prohlížel. Po lese ležela rozhá¬zená těla. Na volném prostranství se svíjeli ranění, mnozí z nich v plamenech. Mnoho dalších členů obsluhy, na první pohled bez zranění, bezcílně bloumalo mimo hranici plamenů, anebo prchalo z toho pekla pryč.
Pohled na mrtvé v Blairovi vzbuzoval nepříjemný pocit. Příliš dlouho považoval lidi za spojence, než aby pro něho bylo snadné dívat se na ty, kteří zahynuli jeho rukou, bez ohledu na důvod a okolnosti.
Vysílačka ožívala hovorem pilotů napadajících jednotlivé cíle. Blair chvíli naslouchal, aby zjistil, jak se akce vyvíjí. Jeho oddíl si při zneškodňování obrany Pohraničních světů vedl podle všeho dobře. Sloupy ošklivého černého kouře vyznačovaly polohu dvou dalších pozůstatků baterií Sprintů. Pod útokem se nacházela místní silniční síť, místní dálnice a dokonce i rozvodná elektrická síť nedalekého města. Výsadkový člun, hlídaný dvěma Maniakovými stíhačkami, poletoval sem a tam a čekal na Blairův signál, že vzduch je čistý, aby mohl zahájit výsadek.
Blair vyvedl Hellcat z okruhu a zamířil zpátky k hlavnímu komplexu.

"Hráč všem Barvám," zachrastil podivně Blairovi ve sluchátkách Naismithův hlas, neboť atmosféra zeslabovala signál z Lexingtonu. "Telemetrie ukazuje, že všechny hlavní cíle jsou zničeny. Zahajte fázi Dva."
Blair vyčkal, až odpovědí námořní pěchota a Maniak, Červený a Bílý. "Tady Zelený velitel," řekl, "zahajujeme fázi Dva."
Blair přepnul kanál na hlavní taktickou frekvenci námořní pěchoty. "Zelený velitel Modrému transportéru pět tři pět," řekl, "obrana zneškodněna. Zahajujeme přípravu přistávací zóny u Modrého cíle."
Pilotka výsadkového člunu dvakrát přecvakla mikrofon, aby dala najevo, že hlášení slyšela. Útočné plavidlo zamířilo k objektu. Maniakovy dva Hellcaty nahodily přídavné spalování a na sloupech výstupních plynů se vznesly svisle k obloze.
Blairův komunikační skener zaměřil Maniakův taktický kanál. "Plukovníku," ozval se Marshall, "mám potíže. Blíží se spousta Pohraničních posil. Vypadá to na starší kousky, Fretky a pár Rapierů. Sice je dokážeme zadržet, ale neplýtvejte časem, dobře?"
Blair se pohledem ujistil, že jeden roj Hellcatu krouží nízko nad komplexem a drží hlídku proti nízko letícím útočníkům a pozemním cílům. Svůj vlastní roj pak zvedl nad výsadkový člun a vedl celou formaci k přistávací zóně.
Ukázalo se, že určená přistávací zóna je přistávací plocha mezi určenými třemi budovami, zbudovaná z tvrzeného termobetonu. Blairovi nepřipadalo, že by komplex působil vyloženě vojenským dojmem, nicméně měl univerzální šedivý a zasmušilý vzhled laciné státní výstavby.
Hellcaty se rozešly z formace, aby zaútočily na pozemní cíle a vyhladily svými střelami a lasery všechno, co mohlo třeba jen okrajově posloužit vojenským účelům. Blair v rychlém sledu zasáhl a zničil dva pozemní automatické lasery a potom vyřídil neozbrojený atmosférický letoun, zaparkovaný nenápadně u jedné z budov. Výboje jeho laserů se zaryly do stroje i do budovy za ním a způsobily zřícení jednoho rohu stavby. Vlevo před ním vykvetla obrovská exploze, po níž vzápětí následoval krátký vítězný pokřik Zeleného tři. Ke zhruba tuctu požárů a smolně černých sloupů kouře, které poskvrňovaly oblohu, se přidaly plameny z hořícího okraje lesa.
Výsadkový transportér proklouzl stoupajícím kouřem a ostře zabočil k přistávací zóně na nádvoří mezi budovami komplexu. Z hřbetních i podtrupových střeleckých věží šlehaly laserové záblesky směrem k podezřele vyhlížejícím trupům vozidel či shlukům vegetace a vůbec ke všemu, co střelcům sebeméně připadalo jako hrozba.
Od podvozkových lyží vytryskly dlouhé sprškyjisker, když pilotka s transportérem nešetrně dosedla, jak bývalo v bojových situacích obvyklé. Zadní rampa člunu se odklopila a boční dveře se odsunuly stranou. Do operace se zapojili střelci chránící dveře a spolu se střelci ve věžích kropili stěny okolních budov silnou palbou.
Blair se usmál, když uslyšel, jak nahrávka signálu polnice pobízí námořní pěšáky do útoku. Sledoval, jak po rampě sbíhají první družstva a zaujímají kruhové postavení kolem člunu. Bigoši vzápětí zahájili palbu a jejich laserové ručnice i těžké zbraně se přidaly k ostřelování stěn budov. Transportér vyložil skupiny ozbrojené raketovými granáty, které odpálily svůj náklad proti oslabeným budovám. Když granáty vybouraly zející díry ve všech třech budovách, těžká palba utichla.
Potom po rampě vyklusaly po zuby ozbrojené útočné čety, vpadly do poškozených staveb a cestou pálily z minigunů i šipkových zbraní. Blairův skener se zastavil na kmitočtu námořní pěchoty. Poděsilo ho, jak mohutnou palbu slyšel v pozadí za povely, kterými poddůstojníci dirigovali své síly. Ten hluk nasvědčoval tomu, že bigoši zabíjejí, na co přijdou. Doufal, že nezastřelí i tu diplomatku, jinak by byla celá akce na nic.
"Modrý cíl zajištěn," oznámil ženský hlas po chvíli, která se zdála být dlouhá celou věčnost. "Vedeme ji ven. Je v pořádku."
Blair se zazubil. Teď už stačí jenom rukojmí naložit na transportér a vrátit se domů. Tím to skončí.
Ve sluchátkách zapraskal hlas dalšího námořního pěšáka. "Červený cíl zajištěn a sterilizován." Blair cítil, jak se mu sevřelo srdce. Červený cíl? Co je, sakra, Červený cíl? Prolistoval brífmgový souhrn, ale o nějakém Červeném cíli v něm nenašel ani zmínku. "Zlatý cíl zajištěn," štěkl o chvilku později hlas třetího výsadkáře, "rozmisťujeme nálože."
Blair se snažil udržet na uzdě narůstající vztek. Instrukce stanovovaly jediný cíl jejich akce - osvobodit diplomatku. Námořní pěchota ovšem očividně měla za lubem něco víc než jen prostou záchranu. Eisen o tom ještě uslyší něco, co si za rámeček nedá, pomyslel si Blair zuřivě.
Monitoroval taktický kanál pozemních sil, zatímco námořní pěšáci zahájili ústup k transportéru. Blair zahlédl, že jeden hlouček bigošů v šedých maskáčích obklopuje ženu oblečenou v jasně modrém. Rychle ji zavedli do transportéru, zatímco se hlavní síly stahovaly zpět do obranného kruhu.
"Výsadkový člun pět tři pět volá Modrého velitele. Máme zavazadlo. Dostaňte nás odsud, plukovníku." Blair pohlédl dolů na přistávací zónu, kde po rampě vybíhala poslední hlídka. Vchody člunu se zavřely. Dosud na volnoběh nastavené motory nabraly otáčky a rozvířovaly po ploše oblaky betonového prachu a smetí.
"Pět tři pět volá Puller. Všichni na palubě a přepočítaní. Několik zraněných. Na naší straně žádné ztráty na životech."
"Rozumím, tři pět," uslyšel Blair odpověď z Pulleru, "ukončete akci." Pilotka odpověděla dvojím cvaknutím vysílačky. Člun se svisle vznesl, obrátil se a zamířil novým kursem. Jedna budova se zvolna zhroutila. Její stěny se složily jako domeček z karet. Až po chvilce si Blair uvědomil, že se stavba nezřítila v důsledku poškození bojem, nýbrž že ji zbořily demoliční nálože.
Výsadkový transportér prudce stoupal s využitím odhazovatelných raketových motorů, které mu pomáhaly dosáhnout únikové rychlosti. Blair své čtyři stíhačky shromáždil v jeho těsné blízkosti, aby jej ochránil před postaveními Sprintů, která snad mohla uniknout pozornosti.
Za nimi utvořil formaci druhý roj Hellcatu a kolem transportéru tak vznikl hustý útvar v podobě dvojitého kosočtverce.
Blair přepnul kanál na Maniakův kmitočet a málem zaklel, když ho ohlušila změť vzrušených hlasů. Marshallovy síly se zapletly do intenzivního boje těsně za hranicemi atmosféry planety. Druhá skupina signálů dávala tušit, že do potyčky

zasáhla už i hotovostní skupina z Lexingtonu a že se Eisen chystá vyslat další posily.
Přílet transportéru a Blairových strojů prudkost boje zdvojnásobil. Stíhačky Pohraničních světů bojovaly s velkým nasazením a ve snaze prorazit obranou a zaútočit na člun se zarytě vrhaly proti konfederačním silám. Blairovi se sevřelo srdce, když jeho piloti zastaralé stíhačky sestřelovali.
Nakonec i zuřivé odhodlání muselo ustoupit před palebnou silou. Přílet Thunderboltů s jejich těžkou dopřednou výzbrojí útok Pohraničních světů ukončil. Většina koloniálních stíhaček sice těžké Thunderbolty rychlostí předčila, ale pokud chtěly zaútočit na výsadkový člun, musely proletět drtivou uličkou. Šest stíhačk se o to pokusilo a všech šest jich bylo zničeno. Síly Pohraničních světů se neochotně stáhly mimo dostřel Thunderboltů, ale dál obtěžovaly opozdilé konfederační letouny, dokud Lexington nevypálil několik výstražných výstřelů ze svých baterií.
Zatímco Blair vyčkával na přistávacím okruhu, sčítal ztráty. Wing podle všeho ztratil jen pět strojů: jeden Thunderbolt, jeden Hellcat a tři Šípy. Koloniální ztráty odhadl na dva tucty, nepočítaje v to stroje, které se sice dobelhají domů, ale už nikdy nevzlétnou.
Záchranářský člun Lexingtonu okamžitě vzlétl, aby začal sbírat katapultované piloty, a Blair byl rád, když viděl, že zachycuje tažnými paprsky piloty Konfederace i Pohraničí.
Transportér námořní pěchoty se přihnal k Pullem, těsně následován Maniakovou poloviční letkou. Přistál na nadměrné přistávací palubě Pulleru a rychle byl vtažen dovnitř. Těžký křižník Konfederace Agamemnon, vyčleněný k ochraně transportní lodě, se rychle přiblížil. Obě lodě se v těsné formaci okamžitě oddělily od operačního svazu a na plný tah se vydaly k přeskokovému bodu.
"Hellcat jedna jedna tři sedm očekává pokyny k přistání," ohlásil se Blair.
"Rozumím, tři sedm," odpověděl řídící létání. "Všechny systémy zelená. Můžete na skluzavku."
Blair opustil vyčkávací okruh a srovnal letoun proti zadnímu otvoru levobočního hangáru. Uviděl vzdálená mrkající světla, která vyznačovala přistávací dráhu a okraj paluby.
"Tři sedm na závěrečném přiblížení," oznámil Blair a dotkl se přepínače přistávací konfigurace. Mrkl na kontrolku, aby se ujistil, že podvozek je vysunutý a zamknutý v otevřené poloze. "Podvozek zelená."
Pohnul řídicí pákou doprava, aby upravil polohu kosmoplánu na příletové dráze vůči hangáru. Na čele mu vyrazil pot, když zjistil, že ten zásah do řízení přehnal a že snáší bokem k proudu výstupních plynů lodi. Vychýlil řídicí páku zpátky doleva, snížil rychlost a sklouzl zpátky na správnou příletovou dráhu. Zadržel dech, když se přistávací plocha ustálila přímo před ním.
"Zapojuji paprsek," ozval se řídící létání.
Blair s uspokojením přikývl. Křižující se síť tažných paprsků zachytila Hellcat a ten se roztřásl a začal poskakovat.
"Rozumím, paprsek zapojen," odpověděl. Pustil řídicí páku a stáhl hlavní pohon na minimum. "Tah nula, řízení volné."
Přesto držel ruku napřaženou nad pákou připustí paliva. Tažné paprsky byly náladová stvoření. Pokud by některý selhal, nepřipravený pilot by skončil s ostudou, pokud by to vůbec přežil.
"Tři sedm," recitoval řídicí létání, "rozumím, nula - volné. Vektor máte dobrý, relativní rychlost 125 m/s. Dobré přistání."
"Tři sedm volá řízení provozu," odpověděl Blair, aby dokončil rituál, "děkuji."
Počítačový přistávací systém udržoval stíhačku v paprsku, dokud neměla správnou polohu vůči letové palubě, a potom ji uvolnil. Vzápětí se jí ujal druhý Newtonův zákon a stíhačka se snesla na palubu. Příď Blairova letounu krátce zazářila statickým výbojem, když se fázový štít dotkl přehradového silového pole v ústí hangáru.
Když se hlavní podvozek dotkl paluby, Blair krátce spustil zpětný tah, aby přirazil k palubě i příďové kolo. Naskočila záchytná magnetická pole paluby a Blairovi se zařízly popruhy do ramen, neboť tlumiče strvačnosti v Hellcatu zahltilo magnetické pole Lexingtonu. O vteřinku později letoun zachytila palubní síť tažných paprsků a s trhnutím jej zastavila.
Blair ucítil chuť krve, ale až za chvilku si uvědomil, že si prokousl ret.
Celkem vzato byl spokojen. Byla to jeho první vážná bojová akce a první přistání na letounové lodi se spuštěným pohonem a on i letoun tu zkušenost přežili bez následků. Olízl si krev ze rtu a počkal, až ho magnety pustí. Ty se vypnuly a letoun mohl volně pojíždět k výtahům.
O chvilku později ucítil gravitační pole lodi a zaslechl syčivý zvuk, jak hangár zaplavil vzduch. Lehce přidal plyn, jen natolik, aby se rozjel k výtahu. Překvapilo ho, jak hlučně motory znějí v uzavřeném prostoru. Hangárem se rozlehl hlas poručíka Naismitha: "Konec návratových operací. Havarijní čety konec pohotovosti. Kapitán všem vyřizuje Bravo Žulu - dobrá práce, lidi."
Blair počkal, až se stíhačka bezpečně octne ve výtahu a až výtah začne klesat do hangáru údržby, a teprve pak otevřel překryt kabiny a vypnul motory. Zhluboka se nadechl vzduchu Lexingtonu a vychutnával převládající pach oleje, kouře a mazadel. Vzduch prosycený pachy lodi na něho působil uklidňujícím dojmem.
Když se výtah otevřel do prostoru údržby, čekal tam na něho Maniak. Postával tem nedbale ochable s přilbou a přetlakovou vestou přehozenými pres rameno. "Trochu jste vyšel ze cviku, co?" Přejel si špičkou prstu shora dolů po rtu a po bradě, aby naznačil stékání krve.
Blair se ovládal, aby Maniakovi neudělal tu radost, že by mu skočil na vějičku. Poklepal si po rtu a trochu sebou škubl, když to zabolelo. "Trochu," připustil, "ale to určitě přejde." V duchu kysele připustil, že majoru Marshallovi v logických obvodech možná nějaký ten čip chybí, ale jeho schopnosti bezvadně přistát nebo dobře střílet to na ničem neubírá.
"Plukovníku," změnil Maniak nečekaně téma, "něco vám musím ukázat." Položil si prst na rty, aby naznačil, že jde o tajemství, a pokynul Blairovi, ať jde za ním.
Blair nevěděl, zda má být rozmrzelý nebo zvědavý, ale sejmul přilbu a vysoukal se z kabiny. Hodil ji velitelce mechaniků, jejíž jméno dosud nezjistil, a vykročil za Maniakem.
Marshall ho vedl ke svému Hellcatu, vyšplhal na pojízdnou montážní plošinu a vklouzl do kabiny. Blair se naklonil nad

okraj kabiny a díval se, jak si Maniak pokládá přilbu na kolena. Tázavě na Maniaka pohlédl a ten odpověděl tím, že sáhl pod přístrojovou desku a vytáhl ze sterbiny malý černý letový záznamník. Vylovil z kapsy krátký svazek drátů zakončených krokosvorkami, které přicvakl k pólům záznamníku. Pak celou sestavu připojil k sluchátkům vestavěným do přilby.
"Poslechněte si tohle," řekl Maniak, "zachytil jsem to, když jste na odletu nabírali únikovou rychlost. Je to nízkopásmový hovor, civilní vysílačka. Slyšel jsem jenom jednu stranu."
Blair se naklonil blíž, aby lépe slyšel praskající a šumící přilbové reproduktorky. ".. .ne," říkal tichý hlas, "určitě to byly konfederační síly... Hellcaty. Vyřídili všechny protikosmické a proti vzdušné střely i stíhačky... máme zatím asi šedesát mrtvých, ale ještě jsme nezačali s vyprošťováním." Blair pevně zavřel oči, neboť jím projela ostrá bolest. Pohraniční světy bývaly kdysi jejich spojenci a mezi koloniálními vojáky měl mnoho přátel.
"Teď to teprve začíná," řekl Maniak. Blair se naklonil blíž, protože záznam byl čím dál tím víc zašuměný. "Vtrhli na ošetřovnu, na správu databáze a do prostoru vyhrazeného pro vězně..." Následující pasáž pohltil šum. "...povraždili zdravotnický personál, postavili je do řady a postříleli. Také dostali ven svou agentku... Ne, databázi vyhodili do povětří. Pochybuji, že by se nám podařilo zachránit nějaké soubory nebo vzorky té biologické zbraně, kterou jsme ukořistili. Aspoň že jsme ji chytili dřív, než to svinstvo mohla rozšířit."
"Biologická zbraň?" otázal se Blair. "Říkal ‚biologická zbraň' ?"
Maniak nezávazně pokrčil rameny a vytáhl z kapsy malý montážní klíč. Odpojil krokosvorky a položil klíč přes póly záznamníku. Blair zaslechl tiché lupnutí a ucítil závan ozónu.
"Všivé laciné černé skříňky," prohlásil Maniak, "každou chvíli se zkratují." Maličko se zakřenil, sáhl opět pod přístrojovou desku a záznamník zasunul zpátky na místo.
"Proč jste mi to přehrál?" zeptal se Blair.
"Prostě jsem si myslel, že byste to měl vědět," odvětil Maniak a začal se soukat z kabiny. Blair ustoupil. Přiblížila se velitelka Maniakových mechaniků a se zvědavým výrazem se dívala z jednoho vyššího důstojníka na druhého.
"Zkontrolujte kabinu," pravil Maniak hlasem hladkým jako sklo. "Při přistávání jsem začmuchal něco, jako když se pálí obvody." Přikývla, zatímco Maniak vedl Blaira ke zpravodajské místnosti, kde měli podat hlášení o akci.
Blair na Maniaka pohlédl. Ten člověk pro něho byl hádankou. Strávili spolu téměř celou svou kariéru, upřímně se nesnášeli, a přesto se jim nějak dařilo spolupracovat, když to bylo zapotřebí. Maniak v boji přežíval díky své nepředvídatelnosti, což byla vlastnost, kterou si s sebou nosil jak do kabiny, tak do odpočinkové místnosti. Blair na něho hleděl a snažil se vytušit jeho motivaci.
Těsně před zpravodajskou místností ho Maniak zastavil. "Povídá se, že přeskočíme do soustavy Masa, abychom se připojili ke Třetí flotile."
Blair cítil, jak se mu zvedá obočí. "K celé Třetí flotile? To je spousta lodí."
"Nezapomeňte, že to je Tolwynův starý svaz," poškrábal se Maniak na nose. "A Petranovová je druhý Tolwyn. Zabila by vlastní mámu, jen aby dostala třetí hvězdičku."
Blair se na něj dlouze zahleděl a potom se rozhodl zariskovat. "Celá tahle operace mi připadá zvláštní," prohlásil a sledoval, jak Maniak zareaguje.
Marshall se rozhlédl kolem, na pohled lhostejně. "Ale? Jak to?"
Blair přitvrdil. "Kapitán se chová divně. Nepamatuji si, že bych ho kdy dřív viděl nervózního, a na brífingu rozhodně nevystupoval normálně. Nedá mi to, aby mě nezajímalo, co to schovává pod pokličkou."
"S tím bych si nelámal hlavu," odbyl Marshall Blairovy obavy. Blair se chystal ještě něco říci, ale zadržel jazyk za zuby, když Maniak otevřel dveře zpravodajské místnosti.
"Nebo bychom snad měli, plukovníku?" zeptal se Marshall a prakticky tak ukončil rozhovor.
Blair si přejel rukou dosud mokré vlasy a vklouzl do řady vedle Maniaka a velitele perutí na odbavovací ploše Lexingtonu. Rozhlédl se a zjistil, že jsou přítomni všichni důstojníci lodních úseků i perutí. "Co to je za maškarádu?" zašeptal. "Byl jsem zrovna ve sprše, když nás začali všechny svolávat."
"Máme návštěvu," odpověděl rovněž šeptem Maniak, "z vlajkové lodě sem míří člun pro významné osoby." Chvilku mlčel. "Vsadím se, že to je nějaké oficiální přivítání, když jsme se teď připojili k flotile. Eisen neřekl ani slovo, ale zbuntoval nástup." Blair otočil hlavu, aby se podíval, jak kapitán vystupuje z výtahu a kráčí k nastoupenému útvaru.
Blairovi připadal vyčerpaný a přepadlý. Kdypak asi naposled spal? pomyslel si Blair.
Eisen se postavil před lodní důstojníky, čelem k prázdné přistávací ploše. Nepatrné kývl hlavou směrem k poručíku Naisrnithovi, který stál po straně. Řídící letového provozu tiše promluvil do mikrofonu náhlavní soupravy. Blair sledoval, jak na letovou palubu vklouzl jediný člun a hladce přistál na nejvzdálenější magnetické záchytné desce. Trochu přešlápl, aby ulevil namáhaným kotníkům. Nerad si musel přiznat, že už stání v útvaru odvykl.
Člun začal pojíždět k odbavovací ploše. "Po..." řekl Eisen a obrátil přitom hlavu, aby přes rameno vydal rozkaz.
"Po..." promluvil jako ozvěna Blair spolu s veliteli úseků.
"...zor!" dokončil Eisen. Důstojníci i zástupci posádky se dost nesynchronizované vypjali do pozoru. Blair věděl, že Eisen si nepotrpí na parádičky tam, kde je třeba udělat nějakou práci. Jenom doufal, že to pochopí i ona přilétající důležitá osoba. Posádka Lexu snad mohla být jedna z nejlepších ve vesmíru, ale její nástupní útvar vypadal hrozně.
Člun dojel na určené místo a zastavil se. Otevřel se boční vchod a vyšel z něho jediný důstojník. Bocman, který stál člunu nejblíže, píšťalkou signalizoval jeho příchod na palubu. Blair, kterému už tuhla ramena i kotníky, si muže po straně prohlížel. Návštěvník byl vysoké atletické postavy a modré vycházkové uniformě ušité na míru měl výložky kapitána loďstva. Blair ho odhadoval na pětačtyřicet. Výraz jeho pohledné tváře naznačoval, že si s ním není radno zahrávat. Blair si pomyslel, že vypadá jako oživlá představa holovizního režiséra o udatném veliteli letounovky.
Za ním z člunu vystoupil tucet mužů a žen s tvrdýma očima, oděných v šedých maskáčích námořní pěchoty, kteří se

rozestavili do volného kruhu. Blair si všiml, že všichni mají ošklivě vyhlížející automatické pistole s tlumiči zvuku a plamene. Byly to zbraně určené pro použití na krátkou vzdálenost na palubě - staromódní palné zbraně na velkorážové náboje s malou úsťovou rychlostí.
Důstojník předstoupil před Eisena, ztuhl v pozoru, jako by spolkl pravítko, a řízně zasalutoval. "Kapitán Hugh Paulson žádá o povolení vstoupit na palubu, pane," prohlásil zvučným a melodickým hlasem.
"Povolení uděleno, pane," odpověděl Eisen a jeho nedbalé zasalutování ve srovnání s Paulsonovým vypadalo ledabyle. "Vítejte na palubě." Odmlčel se. "Čemu vděčíme za tu čest?"
"Přivážím rozkazy oblastního velitelství a velitele Třetí flotily," oznámil Paulson důležitě.
Blair zahlédl, jak Eisen pozdvihl koutek úst v úsměvu. "To musí být důležité rozkazy, když jste se s nimi osobně obtěžoval až sem."
Kapitána Paulson sáhl do blůzy a vytáhl úředně vyhlížející obálku. "Všechny rozkazy jsou důležité, kapitáne," odvětil.
Eisen nasadil neutrální výraz. "É... jistě."
Paulson hbitě zlomil pečeť a vytáhl dokumenty. Rozložil je a začal hlasitě a zvučně číst:
"Kapitáne Williame Eisene, podle rozkazu velitele Třetí flotily jste tímto zbaven velení TCS Lexington. Podle rozkazu kontradmirála Elsy Harnettové z admiralitního soudu se vám ukládá domácí vězení až do chvíle, kdy budete přepraven na stanici Jupiter. Tam se podrobíte vyšetřování ohledně údajného porušení zákonů o bezpečnosti a paragrafu 212 směrnic admiralitního soudu."
Paulson složil papíry a podal je Eisenovi, který zvolna zvedl ruku a dokumenty převzal. "Pane," pravil Paulson formálně, "přebírám velení."
Eisen papíry rozložil, shlédl do nich a přečetl si rozkazy sám. Pak s neproniknutelným výrazem zvedl hlavu. "Pane," řekl tiše, "velení je vaše."
Blair jenom zděšeně stál, zatímco Paulson udělal úkrok bokem, aby Eisen mohl učinit krok kupředu. Bývalý kapitán Lexingtnou uprázdnil své velitelské místo a vyměnil si místo s Paulsonem. Ten rituál trval jen chviličku, avšak Blairovi se převrátil svět vzhůru nohama. Podle tichého mumlání a vrtění za sebou mu bylo zřejmé, že i pro ostatní důstojníky byla ta novina nepříjemným překvapením. Paulson se obrátil a chladným pohledem přejížděl shromážděné důstojníky.
"Přál bych si, abych přebíral velení za jiných okolností. Pevné věřím, že kapitán Eisen bude zproštěn obvinění a brzy se vrátí do služby." Paulson se usmál zářivým úsměvem politika. Blair si však všiml, že jeho oči zůstávají chladné a lhostejné. "Lexington je hrdá loď s hrdou pověstí a já věřím, že společně budeme tuto pověst ještě posilovat."
Blaira začalo bolet v kolenou. Nepatrně je povolil, aby obnovil krevní oběh v nohách. Eisen měl zavelet pohov, než se s ním začal vybavovat, pomyslel si nevrle. Paulson sice tento drobný diplomatický počin opomněl, zato však byl milosrdně stručný.
"Dnes večer ve své ubikaci pořádám recepci pro velitele úseků a vyšší důstojníky. Věřím, že všichni přijdete." Kývl na bocmana, aby rozpustil útvar, a vykročil k výtahu. Námořní pěšáci se shlukli kolem něho a za pochodu těkali očima po naštvaných členech posádky.
Jakmile se dveře výtahu zavřely, důstojníci se shlukli kolem Eisena. Kapitán se tvářil, jako by ho jejich podpora těšila a uváděla do rozpaků zároveň. Blair se postavil do fronty a protlačil se k němu, aby mu vyjádřil svou lítost.
Eisen na něho pohlédl. "Potom přijďte za mnou, Chrisi," řekl. "Musíme si popovídat."
"Ano, pane," odvětil Blair a odpoutal se od hloučku. Málem vrazil do svého vrchního mechanika. Snad po desáté se pokoušel vzpomenout si na její jméno, ale marně.
"Pane," oslovila ho žena, "opravila jsem ten problém s levým stabilizátorem vašeho Šípu. Nechávám orlíka vyvézt sem nahoru na vzletovou palubu, abyste si mohl vyzkoušet systémy, než podepíšete opravu."
Blair přikývl. "Děkuji..." Vyčkával a doufal, že mu žena své jméno připomene. Neskočila mu na to. "Nemáte zač, pane," odpověděla a odkráčela. Blair se obrátil k odchodu a všiml si, že se na něj dívá Maniak.
Marshall se ohlédl za odcházející mechanickou. "Nejste nějak zatížený na šéfky mechaniků, plukovníku?" Nepříjemně se zasmál. "Pokud si vzpomínám, už na Victory jste se ovíjel kolem té kolomaznice a teď balíte tuhle poručici. Vypadá to, jako byste frázi o ženských, co slouží pod vámi, bral doslova."
Blair se nijak nesnažil skrývat zlost. "To by stačilo, majore." vyštěkl.
"Asi jo," připustil Maniak, "ale bylo by fajn, kdybyste se přestal ochomejtat kolem ženských, které by mohy být vaší dcerou."
Blair cítil, že jeho zuřivost klesá o stupínek níž. "Vy máte zrovna co mluvit."
Maniak mu věnoval nedbalý úšklebek. "Heleďte, plukovníku," řekl, "já jsem si aspoň nikdy nehrál na svatouška."
Znovu se zasmál a střelil pohledem ke stále otevřenému člunu. "Paulson vypadá na opravdového žrouta řádů." Podíval se na Blaira. "Eisen snad přivíral oko nad vaším bratříčkováním s mužstvem, ale pochybuji, že byste to mohl čekat od Paulsona." Poklepal si na hlavu. "Takže se snažte myslet tímhle."
Otočil se a odkráčel dřív, než se Blair vzmohl na protiútok. Blair zaskřípal zuby. Měl vztek sám na sebe, že se nechal Maniakem takhle vyvést z míry. V tu chvíli si přál, aby provlečení vesmírným prostorem ještě patřilo k zákonným trestům. Maniak si už dlouho zaslouží doušek poctivého vakua, pomyslel si zlomyslně.
Obrátil se zpět k hloučku kolem Eisena. Kapitán Lexing-tonu se vůbec nechoval jako člověk, který byl právě s hanbou zbaven velení. Smál se a žertoval s okolostojícími důstojníky, jako by se ho jeho sesazení ani netýkalo. Blair sledoval, jak se Eisen propracovává hloučkem příznivců a odchází k osobnímu výtahu s hlavou vztyčenou a překvapivě lehkým krokem.
Blair chvíli počkal, aby dal kapitánovi solidní náskok, a vydal se za ním do obývací kabiny. Chvilku ještě počkal přede dveřmi a potom stiskl zvonek. Na druhé zazvonění mu Eisen přišel otevřít jen v košili a se sklenkou v ruce.
"Pojď dál, Chrisi," pozval ho vřelým a neformálním hlasem.

Blair za ním vešel do místnosti. Vydal několik nejistých zvuků, protože nevěděl, kterou ze zhruba tuctu otázek má položit jako první. Nakonec zkusil zavtipkovat: "Slyšel jsem, že vás zatkli. Ehm... myslel jsem, že venku bude stát stráž."
Eisen se usmál. "To je vlastně pravda. Velitel oddílu námořní pěchoty sem dost váhavě jednoho strážného poslal, jednoho velice nešťastného desátníka. Poslal jsem ho do jídelny, ať si tam něco dá." Zasmál se. "Ten kluk se mi soustavně snaží omlouvat."
Blair se zdvořile uchechtl a potom přestal předstírat dobrou náladu. "Hergot, Bille," řekl vztekle, "to je nesmysl. Vždyť jsi jeden z nejlepších kapitánů loďstva - dokonce jsi napsal pro akademii skripta o operacích letounovek. A teď tě z čistá jasná sesadí. Co se to sakra děje?"
Eisen s nevzrušeným výrazem pokrčil rameny. "Mezi námi vykopávkami," prohlásil, "to nebylo tak docela překvapení." Odvrátil se od Blaira, aby přejel pohledem půl tuctu statických hologramů Lexingtonu, rozvěšených po stěně. "Svým způsobem je to pro mne dokonce úleva."
Podíval se na Blaira a zasmál se. "Sedni si a zavři pusu, Chrisi, vypadáš jako ryba." Odmlčel se a zavířil temně jantarovou tekutinou ve sklence. "Konfederace se mění... a Loďstvo taky. Není to jako za války, kdy ti stačilo řídit loď a vyhrávat bitvy, ve kterých šlo o skutečný boj a ne o štábní cvičení." Dopil obsah sklenky a kostky ledu zacinkaly. "Teď je to jiné, mnohem nejasnější." Zazubil se na Blaira. "Já mám rád přímočarost."
Blair přikývl. "Posádka stojí za vámi, pane. Vůbec z téhle situace nemá radost."
Eisen se usmál. "Cením si toho, že mají takovou starost, Chrisi. Řekni jim, že starej bude v pořádku."
Blair si zamnul ruce. "Takže co bude teď?"
Eisen se zahleděl do prázdné sklenky a za chvilku z ní vylovil kostku ledu. Schroupal ji a nechal si drť rozpouštět v ústech, zatímco mluvil. "Brzy poletím pryč. Rád bych, aby se to odbylo v tichosti. Žádné rozlučky, žádná srdceryvná sbohem."
Blair chápavě přikývl. "Rozumím. Ještě něco?"
"Ano," přisvědčil Eisen. Zatvářil se rozpačitě. "Kapitán Paulson se dneska vyhnul velké ostudě," řekl, "vzhledem k tomu, že bojoví důstojníci mají ve zvyku nenosit vyznamenání." Mávl rukou k Blairova hrudníku. "My dva už toho šrotu máme tolik, že bychom si ho museli připínat na spodky, protože na blůze už by nebylo místo."
Blair přikývl. Měl nepříjemný pocit, že ví, kam tím Eisen míří. Zavřel oči, když Eisen pokračoval: "Kapitán Paulson tenhle problém nemá."
Blair nevěřícně zavrtěl hlavou. "Chceš mi říct, že nemá žádnou frontovou zkušenost?"
"Žádnou," potvrdil Eisen. "Nadá. Nichts. Nula." Zatočil sklenkou v prstech. "Paulson udělal kariéru leštěním židlí u psacích stolů. Býval koordinátorem programů na výzbrojním. Podle všeho bděl nad vývojem torpéda Mark V a hmotnostních urychlovači třetí generace, za což se dočkal spousty pochval a povýšení." Usmál se. "Jeden můj starý kamarád z osobního úseku zaslechl nějaké pověsti, že mě Paulson přijde vystřídat. Poslal mi Paulsonův služební záznam. Ten chlap očividně naposled přičichl k akci jako podporučík na Polewkinu."
Blair překvapeně vydechl. "Jak se mu povedlo zůstat mimo válku?"
"Má dobré styky," odpověděl Eisen. "Jeho rodina je součástí zbraňového konsorcia Reming-Krug. Udržel si teplé místečko oddanými pohledy, konexemi a ochotou hrát o něco špinavěji než ti ostatní kolem něj." Eisen se zasmál. "Sice nám tady hrál smělého a počestného kapitána loďstva, ale nenech se tím oblafnout. Ten chlap je pěkný kus hada."
Eisen pozdvihl sklenku. "Většina továren R-Krug zařvala, když Kilrathové osolili Zemi. Paulson dopadl na nohy. Od války dělal spojovacího důstojníka u výzkumu a vývoje."
"Žokej od židlí dostane tuhle loď? V takhle citlivé situaci?"
Eisen se znovu napil. "Nu, Chrisi, tenhle žokej od židlí je teď tvůj kapitán." Pokrčil rameny. "A nejsme tak docela ve válce. Paulson potřebuje štípnout lístek, než ho povýší. Potřebuje polní velení, nejlépe s pár nepřátelskými mrtvolami na kontě. Tahle rvačka sice není nic moc," uzavřel Eisen trochu smutně, "ale je to jediná válka, kterou zrovna máme po ruce."
Blair zavrčel jakousi kletbu.
Eisen na něho s neproniknutelným výrazem pohlédl. "Beru to tak, že to neschvaluješ."
Blair se na něho dlouze podíval a pak se rozhodl pro naprostou upřímnost. "Ne, pane, nelíbí se mi to. Ani trochu. Celá tahle operace smrdí."
Eisen přistoupil k baru a nalil Blairovi štědrou dávku. Naklonil láhev nad svou prázdnou sklenku, zaváhal a naplnil ji do poloviny. "Jen dál." Blair odložil sklenku na stolek u svého křesla a zamnul si ruce. "Všechno, co jsem viděl od chvíle, kdy jsem se do tohohle nechal zatáhnout, má ukazovat na Pohraniční světy." Zhluboka se nadechl, protože nevěděl, jak má svůj názor vysvětlit. "Nesedí to. Kolonie přece byly za války našimi spojenci. Byly věrné. Spousta těch nejlepších lidí v loďstvu pocházela z Pohraničních světů. Vzpomeň si, jak Kruger s flotilou sektoru Landreich vpadl Kočičákům do boku a zachránil tím Zemi. Odvážní letci. Hergot, letěl bych s nimi kdykoliv."
Blair si všiml Eisenova zdviženého obočí. "Minulé činy nejsou zárukou budoucích činů. To bys měl vědět."
"Když už mluvíme o minulých činech," pokračoval Blair, "žádný z Pohraničních světů nikdy nepodepsal konfederační smlouvu. Technicky vzato jsou to svébytné státy - a mohou si svobodně dělat, co chtějí."
Eisen se usmál. "Víš, skutečnost, že přijaly pravidelné zařazení do našeho loďstva a nechaly se plně začlenit do naší zásobovací sítě, je argumentem pro opačné tvrzení. Chovaly se, jako by byly členy Konfederace, a to stačí. Skutečnost, že nikdy nepodepsaly konfederační smlouvu, se stává spornou otázkou." Odmlčel se, aby usrkl whisky. "Ber to jako diplomatický ekvivalent občanského sňatku."
Pohlédl na Blaira. "Když se na to podíváš z tohohle hlediska, stane se ze smlouvy pouhá drobná technická záležitost, jeden z detailů, které se za války přehlédly."
Blair zavrtěl hlavou. "Od kdy jsou ústavní otázky ‚detail'? Jak to chápu já, kolonie nepodepsaly smlouvu, a tudíž jí

nejsou vázány."
"Konfederace to může hrát na oba způsoby," upozornil ho Eisen. "Buď může považovat Pohraniční světy za odbojné provincie a vytáhnout proti nim, aby potlačila povstání, anebo může souhlasit, že kolonie jsou svobodné a nezávislé, ale pak jsou odpovědné za ty přepady. Pak může označit kolonie za agresora a zahájit válku. Tak či onak to Pohraniční světy odnesou."
"Já jenom vím," prohlásil Blair paličatě, "že celá ta záležitost mi připadá od základů vedle. Ta fregata, na kterou jsme narazili v Hellespontu, mohla patřit Pohraničním světům, a nemusela. Caernavenů je jako smetí. Útok na Tyr byl..." Odmlčel se, protože si nebyl jistý, co má říci o Maniakově nahrávce. Nemohl dokázat, že k tomu hovoru došlo a bez pádných důkazů nijak netoužil diskutovat o tom, co slyšel o biologických zbraních, "...plný utajené agendy. Operace, kterou ti bigoši provedli, v mém brífingovém souhrnu nebyla" Zarazil se, neboť ho překvapilo, jak rozčileně mluví. Znovu usrkl ze sklenky a snažil se uklidnit.
Eisen se na něho zamyšlené zahleděl a nakonec se usmál. "Každý má nějakou agendu, Chrisi. Všichni se musíme rozhodnout, se kterou dokážeme žít." Protáhl se. "Hodně brzy se budeme muset rozhodnout všichni."
Zmatený a rozčilený Blair se na něho podíval.
"Měl bys raději jít," prohlásil Eisen. "Přece se nechceš opozdit na Paulsonův mejdan."
Blair se zasmál. "Pche!" odvětil suše. "Ten mi neleží ani v patě. Jdu si zkontrolovat nějaké opravy na svém Šípu."
Eisen ho doporovodil ke dveřím. "Nevím, jak dlouho ještě budu na palubě, Chrisi," řekl, "ale dokud budu tady, máš u mne dveře otevřené." Vřele si stiskli ruce. "Plukovníku, bylo mi ctí vám velet."
Blair pustil jeho ruku. "Ještě se zastavím, pane."
Tenhle skvělý chlapík je vězněm na lodi, které ještě před hodinou velel. Když Chris opustil Eisenovu kabinu a mířil k letové palubě, tahle myšlenka na něho neustále dotírala.
* * *
Seether sklonil člun dalekého doletu k Lexingtonu. Druhý pilot, který byl ve skutečnosti pravidelný pilot člunu, sledoval jeho práci s řízením s ostražitostí žárlivého milence. Seether mu takový postoj nemohl vyčítat. Ani on, stejné jako většina pilotů, nesnášel, když měl jenom sedět a dívat se, jak pilotuje někdo jiný. A když tomu někomu, kdo přihlížel, byl orlík vlastně svěřen do péče, platilo to dvojnásob.
Zatímco vyčkával na povolení k přistání od řídícího letového provozu, několikrát líně zakroužil. To krátké zdržení mu poskytlo příležitost srovnat si v hlavě, jak se vlastně dostali do současných potíží s kapitánem Eisenem.
Teoreticky se bývalý velitel Lexingtonu měl nechat snadno zverbovat. Jeho osobnost dokonale odpovídala profilu vypracovanému psychologickým oddělením. Vyznamenaný bojový veterán s pověstí, že udělá, co je zapotřebí, ať to je jakkoliv nepříjemné. Podle Seetherova názoru se měl nechat do projektu nalákat jednoduše - mělo stačit prosté mu ukázat, jak je situace naléhavá, a nechat ho, ať si závěry vyvodí sám.
Seether nebyl jediný, kdo si myslel, že Eisen je jistá sázka. Starý si byl tak jistý, že se Eisen k "Projektu" připojí, že mu zařídil velení na Lexingtonu dřív, než si zajistil jeho oddanost. Při pohledu zpět to byla hrubá chyba, jedna z mála, které starý udělal.
Seether nevěděl, kde se to pokazilo, ale měl podezření, že Eisena přesvědčovali špatným způsobem od samého počátku. Dohadoval se, že ti takzvaní experti se pokusili o nějakou složitou psychologickou hru, zatímco jediné, co bylo zapotřebí, bylo odvolávat se na jeho zdravý rozum vojáka. Eisen jejich přístup buď odmítl nebo ignoroval a důkladné sledování jeho komunikace záhy ukázalo, že jejich věc nepodpoří. Eisenovo odmítnutí bylo ošklivým překvapením a oni museli narychlo něco provést s tím, že se jim nehodil do krámu. Lexington byl pro Projekt jednoduše příliš důležitý, než aby mu mohl velet nevěřící. Jeho kapitán musel být jeden z nich, tělem i duší. Eisen nebyl, a tudíž bylo nutno ho co nejrychleji nahradit.
Jediné Paulsonovy výhody spočívaly v tom, že měl nominální hodnost nutnou k velení Lexingtonu, že byl členem Projektu od chvíle, kdy Kilrathové změnili většinu továren jeho rodiny v hromadu kouřícího radioaktivního skla, a že byl zrovna po ruce. Paulson se neustále dožadoval velení, které by mu zajistilo povýšení na kontradmirála. Seether zavrtěl hlavou. Ten ouchcapek byl prostě ve správnou dobu na správném místě, když šla Eisenova hlava na špalek. Neměl právě velkou radost z toho, že se vyšší místa rozhodla přehlédnout skutečnost, že Paulson není vhodný pro funkci velitele lodi. Neměl na to povahu ani zkušenost. Seetherovy hlasité stížnosti proti Paulsonovu jmenování vedly k nečekanému a nemilému výsledku. Dostal toho parchanta na starost, aby na něho dohlížel - bez ohledu na to, že kvůli tomu musel pozdržet vlastní úkoly a že mu to rozvrátilo rozvrh. Rozkaz je zkrátka rozkaz.
Seether uvažoval, zda si vyšší místa uvědomují, že rozhodnutí potrestat tak známého a populárního velitele, jako je Eisen, bude nutně problematické. Na Harnettové admiralitní soud se dá spolehnout, že zařídí přesvědčivý proces a přiměřený rozsudek. Naneštěstí nebude možné Eisena shledat vinným v tichosti, pokud na to on sám nebude ochoten přistoupit. Seether ovšem pochyboval, že by měli takové štěstí, aby Eisen souhlasil s tím, že se pro vetší dobro sám vrhne na meč.
Eisen má přátele na vysokých místech, které jeho trest nepotěší. Ti budou určitě dělat potíže a vyvinou při jeho obraně nemalé úsilí. Nepochybně obrátí pozornost i na okolnosti jeho odvolání a nejspíš mu poskytnou fórum pro to, aby mohl zveřejnit i svou verzi případu. A Projekt nemůže riskovat, že se dostane takhle na oči.
Seether se poškrábal na bradě. Nejlepší způsob, jak zajistit, aby Eisen držel hubuje zavřít mu ji navždy, což byla vyhlídka stejně nepříjemná jako nezbytná. Je škoda, že muž obdařený takovým nesmírným talentem jako Eisen musí zemřít, ale jeho smrtí se zabije několik much jednou ranou. Celý trik spočíval v tom, aby jeho smrt vypadala jako nehoda.
Podíval se na hodinky. Paulson bude muset schválit vyčlenění člunu pro Eisenovu přepravu na Euralius, který ho má odvézt k Jupiteru a soudkyni Harnettové. Seether bude potřebovat vědět, který konkrétní člun k tomuto účelu Paulson

vyčlení, aby mohl naaranžovat "nehodu". Načasování je nejspíš riskantní, alespoň však nepotřebuje požehnání z vyšších míst. Jeho rozkazy jsou dostatečně pružné na to, aby se daly natáhnout až tak daleko.
Představa, že bude třeba jen v sebemenší maličkosti záviset na Paulsonovi, ho rozčilovala. Kapitán nepochybně obdržel předvolání, že se má dostavit na přistávací plochu, ale rozhodně nemůže tušit, že dostal chůvu. Seether se usmál sevřenými rty. Paulsona, který si očividně myslí, že lodi bude velet skutečně sám, teď čeká setkání se Seetherem, toho typu, kterému starý říká "dostaveníčko s Ježíšem". Paulsonovi se to líbit nebude, pomyslel si Seether zlomyslně.
Obdržel od Naismitha signál "přistání povoleno", srovnal plavidlo s letovou palubou a hladce člun přivedl do hangáru Lexingtonu. Neplýtval přitom pohyby a vedl tu ošklivou lodičku na řízné tříbodové přistání přesně odměřenými přítlaky prstů na řídicí páku. Člunu se zmocnily magnetické záchytné desky a ten s ostrým břinknutím dosedl do středu terče.
Usmál se a podvolil se malé slabůstce. Lexington byl jedna z jeho nejoblíbenějších válečných lodí. Byl zatím poslední z dlouhé řady hrdých plavidel toho posvěceného jména, veterán, který při obraně Země položil život i se svou posádkou. Seethera potěšilo, že byl při opravách lodi a mohl sledovat, jak vstává jako Fénix z popela, aby zaujala své právoplatné místo v čele prořídlé obrany Země.
Podíval se na vyznamenání, namalovaná na havarijní přepážce člunového hangáru, a usmál se. Loď si s sebou nesla bojové pocty už z dob, kdy brázdila modrá pozemská moře místo černého vesmíru. Lex nesl své jizvy jako pravý šlechtic. Seether jej mlčky požádal o prominutí, že na něj uvalil Paulsona.
Přistávací kontrolky přeblikly do zelena, což mu prozradilo, že důstojník letové paluby uvolnil jeho loď z výkonných magnetů. Zamířil s člunem k odbavovací ploše, aby počkal na Paulsonův příchod.
Na vzdáleném konci prostoru údržby zahlédl připravený elegantní člun Třetí flotily pro významné osoby. Nepatrné zavrtěl hlavou, ale to byla jediná známka nesouhlasu, kterou dal najevo. Měl pocit, že Loďstvo by si mnohem snadněji zachovalo bojovného ducha, kdyby lampasáci museli povinně létat ve standardních člunech s nepohodlnými plátěnými sedačkami a holým vedením po stěnách místo oněch okřídlených pohovek, kterým dávali přednost. Ale Paulsonovi bylo podobné, že bude mít takovýhle.
Na přistávací palubu vpochodoval oddíl námořní pěchoty a rozptýlil se. Každý pěšák nechal vyklidit jeden úsek prostoru a popoháněl poslední opozdilce z posádky ze dveří. Seether se tiše zasmál, aniž hnul brvou. Paulson uposlechl jeho pokynů do písmene. Třeba se přece jen něco naučí, pomyslel si sarkasticky.
Vyklouzl z pilotního sedadla a vešel do spartánského prostoru pro cestující. Tam čekalo šest nejnovějších příslušníků oddílu Lexingtonu, kteří seděli v nepohodlných plátěných sedačkách člunu nehybně a vzpřímeně. "Buďte připraveni," řekl jim Seether, když kolem nich procházel k bočním dveřím člunu. Piloti s lhostejným, nic neříkajícím výrazem přikývli jako jeden muž.
Seether otevřel dvířka, postavil se do otevřeného průchodu a zívl, aby vyrovnal tlak v uších s atmosférou lodi. Paulson už čekal na palubě se dvěma strážnými za zády. Seether byl ochoten se vsadit že jsou ozbrojení.
"Č-č-čemu vděčíme za tohle potěšení?" ozval se Paulson, který se snažil chovat ležérně, ale nedařilo se mu to. Seether se sám pro sebe usmál. To, že je kapitán nervózní, je velice dobrá věc. Nedovolí mu to chystat nějaké křivárny.
Zakýval na Paulsona prstem, aby ho přivolal do člunu. Takzvaný kapitán Lexingtonu ho uposlechl, a když vlezl do člunu, zamrkal v nečekaném šeru. Seether se k němu obrátil a sáhl do blůzy. Paulson se napjal a uvolnil se, až když v Seetherově ruce uviděl datovou holokostku. Seether, kterého vlastní schopnost toho člověka vyděsit pobavila, mu krychličku podal. "Tohle obsahuje podrobnosti operace a instrukce od starého." Odmlčel se, dokud si nebyl jistý, že mu Paulson zase věnuje plnou pozornost. "Prozatím jsem byl ustanoven velitelem oddílu Lexingtonu. Od téhle chvíle budete poslouchat moje rozkazy, beze zbytku a bez otázek. Rozumíte?"
Jeho neomalená slova Paulsona vytrhla z nervozity. "Tak moment," namítl kapitán. "Lexingtonu velím já!"
Seethera už celá situace přestávala bavit. Paulson je pouhý parazit, který využíval svého přístupu k "černým fondům" k tomu, aby si koupil vliv. Neprůhledné účetnictví v případě financování supertajných akcí mu umožňovalo přelévat do Projektu obrovské sumy materiálu, personálu i peněz a obcházet přitom revizory Loďstva i vládní auditory. Jeho podlézavost Projektu posloužila dobře. Nicméně už se nyní nenacházel v postavení, které by mu umožňovalo napíchnout tok financí. Tudíž už byl postradatelný.
Povídalo se, že dokonce sám starý chodil za Paulsonem s kloboukem v ruce, když diskrétně potřeboval finance. Paulson to nepochybně nehodlal dělat zadarmo a jako protihodnotu požadoval hodnost kontradmirála. Seethera štvalo, že Paulson chce ke štípnutí lístku využít právě Lexington. Lex si zasloužil něco lepšího.
Upřel pohled na kapitána. Jakékoliv drobné náznaky taktu definitivně zmizely. "Vy možná velíte téhle lodi," prohlásil chladně, "ale já velím vám. Jako bych byl sám starý. Rozumíte?"
Paulson mlčky přikývl a odvrátil pohled. Zdálo se, že si poprvé všiml, šestice mužů v černých kombinézách. "Kdo to je?" zeptal se.
Seether pohodil hlavou ke straně. "Tihle," řekl tiše, "nejsou vaše záležitost. Zanesete je do seznamu posádky jako část týmu pro hodnocení techniky." Nechal si do hlasu proniknout blahosklonný tón, aby z Paulsona vylákal nějakou reakci. "Stačí vám vědět, že pracují výhradně pro mne. Nebudete je dávat na svůj rozpis služeb. Zapomenete, že jste je viděl."
Paulson vypadal, jako by se chtěl proti tomu kázání ohradit. Na chvilku se zatvářil vzdorně, ale vzápětí se zdálo, že se zhroutil sám do sebe. Olízl si rty a svěsil hlavu. "Dobře," řekl prostě. Seetherovo pohrdání Paulsonem o stupínek povyrostlo. Ten chlap nemá sebeúctu ani na to, aby se postavil sám za sebe. "Můžete odejít," prohlásil, ani se nenamáhal své znechucení skrýt. Paulson zaťal zuby a obrátil se. "Pamatujte," dodal Seether, když Paulson vystupoval z člunu, "rozkazy přijímáte ode mne."
Ohlédl se po těch šesti. Ti se jevili úplně stejně, jako by byli vytesáni z kamene. "Jdeme, lidi," prohlásil. "Máme práci."

* * *

Blair zavřel překryt kabiny Šípu a zkontroloval protokol o opravě. Mechanici vyměnili celou pravoboční modulační senzorovou a řídicí polohovou jednotku. Mlaskl. Výměna modulační sestavy byla úkol pro týlové opravárenské jednotky a obvykle se prováděla v opravárenských závodech. Zatoužil, aby věděl o šéfce svých mechaniků víc. Pak by se o jejích schopnostech nemusel jenom dohadovat.

Instinkt mu napovídal, aby orlíka důkladně proklepl a prověřil opravu ze všech stran. Věděl, že si to velitelka čety správně vyloží jako nedostatek důvěry v její schopnosti, čímž padne jakákoliv šance na vytvoření přátelského vztahu, kterého by bylo pro těsnou spolupráci zapotřebí.

Původně měl v plánu před stvrzením opravy projet jen rychlou diagnostiku. Za těchto okolností však bylo v jeho nejlepším zájmu, aby projel úplný kontrolní program a doufal, že mu poskytne dostatek informací k tomu, aby se mohl rozhodnout, zda převzetí orlíka podepíše.

Pohlédl na hodinky. Úplná diagnostika potrvá téměř půl hodiny, dost na to, aby se zpozdil na recepci. Paulson vypadal na to, že si potrpí na triviality. Velitel wingu, který se opozdí na jeho mejdan, si to u něj nepochybně rozhází. Blair vzdychl. Proč nemůže všechno jít jednoduše? V duchu si hodil mincí. Paulson prohrál. Blair zapnul povelovou soustavu stíhačky, přičemž si energii půjčil z pomocného generátoru. Displeje v kabině zamrkaly, a když generátor naskočil, ustálily se. Blair přepnul soustavu do diagnostického režimu, navolil úplnou vnitřní kontrolu a pohodlně se uvelebil, aby počkal, až palubní počítač protřepe a proklepne všechny obvody, systémy a spoje v letounu.

Zavřel oči, aby si odpočinul, zatímco Šíp si cvakal a bzučel sám pro sebe. Blair poslední dobou málo spal a zjišťoval, že zapadá zpátky do zvyku pilotů zdřímnout si, kdykoliv se naskytne příležitost.

Vtom hlasitými tóny, které měly přehlušit četné motory bojových kosmoplánů a rachot přistávací paluby, zazněl poplašný signál letové paluby. Blair se prudce posadil zpříma a srdce se mu rozbušilo. Začaly blýskat evakuační majáčky a výstražná světla beztíže na palubě přeblikla do jantarová. "Výstraha!" oznámil počítačem generovaný hlas. "Za dvě minuty začnou operace v nulové gravitaci. Všechen personál, jehož přítomnost není nezbytně nutná, vyklidí přistávací palubu. Výstraha! Dvě minuty do beztíže."

Blair se díval, jak pracovní čety proudí k východům. Věděl, že operace ve vzduchoprázdnu a beztíži jsou normální, když se vracejí bojové stroje, ale podle jeho nejlepšího vědomí a svědomí byli všichni orlíci Lexingtonu na palubě. Pohlédl na přístrojovou desku. Předpisy vyžadovaly, aby během operace ve vzduchoprázdnu opustil hangár. Jenže to by znamenalo přerušit testovací cyklus a začínat znovu. Na to neměl náladu.

Rozhlédl se kolem a spatřil, jak průchody probíhají poslední mechanici z přistávací paluby. Nikdo jiný v dohledu nebyl. Zkontroloval, jestli má překryt kabiny vzduchotěsně uzavřený, a skrčil se, aby se ukryl před zraky bezpečnostního týmu. Ten měl za úkol prohledat přistávací palubu a ujistit se, že na ní nezůstal nikdo bez skafandru.

Otevřely se dveře osobního výtahu. Blair očekával, že uvidí havarijní čety ve skafandrech. Místo toho z něj vystoupil Paulson se dvěma ozbrojenými námořními pěšáky za sebou. Blairovi vyschlo v ústech, když poznal, že ti bigoši nepatří k vlastnímu kontingentu Lexingtonu, nýbrž k onomu tuctu lidí, které si Paulson přivedl s sebou.

Paulsonovi námořní pěšáci prohledávali palubu. Blair letmo zahlédl jednu ženu, když se mihla na okraji oblasti svěšování nevyužitých podvěsů. Měla na sobě šedou uniformu námořní pěchoty místo jasně oranžového obleku bezpečnostních týmů. Nakláněla se ke straně a nahlížela do šachet, ve kterých byla umístěna zajišťovací zařízení řízených střel. Blair postřehl, že má pobočí zbraň, ošklivě vyhlížející automatickou pistoli M-42. Ať už se na přistávací palubě dělo cokoliv, rozhodně se to netýkalo návratu bojových strojů.

Velitel osobní gardy signalizoval čistý vzduch. Bigoši se rozběhli k osobním průchodům a zablokovali je olejovými měrkami, zapřenými do ovládacích kol zámků. Blair zamrkal, neboť ho překvapilo vyložené porušení stávajících rozkazů. Zablokování požárních dveří byl zločin, za který se stavělo před válečný soud, a kromě toho i zatraceně pitomá věc. Automatická návěstidla, vyznačující střed približovací dráhy, začala vydávat světelné záblesky. Přehradovým polem prolétl člun jednoho z nových dálkových typů, schopných přeskoku, a řízně přistál uprostřed prostředního terče. Blair v duchu hvízdl. Přistát s bednou takhle hladce vyžadovalo velkou zručnost. Ten pilot je dobrý.

Paulson vykročil ke člunu. Boční dveře člunu se otevřely a vyklonil se z nich pevně stavěný muž v černé letecké kombinéze. Blair cítil, jak se mu na zátylku ježí vlasy, když v něm poznal pilota, který ho málem zabil v baru. Chvíli si namáhal mozek, než k tomu obličeji dokázal přiřadit jméno. Soustředil se na představu jeho jmenovky, kterou si zapamatoval. Seether.

"Co se, sakra..." zašeptal. Duševní poplašný signál se v něm rozezněl ještě silněji, když Seether na viditelně nervózního Paulsona zakýval prstem. Kapitán Lexingtonu poslušně poslechl a nastoupil za pilotem v černém oděvu do člunu. Za několik minut se vynořili a za nimi skupina půl tuctu pilotů v černých kombinézách a nesoucích letecké pytle. Blair si všiml, že všichni piloti byli zhruba stejně vysocí jako Seether a prakticky stejného vzhledu a tělesné stavby.

Piloti vpochodovali do osobního výtahu. Přeskokový člun se v přistávacím kruhu otočil, vznesl se a prolétl přehradovým polem, ačkoliv tak vzlétal z dozadu namířené rampy přistávací paluby. Paulsonovi námořní pěšáci počkali, až člun opustí palubu, teprve potom odstranili olejové měrky ze západek a dovolili ovládacím kolům zámků volně se otáčet. Odešli a přenechali palubu zmateným a rozčileně se tvářícím mechanikům, kteří se začali otevřenými dveřmi trousit dovnitř.

Blair počkal ještě několik minut, až bigoši vyklidí pole a letová paluba se vrátí k víceméně normálnímu chodu, a teprve potom odklopil překryt kabiny Šípu a vysoukal se ven.

Po vysouvacím žebříku Šípu slezl na podlahu. Zpoza stroje stojícího vedle toho Blairova vykročila jedna ze strážných v šedé uniformě. Blair si nebyl jistý, kdo z nich se tváří překvapeněji. Když došlápl na kovovou palubu, střetli se pohledem, letmo na ni kývl a proklouzl kolem ní k východu. Opustil letovou palubu a přitom každým okamžikem čekal, že uslyší, jak strážná křičí, nebo jak se rozeznívá poplašná siréna. Vyjel výtahem k ubikacím vyšších důstojníků s

úmyslem zamířit rovnou k Eisenovi. Zarazil se však a rozmyslel si to. Eisen je vězeň. Má přistřižená křídla a hlídají ho. Nemůže toho moc udělat.
Jediný důstojník na palubě, který má dost vysokou hodnost na to, aby byl nějak užitečný, a kterého zná tak dobře, aby se mu mohl svěřit, je Maniak, pomyslel si Blair zachmuřeně. Došel k Marshallově ubikaci a bez zaklepání vstoupil. Až vteřinu poté, co prošel dveřmi, si vzpomněl, že Maniak spává s odjištěným příručním laserem pod polštářem.
Marshall vzhlédl od svého počítačového terminálu. Ke kalhotám uniformy měl na sobě křiklavou košili havajského stylu, která vypadala jako zosobnění kocoviny.
"Čemu vděčím za tohle potěšení, plukovníku?" otázal se hlasem, ve kterém se mísilo pobavení a rozmrzelost.
Blair neměl jinou možnost, než mu všechno vyklopit. Popsal mu svůj zážitek z letové paluby. Když mu sdělil, že Seether je na palubě Lexingtonu, Marshall hlasitě zaklel.
"Jste si na beton jistý, že je to on?" ujišťoval se Maniak.
"Ano," odpověděl Blair. "Proč?"
Marshall se spokojeně usmál. "Taková náhodička. Pamatujete si na Corinne?"
Blair se na chviličku zamyslel. "Taková sympatická zrzka?" zeptal se. "Pracovávala v kontrolním úřadu?"
"To je ona," odvětil Marshall s úsměvem mlsného kocoura. "Teď vede osobní úsek na Eumliu" Pohodlně se na židli opřel. "Před časem jsem s ní mluvil a zmínil jsem se o té vaší vyřizovačce na Nephelle. Jméno Seether jí bylo nějak povědomé. Řekla, že využije svého postavní, aby se na to mrkla."
"A?" zeptal se Blair netrpělivě.
"Dodala mi pár kousků informací o panu Seetherovi," řekl Maniak.
"Například?"
"Nic moc," pokrčil Maniak rameny, "jenom pár záznamů o výcviku a o absolvování periodických pilotních zkoušek Seethera a osmi dalších. Všechny zkušební lety si odbyli u jednotky označené jenom ‚212'. Corinne si vzpomněla, že ‚212' byla nějaká parta pro tajné zvláštní operace, zformovaná koncem války za neznámým účelem. Říkala, že financování programu pokračovalo i po válce, a také že prý zkusí ještě zjistit, čeho se měl týkat."
"A?" zeptal se Blair.
"Mám jí zavolat." Po vytáhl jedno obočí. "Chcete si taky poslechnout, na co přišla?"
Blair se uvelebil v křesle a pokynul rukou na znamení "jen do toho".
Maniak zapnul holotank a vyťukal volané číslo. Obrazovka zmatněla a opět zjasněla, aby ukázala ženu s ostře řezanými rysy a sestřihem na ježka v uniformě vojenské policie.
"Ehm," spustil Maniak, "kde je komandér-poručík Hartelyová?"
Žena na něho tvrdě pohlédla, jako by si chtěla zapamatovat každý rys jeho tváře. "Major Marshall, že?" otázala se příkře. "Hartelyová byla postavena mimo službu kvůli vyšetřování. Mohu vám nějak pomoci?"
"Ne," opáčil Maniak, "volám jí jenom jako starý kamarád..."
Obrazovka pohasla. Maniak se s křeslem prudce otočil. "Ona mě vypnula! Co se to tady děje?"
"To bych taky rád věděl," odvětil Blair.
"No," prohlásil Maniak stále ještě rozčileně, "Jestli se věci hýbou tímhle tempem, řek' bych, že se brzo budeme muset rozhodnout, kde je v tomhle nesmyslu naše místo."
Blair otevřel ústa k odpovědi, když tu se rozezněla poplašná siréna lodi. Z reproduktoru zaburácel hlas poručíka Naismitha: "Všeobecný poplach! Hotovostní skupina k výletovým tunelům! Tohle není cvičení!"
"Co se, sakra, děje?" chtěl vědět Blair.
Maniak se na něj podíval. "Nepřidáte se ke mně, plukovníku?" zeptal se. "Mám tenhle týden hotovostní skupinu a vím, že potřebjete letové hodiny." Ušklíbl se a jeho předchozí rozčilený výraz se rozplynul. "Krom toho vím, jak jste zrezavělý."
"Díky," odvětil Blair suše. "Bude mi potěšením."

KAPITOLA PÁTÁ

Blair se usadil v kabině Hellcatu a narazil si na hlavu přilbu. Maniak nejdřív políbil bok své stíhačky a teprve pak vylezl po krátkém žebříku a skočil dovnitř. Blair obrátil oči v sloup. Marshallovy rituály byly proslulé po celém Loďstvu.
V duchu se zasmál, zapojil kabely od přilby do přístrojové desky a na ovládacím spojovém panelu navolil řízení letového provozu poručíka Naismitha. "Co je cílem akce?" uslyšel Maniakovu otázku, pronesenou ryze pracovním tónem. Blair si musel připomínat, že je pouhý pozorovatel a že hotovostní skupině velí Marshall. Na palubě Victory často obsazoval funkci pozorovatele kvůli tomu, aby mohl létat na pozici řadového člena wingu a hodnotit tak bojové schopnosti svých podřízených. Zde podobné uspořádání sloužilo k tomu, aby Maniak dostal příležitost osvědčit se na velitelském místě a získal tak dobrý záznam pro další povýšení.
Překvapilo ho, když se na Naismithův kmitočet vmísil Paulson. "Majore," řekl, "máme tady krizovou situaci. Kapitán Eisen ukradl člun a uprchl z Lexingtonu"
"Cože?" vyhrkl Marshall, který zapomněl na veškerou disciplínu. "Mohl byste to, prosím, zopakovat?" ozval se za chvilku.
"Eisen má loď schopnou přeskoku," opakoval Paulson. "Máte ho přivést zpátky."
"A co když se nebude chtít vrátit?" zeptal se Maniak.
"Pak zničíte člun všemi potřebnými prostředky," řekl Paulson jednoduše.
Blair se na Maniaka podíval. Marshall měl ve tváři výraz stejné nevíry jako on sám. "To snad nemyslíte vážně," vyhrkl

Maniak.
"Myslím to naprosto vážně," odvětil Paulson stále zlostnějším hlasem. "Máte své rozkazy. Jestli se ihned nevrátí, tvrdě ho zlikvidujte."
Blair zavrtěl hlavou. Tvrdě zlikvidovat? Takhle se mluví v holofilmech, ale ne v normálním životě. Na co si to, sakra, Paulson hraje?
"Proveďte rozkaz, majore," prohlásil Paulson. "Ihned."
"Rozkaz, pane," opáčil Maniak se skepsí v hlase. "Hotovostní skupina čtyři připravená k vzletu."
Na spojovací síti se opět ozval Naismith ostentativně neutrálním hlasem: "Rozumím, vedoucí Kobro. Připravit na vzlet hotovostní skupiny na základní kurs dva dvanáct, Z plus deset. Vaším cílem je člun Lexingtonu číslo nula jedna čtyři. Zahájit vzletový manévr za tři nula sekund."
"Rozumím, cíl nula jedna čtyři," zopakoval Maniak. "Připraven k vzletu." Blair zaslechl, jak si potichu mumlá: "Nerad bych odstřelil špatný člun."
Blair byl pátý v řadě osmi letounů, což mu poskytovalo dost času na úvahy. Věděl, že Eisen čelí obviněním ze strany admiralitního soudu, ale nebere je vážně. Náplní práce soudu soudkyně Harnettové za války bylo udržovat pořádek v civilní přepravě. Blair měl za to, že soud je pro legraci, považoval jej za odkladiště admirálů, kteří se neosvědčili a které proto zaměstnali udělováním pokut a přísných domluv majitelům lodí. Na důstojníky ve službě se jejich autorita vztahovala jen zřídka.
Po útoku na Kilrah se kapitán stal miláčkem tisku. Blair si byl jistý, že by s ním Harnettová nikdy skutečný proces nezahájila ze strachu z politických následků.
Kromě toho, řekl si Blair, soudkyně Harnettová a Eisen jsou oba příslušníci Loďstva. A Loďstvo se o své lidi staralo. Nic by se nestalo, ani kdyby Eisen byl něčím vinen. Loďstvo nerado vytahovalo špinavé prádlo na veřejnost, v důsledku čehož hloupost a neschopnost často krylo. Eisen věděl, že politické faktory příliš hrají na jeho stranu, než aby si dělal vážné starosti.
Tak proč ten přeskokový člun? Ta myšlenka Blaira hnětla, zatímco ho podávací sedlo zasunulo do tunelu a ten ho vystřelil do vesmíru. Zařadil se do formace vedle Maniakova křídla a hlas velitele perutě mu zapraskal v přilbě:
"Vedoucí Kobra volá Kobru čtyři, zformujte se podle mne. Nasadit kurs dva jedna dva, rychlost sedm set km/s s přídavným spalováním."
Stíhačky utvořily formaci a řítily se za prchajícím člunem. Blair si hryzal ret a uvažoval, co Maniak udělá, až dorazí na scénu. Blair teoreticky mohl zvrátit jakýkoliv Marshallův rozkaz. Takový čin by ovšem vyvolal profesionální stížnost. Přece jen má být pouhým pozorovatelem.
Postřehl, že se na hranici dosahu skenerů objevila modrá tečka. Blair zapnul zaměřovači soustavu a nastavil ji na sledování člunu. Pozoroval, jak se vzdálenost mezi nimi a pomalejší člunem stále zkracuje.
"Vedoucí Kobra volá Eisena, odpovězte, prosím."
"Slyším vás, Maniaku," odpověděl Eisen ihned. Blairovi to znělo bezstarostně, jako by se Eisen neměl v celém vesmíru čeho obávat. "Maniaku, pamatujete na ten starý koktejl, který jste mi doporučil? Jak se jmenoval? Modrá dvojka, že?"
Blair se zamračil. Eisen jim tím napovídal, aby přepnuli na starý šifrovaný kanál, který používali na Victory. Eisenova žádost, aby použili nestandardní frekvenci, by Maniaka a jeho přivedla po návratu na Lexington do pěkně horké kaše, kdyby jim na to Paulson přišel. Maniak se odmlčel, očividně také proto, že váhal, jestli má Eisenovi vyhovět.
"Skvělé pití," řekl Blair a popadl tak býka přímo za rohy. "Přál bych si tady skleničku mít." Musel ručně zadat kmitočet a nastavit nestandardní šifrovací vzorec. Maniak ho vteřinku nato napodobil a jeho hlas po průchodu šifrovacími obvody zazněl dutě.
"Co to, sakra, děláte, kapitáne?" vyzvídal Maniak.
"Nu," odvětil Eisen, "snad vám je jasné, že tady nejsem na zdravotní procházce. Zvlášť když mě honí parta horkých hlav s kanóny."
Blair se nevěřícně poškrábal na čele. Eisen mluvil až příliš uvolněně, když se vezme v potaz vážnost situace. "Tak proč jste odletěl, pane?" zeptal se Blair.
"Myslel jsem, že je to naprosto zřejmé, plukovníku," odpověděl Eisen. "Zbíhám." Odmlčel se. "Chrisi, Todde, také byste o tom měli vážně uvažovat."
"To je šílenství," opáčil Blair. "Proč to děláš?"
"Nemám na vybranou," odpověděl Eisen, "ale mám své důvody - a ujišťuji vás, že dobré."
"Jaké důvody?" naléhal Blair.
"Promiň, Chrisi," odvětil Eisen, "do toho se teď pouštět nemohu. Nevím, nakolik je tenhle kanál bezpečný."
"Co na tom sejde?" vmísil se do hovoru Maniak. "Už jste stejně přeskočil zeď."
"To, co vím, je příliš výbušné, než abych to vysílal tady, kde to může zachytit kdokoliv se záznamovým zařízením a dešifrátorem."
Blair se snažil potlačit zmatek a zlost. "Kapitáne," prohlásil, "snad nečekáte, že vám to jen tak pro nic za nic uvěříme?"
"Vlastně, Chrisi," odpověděl Eisen, "přesně tohle čekám. Známe se přece už dlouho. Opravdu věříte, že bych vás požádal, abyste převlékl kabát, kdybych k tomu neměl dobrý důvod?"
Blair se cítil mizerně. "Sloužil jsem Konfederaci dvacet let," řekl, "bez ohledu na to, co mě to stálo." Pomyslel na Jeannette Devereauxovou a cítil, jak se v něm vzdouvá starý zármutek. Zavrtěl hlavou a snažil se ten nával emocí potlačit. "Kapitáne... Bille," přemlouval ho, "vrať se. Najdeme nějaké řešení."
"Promiň, Chrisi," řekl Eisen, "to nejde. S ohledem na to, co vím a co jsem zjistil, bych k soudu vůbec nedorazil. Vsadím se, že vám Paulson nařídil, abyste mě přivedli ‚živého či mrtvého', je to tak?"
Blair sebou trhl a styděl se odpovědět.

"To jsem si myslel. Utekl jsem, protože to musím udělat, pokud chci, aby pravda vyšla najevo. Mám asi stejnou šanci dorazit k soudu jako kočičácký dozorce, který se ukáže na srazu bývalých válečných zajatců. Tohle je jediná cesta."
Blair pohlédl na klesající údaje o dostřelu. Eisenův člun se nacházel na hranici dostřelu laserů. Blairova povinnost a rozkazy byly zabít přítele. Ale už když kontroloval konfiguraci výzbroje, věděl, že to nedokáže udělat.
"Plukovníku," ozval se Maniak, "od přeskokového bodu před námi se blíží bubáci. Podle jejich rychlosti odhaduju, že to jsou lehčí kusy, možná Šípy nebo Fretky. Co provedeme?"
Blair zaslechl, jak skener přecvakl na frekvenci stíhaček. "Kobra čtyři volá Vedoucí Kobru. Zachytil jsem, jak řízení provozu na Lexu povoluje vzlety zpravoboční paluby, kde straší ti záhadní výzkumníci." Jeho hlas Blairovi připadal ustaraný. "Napočítal jsem dva, čtyři, šest... deset Hellcatů... a všechny míří k nám."
Na kanál se vmísil další hlas, chladný jako arktický vítr. "Vedoucí Banší volá Vedoucí Kobru. Přebírám velení vašeho roje. Splňte rozkaz. Napadněte člun."
"Tak tohle je vrchol," ozval se Maniak na kanálu, na kterém komunikoval s Blairem a Eisenem. "Co mám udělat, plukovníku?"
"Budete poslouchat rozkazy," odpověděl Blair, "ale moje." Přepnul zpět na hlavní taktickou frekvenci. "Tygr Vedoucí Kobře. Zformujte svůj oddíl podle mého křídla a čekejte na pokyny. Rozkazy Vedoucí Banší ignorujte." Rozhlédl se kolem sebe, zatímco si poslední tři Hellcaty vyměňovaly pozice.
"Á, plukovník Blair," řekl chladný hlas ve sluchátkách, "to je ale milé překvapení. Proveďte rozkaz."
"Tomuhle wingu velím já," odsekl Blair, "a nemám rád, když si někdo přisvojuje moje lidi. Kdo vůbec, sakra, jste?"
"Jste... dočasně zbaven velení," odpověděl chladný hlas, "podle rozkazu velitele Lexingtonu"
Nedbalá arogance v tom hlase Blaira rozčilovala stejně jako vyřčená slova. "Omyl," odpověděl upjatě. "Neuznávám vaše oprávnění." Odmlčel se. "A vykliďte, sakra, můj kanál."
"Toho budete litovat, plukovníku," pravil chladný hlas.
Blair pohlédl na taktický zákres. Člun už bylo jasně vidět, vystředěný a napevno zachycený v zaměřovači. Spěšně přepnul displej na navigační zákres. Proti nim přilétající stíhačky a Hellcaty letky Banší se slétaly ke člunu a Maniakova malá hotovostní skupna se nacházela přímo mezi nimi. Blair v dálce zahlédl žhavé výstupní plyny první povstalecké lehké stíhačky. Jeho skener cvakl, jak Eisen zapnul mikrofon. "Todde, Chrisi," řekl, "tohle je chvíle pravdy. Věřte mi, nešlo se mi do toho lehce. Dějí se hrozné věci, kterých nechci být součástí - a vím, že byste jejich součástí nechtěli být ani vy. Přidejte se ke mně... pomozte mi to zastavit."
"Zastavit co?" dožadoval se odpovědi Blair. "Povězte mi to!"
"To nejde," řekl Eisen. "Tady nemohu, protože bych prozradil příliš mnoho."
"Já to nemohu udělat," prohlásil hluboce rozpolcený Blair. Nedokázal se smířit s tím, že se Eisen, který býval jeho přítelem, učitelem a nadřízeným, mohl dopustit zrady - ani když měl důkaz přímo před očima. Odhalil snad Eisen tak ohavné tajemství, že ho svědomí donutilo zběhnout? Dotíraly na něho vlastní pochybnosti, týkající se celé operace a rozhovoru, který mu Maniak přehrál. Že by Eisen měl pravdu?
Povinnost nad pochybnostmi zvítězila, ale ne o mnoho. "Já se prostě nedokážu jen tak sebrat a odkráčet," řekl hlasem nyní už pevným, když se rozhodl. "Musel bych k tomu mít něco hmatatelného. Přisahal jsem."
"Rozumím, Chrisi," řekl Eisen zklamaně. "Ty máš své povinnosti... a já mám zase své."
Blair vypnul kanál a zkontroloval navigační zákres. Nezničí ten člun, nedokáže to. Jeho přátelství s Eisenem bylo příliš pevné, než aby o tom vůbec uvažoval. Nebyl tudíž důvod vrhat své kosmoplány do boje proti nově přibyvším stíhačkám a riskovat životy svých čísel. Je na čase, aby je vyvedl ze zužujícího se prostoru mezi oběma svazy a hrozící bitvy.
Přepnul zpět na hlavní taktický kmitočet hotovostní skupiny. "Tygr Kobrám. Připravte se k návratu. Vracíme se domů. Naberte kurs nula tři dva k Lexingtonu, Z plus třicet, dokud nemineme Banší."
Blair obrátil svůj Hellcat zpátky, těsně následován zbytkem letky. Zpočátku si neuvědomil, že Maniak a jeho číslo udržují původní kurs a dohánějí člun. "Maniaku, NE!" zaječel, když Maniak nasadil ke zteči. "Plukovníku," odpověděl klidným a vyrovnaným hlasem Maniak, "vy už jste se rozhodl. Teď je řada na mně."
Hellcat se stále rychleji řítil na bezbranný člun. Blair s hrůzou přihlížel, jak se Maniakův Hellcat propadl pod člun a srovnal se k výstřelu zespodu, který malou loď rozpáře a pilota vymaže z vesmíru. "Sakra, Maniaku," zaklel Blair do laryngofonu, "zrušte zteč!"
Blair napůl otočil svůj letoun, aby se vydal za Maniakem, ale zarazil se, když postřehl, že se k Hellcatu blíží cizí stíhačky. Nicméně viděl, že jsou stále příliš daleko od Eisena, než aby mu mohly pomoci. Srdce se mu sevřelo, když sledoval jak se Maniak dotahuje na Eisena, který se nepokoušel o žádné úhybné manévry.
V poslední vteřině Maniak uhnul a zaujal pozici na Eisenově levoboku. Blair šokované zíral, zatímco mu pomalu docházelo, že Maniak neměl v úmyslu zaútočit, nýbrž zběhnout. S ledoval, jak oba Hellcaty doprovázejí člun v těsné blízkosti. Cizí stíhačky se ochranitelsky shlukly kolem nich. Blairovo rozrušení z Maniakova neočekávaného zběhnutí vyvažovala tichá úleva, že Maniak bude Eisena chránit před Bánšími.
"Promiňte, plukovníku," řekl Maniak, "ale po Tyru se klidně vsadím, že kapitán má pravdu."
"Zatraceně, Blaire," ozval se Vedoucí Banší, když se Maniak odpojil, "měl jste své rozkazy. Měl jste ten člun zastavit. Za tohle zaplatíte." Blair cítil, jak ho arogantní tón velitele letky Banší rozehřívá. Podařilo se mu ale zdržet se neslušné odpovědi na otevřeném kanálu. "Už jednou jsem vám řekl, že máte vyklidit můj kanál," zavrčel, "ať už jste, kdo chcete."
Blair a jeho číslo zamířili ke zbytku hotovostní skupiny. Kolem nich se mihly letouny Banší, které se s přídavným spalováním naplno řítily za člunem i jeho ochránci. Blair doufal, že člun i jeho doprovod mají dostatečný náskok, aby unikly, i kdyby jen kvůli tomu, aby to Vedoucí Banší naštvalo.
První Hellcaty se dotáhly dost blízko, aby zasáhly palbou poslední stroje prchající skupiny. Blair z dálky přihlížel, jak si

čelní Hellcat vybral jednu Fretku a metodicky ji rozstřílel na kusy. Ulevilo se mu, když na taktické obrazovce uviděl žlutou skvrnku, znamenající, že se pilot Fretky katapultoval. "Teď se dočkáme nějakých odpovědí," zabručel si pro sebe.
Povstalecké stíhačky začaly mizet v přeskokovém bodu. Blair cítil, jak se mu obočí šplhá až na temeno hlavy. Jak to, hergot, dokázaly? Jediná stíhačka, o které věděl, že je schopná přeskoku, byl Excalibur, se kterým sám bombardoval Kilrah. Pravidelné palubní stroje tenhle kousek umět neměly. Ohromeně sledoval, jak se jeden kosmoplán po druhém ztrácí v modrobílém záblesku v přeskokovém bodu.
"Sakra! Sakra! SAKRA!" klel Vedoucí Banší. Blair v jeho hlase vycítil zklamání a zuřivost. Prima, pomyslel si, taky se tě něco dotkne.
Černé Hellcaty kroužily kolem přeskokového bodu a ujišťovaly se, že jim kořist opravdu unikla.
"Vedoucí Banší všem Banším, připravit na návrat domů." Blair si pomyslel, že se chlapík ze svého záchvatu hněvu zotavil hodně rychle. "Zformujte se podle mého křídla." Černé Hellcaty se rychle shlukly a obrátily nazpět. Velitel pak vyklouzl z formace, aby tažným paprskem zachytil záchranný modul katapultovaného pilota.
Blair vedl neveselou a prořídlou letku Kober zpátky k Lexingtonu a celou dobu pečlivě sledoval letku Bánší, která nabrala souběžný kurs. Blair zjistil, že jeho pozornost láká tenký modrý paprsek, který přitahoval zajatého pilota ke křídlu Bánší. Pozoroval, jak pilot Bánší provádí nepatrné opravy letového režimu, nutné k tomu, aby se modul zachytil na nevyužitém závěsníku pod křídlem.
Blairovi se trochu ulevilo, když se pilotovi podařilo modul zavěsit. Schopnost záchranných operací se objevila jako dodatečné vylepšení konstrukce. Poslušné zařízení mělo jen pár Hellcatu nejnovějších modelů a systém se v poli příliš neosvědčil. Blair považoval úspěšný záchyt spíš za výsledek zručnosti pilota než za nějakou obzvláštní zásluhu zařízení.
Když se podíval na modul uhnízděný pod křídlem, zazubil se. Tohle je první živý zajatec, kterého se jim povedlo chytit. Blair doufal, že pilot bude schopen vrhnout nějaké světlo na to, co se vlastně, sakra, děje.
Pak se zamračil a znovu si v duchu procházel tohle střetnutí se silami Pohraničních světů a zběhnutí svých druhů. Celá situace se podle všeho začínala vymykat kontrole. Zabíjení lidí lidmi bylo po tisíce let běžnou událostí, která ani nestála za zmínku. Spolupráce, kterou lidé potřebovali, aby obstáli proti Kilrathům, to nějakým způsobem změnila. Představa vzájemného vyvražďování lidí mu připadala odporná. Pomyslel na chaos, do kterého upadla kilrathská civilizace. Jejich klany se zmítaly v pětistranné občanské válce a drobily se šarvátkami mezi jednotlivými frakcemi. Míří snad lidstvo stejným směrem?
Pomyšlení na Maniaka mu připomnělo ještě jednu věc, kterou musí udělat. Sáhl pod přístrojovou desku a vyjmul letový záznamník. Kovovou příchytkou na krytce psacího pera zkratoval póly, čímž vymazal paměť a zbavil se jakéhokoliv záznamu svého hovoru s Eisenem. Díky Maniakovi byl v bezpečí - pokud mu do pilotní kabiny nenasadili štěnici.
Ztuhl, poplašený tou možností, dokud si neuvědomil, že se k hlídce rozhodl připojit až na poslední chvíli. Zavrtěl hlavou, rozmrzelý sám sebou. Když vracel letový záznamník na místo, přemítal, jestli se z něho nestává paranoik. Připomněl si staré rčení, že "i paranoik má nepřátele", a to stačilo k tomu, aby až do chvíle, kdy se v dohledu objevila letounová loď, byl jako na jehlách. Obvykle cítil úlevu, že už je doma, ale z vědomí, že není mezi přáteli, se mu svíral žaludek.
Nalétl na přistávací okruh a poněkud ho překvapilo, když spatřil, že Hellcat velitele letky Banší nalétl na stejný okruh, místo aby přistál na pravoboku s ostatními.
Díval se, jak pilot Banší jemné manévruje s letounem podél proudu výstupních plynů pohonu Lexingtonu a celou dobu si dává pečlivý pozor, aby jim nevystavil ani zajatého pilota. Pilot černého letounu opatrně otočil stíhačku v prostoru a zlehka se přídí napřed vnořil do křižujících se polí tažných paprsků Lexe. Obsluha tažných věží měla obzvlášť lehkou práci. Pilot provedl svůj stroj silovým polem na přistávací palubu tak, že se sotva zachvěl.
Blair vlétl na levoboční přistávací palubu za černým Hellcatem. Gravitace a ovzduší už byly obnoveny a poněkud rozhodily přistání, které by jinak bylo hladké. Blair odklopil překryt kabiny ještě dřív, než doběhly regulátory paliva a pohonné turbíny, odložil přilbu na řídicí páku a rozepnul si popruhy. Pár příslušníků záchranné čety poplašeně vzhlédlo, když přehodil nohy přes okraj kabiny a seskočil na zem. Cestou k černému letounu si rozepnul nákrční druk na kombinéze. Pilot Banší, dosud v přilbě, už mířil k místu, kde dva námořní pěšáci mezi sebou drželi ochablého vězně. Kolem nešťastného mladíka, který se nakrátko vzepřel pevnému sevření pěšáků, se shlukli zdravotníci a mířili na něho diagnostickými přístroji.
Velitel letky Bánší přistoupil k zajatému pilotovi a sundal si přilbu. Blaira nijak zvlášť nepřekvapilo, že velitelem Banší byl Seether a že právě on vedl výpad z pravobodní paluby. Všiml si, že na výzkumný tým byly černé Hellcaty velice dobře vyzbrojeny.
Seether hodil svou přilbu pěšákovi po zajatcově levici. "Ze které jsi lodě?"
Mladý pilot, roztřesený strachem, koktavě odpověděl: "T-titulární p-poručík L-l-lee K-kyle, pane, z Unie Pohra¬ničních světů. Osobní číslo 284H5237." Pokusil se napřímit do pozoru. "P-podle ženevské k-konvence vám nic víc říkat n-nemusím." Upřel zrak na podlahu, třásl se a mlčel.
Blair se protáhl za malým tahačem, který couval k příďové podvozkové noze jednoho z Hellcatu wingu a prodíral se mezi mechaniky, kteří se shlukli kolem výjevu. Několik jich mělo nevrle námitky, dokud si nevšimli plukovnických proužků našitých na kombinéze.
Nevšímal si jich. Pilotovo jméno a obličej mu připadaly známé. Matně se rozpomněl, že Kyle byl jedním z nováčků na palubě Victory v posledních dnech války. Přistoupil blíž v naději, že by snad mohl využít té napůl zapomenuté známosti, aby získal nějaké informace.
Seether pokračoval ve výslechu, na tváři částečný úsměv. "Ženevská konvence se vztahuje jenom na vojáky"

prohlásil klidně, "a na existující státy. Ne na piráty." Naklonil hlavu ke straně a pilota si prohlížel. "A já si nepamatuji, že by ta vaše Unie Pohraničních světů byl nějaký stát," úsměv pohasl. "Jsi zrádce - rebel, který se postavil se zbraní v ruce proti své vládě. Nemáš žádná práva kromě těch, která ti přiznám já. Pověz mi, co chci vědět, a já tě nebudu trápit."
Pilot se viditelně třásl. "L-l-lee K-kyle. Po-pohraniční světy. 284H5237."
"To nestačí," odpověděl Seether. Pilot zvedl oči a setkal se s Blairovým pohledem. Když ho poznal, oči se mu rozevřely dokořán. Ve tváři se mu rozsvítila naděje spolu s mlčenlivou prosbou, aby Blair zasáhl.
Seether sledoval jeho pohled a spatřil Blaira stojícího v popředí hloučku. Blairovo vnímání času se zpomalilo, když Seether nejprve pohlédl na něho a potom na zajatce. Pilot Pohraničních světů se zazubil a otevřel ústa, aby promluvil. Když Blair vykročil kupředu, všechny zvuky jako by někam odplynuly. Seether se znovu podíval na něho a potom na pilota. Ze záchranné vesty vytáhl laserovou pistoli, přiložil ji pilotovi k hlavě a stiskl spoušť. Když Blaira postříkala horká krev a kousky mozkové tkáně, zůstal šokované stát. Pilot se zhroutil a jeho končetiny sebou zaškubaly.
Blair ztuhl, ohromený tou náhlou zlomyslnou vraždou. Podíval se na mrtvého a potom opět zvedl oči k Seetherovi. Černě oděný pilot jeho pohled opětoval a tvářil se dokonale pohrdavě. Blair vycítil, že hlouček ustupuje, ohromený neočekávaným násilím. Námořní pěšák po zajatcově pravé straně upustil Seetherovu přilbu a otřel si skráň. Zazíral na zakrvácenou ruku.
Čas naskočil do obvyklých kolejí. S kalužími krve, která se řinula z hlavy mrtvého, zaplavily Blairův sluch zvuky paluby.
"Ty hajzle!" zavrčel Blair, jehož šok se změnil ve vztek, když pilotovy paty zabubnovaly do podlahy. Slyšel dupání po palubě, jak se někdo na vzdáleném konci hloučku odvrátil a rozběhl se ke dveřím prostoru údržby. "Nemusel jsi ho zabíjeti"
Seether lhostejně odfrkl a pokrčil rameny. "Zrádci dostanou, co si zaslouží."
Seetherova bezvýrazná tvář a pohrdavý úsměv Blaira rozběsnily. "Ten člověk byl zajatec!" zaječel. Koutkem oka postřehl, že přilákal pozornost všech lidí na palubě. Dobře. Čím víc svědků, tím lépe. "Měl svoje práva!"
Pilot se znovu usmál. "Byla to chamraď. Povstalecká chátra." Chvilku shlížel na mrtvolu a potom na ni rozvážně plivl.
Blairovi zčervenal svět před očima. Zmocnila se ho zuřivost. Mezi sevřenými zuby procedil ošklivou nadávku a vrhl se na Seethera se zaťatými pěstmi. Věděl, že toho uculujícího se parchanta nedokáže zbít, ale musí se aspoň pokusit vymlátit mu ten úšklebek z ksichtu. Seether pozvedl laser hlavní vzhůru k rameni, maličko odtáhl loket od těla a připravoval se zbraň použít.
Blairův vrchní mechanik a zakrvácený pěšák se vrhli mezi oba důstojníky, popadli Blaira a zadrželi ho. Hlouček ucouvl, poplašený jak hrozící střelbou, tak pohledem na to, jak se dva vyšší důstojníci navzájem napadají na letové palubě.
"Tak pojďte, vy posero," prohlásil úsečně Seether. "Chcete mě dostat. Tady jsem. Stačí vám jenom se dostat až ke mně." Zdálo se, že ho Blairovo odhodlání víc pobavilo než postrašilo.
Blair se zmítal, aby vyprostil ruce z pevného sevření.
"Tak pojďte, zbabělce," popichoval ho Seether. "Nezvládnete trochu umírání? Jakpak jste potom zabil všechny ty Kočičáky?" Blair si skrz opar zuřivosti uvědomil, že Seethera ten střet vyložené těší. Seether nasadil jedovatý tón. "Možná jsem vyslýchal špatného zrádce. Vy jste nechal Eisena běžet - nevypálil jste po něm ani ránu. Pak jste za ním nechal uletět toho cvoka. Copak to vedete za wing - plukovníku?" Vyslovil Blairovu hodnost jako urážku.
Chris se snažil vytrhnout mužům, kteří ho drželi. "Já nezabíjím zajatce," řekl vztekle.
"Já ano," opáčil Seether. Namířil pistoli Blairovi na hlavu.
"Střílej dobře, ty zkurvysynu," zavrčel Blair. "Druhou šanci mít nebudeš."
Seether se usmál. "S tím si nedělejte starosti, plukovníku Tygří srdce." Přimhouřil oko za mířidly. Blair zaslechl nějaký ruch pohybu a dupání nohou běžících po palubě.
Když Seether začal tisknout spoušť, muži, kteří drželi Blaira za ruce, utekli. Blair, který se jim stále vzpíral, klopýtal dopředu. Zvedl ruce v marném pokusu odrazit laser, když tu se mezi něho a Seethera postavil Gunderson. Blair viděl jenom týl prošedivělé hlavy a rozrůstající se plesku.
"Jestli ho chcete zabít," zavrčel hlavní seržant, "musíte nejdřív zastřelit mě."
"Žádný problém," ujistil ho Seether. "Jenom o zrádce víc."
"...A když zabijete mě, můžete se spolehnout, že vás moji mechanici sejmou," prohlásil Gunderson hlasem stejně chladným jako Seetherův.
Pilot se rozhlédl kolem a spatřil tucet ztěžka oddechujících mechaniků, z nichž každý držel těžký montážní klíč nebo jiný tupý předmět. Zdálo se, že Seether zvažuje své vyhlídky, a mezitím se Gunderson obrátil k Blairovi.
"Na co, sakra, myslíte?" prohlásil, šťouchl Blaira prstem do hrudi a odstrčil ho dozadu do bezpečí hloučku. "Vylítnout takhle proti chlápkovi s takovýmhle kvérem?" Blair, který dosud nenašel rovnováhu, klopýtal pozpátku a Thad ho následoval, stále se do něho obouval a snažil se ho dostat co nejdál od Seethera. Blairovi se podařilo letmo vyhlédnout Thadovi přes rameno a zahlédl řadu mechaniků, která je od sebe oddělovala.
Blair zaťal pěsti. Gunderson se k němu naklonil blíž a tiše mu zasyčel do ucha: "Nedělejte to. Von chce, abyste ho napadnul. Pak by moh' tvrdit, že to byla sebeobrana." Zavrtěl hlavou. "Zatra, Blaire, nedávejte mu, co chce!"
Blair zůstal chvíli stát, pak se zhluboka nadechl a snažil se své emoce ovládnout. Seetherův úsměv trochu pohasl, když viděl, že Blair opustil bojový postoj.
"Zbabělče," houkl.
Objevil se kapitán Paulson, obklopený oddílem svých námořních pěšáků. Přehlédl celou scénu: mrtvý pilot, Seether s tasenou pistolí, ozbrojení a nevlídně se tvářící mechanici a Blair, jehož potlačená zuřivost začínala znovu doutnat. Paulson s nečitelným výrazem ukázal na Seethera. "Vy se hlaste na ubikaci." V jeho hlase zaznělo víc oceli, než by Blair kdy očekával.
Pilot v černém oděvu zůstal chvíli stát, obočí pozdvižené ve výrazu sardonického překvapení. Bez dalších poznámek

zasunul zbraň do pouzdra a odkráčel.
Paulson přistoupil k Blairovi a Gundersonovi. "Hlavní seržante," řekl, "rozežeňte tenhle zástup a zavolejte sem zdravotníky." Obrátil se k Blairovi. "Vy, plukovníku, pojďte se mnou do obývací kabiny. Musíme si promluvit."
* * *
Blair se prkenně posadil a snažil se zachovávat klid. Paulson se ochomýtal kolem příručního baru. "Kapitán Eisen tu zanechal působivou sbírku kořalek," řekl maličko odmítavě. "Já samozřejmě nepiji." Mávl rukou k láhvím naskládaným v policích. "Vy si něco dáte?"
Blair zavrtěl hlavou. "Ne." Neřekl Paulsonovi, že přijmout z jeho ruky Eisenovu pálenku mu připadá poněkud nechutné.
Paulson se posadil naproti němu. Jeho pohledná tvář byla nečitelná. "Doslechl jsem se o té, ehm... události na přistávací palubě," řekl; jeho barvitý hlas byl plný soustrastných tónů. "Byla to hrozná a zbytečná tragédie."
Blair si přitiskl ruku na spánek, aby se pokusil zahnat nastupující bolest hlavy. "Tragédie?" řekl nevěřícně. "Ten parchant ho zastřelil - chladnokrevně ho zavraždil."
Paulson se zatvářil rozpačitě. "Nu", vylezlo z něho, "to, co Seether udělal, bylo nejspíš špatné..."
"Nejspíš?" namítl Blair. "Ten kluk byl vyděšený k smrti. Nepředstavoval žádnou hrozbu."
Paulson na chvilku našpulil rty a přemýšlel. "Jistě," řekl, "to, co Seether udělal, bylo špatné." Jeho hlas nabyl na vřelosti a přesvědčivosti. "Ale ten pilot technicky vzato nebyl nepřítel. Netěšil se ochraně, která přísluší válečným zajatcům."
"Měl svoje práva," prohlásil Blair a zvýšil přitom hlas, protože jeho namáhavě udržované sebeovládání o stupínek povolilo, "...když už ne jako válečný zajatec, tak jako obviněný z trestného činu. Zasloužil si náležitý proces, právo na soud, takovéhle věci."
Paulson povytáhl jedno obočí. "Plukovníku," pravil jako otec kárající milovaného, avšak chybujícího syna, "já na sebe nenechám křičet. Rozhodně ne na své lodi." Usmál se. "Pokusme se, prosím, jednat civilizovaně." Vzdychl, jako by se chystal vykonat těžký úkol. "Ten pilot byl, jak říkají právnické holopásky ‚přistižen při činu' když sloužil v teroristické povstalecké organizaci." Pokrčil rameny. "Byl to zrádce. Zasluhoval popravit po zkráceném řízení."
"Od kdy?" odsekl Blair. "Článek devět Charty Konfederace zakazuje trest bez náležitého procesu. Učí se to každé děcko ve škole -je to součást základního vzdělání. Krucinál, pane, vždyť jsme dávali najevo větší soucit s kilrathskými válečnými zajatci, než měl ten parchant s tím chudákem. Kilrathy nechránil žádný článek, ale jejich piloti byli bojovníci hodní úcty."
Paulson se usmál. "Admiralitní soud dospěl k nálezu, že povstalci odmítli autoritu Konfederace. Tudíž nejsou oprávněni k výsadě občanství."
Blair věděl, že vypadá stejně zaraženě, jako se cítí. "Od kdy má soud tu moc, aby mohl prohlásit za neplatný článek Charty?"
"Tísňový výnos číslo 242, takzvané vyhlášení výjimečného stavu, uděluje vojenským úřadům ‚mimořádné pravomoci'," sdělil mu Paulson učitelským tónem. "Shromáždění jej po válce dosud neanulovalo."
"To jsem nevěděl."
"Nu," řekl Paulson, "ke konci se spousta civilních správ zhroutila, hlavně na hranici. Vojsko se toho muselo ujmout, víte? Aby udrželo klid." Usmál se sevřenými rty. "Potíž je v tom, že teď je třeba potlačit válečné dobrodruhy a piráty, kteří se mezitím vynořili." Se smutným výrazem zavrtěl hlavou. "Takže jsme se octli v nevyhlášené válce proti vlastním bratrům - a to kvůli několika zločincům a oportunistům." Naklonil se kupředu k Blairovi, dlaně otevřené a pozdvižené v prosebném gestu. "Musíte pochopit, že důvěryhodnost a nakonec i přežití Konfederace závisí na potlačení této vzpoury a obnovení odpovědné vlády."
Blair chápal jen to, že začíná mít plné zuby Paulsonovy přednášky na téma "proč bojujeme". Ten chlap zatím neudělal nic jiného, než že mával praporem a troubil na polnici. Blair ovšem spíš očekával, že Paulson bude hrát na jeho smysl pro odpovědnost, a takový příval pozérství ho vyvedl z rovnováhy. Začal chápat, jak asi Paulson přežil válku v loďstvu, aniž by přičichl k boji, a jak se vetřel do funkce velitele Lexingtonu.
"Mne docela mate jedna věc," prohlásil Blair. Usmál se sám pro sebe, když si uvědomil, jak pravdivý tento výrok je. "Myslím, že Vnější světy nepodepsaly Chartu Konfederace. Nemají tedy právo být svobodné?"
"To je argument, který předkládají ti teroristé," odpověděl Paulson, "ale je krajně zjednodušující." Usmál se. "Když si postavím nový dům v existující obci, musím do ní formálně vstoupit?" Zavrtěl hlavou. "Samozřejmě ne. Prostá moje přítomnost v obci postačuje k tomu, abych se stal jejím příslušníkem. V naší analogii s domem by pak u nich šlo o totéž, jako kdybych usoudil, že se na mne nevztahuje daňová povinnost, protože jsem nebyl formálně uveden do postavení příslušníka obce." pokrčil rameny. "A to samozřejmě až poté, co jsem využil policie, lékaře a dalších městských služeb." Pohlédl na Blaira. "Pohraniční světy nepotřebují podepisovat Chartu Konfederace, protože už jsou jejími členy. Jsou to výhonky existujících světů Konfederace a svou příslušnost si nesou s sebou."
Paulson nasadil rozhodný výraz, který dokonale odpovídal změně jeho tónu. Blaira napadlo, jestli kapitán někdy nehrál divadlo. "Jestli má Konfederace přežít, musí zůstat jednotná. Musíme ukončit chaos na hranici a nastolit pořádek." Rozhodil rukama. "A to bohužel může vyžadovat tvrdší opatření, než by nám všem bylo milé. Konec konců, prožíváme zlé časy."
Paulson se zhluboka nadechl. "Takže jak vidíte," uzavřel, "to, co pan Seether udělal, bylo veskrze zákonné, třebaže jeho metody nepatří k..."
"Pan Seether?" přerušil ho Blair. "On je rotmistr? ‚Pan Tenaten' je přece oslovení rotmistrů."
"Ééé... ne, není," odpověděl Paulson po nepatrném zaváhání.
"Jakou má tedy hodnost?" dotíral Blair.
Paulson sepjal ruce v klíně. "To je, ehm, tajné. Jen pro ty, kdo to nutně potřebují vědět."

Blair nevěřícně zavrtěl hlavou. Nevzpomínal si, že by za celou svou kariéru slyšel podivnější tvrzení. "Jeho hodnost je tajná?"
"Ano," odpověděl Paulson, "jeho povinnosti vyžadují, aby jeho hodnost zůstala uchována v tajnosti."
Blair se opřel. Kdo ten Seether, sakra, je? pomyslel si. Dokonce i to jméno ho znervózňovalo jako pohled na hada. Vrátil se v myšlenkách k té příhodě v baru, kdy ho Seether přirazil ke zdi. Blair věděl, že jeho vlastní reflexy a myšlení jsou rychlé, jinak by nemohl přežít dvě desítky let často pekelného boje. Práce na farmě mu utužila svaly na horní části těla, i když mu narostlo bříško. Měl by proti němu obstát se ctí, jenže ten chlap ho přirazil na stěnu, jako by byl kotě.
Blair byl toho názoru, že na Seetherově vzhledu je něco zvláštního. Rysy měl bezvýrazné, až příliš bezvýrazné -jako nedokončený portrét. Byl téměř nadlidsky mrštný - musel být, aby překonal Blairovy reflexy. To ve spojení s jeho velkou silou a inteligencí působilo dojmem málem nadlidské bytosti.
Tahle myšlenka Blaira přiměla, aby u ní prodlel déle. Dívá se snad na budoucnost lidstva? To by vysvětlovalo onen téměř živočišný strach, který v něm pilot vzbuzoval. Blair si nemohl pomoci, aby neuvažoval o tom, zda se cítí stejně jako kromaňonci, kteří stanuli tváří v tvář Homo sapiens.
Zabloudil myšlenkami k pilotům, kteří přišli na palubu se Seetherem. Připomněl si jejich chladné tváře bez jakýchkoliv známek emocí a podobné rysy. Kolik Seetherů vlastně existuje? A co jsou zač?
Blair pohlédl na Paulsona, který se podle všeho spokojil s tím, že ho nechal sedět a přemýšlet. "Kdo jsou ti piloti, kteří přišli na palubu se Seetherem?" zeptal se Blair. "Říká se, že jsou součástí výzkumného projektu. Jenže já žádného z nich neznám." Usmál se. "Na výzkumníky se tváří dost nerudně."
Paulson na něho hleděl a tvářil se, jako by spolkl živou ropuchu. Blair si uvědomil, že udělal vážnou taktickou chybu. Strážná, která ho viděla na letové palubě, očividně kontakt neohlásila. Bylo zřejmé, že jediná příležitost, kdy mohl Blair piloty vidět, se mu mohla naskytnout, pokud byl tehdy na přistávací palubě. A to by znamenalo, že neuposlechl rozkazu a ukryl se před bezpečnostními týmy. Blair viděl změny Paulsonova výrazu, jak se kapitán postupně dopracovával k tomu, co z jeho poznámky vyplývalo.
Paulson na něho upíral pohled s kamennou tváří. Z jeho hlasu vymizela veškerá vřelost. "Přítomnost oněch důstojníků na palubě není vaše záležitost. Zapomenete, že jste je kdy viděl. Hotovo."
Přešel k psacímu stolu, který Eisen nikdy nepoužíval, a posadil se. Blair ho následoval, nepříjemně si vědom změny ovzduší. Všiml si, že mu Paulson nenabídl protější židli. Tak se tedy věci mají, pomyslel si a v očekávání hořkých kapek zaujal postoj přehlídkového pohovu.
"Plukovníku," prohlásil Paulson zachmuřeně, "musíte pochopit, že vás mám ve vysoké úctě. Vaše záznamy a pověst vás popisují jako schopného profesionála." Na chvilku sklopil oči a pak opět vzhlédl. "Zatím jste mě o tom příliš nepřevědčil."
Blair se tvářil neutrálně.
"Za tu krátkou dobu, co jsem na palubě," pokračoval Paulson, "jste dvakrát neuposlechl rozkazu, z toho jednou v boji, když jste dovolil, aby vaše náklonnost k příteli převážila nad smyslem pro povinnost. Také jste nesledoval důsledně známky nedostatku oddanosti u vašich pilotů, což tuto loď stálo cenného velitele perutě a špičkový stroj Hellcat V." Podíval se přímo na Blaira. "Máte k tomu co říci?"
Blair se soustředil na místo na stěně nad Paulsonovou hlavou. Velmi časně ve své kariéře se naučil, že má držet jazyk za zuby, když si ho zavolají na kobereček. "Ne, pane," odpověděl.
Paulson na něho dlouho hleděl a potom si přejel ret ukazováčkem. Blair si všiml, že jeho nehet vypadá jako pečlivě pěstěný. Paulson pokynul rukou směrem k židli. "Posaďte se, prosím."
Blair pochopil, že to není žádost. Poslechl a využil té příležitosti k tomu, aby si Paulsona důkladně prohlédl.
Kapitán sepjal ruce před obličejem, lokty opřené o stůl, což mu propůjčilo badatelský, profesorský vzhled. "Právě jsme dobojovali tragickou, třicet let dlouhou válku," začal smířlivě. "Ale povstalo z ní i jisté dobro." Než mohl Blair cokoliv poznamenat, zvedl pro zdůraznění prst. "Ta válka posloužila k tomu, abychom jako druh dokázali soustředit svou energii a nasměrovat veškeré úsilí k jedinému cíli. Katalyzátorem byli Kilrathové. Poskytli nám ohnisko, na které jsme se mohli zaměřit - nepřítele, na kterém jsme mohli vyzkoušet své síly."
Rozpřáhl ruce gestem, které Blair považoval za vypočítané na efekt. "Teď, když je po válce, plukovníku, reálně hrozí rozklížení." Pokrčil rameny. "Tohle je nebezpečná doba, jak ze společenského, tak z politického hlediska. Potřebujeme... udržet jednotu, a to vyžaduje něco, na co bychom se mohli soustředit." Naklonil hlavu ke straně. "Další katalyzátor. Rozumíte?"
"Ne," odpověděl Blair, "nevím jistě."
Paulson se zhluboka nadechl. "Pohraniční světy jsou barbaři, plukovníku, kriminálníci a obrazoborci. Dokonce obchodují s Kilrathy, proboha. Nemají žádnou disciplínu, žádnou motivaci - jsou snětí lidstva. Většina z nich ani není z dobrého plemene, z dobrých rodin."
"Z dobrého plemene," opáčil Blair pobaveně. "To zní, jako byste mluvil o dobytku a ne o lidech."
Paulson se zatvářil kysele. "Promiňte. To nebyla nejvhodnější volba slov. Jde prostě o to, že jsme po válce změkli. Potřebujeme něco, co nás udrží ve formě."
Blair zůstal ohromeně sedět. Zřetelně si uvědomoval, že Paulson mluví o vykonstruování nepřítele, o vytvoření hrozby, proti které se Konfederace bude potřebovat bránit.
Pohraniční světy byly pro tento účel dokonalým strašákem. Obyvatelé kolonií byli notoricky nedůtkliví a ve vztahu ke Konfederaci napůl paranoidní. Jejich loďstvo bylo dost silné na to, aby představovalo hrozbu, ale zase ne tak silné, aby mohlo rozšířit válku na celou Konfederaci. K tomu, aby popíchli popudlivé Pohraniční světy k otevřené válce, nebylo zapotřebí příliš velkých provokací. Pak bude mít Konfederace svou válku, a přesto může tvrdit, že je poškozenou stranou.

Celý ten scénář mu připadal naprosto, skrz naskrz špatný, ale nevěděl jisté, jak má Paulsonovy argumenty vyvrátit. Usoudil, že Paulson možná neumí jednat na rovinu, ale rozhodně je zběhlý v politice. Blair uvažoval, komu by mohla taková doutnající válka prospět. Jeho rychle sestavená výsledková listina byla stejně krátká jako významná. Admiralitní soud snad byl kdysi pro legraci, ale dnes, se stále širším mandátem a rostoucí mocí by mohl zůstat u koryta navždy, pokud tísňové dekrety nebyly odvolány.
Chris měl dále podezření, že ze situace mají užitek i jisté kruhy v civilní vládě. Tísňové dekrety omezily občanské svobody, potlačily politickou opozici, odložily volby a omezily veřejnou informovanost - to vše bylo považováno za nutné, aby Konfederace unesla válku i poté, co Kilrathové zametli Zemi. Některým senátorům se bezpochyby líbilo, že nad nimi schází kontrola veřejnosti a tiskových agentur Země. Představa uvolnění opratí často nepříjemně vtíravého tisku je patrně nenaplňovala velkým nadšením.
Mnozí ze stejných zákonodárců seděli v kontrolních výborech, které přidělovaly finance Loďstvu. Mír znamenal méně úvěrů na lodě a vojska a méně štědré přerozdělování mezi členskými planetami.
Nebylo žádným tajemstvím, že prudké snížení výdajů na obranu v ekonomice, vyladěné na válku, způsobilo katastrofu. Na vlastní oči to viděl ve stovkách případů, naposledy v baru na Nephele. Zrušení objednávek na vojenskou techniku u dodavatelů způsobilo zavírání továren a omezování počtu pracovních sil. Prudký nárůst nezaměstnanosti, spojený s přílivem tisíců propuštěných vojáků, zavlekl tucet planet, včetně Země, do hospodářské deprese. Dokonce i Blair chápal, proč by někteří politici byli pro resuscitaci ekonomiky prostřednictvím výdajů na obranu.
Pochyboval, že by spiknutí zahrnovalo všechny kruhy, které by měly z války prospěch, ale k nastartování celého procesu mohlo stačit několik klíčových důstojníků podporovaných těmi správnými politickými silami a dostatečně hlubokými truhlami. Pak se dalo čekat, že se události vystupňují, až se vymknou kontrole, jako když uvolněný balvan strhne lavinu. Oni budou mít svou válku, svou plnou zaměstnanost, své flotily nových nablýskaných lodí a dokonce i čerstvé zásoby nedávných bojových veteránů.
Za jakou cenu? otázal se sám sebe. Před očima mu vyvstaly obrazy tuctů přátel, zabitých a zmrzačených v boji proti Kilrathům. To oni byli cenou zaplacenou za obdobné soustředění proti Kočičákům. Válka proti Pohraničním světům zabije další. V duchu se mu promítl výjev se Seetherem a zajatým pilotem. Jestli se rozpoutá válka, pohled na mladíkovo tělo, poškubávající sebou ve smrtelných křečích, se bude opakovat tisíckrát.
"Nuže," ozval se Paulson, když usoudil, že nechal Blaira přemýšlet dost dlouho, "pomohlo naše malé povídání, abyste si ujasnil věci?"
Blair přikývl. "Ano, pane," odpověděl naprosto podle pravdy.
"Dobře." Paulson vstal. "Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout." Pohlédl na nástěnné hodiny, které tu zůstaly po Eisenovi. "Zítra zahájíme další fázi našich operací, plukovníku, takže co kdybyste se šel trochu vyspat?"
Blair se zvedl a uchopil nabídnutou Paulsonovu ruku. Všiml si, že ačkoliv se kapitán tváří přátelsky a otevřeně, pohled má chladný a vypočítavý. Drž se zpátky, Chrisi, řekl si.
Paulson nepatrně kývl hlavou, očividně spokojený, že našel, co hledal. "Zítra ráno v tom určitě budete mít víc jasno. Máme vystupňovat operace proti té letounové lodi, která vyslala ty stíhačky. Musí být někde blízko. Velení flotily nám signalizovalo, že máme vyčistit od povstalců soustavu Masa a zajistit přeskokový bod. Počítám s tím, že povedete svůj wing proti povstalcům." Poplácal Blaira po rameni. Blair, zmítaný vnitřním bojem, neřekl nic.

KAPITOLA ŠESTÁ

Když šel Blair ten večer spát, zdál se mu sen. On a Jeannette byli na večírku. Ona stála několik metrů od něho a petrolejově zbarvená róba jí ohromně slušela. Přiléhavé šaty byly roztržené v místech, kde ji princ Thrakhath rozpáral, ale kůže pod nimi byla netknutá.
Něco slavili. Smála se jeho vtipu, a když zaklonila hlavu, zazářily stříbrné nitky, které si vpletla do vlasů. Vždycky miloval její smích. Byl nevázaný, žádné chichotání, nýbrž radost dospělé ženy ze života.
Pozvedla sklenku. Jejich oči se setkaly, ty její plné lásky a veselí. "Na staré kamarády," řekla Anděl s úsměvem, "a na budoucí, dosud nepoznané přátele."
Pozdvihl sklenku, aby odpověděl přípitkem Loďstva. "A na kamarády, kteří odešli," odvětil a usmál se na ni. V té chvíli byl vesmír v úplném pořádku.
Zmateně se na něho podívala. "Chrisi, mon ami, proč na mě míříš pistolí?"
Podíval se na svou ruku. Jeho sklenička se proměnila v laser. "Narodila ses v Koloniích," řekl a vlastní hlas mu zněl tlumeně, "a to z tebe dělá nepřítele. Promiň, miláčku." Pozvedl pistoli, pečlivě zamířil a...
...vzbudil se, roztřesený a propocený. Srovnal zmačkané a shrnuté prostěradlo a krčil přitom nos nad nakyslým pachem potu. Podíval se na hodiny. Dvě třicet. Spal sotva hodinu. Zhluboka se nadechl a snažil se zpomalit rozbušené srdce. Ten sen byl tak živý a s takovými detaily, až měl pocit, že cítí její parfém. Rozsvítil. Pohled na ubikaci, tak podobnou její, ten strašidelný pocit ještě prohloubil. Zhasl a zase si lehl.
Snažil se uklidnit natolik, aby dokázal zase usnout. Jeho vědomí, rozbouřené tím snem a Paulsonovou přednáškou, se odmítalo podřídit. Myšlenky se mu stále dokola vracely k Paulsonovu výroku, že Země k tomu, aby se udržela v chodu, potřebuje ohnisko, nepřítele.
Probíral v duchu svých dvacet let u armády a vzpomínal na všechny zkoušky a strážné, jež s sebou zaražení u Loďstva za války přineslo. Vzpomínal na zpackané akce, na neschopné důstojníky (naštěstí jen pár - dlouho trvající boje působily jako jistá forma darwinistického přirozeného výběru), na hloupé lži, které mely zakrýt nesmyslné chyby, a na papírování kolem zbytečně mrtvých lidí.

Blair věděl, že navzdory všemu, co zažil, jeho loajalita vlastně nikdy neprošla zatěžkávací zkouškou. Pomyslel na ony temné časy, kdy ho suspendovali k místním hlídkovým letům na Fretkách. V těch dnech byl podezřelý z toho, že buď sympatizuje s nepřítelem, nebo že je zbabělec, anebo ještě hůř, že je neschopný. Přes to všechno dál oddané sloužil a nakonec dostal příležitost rehabilitovat se na Concordii.
Podle toho, co zažil, se Loďstvo o své lidi staralo, o ty dobré i o ty špatné. Udělalo, co mohlo, aby napravilo ty nejhorší chyby, a bojovníci byli příliš vzácní, než aby se jimi marnotratně plýtvalo pro záchranu něčího ega. Loďstvo se snažilo chovat ke svým lidem spravedlivě, třebaže občas klopýtlo a pracovalo těžkopádně.
Kasta bojovníků ve vojsku přitom odvedla svou práci tím, že do svých řad přijala každého, kdo se chtěl podílet na válce proti Kilrathům. Jediným dokladem potřebným k přijetí do tohoto klubu byla touha donutit chlupáče krvavě zaplatit za svou snahu podrobit si lidstvo. Válečné útrapy udělaly zbytek, aby je přetvořily ve sjednocenou sílu.
Loďstvu v době míru takové vřelé kamarádství scházelo. Majoři mezi sebou soupeřili o tu zatracenou trochu plukovnických funkcí. Důstojníci všech stupňů byli nuceni pohlížet na své druhy jako na konkurenci. Chyba znamenala propuštění, jež muže a ženy, kteří dosud veleli lodím a perutím, vyvrhlo na pustý břeh bez dalších vyhlídek.
První záchvěvy změn vycítil už koncem války. Vzpomínal na to, jak názor, který mnozí důstojníci považovali za realitu, totiž že Kilrathové vyhrávají, vrchní velení Loďstva označilo za poraženectví. Kapitáni dostali nařízeno, že mají sledovat odpočinkové místnosti a udávat "defétistické" důstojníky. Něčím takovým se obtěžovalo jen málo kapitánů, avšak předpis zůstával v platnosti, aby pilotům připomínal, že jsou pod dohledem a že si mají dávat pozor na ústa.
Pokud šlo o piloty, ti se den za dnem připoutávali v pilotních kabinách a bojovali proti přesile, která se neztenčovala, zatímco jejich vlastní řady řídly a vyhlídky na vítězství se rozplývaly. Blair, stejně jako většina pilotů, se tehdy tak soustředil na to, aby s sebou vzal co nejvíc chlupáčů, že se už dávno přestal zabývat otázkou, jaké plody jim může vítězství přinést. Ve zpětném pohledu si uvědomil, že onu tak překvapivě trpkou žeň už ochutnali během rozkolu, který následoval po falešném příměří s Kilrathy.
Paulsonův pohled na válku, že je to sjednocující síla, která tmelí lidstvo dohromady, opomíjel historii i skutečnost. Blair si pohrdavě pomyslel, že Paulson se nikdy nedostal skutečnému boji blíž než zprostředkovaně přes novinofax, útok na Zemi nevyjímaje. Jak by mohl vědět, že na konci už se z války stala série zoufalých nadějí, jedné beznadějnější než druhé? Operace Behemot i Temblor závisely až příliš na pouhém štěstí. Nemohl si pomoci, aby si nepřipomněl, že se při své účasti na obou operacích na možnost úspěchu díval skepticky.
Ne, Paulson to chápe špatně. A je součástí skupiny, která chce Blaira a celé lidstvo zavléci zpátky do toho pekla. Paulsonova válka nebude mít nic společného s obranou lidstva. Místo toho natrvalo upevní struktury vzniklé v zoufalých časech poté, co byla Země bombardována a civilní vládní organizace zachvátil rozvrat. Stanné právo bylo vyhlášeno jen proto, aby udrželo život v chodu, než bude obnovena demokracie a svoboda.
Odjakživa si myslel, že kořeny jejich demokracie sahají hluboko a přečkají jakoukoli bouři menší než kilrathské vítězství. Teď už si tím nebyl tak jistý. Co je to vlastně svoboda? Co vlastně on sám ví o demokracii? Byl ještě dítě, když válka začala, a téměř po celou dobu dospělosti bojoval v řadách převážně nedemokratického Loďstva.
Mladší důstojníci mají ještě menší zkušenosti se zástupci vlády než on. Mnozí vyrůstali za války, v době, kdy už byly občanské svobody omezené. Mnozí považují Senát za farizejský a odtržený od života a vyčítají politikům, že přijali nabídnutou kilrathskou olivovou ratolest, a také všechny následky, které z této pošetilosti vyplývaly. Kdyby si důstojníci Loďstva mohli vybrat mezi pokračováním kariéry v Paulsonově nalinkované společnosti a amorfní, chaotickou demokracií, kolik z nich by se rozhodlo pro pořádek?
Blair sebou trhl při myšlence, že by někteří činitelé Loďstva mohli podkopávat ty svobody, za jejichž uchování tak tvrdě bojovali, a tím se obracejí zády k mrtvým, kteří pro tyto svobody zahynuli. Bolelo ho pomyšlení, že Loďstvo, někdy bašta Konfederace, podle všeho nyní vede útok proti tomu, při ochraně čeho tolik lidí zemřelo.
Přemítal, jaký způsob vlády asi mají spiklenci na mysli. Tísňové dekrety, stanné právo, tendence k centralizaci moci, potlačení občanských svobod, vytváření tajných klik uvnitř vojska s ještě tajnější agendou: to všechno v sobě mělo prvky systému kilrathského císařství. Uvažoval o tom, jestli náhodou nemá pravdu staré přísloví o válce - že se člověk nakonec stane stejným jako jeho nepřítel. Má to snad být cena zaplacená za vítězství, že se stanou takovými, jací jsou jejich nepřátelé?
Ta myšlenka mu dělala starosti jako dosud málo jiných. Převalil se, aby tu myšlenku fyzicky zapudil. Nevěděl, co je správné, ale zatraceně dobře věděl, co je špatné. A Paulsonův plán byl špatný skrz naskrz. Jenže co se s tím dá dělat?
Zvažoval Eisenovu nabídku, aby opustil Konfederaci a připojil se k povstalcům, ale nakonec to zavrhl. Nemůže převléci kabát a opustit druhy o nic víc, než by mohl zahodit svůj smysl pro povinnost, který ho podržel v těch děsivých časech, když mu docházelo, že pumou Temblor zničil celou planetu. Tehdy to byl jeho štít. Nemůže se jej nyní vzdát.
Převaloval se a házel sebou a snažil se rozhodnout, co má dělat. Zvážil a zavrhl možnost, že by složil funkci. Už viděl důstojníky, kteří rezignovali. Sám se na ně díval jako na padavky, kteří utíkají před odpovědností, a nijak netoužil být označkován stejně. Také se z nich stávali zapadlí mučedníci, o kterých už po takovém odchodu nebylo slyšet. On jednou vsadil žeton do velké hry a nehodlal si jej ještě nechat proplatit a vrátit se zpátky na farmu.
Neměl žádnou jinou reálnou možnost, než Paulsona a jeho partu oznámit, zatímco bude vykonávat své povinnosti. Našpulil rty a přemýšlel, na koho se má obrátit prvního. Nejlepší sázkou se mu zdál Tolwyn. Admirál ho umístil na Lexington, a i když v sobě s Blairem nenašli zrovna zalíbení, Blair si k němu dokáže zjednat přístup. Tolwyn také neměl v oblibě týlové důstojníky a nebude mít příliš velkou radost, že jednu z jeho drahocenných letounových lodí někdo svěřil kancelářské myši, jako je Paulson. Blair se usmál. Dalo se spolehnout na to, že admirál alespoň tenhle paskvil dá do pořádku.
Jakmile nalezl postup, který nezahrnoval zradu, jeho potíže se zdály být zvladatelnější. Uvolnil se. Únava ho zaplavila jako příliv.

Sotva se ho však zmocnil spánek, rozezněla se lodní siréna, která svolávala všechny členy posádky na bojová stanoviště. Oči se mu rozlétly dokořán, když uslyšel na chodbě výkřiky a dupání. Vyskočil z palandy, srdce bušící vzrušením, a rozsvítil. Obrazovka interkomu ožila.
"Co se děje?" vyzvídal, zatímco se soukal do kombinézy a stiskl potvrzovací tlačítko.
"Pravidelná hlídka z křižníku Dominion narazila na povstaleckou peruť," odpověděl poručík. "Žádají o posily. Velitelka Třetí flotily nám nařídila na to reagovat."
"Jaké jsou Paulsonovy rozkazy?" vyštěkl Blair a sáhl po botách.
"Hromadný vzlet," odpověděl Naismith. "Útok celé paluby." Odmlčel se. "Právě přesunuji k tunelům hotovostní skupinu. Vyvíjí se to jako stupňované střetnutí. Dálková telemetrie ukazuje, že povstalcům přilétají posily."
"Sakra," prohlásil Blair, "zapište mě jako velitele hotovostní skupiny."
"Pane," namítl Naismith, "podle rozpisu je jejím velitelem podplukovník Fan." "To ruším," odsekl Blair. "Potřebuji, aby zorganizovala hlavní údernou skupinu" Naismith se zatvářil, jako by chtěl znovu protestovat. "Proveďte!" ukončil Blair hovor a přerušil spojení dřív, než mohl Naismith odpovědět. Natáhl si boty a sprintoval na hangárovou palubu.
Bez dechu tam dorazil a rozhlédl se po svém Hellcatu. Uviděl změť hemžících se mechaniků, řízený chaos řazení podávačích sedel před výtahy a poslední úpravy, když si piloti vyžádali rozkazy, ale nikde žádný Hellcat s označením velitele wingu. Začal být znepokojený. Jeho stíhačka nebyla na rozpisu běžné údržby a rychlý pohled na hotovostní tabuli, která zabírala celou stěnu, mu prozradil, že ještě nebyla zařazena do sledu.
Obrátil se, připravený zastavit prvního mechanika, kterého uvidí, když tu ho za rukáv popadl Gunderson. "Tudy, pane."
"Co to má, sakra, znamenat?" dožadoval se Blair vysvětlení. Zaslechl vzdálené burácení a ucítil chvění, jak se první stíhačky katapultovaly výletovými tunely do kosmického prostoru. Vypravit celý wing z jediné paluby zpomaluje jeho reakční dobu, protože stíhačky musí kroužit kolem, než se perutě zformují. Taková situace vyžaduje nasazení ve vlnách, což byla taktika, která Blairovi připadala naprosto v pořádku - za předpokladu, že se sám nacházel v první vlně.
Hlavní seržant ukázal do jednoho temného zákoutí paluby. Tam Blair spatřil svůj Hellcat s vykuchanými útrobami. Kolem letounu stálo půl tuctu příručních vozíků s diagnostickými přístroji, které byly připojeny k letounu. Blair si Gundersona otočil k sobe a jeho nálada se nebezpečně blížila kritickému bodu exploze. "Co se, sakra, děje?"
"Paulson nařídil diagnostiku třetího stupně," sdělil mu Gunderson. "Vypadá to, že jste utrpěl spontánní zakolísání proudu, který spálilo vaši černou skříňku. To je druhej nevysvětlenej proudovej náraz za dva dny, a tak Paulson nařídil, abysme ho rozebrali." Ukázal k výtahu. "Šoupnul jsem vám Thunderbolta. Je na dvacátým místě v pořadí. Radši sebou hejbněte."
Blair, zmatený rychlým obratem událostí, přikývl. Dorazili na vzletovou palubu v okamžiku, kdy vzlétl poslední z osmi Hellcatu hotovostní skupiny. Stranou od výtahu čekal Thunderbolt s otevřenou kabinou a podávacím sedlem posazeným na magnetických kolejnicích, které vedly do výletového tunelu. Blair se k těžké stíhačce rozběhl, vydrápal se po zatažitelném žebříku a skočil dovnitř. Gunderson mu pomohl s připoutáním a zapojil mu kabely do spojového panelu.
Blair se rozhlédl po kabině a zjistil, že už má všechno připraveno k vzletu. Vzhlédl k hlavnímu seržantovi, nevěda, jak mu má poděkovat. Gunderson ho předešel: "To je dobrý, pane, jenom tam venku buďte opatrnej." Spěšně se rozhlédl kolem. "Hlídejte si záda, pane. Nebyl čas splašit ocasního střelce, takže si budete muset vystačit s automatikou."
Než mohl Blair něco říci, sáhl do kabiny a stlačil páčku zavírání překrytu. Silný překryt dosedl ve chvíli, kdy všechen hluk na palubě přehlušilo hrr-thrrruuum prvního odlétajícího Thunderboltu. Poté, co do vesmírného prostoru odburácely dva další Thunderbolty, poskočila Blairova stíhačka s trhnutím kupředu k vzletovému tunelu.
Pak byla řada na něm. Nápor motorů a katapultu ho přitiskl do sedadla a těžký bojový stroj se vyřítil tunelem ven. Při vzletu to s ním házelo a zatáčka, kterou se uhýbal na stranu, byla pomalá. Následky toho, že dva roky neseděl v těžkém stroji. Vyzkoušel si řídicí páku, pohyboval s ní sem a tam a osahával si reakce letounu. Zjistil, že zásahy do řízení přehání, protože s ním zacházel, jako by seděl v Šípu nebo v Hellcatu. Musel si připomenout, že tady to chodí stylem "pohnout kniplem, počkat a teprve potom přijde líná zatáčka".
Opsal několik esovitých zatáček, několikrát se s Thunderboltem zhoupl nahoru a dolů a navedl stroj zpátky na základní kurs. Při prvních několika pokusech ztratil směr, ale potom se mu podařilo na kursu udržet. Stačily k tomu stále jemnější opravné zásahy, jak se mu vracely staré návyky.
"Naismith volá Třetí hotovostní skupinu," zazněl Blairovi plechově ve sluchátkách hlas spojového důstojníka. "Napadněte nepřátelské stíhačke na kursu tři tři nula, Z minus nula. Velení přebírá plukovník Blair, volací znak Tygr. Úderná skupina Gama pod velením podplukovnika Fan zahájí vzletový cyklus, jakmile bude připravena."
Blair přepnul na taktickou frekvenci a předal své letové pokyny všem šestnácti letounům, které tvořily hotovostní skupinu. Čtyři Thunderbolty určil jako střední vrstvu kosočtverečné formace a nad nimi a pod nimi umístil po jednom roji Hellcatu. Čtyři Šípy vyrazily napřed jako průzkum, aby mu poskytly přesnější obraz bitvy, která se rozvíjela na jeho skenerech.
Zprvu se zdálo, že poloviční peruť z Dominia svádí těžký boj s poněkud větším svazem letounů Pohraničních světů. Vypadalo to, že se stíhačky z křižníku navzdory nepřátelské přesile drží dobře. Zůstávaly semknuté do ví¬řící obranné formace, zatímco povstalecké stroje se hemžily kolem nich. Nezdálo se, že by se tam nějak moc střílelo. Blair měl pocit, že povstalci mají větší zájem o to, aby konfederační piloty zaměstnali, než o důrazný útok. "Ranař volá Tygra," ozval se ve vysílačce velitel čtveřice Šípů. "Tallyho, mám vizuální kontakt."
"Co vidíte?" otázal se Blair a spustil hlasový záznamník umístěný na bočním panelu u kolena. Úvodní pozorování Šípu bude potřebovat, až bude po akci vypracovávat hlášení.
"Asi dvanáct banditů," oznámil Ranař. "Vypadá to na směsici Fretek a Rapierů a pár Sabrů. Blíží se druhá skupina,

zhruba stejně početná. Připravte se na příjem telemetrie."
Průzkumná stíhačka odvysílala svůj taktický sken. Blairův úkol vyžadoval, aby vysekal stíhačky z Dominia ze šarvátky s tím, že pravděpodobně zabije piloty, kteří nejsou jeho nepřátelé. "Mám dobrý příjem, Ranaři," řekl. "Zpomalte a vyčkejte do příletu úderné skupiny. Smeteme je soustředěným náporem." Navzdory svým rozhodným slovům doufal, že když Šípy udrží mimo boj, nerozdmýchá jej a pozdější vstup na scénu se pak může změnit v ukázku síly, která přiměje povstalce k ústupu.
Posledních několik minut bylo nejobtížnějších. Podplukovník Fan vyslala druhou, neúplnou údernou vlnu pod velením nejbližšího nižšího velitele perutě, aby Blairovi přispěla alespoň několika letouny. Vpředu červené a bílé čárky označovaly místo vzdálené bitvy. Jejich hustota se zdvojnásobila, když letouny z Dominia, povzbuzené posilami, opustily klubko a vrhly se do útoku. Blair cítil, jak se mu útroby svírají obavami, že Šípy neuposlechly rozkazu.
"Ranaři," řekl, když přepnul kanály, "co se děje?"
Na komunikačním panelu se objevila tvář pilota Šípu. "Někdo na ně skočil," oznámil a jeho mladé rysy zářily vzrušením. "Zčistajasna se tu vynořily čtyři Hellcaty a vpadly mezi ně! Pěkně tam povstalcům zatápějí!"
Blair zahlédl dva žluté a červené záblesky, které ohlašovaly konec dvou stíhaček Pohraničních světů. Jádro povstalecké flotily začalo ustupovat a přestalo obtěžovat hlídku z Dominia.
Blair srazil připusti paliva na maximum. Burácení výkonných motorů znělo ve srovnání s vysokým brumláním pohonu jeho oblíbeného Šípu jako ohlušující dunění hromu. Thunderbolt však přes svou hlučnost nedosahoval té rychlosti jako lehčí letouny. Nedostatek čipernosti si vynahrazoval palebnou silou dopředné výzbroje, skládající se z dvou plazmových a dvou fotonových kanónů. Plná dávka Thunderboltu dokázala zničit dokonce i menší těžké lodě.
Posilové uskupení z Lexingtonu překonalo zbývající vzdálenost dost rychle na to, aby Blair dokázal rozeznat jednotlivé bojující letouny. Povstalci, sevření mezi záhadný oddíl a Blairovy stroje, se rozprchli a uháněli domů. Po Blairově pravém boku se objevil jeden černě natřený Hellcat, provedl prudký vykrut a salvou s velkým předsazením vyřídil další povstaleckou loď. Blair obdivně hvízdl.
Na spojovém panelu se znovu objevil Ranařuv obličej. "Budeme je pronásledovat, pane?"
"Ne," odpověděl Blair. "Budeme je zpovzdálí sledovat a zajišťovat, aby nedělali potíže."
V jeho zaměřovači se objevil ošklivě poškozený povstalecký Rapier s vlečkou trosek a neschopný udržet krok s ostatními. Blair mu vypálil před příď, aby mu signalizoval, že se má vzdát. Letoun naprázdno odhodil střely a zpomalil, aby tak dal najevo, že se vzdává.
Do Blairova zorného pole se zprava zespodu vyhoupla dvojice černých Hellcatů. Čelní letoun se žhnoucím přídavným spalováním zamířil k povstaleckému stroji a vypálil. Rapier pohltila rozpínající se koule žhavých plynů.
Kolem symbolu Hellcatu se objevil bílý rámeček, značící, že umělá inteligence Blairova letounu zachycuje rádiové vysílání. Na obrazovce komunikátoru se objevil Seether. "Ruším poslední rozkaz. Všechny síly se vrhnou do útoku."
Seether se odmlčel a usmál se. "Podle rozkazu admirála Petranovové samotné."
Blair, už tak rozzuřený smrtí stíhače, který se vzdal, zmáčkl přepínací tlačítko vysílačky na řídicí páce. "Udělej to ještě jednou, ty sráči, a já tě zabiju," zavrčel.
Seetherův stroj zatočil a vyřítil se za ustupujícími silami. Jeho tři Hellcaty a stíhačky z Dominia ho napodobily. "Pane," ozval se jeden z velitelů letek, "my nezaútočíme?"
Blair zmučeně zavřel oči. Tady to má. Myslel si, že z toho vyvázne snadno, že prostě zavolá Tolwynovi a nechá starého pána, aby se o to postaral. Nyní viděl, že bude muset sám zaujmout jasný postoj. Petranovová dala rozkaz zaútočit. Už už se chystal stisknout tlačítko vysílačky, když zaslechl neúplný konec relace: "...a pokud Blair odmítne, převezme velení podplukovník Fan a provede jeho rozkazy."
To je vrchol, řekl si Blair. Navolil všeobecný kanál. "Tygr hotovostní skupině. Zaútočit ve formaci. Udržujte roje pohromadě." Nutnost udržet stíhačky ve formacích po čtyřech zpomalí útok natolik, že to poskytne Pohraničárům šanci na útěk.
Sám vyrazil kupředu a držel krok s Hellcaty, které svítily na displeji před ním. Jeho čísla ho v těsné blízkosti následovala, jen ze sevřené kosočtverečné formace přešla do širokého nesymetrického "V".
Síly Pohraničních světů se začaly obracet a stavět na odpor. Napadly stíhačky Dominia a soustředěnou palbou zničily dvě. O chviličku později se na povstalce vrhly černé Hellcaty a pomstily jeden ze zničených letounů křižníku. Blair se sevřeným srdcem sledoval, jak útočí jeho Šípy, likvidují jednu Fretku a odpalují střely na jeden Rapier. Rapier palbu opětoval a zasáhl střed trupu jednoho z Šípů, ale pak jej zasáhla první z několika řízených střel. Povstalecká loď se změnila v ohnivou kouli a rozpínající se oblak šrotu.
Do boje se zapojily Blairovy Hellcaty, následované Thunderbolty. Jeho starosti zaplašilo rychlé přiblížení tří povstaleckých Rapierů a jednoho Sabru. Srazil plynové páky kupředu a zapřel se proti obvyklému trhnutí, které následovalo po zážehu přídavného spalování. Uslyšel burácení motorů, nabírajících výkon, ale ve srovnání s Hellcatem byla reakce letounu líná. První Rapier zamířil a vypálil, zatímco další dva se od něho oddělily a obloukem se snažily dostat Blairovi z obou stran do boku. Blair v očekávání útoku řízenou střelou odhodil dvojici klamných cílů a strhl Thunderbolt do těžkopádné pravé zatáčky. Obrazovky těžkého stíhacího stroje registrovaly zásahy Rapieru, které vyvolaly světélkování fázových štítů, ale nic víc. Potom se na zteč vrhl Sabre. Blair zkontroloval ocasní střeliště a potěšilo ho, když zjistil, že Gundersonovo počítačové ovládání se zaměřuje na Rapiery na bocích, které se už stáčely za jeho záď. Tohle žihadélko sice mnoho nesvedlo, ale povstalci si na ně budou muset dávat pozor.
Sabre se prudce stočil doprava a vzápětí doleva, aby se pokusil vyhnout Blairově přední polosféře. Ten počkal, až mu povstalec poskytne vhodnou příležitost, navolil infračerveně naváděnou střelu a odpálil ji. Střela se rozlétla k cíli. Sabre ostře zakličkoval a vypustil řetězec klamných cílů. Pokus o únik ho zpomalil natolik, že ho Blair mohl zaměřit hlavňovou výzbrojí. Vypálil dvě krátké dávky z plazmových kanónů, a když viděl, jak fázové štíty zablikaly, osolil cíl všemi

zbraněmi. Salva dvouhlavňových plazmových a fotonových kanónů se zaryla do hřbetu letounu a přelomila jej ve dví. Nedošlo k žádné druhotné explozi, což pilotovi poskytovalo dobrou šanci na katapultáž.
Téměř ihned se mu ve výhledu objevil čelní Rapier, který zapnul přídavné spalování ve snaze Blaira od Sabru odříznout, zatímco zbývající dva letouny se k Blairovi slétaly z boků. Blair, který tenhle manévr zažil za kilrathské války tucetkrát, zamířil čelně proti vedoucímu Rapieru a navolil střelu naváděnou na identifikační signál.
Povstalecký letoun v zaměřovači nejprve rostl a pak se postavil zešikma, jak se snažil vymanévrovat z Blairovy přední polosféry. Rapier byl menší, měl slabší štíty a lehčí výzbroj a snesl menší poškození. Za těchto okolností utéci nebylo hanbou.
Přes mřížku zaměřovače se přeložil záměrný kříž IFF střely a rozsvítil se červený rámeček, když se zaměřovači zařízení usadilo na cíli. Odpálil hlavici a prudce přitáhl v okamžiku, kdy druhý Rapier zahájil palbu. Než uhnul, absorbovaly jeho štíty několik zásahů. Zeslábly asi o tři čtvrtiny, ale pancéřování zůstalo netknuté.
Na vrcholu přemetu Blair pohlédl vzhůru a spatřil čelní Rapier přímo nad sebou. Ten právě zasáhla IFF střela. Jeho tryska zaplála výbuchem. Letoun zásah přežil a odpotácel se stranou, zanechávaje za sebou drobné trosky po druhotné explozi.
Blair zúžil přemet a snesl se nad Rapier, jehož pilot zápasil s řízením. Přepnul volič zbraní na plazmové kanóny a přejel salvou zášlehů poškozenou příď stíhačky. Letoun se pod tím náporem zakymácel a rozlétl se na kusy - rozpadl se od přídě k zádi, jak výboje ztratily koherenci a jejich energie se rozptýlila do konstrukce Rapieru.
Blairovi se při pohledu na zánik stíhačky rozbušilo srdce až v krku. Drak letounu se rozpadl dřív, než se pilot stačil katapultovat. Blair se cítil pošpiněný a zhnusený tím, co musel udělat, třebaže neměl na vybranou. Jen zřídkakdy střílel na stroje konfederační výroby a vzpomínky na každý případ, kdy to udělal, ho pronásledovaly ve zlých snech.
Jeho pohled přitáhla vzhůru přehrada laserových výbojů z pravé zadní strany. Nad hlavou se mu mihl poslední Rapier a zaznamenal sérii zásahů, která Blairovi oslabila štíty, ale stále jimi nepronikla.
Blair strhl letoun ostře doprava a nechal během manévrování proti poslednímu Rapieru dobíjet zle vypleněné kondenzátory. Za zádí Rapieru se objevil Hellcat z Lexingtonu, vystřelil dávku z iontového kanónu a odpálil střelu. Rapier, lapený mezi Blairovým zadním střelištěm a Hellcatem, se pokusil uniknout bokem. Střela jej zasáhla doprostřed trupu a zničila. V kabině zaplál oheň, který vyřídil pilota.
Blair vyrazil s Thunderboletm kupředu a prolétl mezi posledními bránícími stíhačkami. Nebe před ním bylo čisté, až na proudy výstupních plynů a polohová světla dvou malých fregat. Navolil útočný kurs na obě malé válečné lodě a vrhl se za nimi. Kolem kabiny mu začala blýskat obranná palba z jejich střeleckých věží.
Přejel pohledem skener a nijak ho nepotěšilo, když viděl, že se letouny Pohraničních světů stahují zpátky, aby fregaty chránily. Mnohem rychlejší Fretky a Šípy už ho předháněly a hnaly se k fregatám, aby se mu postavily v jejich blízkosti. Šípy z Lexingtonu je zuřivé pronásledovaly. Jeden Šíp dostal výboj obranné palby fregaty přímo do zubů a zmizel. Ostatní se však nezalekly, střílely, když ho míjely, a jejich piloti zahlcovali hovorem rádiové kanály, jak se snažili koordinovat útok. Blair zachytil krátký nárůst rádiové korespondence, když se vlna podplukovníka Fan vrhla do boje na opačné straně bojiště a sevřela do kleští ty letouny Pohraničních světů, které se nemohly odpoutat z boje.
Síly Pohraničních světů, stojící proti početní i technické převaze Konfederace, ustoupily. Blair s rozehřátou krví, proklouzl mezi ustupujícími loděmi a vyrazil za fregatami. Lodě kličkovaly a uhýbaly a snažily se vyhnout jeho zteči. K levému boku se mu přidružil Hellcat se znaky Lexingtonu.
"Plukovníku Blaire," zavolal ho Maniak a srovnal kurs s Blairem, "přerušte zteč!"
"Zrádce neposlouchám," zavrčel Blair a vypálil na fregatu. Štíty malé lodě zaplály a zásah pohltily. Vtip spočíval v tom, že bylo třeba oklestit její obranu a potom ji zasáhnou plnou palebnou silou. Druhá salva zblízka se prořízla přední částí štítu a vyřadila ji. Balir zamířil znovu, hotov malou loď vyřídit.
"Plukovníku!" oslovil ho Maniak hlasem zbarveným zoufalstvím, "poslouchejte, prosím vás. Ty fregaty vezou uprchlíky před konfederačním nájezdem. Snaží se jenom nepřijít k úhoně! Přísahám!"
Blair přejel pohledem od spojovacího panelu k fregatě. Kanóny a řízené střely lodě mohly představovat dostatečnou posilu na to, aby zachránily síly Pohraničních světů, kdyby se přímo zapojily do boje. Skutečnost, že tak neučinily, nasvědčovala tomu, že Maniak říká pravdu. "Přísaháte?" dotíral Blair. "Na všechno, co je vám svaté?"
"Plukovníku, přísahám, že to je pravda," chrlil ze sebe Maniak. "Obě lodě jsou nacpané nevojáky. Dokonce vyložily torpéda, aby udělaly pro uprchlíky víc místa."
"Vyřiďte jim, ať zapnou plnou identifikaci a přestanou střílet, a já odvolám psy," pravil Blair unaveně. "Ale jestli jste mi lhal, uštvu vás." Nelhal jsem," opáčí Maniak suše. "Děkuji za důvěru."
Blaira napadlo, jestli ho nemá pro dobré svědomí osolit, ale omezil se na to, že zapnul taktický kanál. "Tygr volá wing. Hlavní cíle, které vysílají identifikační kód, jsou nevojáci. Považujte je za neplatné cíle."
S chmurnou jistotou věděl, že černé letouny ho neposlechnou, a ani trochu ho nepřekvapilo, že se jeden z nich obrátil proti poškozené fregatě. Hellcat neměl výzbroj, kterou by dokázal vyřídit fregatu chráněnou štítem, ale měl dost šťávy na to, aby se vypořádal s fregatou bez štítů. Černý letoun se svižnou zatáčkou obrátil k lodi, vypálil a jeho iontový kanón začal prorážet do trupu díry. Maniakův stroj se vzepjal, obrátil a odpálil na černý stroj nejprve jednu a potom druhou řízenou střelu. Stíhačka přešla do složitého manévru složeného z řady výkrutů a vývrtek a vykličkovala z dráhy střel stejně hladce, jako když matador uhýbá býkovi.
Maniak se hnal za ní, a když vylétla z utažené spirály, začal po ní střílet. Černý letoun se mrštně vyhnul Maniakovým paprskům a stočil se napříč. Maniak se jej snažil následovat do dalšího složitého lomcováku. Hellcat ho setřásl stejně snadno jako veterán nováčka a zavěsil se mu za ocas. Maniak se mu neúspěšně pokusil uniknout.
Z křídla letounu vytryskla palba laserového a iontového kanónu. Paprsky z těsné blízkosti zasahovaly spodek Maniakova stroje a prodíraly se fázovými štíty i pancířem, aby se zaryly do trupu pod nimi. Maniak strhl svou stíhačku

stranou a snažil vražedným paprskům uniknout, ale bezvýsledně. Blair postřehl, že od Maniakova stroje odletují žhavé úlomky.
Sledoval, jak se stíhačka přibližuje k Maniakovi, z jehož pochroumaného orlíka unikalo palivo a hydraulická kapalina. Stíhačka zpomalila a srovnala let k likvidačnímu vystřelu do Maniakovy kabiny. Maniak, ačkoliv měl řídicí prvky téměř ustřelené, se stále snažil o únik. Černý stíhač si s ním pohrával, vypálil těsně podél jednoho boku a potom zase do trupu.
Tahle závěrečná ukázka krutosti byla pro Blaira poslední kapkou. Vzteky viděl rudě. Obrátil Thunderbolt a zamířil k černému letounu. Černý Hellcat se začal otáčet a připravoval se k poslední ráně na Maniaka.
Blair přepnul na plnou baterii dopředné výzbroje a stiskl spoušť. Paprsky z jeho letounu prolétly vesmírným prostorem a zaryly se do zádě Hellcatu. Hellcat ostře zabočil doprava a snažil se kloněním i klopením uniknout. Ten manévr Blairovi poskytl příležitost k výstřelu s malým předsazením, když černý Hellcat prolétl po příčce "T".
Blair strhl knipl dozadu a doleva, aby se dostal napříč kursu menšího stroje, a když opět napřímil let, stiskl spoušť. Paprsky prolétly těsně před Hellcatem, který se pokusil vyhnout se jim výkrutem. Jeho pancířem pronikl jediný paprsek. Blair zahlédl záblesk a potom malou explozi.
Poškozený stroj uháněl pryč a snažil se těžké stíhačce ulétnout za pomoci přídavného spalování. Blair nepatrně upravil kurs a spustil vlastní přídavné spalování. Hellcat, zpomalený poškozením, vlétl do palebné přehrady.
Blair držel spoušť, sledoval, jak ukazatel kondenzátorů klesá hluboko do žlutého pole a chrlil do Hellcatu ránu za ránou, které se prohryzávaly štítem, pancířem a posléze i do samotného letounu. Pod tím náporem začaly odletovat úlomky a jeden motor zapulsoval a začal hořet. Blair znovu stiskl spoušť. Nic se nestalo. Pohlédl dolů a zaklel, když zjistil, že vyčerpal kondenzátory hluboko do červeného pole.
Těžce poškozená stíhačka se odpotácela zpátky do oblasti bojů pod ochranu dalších dvou černých Hellcatu.
Komunikační obrazovka se rozzářila a Blair zjistil, že se dívá na rozzuřeného Seethera. "Řekl bych, plukovníku," zavrčel Seether, "že si nemáme co vyčítat. Tešte se ze svého vítězství. Nebudete se z něj těšit dlouho."
Blair přejel rychlým pohledem taktický zákres. Marshallův poškozený Hellcat zaujal pozici poblíž fregat a doprovázel je na závěrečném přiblížení k přeskokovému bodu. Blair sledoval, jak do přeskokového bodu vlétá první loď s uprchlíky, jak z bodu tryská oslnivá modravá záře, když loď spouští přeskokové motory, a jak loď mizí uvnitř. O chviličku později za ní vlétla i druhá fregata, následovaná řetízkem stíhaček Pohraničních světů.
Maniakova poškozená stíhačka se vznášela nedaleko průchodu. "Plukovníku," ozval se Maniak a jeho obraz poskakoval a zrnil působením elektrické interference přeskokového bodu, "měl byste raději letět s námi. Vrátit se nemůžete."
Blair věděl, že to je pravda. Jeho historce o ochraně bezbranných civilistů nikdo neuvěří, zvlášť poté, co fregaty začaly po jeho letounech střílet. Nemohl také zapřít, že vystřelil na konfederační stroj. Odhadoval, že i kdyby unikl trestu za to, že nechal fregaty odletět, prozradil na sebe, že je nepřítelem spiklenců. Pokud chtěl přežít, neměl na vybranou. "Kam to letíme?"
Marshallova tvář pohasla, jak mu vysadila kamera. "Domů," prohlásil, "i když to není nic moc."
Blair váhavě stočil stroj a následoval Maniaka do přeskokového bodu.

KAPITOLA SEDMÁ

Blair navedl Thunderbolt do přeskokového bodu, zavřel oči a zaťal zuby, když se ho zmocnil nevyhnutelný přeskokový šok. Zdálo se mu, že šok je v malém letounu silnější než na velké lodi. Dýchal zrychleně, dokud ho nepřešlo dávivé nutkání. Až poté prozkoumal své okolí.
V prostoru se vznášela červená obří hvězda jako hrozivé, krví podlité oko. Z jejího povrchu se daleko do vesmíru rozpřahovaly výhonky protuberancí o velikosti planety jenom proto, aby zase spadly do hmoty hvězdy. Blairova sluchátka hvízdala elektronickou interferencí, jak vysílačku zahltily intenzívní statické náboje. Navigační zákres na displeji poskakoval a blikal, jak se citlivé snímače přizpůsobovaly místní úrovni bílého šumu.
Nad obzorem hvězdy se objevila malá flotila. Prchající fregaty změnily kurs a hladce přešly na oběžnou dráhu za a pod hlavním uskupením. Připojily se k obstarožnímu lehkému křižníku, hrstce korvet a půl tuctu starých celních kutrů. Nad jedinou letounovou lodí se ochranitelsky vznášela dvojice rychlých nákladních lodí s nákladovým prostorem se šikmo skloněnými stěnami pro přepravu rudy.
Letounová loď vypadala na to, že začala svůj život jako jeden ze starých torpédoborců, kterých se Konfederace zbavila tím, že je prodala. Pohraniční světy pod spodek trupu přidělaly jedinou vzletovou palubu, čímž loď přestavěly na lehkou letounovku.
"Co to je za loď?" zeptal se Blair a ukázal na letounovku.
"To je Intrepid" odpověděl Marshall, "vlajková loď Loďtva Vnějších světů." Zasmál se. "Bývala to TCS Delfy, jeden ze starých těžkých torpédoborců třídy Durango."
"Duranga přece byly zastaralé už před deseti lety!" vyhrkl Blair.
Maniak se nevíře v jeho hlase jen zasmál. "Vítejte v Pohraničních světech, kde všechno pamatuje lepší časy."
Od hlavního uskupení se oddělila stařičká korveta s obrovskou parabolickou anténou, která vypadala na to, že ji odmontovali z orbitální mikrovlnné elektrárny určené do šrotu. Velká mísa, jež na malé lodi vypadala jako nadměrně rozměrná plachta, se zaměřila na přeskokový bod.
Z přeskokového bodu se vynořily dvě stíhačky Pohraničních světů, poškozený Rapier a jeden z prvních modelů Šípu, a zamířily k letounové lodi. Přes mísu antény proběhl zpětnovazební výboj stejné barvy jako charakteristická modrobílá záře přeskokového bodu.

Už dříve slyšel pověsti, že se koncem války podnikaly tajné experimenty se zařízením, které by velkým lodím umožňovalo otvírat drobné trhliny v přeskokových bodech, natolik velké, aby jimi proklouzl bojový kosmoplán a daly se tak podnikat nálety mezi soustavami. Byl rád, že se pro změnu pověsti ukázaly jako pravdivé. Generátory byly jedním z mála zlepšení, která za posledních pár roků viděl. Se vším ostatním to šlo s kopce.
Čtyři Rapiery, které hlídkovaly v bezprostředním okolí Intrepidu, se od letounové lodě oddělily a zamířily k nim. Hlídky přímé ochrany bývají velmi citlivé na cizí stíhačky bez patřičného identifikačního signálu, které se potloukají v blízkosti jejich mateřských lodí. Proudy výstupních plynu Rapierů zjasněly, jak všechny čtyři kosmoplány zažehly přídavné spalování. "Volám neidentifikovaný Thunderbolt,u ozval se velitel roje, "vypněte štíty!"
"Být vámi, udělal bych to," varoval Blaira Marshall. "Pořád vysíláte identifikační kód Loďstva. Místní nevědí, že jste na jejich straně." Blair si pospíšil uposlechnout, zatímco Marshall se spojil s letounovou lodí.
"Maniak volá řízení provozu Intrepidu. Vedu rekruta. Nestřílejte."
"Rozumím," zaslechl Blair odpovědět ženský hlas, hrdelní kontraalt, který v něm probudil představu horkých nocí a přívětivých náručí. Nejspíš váží sto dvacet kilo, pomyslel si, ale má hlas, který by rozpálil tisíc lodí.
"Thunderbolte Loďstva dva sedm jedna," oslovila ho, "identifikujte se."
Blair stiskl příslušná tlačítka na spojovém panelu. "Blair, Christopher, plukovník Vesmírných sil v záloze." Odmlčel se, ale neodolal, aby nepřidal špetku sarkastického humoru. "Anebo jsem jím ještě před dvěma minutami byl."
Na druhém konci se rozhostilo dlouhé ticho.
"Volací znak?"
Blair za normálních okolností své kilrathské hrdinské jméno nesnášel. Občas nicméně nastala chvíle, kdy mu přišlo vhod. "Volací znak Tygří srdce," odpověděl.
Pocítil jisté zlomyslné potěšení, když zaslechl, jak se prudce nadechla. "Může se za vás někdo zaručit?" zeptala se.
"Jo," vmísil se do hovoru Maniak, "já. Zachránil fregaty před svými kámoši. Patroni fregat se za něj zaručí taky."
"Rozumím, ééé... plukovníku Tygře," řekla maličko rozpačité, ale když se vzápětí vrátila k úřední mluvě, hlas se jí opět ustálil. "Nasadte standardní přibližovací okruh na přistání zezadu," řekla. "Záchytný systém tažných paprsku máme mimo provoz, takže budete muset řídit dosednutí sám. Intrepid konec."
Blair se usmál a přemítal, jak vypadá. Musí být hodně mladá, pomyslel si, když ji jeho přítomnost tak vyvedla z míry. Přepnul zpátky na hlavní taktický kanál a zapnul krátkodosahové laserové spojení. "Kdo to byl?"
"To byla nadporučík Sosová," opáčil Maniak čtveráčky, "známá taky jako špiónka Pátek admirála Richardse. Zaskakuje jako spojový důstojník." Zasmál se. "Je hezká."
"Opravdu?" otázal se Blair tónem světáckého pilota. "Myslím, že být zrádcem se mi bude líbit."
"Padáme zpátky do stodoly, vy Casanovo," pravil Maniak suše. Odklonil svou pochroumanou stíhačku do zatáčky, přičemž za sebou zanechával vlečku úlomků spáleného pancíře a trupu.
Blair se zařadil za něj. Čtyři doprovodné Rapiery udržovaly pozici dost blízko na to, aby mohly zareagovat, kdyby se Blair pokusil o útok, ale ne tak blízko, aby ho znervózňovaly. Maniak navedl skupinku na vyčkávací okruh Intrepidu a širokými zatáčkami se vyhnul dalším stíhačkám, které kroužily kolem letounovky.
Blair využil chvíle čekání k tomu, aby si prohlédl flotilu. Většina lodí vyhlížela omšele a byla plná typických záplat spěšných oprav bojového poškození přímo ve vesmíru.
Přiblížily se dva další kosmoplány, jeden Rapier a jeden Sabre, a připojily se k frontě nad letounovou lodí. Blair se rozhlížel po světluškách letounů, které kroužily kolem a čekaly, až na ně dojde řada s přistáním. Přeskokovým bodem se procedil další shluk stíhaček, tentokrát Fretek a patrně jednoho Šípu, a zamířil k oběma rychlým nákladním lodím.
"Co jsou ty lodě, sakra, zač?" zeptal se Blair. "Které, sakra, lodě?" odpověděl otázkou Maniak.
"Ty nákladní," objasnil Blair. "Vypadá to, jako by braly na palubu stíhačky."
"Taky berou," odvětil Maniak. "Operují z nich menší kosmoplány, hlavně Fretky a pár Rapierů."
"Vždyť jsou moc malé na to, aby měly vypouštěcí tunely!"
"Taky je nemají," přisvědčil Maniak. "Prostě orlíky vystrčí ven a nechají je, ať se v tom plácají sami. Občas nějakého ztratí." Mlaskl jazykem. "Když se nám hodně sníží stavy, podnikají zásobovací lety, naberou čerstvé orlíky a piloty a po částech nám je posílají na letounovku, abychom doplnili ztráty. Nakonec se vyprázdní. Potom se zase vrátí na šrotiště a naberou další zbastlené kosmoplány a nejnovější absolventy toho, čemu tady říkají letecká škola." Zamračil se. "Většina nováčků prý dlouho nevydrží."
Blair zděšeně zíral na nákladní lodě. "Nedopečení piloti na starých strojích - to je šílenství."
"Vítejte v blázinci," pravil Maniak suše. "Pohraniční svě¬ty nemají takové zdroje jako Loďstvo, takže musí myslet tvořivěji a rychleji, aby se udržely v chodu. Při spoustě toho, co dělají, se zabíjejí piloti, ale umožňuje to hromadný vzlet víc než šesti orlíků."
Blair sebou trhl nad hořkostí v Maniakově hlase.
Intrepid se rýsoval nedaleko od nich. Loď byla ošklivě poškozená. Celé horní patro nástavby, kde býval můstek, řídicí systémy a ubikace posádky, bylo zdemolováno. Z několika úseků trupu byl úplně stržen potah a zčernalá žebra z nich trčela do prostoru jako chňapající prsty.
Jedna ze tří pohonných gondol byla temná a jedinou emisí z ní byl bílý pruh jakési páry, který se táhl zpod jednoho boku. Několik zbraňových postavení na zádi bylo poškozeno, stejně jako hlavní anténní soustava. Hlouček postav ve skafandrech rozřezával autogeny odpadlý kus strojovny, který se zaklínil přes jednu střeleckou věž bodové obrany.
"Co se s tou lodí stalo?" zeptal se Blair.
"Intrepid prý měl přestřelku s hromadou konfederačních stíhaček, podporovaných párkem křižníků, TCS Achilles a Dornier. Honili se přes tři soustavy. Achilles už neexistuje."
Achilles, sesterská loď Agamemnonu, byla jedním z nejmohutnějších těžkých křižníků Loďstva. Jen na straně Loďstva

zahynulo tři sta padesát skvělých lidí a sám Bůh ví, kolik jich bylo na straně Pohraničních světů. Ty musely za zničení křižníků určitě těžce zaplatit.
Ozvala se jim opět spojová důstojnice a její medový hlas zněl navzdory interferencím zřetelně: Intrepid volá Thunderbolt dva sedm jedna. Máte povolení zahájit přistání podle vidu. Pamatujte, že systém tažných paprsků a naváděcí soustava jsou mimo provoz. Hodně štěstí."
Blair si odkašlal. Podle oka už naostro nepřistával dobrých deset let, a i tenkrát to bylo na kosmoplánu o mnoho lépe řiditelném, než byl Thunderbolt. Thunderboltem, známým pod posměšnou přezdívkou "olověné sáňky", Blair nikdy nebyl zvlášť nadšený.
Palivoměr ukazoval ani ne polovinu zásoby a návrat na Lexington nepřipadal v úvahu. Blair se zhluboka nadechl, na chviličku zadržel dech a potom s dlouhým hvízdnutím vydechl.
Ta situace mu připadala jako scénář jedné ze starých výcvikových simulací, zahrnujících bizarní, nerealistické situace jako úplné selhání zabezpečovacích soustav, jako třeba komunikačních zařízení nebo systémů pro přistání na letounové lodi.
Blair zvolil způsob přiblížení, o kterém si myslel, že je vhodný, o maličko strmější, než jaký by použil se Šípem nebo s Hellcatem, ale také o mnoho pomalejší. Rychlost přiblížení udržoval stálou a opakovaně kontroloval vzdálenost k cíli. Dálkoměr odečítal číslice s působivou rychlostí. Blair ještě zpomalil a vysunul podvozek. Kontrolka mu prozradila, že je zamčený v otevřené poloze. Tak, Chrisi, řekl si, nic to není. Paluba rychle rostla a zvedala se mu vstříc.
Stáhl připustí paliva až dozadu, snížil tah motorů na nulu a nechal se setrvačností donést za přehradové silové pole, které udržovalo atmosféru lodě uvnitř. Paluba se rychle zvedala, až příliš rychle. Zpomalil sestup na poslední chvíli tím, že přitáhl řídicí páku, aby zdvihl příď. Tiše zaklel, když zadní kola dopadla a odrazila se. Letové vlastnosti stíhačky se v okamžiku, kdy vstoupil do ovzduší a umělé gravitace lodi, změnily. Zapomněl kompenzovat vztlak, který křídlo jeho stroje vyvozovalo v atmosféře.
Spustil nakrátko řídicí motory, aby se pokusil snížit rychlost dřív, než do něčeho narazí. Na opačném konci otevřeného hangáru mu kynul volný vesmírný prostor a v oparu silového pole se mihotaly hvězdy. Kdyby bylo nejhůř, může přidat plyn a provést letmé přistání - projet celým hangárem, vylétnout na opačné straně ven a pokusit se přistát znovu. Sice by to pěkně schytal, možná by na něj i stříleli, ale bylo to lepší řešení než rozplácnout víc než dvacet tun železa o letovou palubu či o stěny hangáru.
Sáhl po páce ovládání připustí, připraven ji srazit na doraz. Příďová podvozková noha se zaklesla o první ze záchytných lan, jež měla ochránit kosmoplány na stojánkách vzletové paluby.
Stíhačka sklouzla po šikmo nataženém laně bokem, vykřísla na palubě sprškou jisker, se zachvěním se zastavila a nakonec se překlopila na jeden konec křídla. Blair sebou trhl při skřípavém zvuku, který vydaly stabilizátor a vnější závěsník, když na nich spočinula tíha stroje.
Odklopil překryt kabiny, strhl si přilbu, vypnul motory a palubní systémy a šťavnatě přitom klel. Turbíny palivových čerpadel dobíhaly a jejich vysoké kvílení přecházelo v hlubší vrnění. Pověsil přilbu na řídicí páku a rozhlédl se, jestli neuvidí nějaké známky požáru.
Vnitřek hangáru zamlžoval starý, studený kouř. Asi polovina osvětlovacích pruhů nesvítila nebo byla vytlučená a vzletová paluba vykazovala zřetelné známky bojového poškození. Blaira zalévala kakofonie reproduktorů, pokřiku a hluků zalidněné paluby. K nakloněnému Thunderboltu pádili mechanici v různých kombinézách.
"Odklidte ten krám!" zaduněl reproduktor. "Budeme přijímat další stíhačky!"
Z výklenků ve stěnách hangáru vyjely malé jeřáby a tahače. Jeden mechanik spěšně omotal kus lana kolem konce křídla spočívajícího na zemi, zatímco druhý smotával záchytné lano, aby je později znovu natáhl. Jeřábnice spustila hák k mechanikovi u křídla, nechala si za něj zaklesnout omotané lano a táhla stíhačku nahoru. Blair slyšel vrzání a skřípání, jak se Thunderbolt narovnával, až se převážil zpátky na podvozek. Pohupoval se sem a tam a hydraulické válce podvozku vrzaly, jak přebíraly proměnné zatížení.
Blair postřehl, že z prasklé křídelní nádrže crčí palivo, a upozornil na to. Jeden mechanik, o něco rychlejší než ostatní, popadl za výtahem pytel absorbčního materiálu a rozvážné jej rozsypal po rozlité louži. K ohnuté příďové podvozkové noze Thunderboltu se připojil tahač a vlekl jej pryč z přistávacího prostoru. Sotva se prostor uprázdnil, vlétl dovnitř strmě Rapier s jedním motorem v plamenech. Pilot udržel poškozenou stíhačku pohromadě dost dlouho na to, aby potácivě dosedla na tři body a se sprškou jisker sklouzla bokem.
Blair zaslechl, jak pod bočním zatížením v letounu cosi prasklo. Překryt kabiny vylétl vzhůru a pilot vypnul zbývající funkční motor, aby se mechanici nemuseli dál krčit před výstupním proudem za havarijními bariérami na obou stranách paluby. Odjel z přistávacích terčů do oblasti údržby a trousil za sebou syntetickou gumu. Z hřbetu trupu Rapieru vyšlehly plameny. Na loď se sesypali hasiči a zaplavili motor pěnou, zatímco pilot sklouzl na zem.
Blair zjistil, že to je mladá žena s jednou stranou obličeje zalitou krví. Odkráčela od hořícího Rapieru a nevšímala si zdravotníka, který se jí snažil krvácení zastavit.
Když se přiblížil Maniak s přilbou visící vzadu z kombinézy, Blair se trochu rozkašlal. "Co je tu, sakra, se vzduchem?" zeptal se a rozháněl rukou vzduch před obličejem. "Kdyby byl jen o málo hustší, dal by se mazat na chleba."
"Saze a kouř z požárů zahltily filtrační jednotky," odpověděl Maniak. "Zkoušejí to elektrostaticky vyčistit, ale mají málo lidí a není to priorita. Velitel opravářů mi řekl, že mají moc práce s tím, aby udrželi přijatelnou koncentraci oxidu uhelnatého a toxinů, než aby se starali, jak vyčistit nějakých sto tisíc kubíků vzduchu." Významně se rozhlédl. "Prý by bylo jednodušší všechen vzduch vyměnit, jenže to by se muselo udělat v docích. Což by znamenalo nás odvelet z fronty, což si nemohou dovolit." Maniak se nevesele zasmál a mávl v zakouřeném vzduchu rukou kolem dokola. "Nebojte se, ten hnůj vyvětrá sám od sebe. Propouštíme vzduch jako cedník."
Blair si uvědomil, jaká se ho zmocňuje únava, a rozhlédl se po ztemnělém hangáru. "Kde se mám ubytovat?"

Marshall ho zavedl ke stolu, u kterého jeden poddůstojnik naléval kávu a vydával přikrývky. Maniak popadl dva kelímky a Blairovi naznačil, aby si vzal přikrývku. Pak ukázal bradou k závěsu, který odděloval jeden obzvlášť temný kout hangáru. "Támhle se usalašte," řekl. "To je ubikace pilotů."
"Tohle?" zeptal se Blair překvapeně.
"Jo," odvětil Maniak. "Stíhačky z Achilla vyřídily ubikace nahoře a vůbec všechno od třetí paluby nahoru." Pokrčil rameny. "Aspoň máme spoustu místa."
"Jak to?" podivil se Blair.
"Třetina posádky byla na ubikaci, když to koupili."
Blair zavřel oči.
"Většina lidí se vyspí tam, kde zrovna jsou," upozornil ho Maniak. Blair se podíval směrem, který mu Marshall naznačil, a spatřil několik umouněných mechaniků spát na tahači. To, že dokázali spát uprostřed rámusu paluby, výmluvně hovořilo o tom, jak jsou vyčerpaní. "Tahle stará holka drží pohromadě jenom kusem vázacího drátu a modlitbou," pokračoval Marshall. "Většina posádky táhne víc než osmnáctihodinové směny, aby se nerozpadla."
Došli k "ubikaci" pilotů. Blair rozprostřel pokrývku na prázdný kus podlahy. Zahlédl několik neobsazených paland, ale rozhodl se, že se obejde bez nich. Vypadalo to, že jsou prosáklé něčím, o čem se dohadoval, že to je zaschlá krev.
"Co teď?" zeptal se Maniaka.
"Zaskočíme na operační," řekl Maniak. "Budou radostí bez sebe, až zjistí, že jste na palubě."
Blair se na Maniaka podíval, poněvadž si nebyl jistý, jestli nemluví ironicky. Neříkal nic a major ho vedl ke schodům.
"Výtahy jsou mimo provoz," vysvětloval Maniak. "A většina ostatního přepychu taky. Pracuje jen jeden generátor, takže světla jsou hodně slabá. Ostatní reaktory se odstavily, když to koupila levoboční strojovna." Usmál se. "Taky se chvíli neosprchujete."
Maniak zavedl Blaira ke kovové chodbičce a vydal se po strmém schodišti nahoru. "Koukám, jak jste se tu rychle zorientoval," oslovil Blair Maniakova záda. "Přeběhl jste teprve včera."
"Je to malá loď," odpověděl Marshall hlasem, který jeho tělo tlumilo. "O to menší, že třetina z ní šla do pekla. Už se mi povedlo najít všechna důležitá místa: jídelnu, bar, hřbet." Zasmál se. "Jenom ocas jsem ještě nenašel."
Maniak vedl Blaira o dvě paluby výš a pokaždé přitom procházeli padacími dveřmi. Poklopy držely otevřené elektromagneticky a měly se zavřít, pokud by atmosférický tlak prudce poklesl. Systém byl zastaralý a nikdy se z něho nepovedlo plně odstranit různé mouchy. Poklopy o váze kolem půl tuny se zavíraly v nejroztodivnějších momentech a při řídkých příležitostech pod sebou někoho rozdrtily. Blair každý z nich ostražitě pozoroval, když jej míjel.
Maniak se zastavil na třetí palubě a otevřel Blairovi přístupové dveře. Ve srovnání s tímto vzduchem byl vzduch dole rajsky lahodný. Zde páchl po spálených obvodech, plastu, tkaninách a dalších, ještě nepříjemnějších věcech. Když se nadechl, cítil, jak ho to drásá v krku. Rozkašlal se, když se snažil toho knedlíku zbavit.
"Na to si zvyknete," prohlásil Maniak suše.
Dvakrát se přitiskli k přepážce, když kolem proběhly zpocené a umouněné pracovní čety. Někteří nesli přenosné hasicí přístroje, dýchací přístroje a nářadí. Jedna zachmuřená parta nesla nosítka a na každých jedno ošklivě zuhelnatělé tělo. Blair se odvrátil a žaludek se mu zvedl, když ucítil zápach spáleného a rozkládajícího se masa.
Ztěžka polykal a byl rád, že ještě nesnídal. "Teprve teď vyprošťují některé mrtvoly," řekl Maniak, "ale na přídi pořád ještě zuří požáry." Marshall bezvýrazně shlédl na jednu zakrytou postavu. "Když to koupily horní paluby, chytil prach v čističkách vzduchu. Prošlehlo to dolů, do dílen a do ubikací posádky, a všechno, co mohlo hořet, vzplálo. Bojují s ohněm posledních pár dní."
Blair svraštil obočí a snažil se rozpomenout na předepsané havarijní postupy. "Proč neodčerpali vzduch nebo neotevřeli zasažené prostory do vesmíru?"
"To nejde," ozval se hlas za ním. Otočil se a spatřil drobnou ženu se zářivými výložkami podplukovníka a bronzovým odznáčkem pilota. Vypadala na necelých třicet a vyhlížela velmi přitažlivě, třebaže byla pokrytá sazemi a mastnými šmouhami. Zvedla hlavu a podívala se Blairovi do očí. Jeden pramen černých vlasů jí vyklouzl ze svázaného koňského ohonu a spadl jí do očí. Netrpělivým gestem jej zasunula zpátky.
"Ten zášleh mohl poškodit ventily mezi jednotlivými úseky," řekla pevným a upřímně znějícím hlasem. "Nemůžeme vědět, jestli bychom neztratili i ten zbytek vzduchu, co nám zůstal." Věnovala mu mrazivý úsměv sevřených rtů. "Ačkoliv to by problém požáru vyřešilo."
Podala mu ruku. "Tamara Farnsworthová," představila se. "Podplukovnik Tamara Farnsworthová." Stiskl jí ruku, překvapen jak jejím sevřením, tak její přímočarostí. Hádal, že se dokáže vypořádat s každým, ať je to muž či žena, a ještě jí to přitom bude slušet.
"Můj volací znak je Panter. Jsem zastupující velitel opravárenských čet." Způsob, jakým pronesla slovo "zastupující" dával zřetelné najevo, že to není práce, kterou by si vybrala z lásky.
Připojil se k nim další důstojník. Zdálo se, že je ještě mladší než Farnsworthová, blíže pětadvaceti. Blair napráhl ruku.
"Chris Blair," představil se. "Plukovník v záloze. .. aspoň ještě ráno jsem byl." Důstojníkova tvář Blairovi něco připomínala. Už se někde potkali.
"Blair?" otázal se důstojník. "Plukovník Blair? Tygří srdce? Ten Blair?"
Blair opatrně přikývl.
"Sledoval jsem váš rádiový provoz," řekl muž. Usmál se, když si uvědomil, že si ho Blair nepamatuje. "Jsem podplukovník Jacob Manley." Blair postřehl, že úsměv se omezuje jen na tenké, bezmasé rty. "Zaskakuji jako zásobovací důstojník."
Blair na něho pohlédl. Vzpomínka zacvakla na místo. "Už jsem o vás slyšel. Sloužil jste v soustavě Astoria, že?"
"Oba jsme tam sloužili," vmísila se do hovoru Farnsworthová.

Blair otevřel ústa, aby položil další otázku. Manley ho zarazil zvednutou rukou. "Podívejte, Blaire," prohlásil, "my bychom si sice hrozně rádi popovídali, ale máme práci. Necháme to na jindy, ano?" Obrátil se k odchodu a táhl Farnsworthovou za sebou. "Ohledně té pěny, Tamaro..." Odkráčeli a nechali Blaira s Maniakem rozpačitě stát za sebou.
"Je opravdu přátelský," podotkl Blair suše.
"Manley si vysloužil pověst, že má zelený mozek," řekl Maniak, "a dokud vyhrává, nestará se o to, jak." Rozhlédl se. "Z Loďstva ho vylili pro bezohledné ohrožení životů a majetku."
"Co provedl?" vyzvídal Blair.
Marshall pokrčil rameny. "Po válce skončil jako instruktor pokračovacího leteckého výcviku na akademii, než se pro něj najde velitelský flíček u nějaké perutě. Při cvičení se schoval s perutí kadetů v poli asteroidů. Jeden z kluků se rozmázl o asteroid a zabil se. Manley se před vyšetřovací komisí hájil tím, že taková válečná lest jim umožnila dostat se k cíli a ‚zlikvidovat' ho a zvýšila realismus výcviku.
Komise raději doporučila předčasný odchod do výslužby než vojenský soud. Pohraniční světy najímaly piloty a staraly se víc o bojové zkušenosti než o zdvořilost. Zapadl sem docela přirozeně." Zasmál se. "Manley je skrz naskrz Pozemšťan, ale je loajální k tomu, kdo platí. Halí se raději do výplatní pásky než do vlajky."
Blair na něho pohlédl, překvapený ostnem v Maniakově hlase. "Myslel jsem, že vám někdo takový bude sympatický. Víte, spřízněná duše a tak."
Maniak se usmál a podíval se na Blaira úkosem. "Promiňte," prohlásil, "ale už dávno jsem se naučil, že nikdy nemám létat s větším šílencem než jsem sám." Blair, který měl vůči Maniakovi obdobné výhrady, diskrétně mlčel. Marshall pohodil bradou ke vzdalujícím se Manley o vým zádům. "Jestřáb zrovna nesrší štěstím, že nám tu přibývá hrdinů."
"Jak to?" zeptal se Blair.
Maniak se zatvářil urážlivě. "Obvykle začíná konverzaci tím, že má šestadevadesát potvrzených sestřelů. Myslím, že lituje, že válka skončila dřív, než to dotáhl na stovkovou prémii. Něco takového by přímo žral." Maniak si pohladil trojúhelníkovou nášivku na levé náprsní kapse. "Líbilo se mu, že je oficiální hrdina téhle lodi. Nemá radost, ani že se o to musí dělit se mnou, natož pak s vámi."
Chodbou se rozlehl hlas Farnsworthové: "Sakra, Carlsone, potřebujeme víc hasicí pěny od přepážky jedenáct dopředu. Pohněte s tím! Chcete snad uhořet?"
Blair a Maniak na sebe pohlédli. Marshall Blairovi pokynul rukou. "Na můstek tudy." Blair svraštil čelo nad zvláštním tónem Marshallova hlasu. Vydali se dál ústřední chodbou a obešli přitom zdravotníka a několik ležících členů posádky. Jeden z nich dýchal z kyslíkového přístroje, zatímco zdravotník přikládal jinému na čelo mokrý obklad.
Maniak zahnul za roh a zavedl Blaira k mohutným pancéřovým dveřím s namalovaným nápisem ZÁLOŽNÍ ŘÍDICÍ MÍSTNOST. Pod tím byla lepicí páskou připevněna tabulka, na které Stálo OPERAČNÍ ÚSEK/STŘEDISKO BOJOVÝCH INFORMACÍ. Druhá, ještě spěšnějším písmem vyvedená tabulka oznamovala: ŘÍDICÍ STŘEDISKO CHAOSU.
Maniak těžké duraocelové dveře otevřel. Snad nejnápadnější na improvizovaném můstku bylo relativní jasno v místnosti a čistý vzduch.
Nepřítomnost kouře naznačovala, že místnost má vlastní klimatizační okruh. Vzduch byl lehce cítit po mazadlech a také trochu zatuchle, jak byl dlouho v nádrži, ale ve srovnání s tím, co dýchala posádka, to byla hotová ambrózie.
Operační středisko lodě vypadalo jako scvrklá kopie operačního střediska letounové lodi Loďstva. Blair spatřil stísněná stanoviště, menší dvojčata těch, která byla zničena nahoře, a ústřední holotank. Mezi odkryté trubky byly zavěšeny ploché obrazovky, aby se sem vešlo ještě několik řídicích stanovišť letového provozu. Navzdory lepšímu světlu a vzduchu bylo středisko malé, stísněné a nedostatečné pro operace, které muselo podporovat, i pro štáb, který muselo pojmout.
Z malého hloučku důstojníků u holotanku se jeden oddělil. Blairovi chvilku trvalo, než se jeho slzící oči přizpůsobily jasnějšímu světlu. "Kapitáne?" oslovil ho s potěšeným překvapením v hlase.
Eisen se široce usmál, popadl Blairova nabídnutou ruku a nadšeně jí potřásl. "Sakra, Chrisi," řekl, "ani nevíš, jak jsem rád, že tě vidím." Blair se zamračil. Eisen vypadal přepadle a vyhuble, jako by od svého zběhnutí zestárl o deset let.
Blair se rozhlédl po přeplněné řídicí místnosti. "No," ozval se, "rozhodně to není Lex."
Eisen se ušklíbl. "Máš pravdu," přisvědčil, "flikujeme to, jak se dá."
"Jak zlé to je?" zeptal se ho Blair.
Eisen pokýval hlavou a promluvil vážným hlasem: "Kapitán Dominguez byl prý na můstku, když Achilles zaútočil dvěma torpédy. Zahynul spolu s většinou posádky můstku a se všemi, kdo byli v prostorách posádky. Ztratili třetinu lidí." Rozhlédl se kolem. "Pořád sbíráme kousky."
"Promiň," řekl Blair. "Znal jsi kapitána Domingueze?"
"Jo," odvětil Eisen, "byl na akademii o dva ročníky výš. Sloužili jsme spolu za Benátské ofenzívy. To bylo před třiceti lety." Eisen se usmál. "Admirál Richards věděl, že jsme pracovali spolu. A tak požádal Raula, aby se postaral o mou, ehm, změnu přesvědčení." Eisenův úsměv se vytratil. "A teď je mrtvý... a s ním spousta dalších, a kvůli čemu?" Sklonil hlavu, aby usrkl z kelímku. "Taková škoda."
Důstojníci od holotanku se tiše přesunuli do malé brífingové místnosti, která k můstku přiléhala. Manley zůstal stát ve dveřích a tvářil se netrpělivě.
"Nu," řekl Eisen, "představení začíná"
"Co se chystá?" zeptal se Blair.
"Pojďte s námi," vybídl ho Maniak, "můžete se na to docela dobře podívat sám."
Blair se ohlédl po Eisenovi, který ho gestem vybídl, ať jde dál. Všichni tři druhové ve zbrani vešli do brífingové místnosti a zůstali stát v pozadí, kde se vmáčkli mezi datové servery.
Podplukovník Manley kolem nich prošel do popředí místnosti. "Když už jsme tu všichni," vrhl chladný pohled na

Blaira, "začneme. Dohodli jsme se, že tady budu předsedat, protože jsem nejvýše postavený přítomný důstojník v koloniálních službách. Myslím, že bychom měli začít přehledem situace, probrat stav poškození a oprav a potom se dohodnout, co uděláme s velitelskou funkcí."
Blair se tázavě podíval na Maniaka, který si přitiskl prst na rty.
Manley zapnul narychlo instalovaný projektor a objevila se mapa. Blair spatřil, že malá operační skupina Intrepidu se stáhla od přeskokového bodu a vypadalo to, že ustupuje přes soustavu k bodu na opačné straně. Poloha operačního svazu Lexingtonu a druhé menší skupiny, označené ÚDERNÁ SKUPINA - III. FLOTILA? byla vyznačena elipsoidem odvozeným z uplynulého času a z odhadu pravděpodobných pohybů.
"Zůstalo nám jedenatřicet frontových bojových kosmoplánů a sedmnáct zastaralých modelů - Sabrů, Scimitarů a Fretek - v podpalubních skladištích. Letová paluba je provozuschopná a devět dalších stíhaček se dá opravit. Většinou jsou to starší kousky," pohlédl na Blaira, "až na některé pozoruhodné výjimky.
Lexington udržuje pozici na opačné straně přeskokového bodu, ale bez funkční anténní soustavy chytáme telemetrické údaje jen sporadicky. Nadporučík Sosová," pohodil hlavou směrem k ženě s havraními vlasy, "má na základě charakteru rádiového provozu a zachycených hovorů za to, že ve velitelské skupině Lexe panuje jistý zmatek. Očekává, že se nějaký čas nepohnou.
Jinak jsme se stáhli dost daleko od přeskokového bodu na to, abychom měli čas na nadechnutí, kdyby se mýlila. Stále se ovšem pohybujeme sníženou rychlostí. Se zbytkovým palivem, které uniká z motoru číslo jedna, za sebou necháme čitelnou stopu, kamkoliv se vydáme." Věnoval mrazivý úsměv Farnsworthové. "Ale to už je Panteřina parketa."
Pokynul jí rukou. "Tamaro, mohla bys nám podat hlášení?"
"Nu," řekla, "požáry jsme omezili na prostor od deváté přepážky dopředu, ale tam jsou ještě hodně mimo kontrolu. Nakonec je uhasíme, ale nedokáži vám říci, kdy."
"V čem je problém?" otázal se Manley.
"Zbytkový žár," odpověděla. "Oheň rozpaluje kovové přepážky. Takže když místnost uhasíme, musíme ji ještě vystříkávat, abychom ji ochladili než mohou hasiči projít dál, a to zabírá čas. Také nám dělají potíže zpětná vzplanutí, ložiska, která se šíří podél vedení a izolací, a vyčerpání hasičů z horka."
"Aha," řekl Manley. "A co reaktory?"
"Nu," odpověděla Tamara, "tuhle otázku bych raději přenechala kapitánu Eisenovi. Ten byl tak laskavý, že se nám na ně podíval."
"Kapitáne?" obrátil Manley pozornost na Eisena. Z lehkého důrazu, se kterým Manley Eisenovu hodnost vyslovil, Blair usoudil, že ji považuje jen za čestnou.
"Dobrá," řekl Eisen a odmlčel se, jako by si chtěl srovnat myšlenky. Pohlédl na Tamaru, která přikývla. "Protože jsem zaskakoval dole ve strojovně, začnu tím." Udělal další kratičkou přestávku. "Reaktor číslo jedna praskl dřív, než ho stihli vystřelit do vesmíru. Celá pohonná jednotka číslo jedna je zamořená a propouští palivo. Bez rozumně dlouhého pobytu v suchém doku ji nebudeme schopni znovu spustit." Rozhlédl se po zachmuřeně se tvářících důstojnících. "Myslím, že to sotva kdo ze směn ve strojovně přežije. Většina dostala smrtelnou dávku hned, jak jádro prasklo, a zbytek překročil celoživotní limit ozáření prakticky hned nato. Na ošetřovně nemáme dost protiradiačních léčiv na to, abychom zvládli tolik případů. Přinejmenším některé pacienty ztratíme.
Kromě toho," pokračoval s vážným výrazem, "funguje jenom jeden palubní generátor ze tří, který se snaží odvést práci za všechny tři: udržovat v chodu palubní rozvodnou síť, hasicí soustavu, štíty i gravitační pole. Je to na něj příliš velká zátěž... a proto světla stále víc pohasínají." Zhluboka se nadechl. "Jednotka jede v důsledku přehřátí na devadesát procent výkonu. Pokud ještě něco ztratí, mohli bychom přijít o gravitační pole."
Blair sebou trhl. I chvilkový výpadek gravitačního pole nebo tlumičů setrvačnosti by posádku vystavil plným účinkům zrychlení lodě. Z veškerého personálu by tak zůstaly jen jahodově zbarvené mastné fleky na zadních přepážkách.
Výrazy, které spatřil na tvářích ostatních důstojníků, mu napověděly, že dospěli k témuž závěru.
"Co navrhujete?" zeptal se Manley.
Eisen pokrčil rameny. "Musíte snížit zatížení jednotky. To znamená odpojit všechno, co není nezbytné nutné. Vyhodit mražené potraviny, nastavit termostaty na čtyřicet stupňů Celsia a vypnout fázové štíty. To by mělo dostatečně snížit požadavky na výkon jednotky, aby se ochladila. Nejspíš z ní větší výkon už nevymáčkneme, ale aspoň už jej nebudeme ztrácet."
"Tamaro?" vyzval ji Manley, aby se k tomu vyjádřila.
"Já nejsem důstojník loďstva," řekla, "na rozdíl od něho. Nemám se strojovnou zkušenosti."
"Dobře," prohlásil Manley. "Takže když jsme vyřídili tohle, přejdeme k dalšímu bodu?" Odmlčel se a přejel pohledem shromážděné. "Naše dalekodosahová anténní soustava je stále mimo provoz. Elektrická interference způsobená plynným obrem blokuje naši schopnost
nadsvětelného vysílání." Odmlčel se a zhluboka se nadechl. "Potřebujeme si ujasnit, kdo bude kapitánem těchhle necek. Nemůžeme čekat na úřední jmenování od Richardse."
Nikdo nepromluvil. Manley se poškrábal na bradě. "Rád bych na tuhle funkci navrhl poručíka Garibaldiho. Je to nejvyšší důstojník loďstva na palubě a technicky je podle žebříčku velení na řadě." Ukázal na mladíka s ohnivě rudými vlasy, který se tvářil, jako by ho ta vyhlídka naprosto zaskočila.
Sosová se naklonila kupředu a poskytla tak Blairovi první dobrý výhled na ni. Porcelánově bílou tvář jí rámovaly volně rozpuštěné černé vlasy. Blaira ohromila její krása i pohotová inteligence, která sejí zračila ve tváři. "Nemá kapitán Eisen náhodou vyšší hodnost?" zeptala se.
Blair pohlédl na Maniaka, který ve vzduchu opsal rukama obrys přesýpacích hodin, němě naznačil ústy "Sosová", přiložil si konečky prstů ke rtům a políbil je. Eisen se na ně zadíval a mlčky jim dal najevo, ať se chovají slušně.

Manley se zamračil. "Kapitán Eisen má hodnost konfederační, ne koloniální. Nepatří k našemu loďstvu."
"To je nesmysl," odsekla Sosová. "Přeběhnutí kapitána Eisena organizoval kapitán Dominguez. Měl přislíbený plný přestup. Stejná hodnost, postavení i plat."
"To měl domluvené s Dominguezem," opáčil Manley, "ne s námi. Nejsme povinni se toho držet."
"Nemyslíte, že bychom ho měli aspoň vyslechnout?" zeptala se Sosová.
"Dobře," připustil Manley. Upřel pohled na Eisena. "Chcete nám něco říci?"
Eisen se zatvářil bolestně, jako by se ho dotkla zlá vzpomínka. "Bude jenom fér, když se dozvíte, proč jsem tady, a vzhledem k tomu, že dlužím přátelům vysvětlení," vrhl postranní pohled po Blairovi, "mohu tím zabít dvě mouchy jednou ranou."
Zhluboka se nadechl. "Dostal jsem Lex na povel, když ho vypustili ze suchého doku," řekl. "Dostal jsem pověřovací rozkaz od samotného Tolwyna." Zamračil se nad reakcí důstojníků Intrepidu, kterou u nich vyvolalo jméno velitele branných sil.
"Začal jsem mít určité starosti, když na palubu přišel nějaký chlap ze zvláštních operací a jeho parta. V jejich rozkazech se uvádělo, že prý provádějí zkoušky ukořistěných kilrathských zařízení. Ten chlap, Seether, měl od samotného Tolwyna pověření, že může pro svůj ‚projekt' zabavit, cokoliv bude potřebovat. Bez otázek." Blair postřehl, že Eisenovu tvář při vzpomínce na tu urážku zahalily mraky. "Vyhnali moji posádku z jedné letové paluby a usadili se tam. Ani já jsem tam nesměl, a přitom to, sakra, byla moje loď. Byla to ta nejsvévolnější věc, jakou jsem kdy viděl."
Eisen znovu usrkl ze svého kelímku s kávou a ušklíbl se nad její chutí. "Seetherovi lidé si pak zřídili vlastní spojové zařízení a začali vysílat a přijímat nadsvětelné zprávy. Také jsem měl důkazy, že se napojili na anténní soustavu Lexingtonu a monitorovali rádiový provoz lodi."
"A?" pobídl Manley Eisena, aby pokračoval.
"Dal jsem si dobře záležet na tom, abych každý den prohlédl a parafoval spojové deníky," řekl Eisen. "Všiml jsem si spousty zpráv, které přicházely ze Země přímo Seetherovi a jeho oddílu. Využil jsem svých velitelských pravomocí k tomu, že jsem si ověřil počty zpráv. Za dvanáct hodin jsem dostal osobní zprávu od samotného Tolwyna, že si mám hledět svého."
"Okamžik," ozvala se Sosová. "Myslela jsem, že velitel má nezadatelné právo kontrolovat deníky."
"Já jsem si to vždycky myslel také," odvětil Eisen sarkasticky. "O tři dny později jsem měl konferenční hovor od admirálů Harnettové a Petranovové. Držely mi proslov na téma ‚jedeme v tom společně pro dobro lidstva'. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že se mě snaží pro něco zlanařit. Nevšímal jsem si toho a za dvě hodiny mi rozkazem omezili velitelské pravomoci."
"To byla rychlá práce," poznamenal Blair.
Eisen pokrčil rameny. "Nejspíš by se dalo říci, že jsem měl vážné pochybnosti o akcích, které jsme podnikali. Krmili nás informacemi, které nezapadaly do toho, co jsem sám viděl. Na Písmo svaté, které tvrdilo, že za krizí na hranici stojíte vy z Pohraničních světů, jsem se díval poněkud skepticky."
"Díky za důvěru," sdělil mu Manley suše.
Blair si všiml, že ho Farnsworthová kopla do kotníku. Eisen si té mezihry nevšímal.
Odložil kelímek s kávou na pultík za sebou. "Využil jsem chvilkového příměří k tomu, abych poslal soukromou zprávu admirálu Richardsovi."
Blair přikývl. Připomněl si pověst předního luštitele šifer a specialisty na odposlech signálů, kterou si Richards získal za války. To on prostřednictvím odposlechové rozvědky odhalil kilrathské letounové superlodě a varoval odpovědná místa ještě včas na to, aby dala do kupy jakous takous obranu. Blairovi se dosud nedoneslo, že se Richards vrátil do Pohraničních světů. Svým způsobem byl rád. Když se Richards a jeho tlupa hackerů utrhli, nebyl před nimi bezpečný žádný počítač a žádná síť.
"Richards mi poslal balík souborů a několik základních dešifrovacích programů. Nebyly nijak zvlášť důmyslné, stačily tak na to, aby rozlouskly ochranné prvky Lexingtonu a přečetly všeobecné údaje a adresové kódy. Projeli jsme tři sta za sebou následujících zpráv z velitelství Loďstva na Zemi a vyzkoušeli čtyři šifrovací systémy. Seetherovi lidé používali šifrovací systémy o celé roky vyspělejší, než mělo k dispozici Loďstvo. Představte si, že to měl být výzkumný tým, a přitom dostávali taktické signály.
Skončil jsem tím, že jsem Richardsovi dělal detektiva; kopíroval jsem šifrované zprávy, shromažďoval údaje o akcích a porovnával jsem je s pohyby Loďstva. Brzy jsme našli první korelaci, když rádiový provoz zhoustl předtím, než začala ‚krize'. Když jsem to viděl, začal jsem si opravdu dělat starosti."
Eisen si přejel rukou čelo. "Právě jsem se chystal celou věc poslat Richardsovi, když mě zbavili velení." Zavrtěl hlavou a zatvářil se lítostivě. "První, co Paulson udělal, bylo, že zrušil moje přístupové kódy a zabránil mi tak údaje odvysílat. Musel jsem je sem dopravit osobně - a to znamenalo přeběhnout.
Richards to domluvil s Dominguezem, který mě od vidění znal." Kývl hlavou směrem k Sosové. "Také sem poslal tady nadporučíka s přenosným počítačem nacpaným kryptografickými programy." Podíval se na strop. "Hádám, že měla smůlu, že to loď koupila a ztratila celý spojový úsek. Od té doby dělala na tom, aby dostala loď zase do provozu."
Sosová pozvedla ruku. "Měla jsem trochu času se na to podívat," řekla. Blairovi připadalo, že trochu defenzivně. "Je to složitě zašifrované, se spoustou polyheuristiky, ale dá se to rozluštit. Myslím, že to dokážu - když budu mít čas. Zatím o tom, co se děje, víme jen velmi málo."
"Co ještě potřebujeme vědět?" přerušil ji z řad sedadel jeden pilot. "Stačí nám vědět, že na nás útočí, protože nás obviňují z nájezdů, které na svědomí nemáme."
"Podrobnosti jsou v tom rádiovém provozu," trval na svém Eisen. "Stačí nám je najít. Když budeme moci dokázat, co se děje, možná budeme schopni zastavit válku."

"Nebo ji rozpoutat," zamumlal kdosi.
Blair viděl, že Eisen pravé nepřekypuje sebedůvěrou. "Pořád nám chybí spousta důkazů. Ale já vím, že Pohraničními světy i Konfederací někdo manipuluje a snaží se je dotlačit do války, kterou prohrají oba." Ukázal na Sosovou. "Tyhle pásky nám snad prozradí, kdo za tím stojí." Pohlédl na Manleye. "Jsem vám dost kompetentní, podplukovníku?"
Manley se rozhlédl kolem a hledal v místnosti podporu. Příliš jí nenalezl. "Jste nepochybně ten nejkvalifikovanější člověk, kapitáne," obrátil hladce na čtvrťáku. "Doufám, že se ujmete funkce, než admirál Richards jmenuje definitivní náhradu."
Eisen se na něho dlouze zahleděl. "Děkuji, podplukovníku." Zhluboka se nadechl. "Myslím, že prvním požadavkem je stáhnout Intrepid do týlu k opravám a novému vystrojení."
"To utíkáme z boje?" ozval se hlas z davu.
Blair ucítil, jak se vedle něho Maniak naježil. Marshall možná sám byl bušíc, ale očividně se mu nelíbilo, když viděl porušení subordinace u jiných.
"Ne," odpověděl Eisen, který se rozhodl raději se postavit otázce čelem než se schovávat za svou hodnost. Blair si uvědomil, že neuspořádaná povaha loďstva Pohraničních světů dovoluje dotěrnější dotazování, než jaké bylo přípustné v loďstvu konfederačním. Eisen to podle všeho chápal také. Rozhodl se odpovídat na otázky, které by na Lexu odbyl pokrčením ramen. "Při třetinovém výkonu nezůstaneme bojeschopní dlouho. Potřebujeme spustit alespoň ještě jeden palubní generátor a odmořit prostor pohonné jednotky číslo jedna. Dokud se nedostaneme do suchého doku, udržíme se jen tak tak. Nějaké další dotazy?" Chvilku čekal, zatímco se důstojníci dívali jeden na druhého.
"Kromě toho nám docházejí zásoby torpéd a řízených střel - nemluvě o prvoliniových stíhačkách a pilotech. V tomhle stavu si to s Lexingtonem jako rovný s rovným rozdat nemůžeme." Listoval mapami na ploché obrazovce za sebou, až našel mapu sektoru. Poklepal prstem na přeskokový bod na opačné straně soustavy a naznačil parabolický oblouk kolem plynného obra. "Necháme se vymrštit gravitačním manévrem k přeskokovému bodu, abychom díky nebeské mechanice nabrali trochu rychlosti. To nám dovolí vypnout pohon. Až se dostane k přeskokovému bodu, projdeme jím do mlhoviny Silenos, abychom zakryli stopu, a potom se stáhneme do soustavy Orestes. Tam doplníme zásoby a provedeme rychlé opravy."
Blair sledoval, jak se zbývající důstojníci Intrepidu rozhlížejí kolem sebe. Nikdo se neodvážil nic poznamenat.
"A teď přišel čas na obávané míchání funkčním obsazením," prohlásil Eisen. "Majora Marshalla pověřím, aby zaujal místo po podplukovníku Šimové. Její peruť potřebuje vyššího důstojníka přinejmenším do doby, než nám přidělí trvalou náhradu." Poklepal prstem do pultíku. "Poručík Garibaldi bude mým výkonným důstojníkem." Pohlédl na vážně se tvářícího zrzavého důstojníka. "Vaším prvním úkolem bude vyplnit si rozkaz k povýšení na komandér-poručíka. Nemám u svých výkonných důstojníků rád o mnoho nižší hodnost."
"Pane!" pípl Garibaldi. "Můžete to udělat?"
"Já nevím," odpověděl Eisen, "ale vím, že je o mnoho snazší žádat o prominutí než o povolení."
Koloniální důstojnice, která seděla před Blairem, se obrátila k sousedovi. "Myslím, že se vypracuje," zašeptala.
"Ovšem," pokračoval Eisen, "zůstane nám po něm díra na operačním. Operačním důstojníkem tedy bude plukovník Blair." Vzhlédl. "Chrisi, z čeho jste promoval?"
"Z elektrotechniky," odpověděl Blair, "ale to bylo před třiceti lety!"
Eisen se usmál. "Převezmete také od nadporučíka Sosové spojový úsek. To ji uvolní pro práci na luštění šifer." Přejel pohledem k Sosové. "Nadporučíku, vy klesnete zpátky na zástupce operačního a spojového důstojníka. To udrží Blaira na letovém rozpisu. Zaučte ho a pusťte se do té kryptografie.
Jinak neprovedu žádné změny. Podplukovník Farnsworthová zůstane velitelem opravárenských čet a podplukovník Manley si podrží velení wingu i zásobovací úsek a velení peruti."
Přejel očima celou skupinu. "Ještě nějaké dotazy?" Blair si všiml, že vyčkal asi dvě vteřiny, než brífing zabalil. "Dobře, lidi, dáme se do práce, ať neplýtváme časem."
Blair v duchu vzdal hold Eisenovým velitelským schopnostem, když důstojníci vyskočili a zareagovali, jako by jim Eisen velel už celé měsíce a ne teprve několik minut. Dokonce i Manley.
Maniak se obrátil k Blairovi a ušklíbl se. "Takže, hrdino, já se raději odsunu." Blair sledoval jeho pohled a uviděl Sosovou, která se prodírala brífingovou místností k nim. "Zatracenej klikař," zaslechl ho Blair zamumlat na odchodu.
Blair se díval, jak se Sosová blíží. Hádal jí něco mezi pětadvaceti a třiceti. Dobře si všiml jejích černých, po ramena sahajících vlasů a pomněnkově modrých očí, a hned vzápětí se za to pokáral. Nezakoukej se do ní, Chrisi, varoval se, nebo to bude zase jako s Ráchel.
Neposlouchal se. "Plukovník Blair?" oslovila ho, když přistoupila. Trochu nervózně se usmála. "Já jsem nadporučík Velina Sosová - obsluhuji tady spínací skříň. Vy ji tedy přebíráte?"
"Spíš ne," odpověděl. Měla příjemné vystupování a otevřený, přátelský úsměv. "Jenom vám ji pohlídám, abyste mohla dokončit luštění těch souborů, nadporučíku."
Znovu se usmála a podala mu ruku. "Asi ano. Smím vám ukázat to, co nám tu slouží jako spojové středisko?"
Stiskli si ruce. Teplo její pokožky ho překvapilo. Samozřejmě že má teplou kůži, ozval se v jeho vnitřní hlas, celá tahle zatracená kocábka je horká. "Ééé... zaveďte mě tam, nadporučíku," řekl. Cítil se trochu hloupě.
Vyšla z brífingové místnosti před ním a poskytla mu výhled na svou štíhlou postavu. Blair vzdychl a z ničeho nic na něho dolehl jeho věk.
Vedla ho od stanoviště ke stanovišti, vysvětlovala mu, k čemu každé slouží, a odpovídala mu na otázky. Blair byl nesmírně rád, že Sosová systém dopodrobna zná. Sám sice během kariéry nesčíslněkrát sloužil jako palubní důstojník a míval hlídky jako operační důstojník a řídící létání, ale tohle všelijak slátané zařízení pro něho představovalo novou zkušenost.

"Jak často se ten krám porouchá?" zeptal se jí.
"Denně," odpověděla.
"Co s ním pak děláte?"
Usmála se. Mužská stránka jeho osobnosti zaznamenala, že Sosová je právě tak vysoká, aby mu viděla přes rameno. Ideální výška pro partnerku při tanci. Polkl a napomenul se, ať se vzpamatuje.
"Spravíme to," sdělila mu. Zasmála se jeho ztrápenému výrazu. "Jste přece inženýr, ne?"
"S odřeným hřbetem," odpověděl. "Chtěl jsem především létat. Naučil jsem se jenom tolik, abych udělal státruce a dostal se do letecké školy." Podíval se na ni. "Co jste vystudovala vy?"
"Teoretickou matematiku a lingvistiku v Oxfordu. Když mě admirál Richards zverboval, dělala jsem na disertační práci o teoretických číslech a induktorech fázového posunu."
Blair zdvořile přikývl, s vědomím, že Sosová stojí vysoko nad jeho úrovní. "No, a poslední zhruba dva roky jsem v admirálově štábu," zasmála se, "jedna z ‚Černé bandy'."
Oba se znovu usmáli. Sosová se znenadání zatvářila nervózně. "Pojďte k promítacímu stolu, já vám raději předvedu schémata soustavy. Požáry nám roztavily některé vláknové optické systémy, tak vám raději ukáži, kde jsme udělali přemostění."
Blair za ní přešel ke stanovišti řízení oprav a sledoval, jak Sosová vyvolává plán lodi. Loď byla poškozená hůř, než se zprvu zdálo. Téměř třetina vnitřních úseků svítila buď jantarově nebo červeně, což označovalo částečné poškození nebo zničení. Základní bojové systémy se zdály být netknuté a kromě nedostatku energie vypadaly bojeschopné. Buď měl Achilles výjimečně dobrou ruku na zásahy méně důležitých systémů, anebo tu měli výjimečně zdatné opraváře.
Prošla s ním hlavní subsystémy elektronického boje a komunikace a ukázala mu místa, která opraváři sdrátovali dohromady. Když si bezděčně zasunula uvolněný pramen vlasů za ucho, zachytil závan jejího parfému. Přistihl se, že se diví, jak se jí na lodi bez fungujících sprch daří vonět čistotou, jen s nepatrným náznakem pikantnosti.
Její výklad přerušil cvrlikavý zvuk vycházející z její kapsy. Vytáhla komunikátor a odklopila víčko. "Sosová," ohlásila se. Blair zaslechl z drobného reproduktorku jednotky plechový hlas. "Velino, tady Imbus. Máš tam někde plukovníka Blaira?"
"Ano," odpověděla, "potřebujete ho?"
"Pošli ho dolů na letovou palubu. Spravili jsme mu orlíka a potřebuju, aby podepsal potvrzení."
"Dobře," řekla. "Sosová konec." Zaklapla komunikátor.
Blair se podíval na hodinky. "To šlo rychle." Zasmál se. "Opravdu tady máte leteckého mechanika jménem Imbus?"
Usmála se, až se jí udělaly dolíčky. "Býval hlavním seržantem v konfederačním loďstvu a po válce tímhle způsobem vyřešil odchod do výslužby." Pokrila rameny. "Chová se ke mně, jako bych byla jeho dcera."
"Všiml jsem si," poznamenal Blair s širokým úsměvem. "Asi bych měl utíkat dolů."
Pokývla hlavou. "Když budete potřebovat pomoci ještě s něčím dalším, plukovníku, neváhejte a zavolejte mne."
Přikývl a vydal se zpátky na letovou palubu. Cestou zjistil, že se myšlenkami vrací stále k ní. Zdálo se mu, že je přátelštější a otevřenější, než vyžadovaly její povinnosti. Má snad o něho zájem, nebo si on pouští představivost na špacír? Zasmál se sám sobě. Ty starý kozle, pomyslel si. Co by tak asi s takovým paprikou dělala?
Sestupoval po železném schodišti a občas v čpavém vzduchu zakašlal. Na mysli mu sama od sebe vytanula tvář Ráchel Coriolisové. Pocítil bolest z jejího odchodu tak ostře, jako by ho opustila teprve před chvilkou. Nechci tím projít znovu, řekl si pevně. Ale myšlenky ho opět zradily a vrátily se k čisté, pikantní vůni Sosové.
Došel na letovou palubu a proklínal sám sebe za svou pošetilost.
Přistoupil k němu starý chlapík v kombinéze plné skvrn od mazadel a dalších těžko rozpoznatelných kapalin. "Ty seš Blair?" zeptal se skřípavým hlasem. Blair se na stařík s kožnatou tváří a věncem sněhobílých vlasů dlouze zadíval.
"Jsem plukovník Blair," opravil ho a maličko přitom zdůraznil svou hodnost.
Mechanik naklonil hlavu ke straně a skepticky se na Blaira zahleděl. "Takže ty seš ten novej mladej, kerej nás má spasit před federálama, co?"
Blair cítil, jak se mu obočí šplhá vzhůru. Nevzpomínal si, kdy ho naposledy někdo oslovil "mladej". Rozhodně ne od té doby, kdy překročil čtyřicítku. "O tom nic nevím," řekl s pocitem, že mezi nimi narůstá napětí.
Mechanik se na něj díval a kolem koutků očí mu naskočily veselé vrásky. Zakřenil se a rozchechtal se. "Těší mě, mladej." Poklepal si na prsa. "Vrchní mechanik Bob Sykes. Většina lidí mi říká Imbus."
"Většina lidí mi neříká ‚mladej'," opáčil Blair suše.
"Většina lidí nejni tak starejch jako já," odsekl Imbus, "takže pro mě je každej mladej." Kývl na Blaira prstem. "Rači se pojď mrknout, co jsem udělal s tou kraksnou, s kerou jsi sem přilít."
Vedl ho přes palubu kolem několika řad stíhaček Intrepidu, nasměrovaných kupředu.
"To je vaše hotovostní skupina?"
"Jo," přisvědčil Imbus, "hotovostní skupina, úderná skupina, hromadnej vzlet, všechno v jednom." Zastavil se a ukázal na značky namalované na podlaze. "Nemáme katapult, takže je necháme prostě rozjet - přídavný spalování naplno, vodbrzdit a modlit se. Můžeme je nastavět do fronty jen na třetinu paluby, což vomezuje počet, kterej můžeme vypustit na jeden ráz." Imbus se vydal dál a zamířil mezi poslední řady seřazených kosmoplánů. "Stát vzadu je prej vo chlup lepší, anžto máš trochu víc místa na nabrání rychlosti." Blair se nad mechanikovým zlomyslným ušklíbnutím zamračil.
Zabočil za Imbusem za poslední stíhačku k místu, kde stál jeho Thunderbolt, připravený k vzletu. Nebyl si jistý, co ho překvapilo víc, jestli to, že už je opravený, nebo to, že mu pod trupem viselo torpédo Mark IV.
"To je torpédo?" zeptal se Blair.
Imbus se na něj dlouze a tvrdé zadíval. "Máš všímáka, mladej," prohlásil ironicky. "Máme jenom šest beden, který unesou torpédo, a ta tvoje je jedna z nich," Přejel rukou poslední řadu kosmoplánů. Tam Blair spatřil kromě svého

Thunderboltu dva opotřebované vyhlížející Broadswordy a tři staré přestavené Sabry.
Imbus se usmál. Blair v jeho ocích postřehl lesk, když se díval na Thunderbolt. "Na těchhle mašinkách jsem už dlouho nedělal. Určitě od konce války."
"Jak jste ho tak rychle spravil?" zeptal se Blair. "Myslel jsem, že tu pomačkanou polovinu křídla bude třeba vyměnit."
"Ale kdepak," prohlásil Imbus, "Thunderbolt má stejnou kostru křídla jako Rapier a ty máme na náhradní díly čtyři. Stačilo přistřihnout potahový panely tak, aby ti na křídlo sedly." Pokrčil rameny. "Jednu křídelní nádrž máš teda vodepsanou, takže budeš mít míň paliva, ale řídicí motory jsem spravil a sešteloval."
"To tedy obdivuji," odpověděl Blair.
Imbus vytáhl z kapsy jakýsi balíček, vylovil z něj začernalý špalík a nacpal si jej do úst.
Blair sebou trhl. "To je tabák?" zeptal se a snažil se nedat najevo znechucení.
"Jo," odvětil Imbus a nastrčil balíček před Blaira. "Chceš bago?" Blair se snažil tvářit klidně i poté, co Imbus začal s vyboulenou tváří žvýkat. "Ne, díky."
"Jako bys přidal," odtušil stařík, zabalil tabák a zastrčil si jej zpátky do kapsy. Naklonil se a poslal na palubu vydatný hnědý plivanec. Blair sebou trhl znovu.
"Jo," řekl Imbus, "když je vy mladý rozbijete, já je spravím. Ale tohle je pozdější model, než jaký sem zatím viděl." Znovu se na stíhačku roztouženě zadíval. "Jo, moh bych s tím děťátkem udělat pár věcí - pohrát si s motorama, trochu vymakat letový vlastnosti..." Ohlédl se po Blairovi. "Dej mi pár dní a udělám ti z toho vopravdový žihadlo."
Blair pomyslel na všechny ty případy, kdy mu soupeř uletěl nebo kdy ho vymanévroval, když seděl v Thunderboltu. Představa spojení palebné síly těžké stíhačky s rychlostí nebo obratností lehčího stroje se mu velice líbila. Zejména když tam někde venku číhal Seether. "To bych rád viděl."
Imbus vyplivl na palubu další proud močky a usmál se. "Počkej a uvidíš."
Blair otevřel ústa k odpovědi, když tu po obvodu paluby začala blýskat červená světla. Staromódní amplión začal vytrubovat poplašný signál.
"Vzlet proti nepříteli!" zaječel Imbus. Blair se rozběhl k letounu. Byl jen rád, že na sobě má stále svou umazanou leteckou kombinézu.
"Pozor!" ozval se z reproduktoru hlas. Navzdory zkreslení a chrčení ampliónu Blair poznal, že to mluví Sosová. "Všichni na bojová stanoviště. Blíží se stíhačky. Všichni piloti na letovou palubu. Pozor! To není cvičení."
Blair posledních několik metrů paluby prokličkoval mezi mechaniky, kteří se zčistajasna objevili a vyskakovali z příručních vozíků nebo různých zákoutí, kde mohli ukrást trochu spánku. Mechanici přisunuli k Thunderboltu žebřík. Blair se vydrápal nahoru, zatímco překryt kabiny se s vrněním otevíral. Vklouzl do anti-g sedadla, popadl přilbu z jejího místa na řídicí páce a narazil si ji na hlavu. Ochotné ruce se chopily popruhů, připoutaly ho a zapojily kabely interkomu.
Všude kolem sebe viděl, jak mechanici připravují další piloty v dalších letounech. Rozběhly se motory a naplnily sluj hangáru hlukem a kouřem. Po ztemnělé neuklizené palubě vířily útržky papírů a textilií.
Na žebřík se vyšvihl Imbus. Blair se k němu musel naklonit, aby slyšel, co říká: "...nemáš dost místa k rozjezdu!" křičel stařík.
"Cože!?" zahulákal v odpověď Blair, který měl za to, že slyší tak každé třetí slovo.
"Podvěsili jsme ti pár prdítek JATO," křičel Imbus.
"Co je to JATO?" zakřičel Blair.
"Jet Assisted Take-Off," sdělil mu Imbus s ústy těsně u Blairovy přilby. "Pomocný raketový motory. Myslíme si, že by to mělo stačit."
"Vy si myslíte!"
"No," opáčil Imbus, "počítač tvrdí, že to bude fungovat... ale je to starej počítač."
Blair na něho ohromeně hleděl. Imbus ho poplácal po rameni, slezl se žebříku a odtáhl jej s sebou pryč. Blair se s nevěřícným vrtěním hlavy začal věnovat své činnosti a spustil palivová čerpadla. Turbíny hladce nabraly otáčky, připravené plynule zásobovat palivem žíznivé hlavní motory. Ukazatel palivoměru poklesl, zakolísal a ustálil se na pětasedmdesáti procentech. Blair se ohlédl po mechanicích, stojících u obou konců křídla. Všichni zvedli palec na znamení, že za letounem je volno. Blair jim postupně po obou stranách pohlédl do očí, zvedl palec také a spustil hlavní pohon. Letoun se otřásl, jak oba motory naskočily. Blair ucítil, jak sebou stíhačka cukla kupředu.
"Řídicí letového provozu volá wing," ozvala se Sosová, hebký hlas přiškrcený napětím. "TCS Lexington prolétl přeskokovým bodem za námi. Blíží se k nám přes třicet stíhaček."
"Rozumím," odpověděl za wing Jestřáb. "Pantere, ty a já je musíme udržet dál od letounovky. Blaire... Tygře, vy si vezměte bombardovací skupinu a Maniaka a zkuste vyřídit Lexington. Váš volací znak bude Thor." Na chvilku se odmlčel. Blairovi v uších praskaly statické výboje, jak se na frekvenci ozývaly místní hvězdy. "Jestli to poděláme, poplujeme domů hodně dlouho."
"Připravit k vzletu," řekla Sosová. Blair cítil, jak se mu při pomyšlení, že má střílet na Lex, svírá žaludek. Má tam přátele, má tam kamarády.
"Vzlet!" zavelela. Kupředu se vyřítil první Rapier s přídavným spalováním naplno. Prolétl silovým polem do vesmírného prostoru. Další stíhačky opouštěly palubu v pětisekundových intervalech. Scimitar před Blairovým Thunderboltem zmizel za oblakem dýmu a prosvítajícím modrým žárovým prstencem. Blair viděl jen mechaniky, jak se rozbíhají do bezpečných koutů hangáru.
Upřel pohled na Imbuse a zvedl pravou ruku. Levou přidal plyn přídavnému spalování. Cítil, jak se Thunderbolt chvěje a otřásá snahou rozjet se kupředu. Počkal, až se ukazatel tahu vyšplhá do červeného pole, a mávl rukou dolů. Mechanici odtáhli brzdicí špalky.
Thunderbolt se vyřítil kupředu, až to Blaira vmáčklo do sedadla. O vteřinku později naskočily pomocné raketové

motory a jejich tah ho do sedadla doslova přirazil. Zhluboka se nadechl a snažil se odlepit hrudní kost od páteře. Prolétl silovým polem do vesmírného prostoru. Tíha na hrudi povolila, jak po opuštění palubního gravitačního pole lodi naskočily tlumiče setrvačnosti stíhačky. Sklonil řídicí páku doleva, uhnul zatáčkou z dráhy lodi a nalétl na shromažďovací okruh. Pomocné motory vyčerpaly palivo a jejich tah ustal.
Odhodil je. Od spojových operátorů Sosové mu začaly přicházet telemetrické údaje. Blair spatřil osamocený Lexington, který se za clonou stíhaček přibližoval k pošramocenému Intrepidu. Kde má, sakra, doprovodné lodě? Útočná letounová loď je příliš cenná, než aby se někam mohla vydávat sama, natož pak do boje.
Prohlédl si taktický zákres situace a zahloubal se do mapy. Stěna stíhaček Lexingtonu mu bránila přiblížit se k letounovce přímo. Ale možná by dokázal proklouznout po křídle...
Zapnul vysílačku. "Vedoucí Thor volá ostatní Thory. Utvořte formaci podle mne, základní kurs dva sedm nula, Z mínus dvacet pět." Sklopil příď a oddělil se od malé operační skupiny, aby se dostal pod rovinu oběžné dráhy lodě a usnadnil tak svým rozptýleným kosmoplánům seřazení. Zbytek sil Intrepidu vířil sem a tam a snažil se zformovat podle svých perutí. Zdlouhavá organizace umožnila konfederačním stíhačkám, aby se k povstalcům přiblížily. V takovéhle chvíli musí Pohraničním světům primitivnost jejich systémů citelně vadit, pomyslel si Blair.
Čelní řady sil Lexingtonu se dostaly k povstalecké letounové lodi znatelně blíž, než je napadly první Jestřábovy roje* Blair přepnul na zaměřovači počítač a spatřil, že modré a červené tečky začínají vířit ve shluku kolem sebe, jak se síly z obou stran postupně zapojovaly do šarvátky.
Blair vyhlédl z kabiny, aby zkontroloval svou zakrslou peruť. Letěly s ním oba Broadswordy a dva ze tří Sabrů. Jeho pohled přilákala vzdálená bitva. Na černém nebi se křižovaly červené, modré a bílé paprsky, které při pohledu z Blairovy perspektivy spojovaly vždy jednu hvězdu s jinou. Bylo to strašidelné krásné. Dokonce i jasné záblesky, které signalizovaly zánik toho či onoho kosmoplánu.
Letounová loď za Blairem zahájila palbu a těžší zbraně protilodních baterií vrhaly ohnivé oštěpy na stíhačky, které se zatoulaly na dostřel. Z letové paluby Intrepidu se stále řinul pramínek lehkých Fretek, mezi nimiž se objevil i jeden Šíp, které mechanici postupně vyváželi ze skladištních hangárů a řadili do vzletové fronty. Opozdilci se vrhali do zuřící bitvy po jednom nebo po dvou a připojovali své kanóny a řízené střely k salvám Intrepidu. Fregaty a menší doprovodná plavidla se začaly stahovat blíž k oblasti boje a nasouvaly se mezi stíhačky a pochroumanou a zranitelnou letounovou loď.
Blair poslouchal cvrkot na hlavních kanálech; kletby a vítězné pokřiky, výkřiky a prosby umírajících, rozkazy Jestřába a Pantera, kteří se snažili nepustit vlky ke kořisti, a klidný hlas Sosové, která koordinovala rozmanité prvky obrany. Zadíval se na boj, přejel pohledem své seřazené síly a prohlédl si navigační mapu.
"No, šéfe," ozval se Maniak, "nemáme moc velké šance. Co provedeme?"
Maniak, letící v Rapieru ještě opatřeném znaky starého křižníku TCS Kaledonie, se zařadil těsně po jeho pravý bok. Za ním se vlekly další tři Rapiery starších verzí, aktiva Marshallovy "perutě". Palba za Blairem nabrala na síle, když se několik konfederačních stíhaček oddělilo od hlavní skupiny, aby zahájily zteč. Lehká doprovodná plavidla se do toho pustila s plnou vervou, aby se je pokusila rozmáznout dřív, než budou moci zaútočit torpédy.
Blair si znovu prohlédl mapu a podíval se z kabiny na červenou plynnou obří planetu, která zaujímala čtvrtinu zorného pole. Chvíli na ni hledél, zatímco v jeho hlavě začínal nabírat obrysy plán. "Vedoucí Thor ostatním Thorům, naberte kurs jedna devět jedna, Z mínus patnáct. Maximální tah."
Vteřinku na to se přihlásil Maniak, přesně jak Blair čekal. "Prcháme?"
"Ne," odpověděl Blair. "Pamatujete si, co jste mi vyprávěl o Jestřábovi?"
Maniak chvilku mlčel. "Myslíte ty asteroidy?"
"Jo," odpověděl Blair. "My uděláme totéž. Proplížíme se stranou boje, obletíme toho plynného obra a napadneme Lex, až bude prolétat kolem."
"To se mi líbí," odtušil Maniak.
Blair prostřednictvím krátkodosahového laserového spojení seznámil se svým plánem taktický úsek Intrepidu a vydal se se svým uskupením pryč od oblasti boje. Jakmile se octl dostatečně daleko, ostře sklonil Thunderbolt a střemhlav slétl k plynnému obru, který byl třetí planetou soustavy. Navedl stíhačku na nízkou oběžnou dráhu v nejvyšších vrstvách atmosféry. Poruchy způsobené planetou jeho letouny zamaskují a prakticky zneviditelní. Začal zaznamenávat poškození štítů odporem horní vrstvy atmosféry.
Blízkost planety Blairovi vyrušila téměř veškeré spojení, třebaže útržky hovoru k němu pronikaly. I z několika krátkých vět ovšem bylo zřejmé, že Intrepid a jeho stíhačky mají potíže. Letounová loď byla znovu zasažena, ale stále to vypadalo, že ještě bojuje. Její stíhačky se odpoutávaly z boje a stahovaly se k ní, zatímco kosmoplány Lexingtonu je zuřivě pronásledovaly.
Blairův taktický zákres poskočil, když se v dosahu objevila stopa výstupních plynů Lexingtonu. "Jdeme na to," prohlásil, "Přiblížit se natolik, abyste mohli zahájit zaměřovací sekvenci. Sabry, vy zůstaňte v krytu. Když se nám to nepovede, vyrazíte jako druhá vlna." Stlačil páky připustí a vyvedl Thunderbolt z nízké oběžné dráhy. Přepnul ovladač výzbroje na torpédo a zahájil odpočítávání.
Oba Broadswordy se vyhouply zpoza tělesa planety a spustily zaměřovací sekvence také. Maniak a jeho parta se jim drželi po boku, aby je chránili během toho zranitelného časového úseku, který jejich umělým inteligencím trvalo analyzovat charakteristiky fázových štítů Lexingtonu a předat torpédům parametry letu se započtenými opravami. Sledoval, jak Lex přilétá blíž a současně s tím, jak se zaměřovací mřížka torpéda posouvá do středu průhledového displeje, se stáčí z levého profilu do tříčtvrtečního pohledu. Lexington změnil orientaci a vyslal další hlouček stíhaček. Blair viděl, že v provozu jsou obě letové paluby. Zamrazilo ho z toho, ale současně ho to ujistilo o tom, že jeho rozhodnutí zběhnout bylo správné.

Torpédo se zaměřilo - to ho vyrušilo z úvah a nastolilo okamžik pravdy. Broadswordy se zvedly přídí vzhůru, obrátily se k letounové lodi břichem, zapnuly aktivní zaměřování a připravovaly se k odpálení. Blair potlačil páky připustí, vyklouzl z úkrytu u planety a vyřítil se proti lodi. "Vedoucí Thor ostatním Thorům," řekl. "Zůstaňte na místě. Já vypálím první. Když minu, nebo kdyby mě odstřelili, odpálíte vy. Snažte se vyřídit spíš palebnou sílu než loď samotnou. Bude stačit, když ji zneschopníme boje."
Sledoval, jak hodnota na dálkoměru klesá. Čekal, kdy začnou pálit obranné baterie letounové lodě, kdy loď začne s úhybnými manévry, nebo kdy proti němu vyšle záchytné stíhačky. Nic. Lex pokračoval v přímém letu, zaujatý vzdálenou kořistí, a očividně si nevšímal hrozby, kterou měl doslova před nosem. Blairovým letounům se poštěstila vzácná situace dokonalého zaskočení protivníka.
Taková zranitelnost letounové lodě přímo hlásala, jak neschopný kapitán jí velí. Loď se vydala bez doprovodu za protivníkem zahnaným do kouta a zjevně ani neobsadila obranné baterie.
Blair využil Paulsonovy liknavosti ve svůj prospěch. Letěl šikmo proti lodi, aby se dostal do vhodné polohy pro dobrou ránu zepředu. Údaj dálkoměru stále klesal, až se dostal pod pětadvacet kilometrů. Blair odpálil torpédo a sledoval modročervený chvost plynů z jeho pohonu. "Liška jedna na cestě," ohlásil. "Zaměřeno a potvrzeno."
Udržoval kurs a pozoroval, jak se zbraň řítí k cíli, připravená rozsévat zkázu.
Nitro se mu svíralo při pomyšlení na všechny mrtvé, kteří zahynou jeho rukou. Drápek, Vagabund a ostatní, se kterými se seznámil, neudělali nic, aby si zasloužili takovýhle osud. Blair měl podezření, že velká část posádky Lexingtonu by se vzbouřila, kdyby věděla, čemu slouží. Uvědomil si, že na zničení letounovky nemá žaludek. Pozvedl obočí. Možná letounovku nebude muset zničit, aby se jí zbavili.
Odklopil krytku spínače autodestrukce torpéda a stiskl tlačítko, aby je odjistil. Torpédo se blížilo k letounové lodi a po vstupu do jejího elektromagnetického pole přešlo na závěrečný naváděcí režim. Blair stiskl tlačítko znovu a bojová hlavice vybuchla asi sto metrů od cíle.
Příď lodi obklopil termojaderný výbuch, který rozehrál fázové štíty sprškami červených, modrých a zelených záblesků. Kolem přídě se rozběhly chumáče statických výbojů a svezly se po bocích dozadu jako vlny na vodě. O vteřinku později zasáhla Lexington rázová vlna a zatřásla přídí lodi jako teriér s kostí. Blair vydechl úlevou, když viděl, jak se neporušená příď lodi vynořuje z bližší strany výbuchu. Přece jen ji nezasáhl.
Ohnivá koule se zformovala pod přídí v místech, kde ústily vzletové paluby. Rychle se rozptylující energie prošlehla silovými bariérami chránícími ústí tunelů, které jí nemohly odolat. Blair zahlédl, jak v ústích palub blýskají sekundární exploze.
Právě doprostřed toho maelstrómu vzlétl jeden Arrow. Vířící nespoutaná energie jej strhla tak, že pilot ztratil kontrolu, stroj se vzepjal a narazil do spodku trupu letounové lodě. Vrak se propadl do ústí pravpboční paluby, jako když ryba spolkne mouchu. Ve výletových otvorech obou hangárů zuřily požáry, které zastavily vzletové operace. Lexington mohl přijímat vracející se kosmoplány, ale nic víc. Byl prakticky vyřazen z boje.
Blairovu anténní soustavu osvítil Maniakův směrový komunikační laserový paprsek. "To je zvláštní, jak krásně a bezvadně to torpédo předčasně vybouchlo," zachechtal se Maniak. "Vsadím se, že nikdo nepřišel k úhoně, a vypadá to, že jste pořádně pocuchal vzletové paluby. Musíte mít dneska šťastný den."
"Co tím chcete říci?" otázal se Blair.
"Moje přístroje říkají, že trup je nenarušený. Kromě toho, že mají připečený čumák, z toho vyšli lacino." Znovu se zachechtal. "Musím vám to připočíst k dobru. Myslel jsem, že to neuděláte."
"A co tedy?" zeptal se Blair, připravený na nejhorší.
"Buďte bez obav," ubezpečil ho Maniak. "Myslím, že jste se rozhodl správně."
"Díky," opáčil Blair.
"Kromě toho," dodal Maniak, "jste je zahnal. Lex se otáčí. Jeho stíhačky se stahujou. Dobrá práce, hrdino." Blair měl pocit, že pro tentokrát Maniak nemluví sarkasticky. "Fajn," odvětil trochu stroze. "Letíme domů. Musíme vypadnout z téhle soustavy."
Maniak se opět uchechtl a zařadil se do formace. "Jasně, šéfe," prohlásil. "Cokoliv si budete přát."
* * *
Seether seděl v Paulsonově elegantním přeskoku schopném člunu a četl kapitánovo hlášení o poškození Lexingtonu. Levoboční vzletová paluba přišla o poslední směrovací stupeň urychlovacích cívek výletového tunelu. Piloti, jejichž morálka už předtím vážně utrpěla zběhnutím dvou vysokých důstojníků a ztrátou pěti katapultážních modulů s kamarády, vydanými na pospas povstalcům nebo vesmíru, odmítli riskovat vzlety z této paluby, dokud poslední stupeň nebude opraven. Paulson jejich deputaci ustoupil a ukončil útočné operace z levoboční paluby, dokud nebude opravená. Nebylo těžké si spočítat, že směrovací cívka bude potřebovat opravu v týlových docích. Kvůli hřebíku...
Seether si nicméně musel přiznat, že kdyby byl na místě oněch pilotů, byl by udělal totéž. Směrovací cívka zajišťovala správné zasunutí podávacího sedla a definitivní ustálení polohy kosmoplánu vylétajícího z tunelu. Bez ní byly průběh každého vzletu i zasunutí sedla nepředvídatelné. Ta kombinace mohla být osudná.
Pravoboční paluba doznala ještě větších fyzických škod. Jeden Šíp vybuchl a dopadl do ústí hangáru. Podvěšená výzbroj vybuchla a rozesela hořící palivo a střepiny do vlastního vzletového prostoru. Šest příslušníků Projektu zahynulo.
Letounová loď bude mimo provoz měsíc, možná až šest týdnů. Admirál Petranovová nad poškozením své jediné těžké letounové lodi běsnila jako tajfun. A co hůř, Projekt ČIN SVOBODY ztratil svou jedinou mobilní základnu. Hlavní tíhu operací bude muset převzít jejich odlehlá stacionární základna, což prodlouží dobu jednotlivých operací a zvýší riziko odhalení až do doby, kdy ovládnou jinou loď.
Jenže lodě ani schopní a loajální velitelé letounovek nerostou zrovna na stromech. Také je zdrží zavírání krámu na Lexu,

sterilizace pracovní oblasti a přesun pokusných zařízení jinam. Seethera udivovalo, kolik škody se dá způsobit během jednoho tříhodinového zdřímnutí.
Zvolna zvedl oči k Paulsonovi, strůjci toho nadělení. Zjistil, že svůj hněv překvapivě drží na uzdě. Výcvik v ovládání emocí se vyplácel.
Paulson přecházel sem a tam mezi průzory na pravoboku a přechodovou komorou, tvář herce navenek klidnou. Jenom tik u pravého oka naznačoval, jaký je stav jeho mysli. "Panebože," opakoval znovu a znovu, "to je neštěstí."
Mezi přecházením vzhlédl a spatřil, že ho Seether pozoruje. "Musíte mě podpořit," vyhrkl. "Musíte před Petranovovou stát na mé straně!"
"Přestaňte s tím kňučením," odpověděl Seether. Cítil, že se rozehřívá, jak se Paulson snažil vykroutit z háčku, na který se sám napíchl. "Dostal jste Lexington s tím, že budete poslouchat moje rozkazy." Začal odpočítávat jednotlivé body na prstech. "Z vlastní iniciativy jste se rozhodl vydat za povstalci, nechal jste doprovod vzadu, neujistil jste se, jestli neuchystali léčky, posílal jste piloty do boje postupně a při prvních známkách potíží jste utekl z boje a opustil jste piloty, kteří se katapultovali. Rozhodnutí zahájit boj bylo vaše... a následky si také ponesete vy."
"A... ale vy jste velel," řekl Paulson. Hlas mu ztvrdl. "Jestli nebudete krýt moji hru, stáhnu vás s sebou, vy parchante. Odhalím celou tu vaši bandu." Seether cítil, že začíná kypět. Jak se mu ten chlap opovažuje vyhrožovat, jak se opovažuje ohrožovat všechno, pro co pracovali, jen aby zachránil sám sebe? Paulson není nic víc než profesionální byrokrat, podlézavý pokrytec, jehož hlavní schopností je shazovat vinu za své chyby na jiné, jako když po kachně steče voda.
"Myslím, že všichni budou souhlasit, že i já musím někdy spát," odpověděl Seether. Už tak se dopustil té chyby, že nechal Paulsona bez dozoru a kapitán tak mohl ohrozit jejich věc. ten chlap by se z toho ještě mohl vykroutit.
Tentokrát ne, pomyslel si Seether temně. Přistoupil k Paulsonovi, který na něho upíral pohled, ve kterém se mísilo zoufalství s útočností. Paulson přestal rázovat sem a tam a nevědomky se zastavil zády k přechodové komoře. "Raději byste mě měl krýt," opakoval, "jinak to nedopadne dobře."
"Máte pravdu," odpověděl Seether naoko. "Nesu jistou odpovědnost." Usmál se. "Ale myslím, že odpuštění není nemožné. To byste měl sám vědět."
Paulson se nervózně usmál. Seetherův tón se mu nelíbil, nicméně se chytil stébla. "Myslíte? Co se mnou asi udělají?"
"Nu," odpověděl Seether, "myslím, že vás přeloží. Nejspíš do vzdáleného vesmíru. Do hodně vzdáleného vesmíru."
Podal svazek papírů levou rukou Paulsonovi, který instinktivně sklopil oči a zvedl ruce, aby je převzal. Seether švihl pravým zápěstím a z pouzdra ukrytého v rukávu mu vylétl do ruky laserový nůž. Seether jej jediným hbitým pohybem otevřel a stiskl spínač. Když Paulson uchopil papíry, Seether mu ťal po krku.
Po vnitřku člunu se rozstříkla tepenná krev a postříkala Seethera, bohaté čalouněná sedadla, přepážky, podlahu i strop. Paulson s ohromeným výrazem upustil papíry a chytil se rukou za hrdlo. Jak se pokoušel vykřiknout, vystupoval mu z otevřeného hrtanu proud bublin. Seether zaslechl jenom bublavý zvuk a potom Paulson klesl na kolena. Seether udělal krok kupředu a stiskl tlačítko vnitřních dveří přechodové komory. Paulsonův hrudník mohutně pracoval, jak se kapitán snažil nabrat do plic vzduch a vdechoval jenom krev.
Když Seether stiskl spínač ručního ovládání a vnitřní dveře se odsunuly stranou, rozezněl se poplašný signál. Seether popadl Paulsona za vlasy a mrštil jím do komory. Rychle ji zavřel a stiskl tlačítko "Nouzové vyprázdnění". Vnější dveře se rozlétly a nevyčerpaný vzduch vysál Paulsona do vesmírného prostoru.
"Vidíte?" prohlásil Seether, "už jsem vás odpustil." Paulson s tváří ztuhlou v křeči nevýslovné hrůzy se chvilku vznášel vedle člunu a pak, když autopilot člunu provedl malou opravu kursu, se začal vzdalovat.
Seether se obrátil a rozhlédl se po interiéru člunu. Vypadalo to tam jako na jatkách. Podíval se na krev na své ruce, na noži a na oděvu. Chystal se oznámit Petranovové, že se o Paulsona postaral, ale potom změnil názor. Velitelka Třetí flotily Ludmila Petranovová nepatřila k jeho oblíbeným lidem, rozhodně pak ne po tom, jak ho seřvala po Paulsonově debaklu. Dozví se o Paulsonově smrti z jiných kanálů. To jí připomene, kde je její postavení v Projektu.
Pokrčil rameny, zasunul nůž zpátky do pouzdra a vydal se do přední části člunu, aby jej naprogramoval na přeskok.

KAPITOLA OSMÁ

Senátor James Taggart se nahnul nad příručním barem. Úřední talár nechal ledabyle pohozený přes opěradlo křesla nad úředním kladívkem, jež bylo odznakem funkce předsedy Valného shromáždění, kterou tento rok zastával. Mimo Velkou zasedací síň mu kladívko sice nepropůjčovalo žádné zvláštní pravomoci, nicméně jeho přítomnost v menších zasedacích místnostech výborů Taggartovi dodávala jisté váhy a respektu, jakých se novopečeným senátorům obvykle nedostávalo.
Schůze rozpočtového výboru byla toho dne vcelku úspěšná, či přinejmenším o nic rozčilenější a chaotičtější než obvykle. Výbor rozhodoval o tom, které programy se uskuteční a které ne, které vojenské základny se zavřou, které planety obdrží příspěvek, o kolik se zvýší daně a kdo je zaplatí. Byl to klíčový výbor a zařazení v něm bylo prestižní záležitostí. Současně z něho měla hromada lidí hlavu v pejru.
Taggart vzdychl. Měl obavy, že on a jeho kolegové nevyhnutelně dostanou nálepku "Boží trest", ale prostě nemají peníze ani na to, aby pokryli základní výdaje, natož pak všechny projekty, o jejichž uvážení senátoři prosili. Jeho ctění kolegové se často rvali o skrovné zdroje jako psi o odřezky a neústupně hájili každý jiné zájmy.
Bohužel bylo příliš mnoho potřebných. Tolik planet zoufale potřebovalo pomoc a při nízkých daňových výnosech nebylo z čeho rozdávat. Úkolem výboru především bylo povznést se nad hašteření a najít projekty, jejichž přínos bude větší než vynaložené finance.

Finanční záležitosti a problémy rozpočtového výboru ovšem příliš nepřispěly ke shodě mezi politiky, kteří budovali kariéry na podmazávání svých domovských planet, anebo je čekaly nové volby a oni se zoufale snažili svým neklidným nezaměstnaným voličům přinést nějaký hmatatelný důkaz svého úsilí. Jak se těm, jejichž hlavy už ležely na špalku, blížily termíny voleb, létaly vzduchem hrozby a úplatky jako na běžícím pásu.
Ale Paladine, kamaráde, neber to takhle, pokáral sám sebe. Ostatní se prostě snažej dělat to nejlepší pro svý lidi doma. On měl kliku v tom, že se na rozdíl od různých podkuřovačů, kteří valné shromáždění zamořovali, nemusel podbízet, aby se postaral o lidi doma. Jeho planeta Altair byla vojenská kolonie. Altaiřané oceňovali vojenskou mluvu; čím víc bez obalu, tím lépe. On svým lidem slíbil jenom to, že udělá, co bude v jeho silách, a byl hrdý na to, že jim může sloužit, že v něho vložili svou důvěru.
Poškrábal se na čelisti. "Kam jsem jenom zašantročil tu butelku neřezané sladové?"
Zvonek u dveří ohlásil návštěvníka.
"Dále."
Vešel Geoffrey Tolwyn ve všední uniformě. Taggart si toho hned všiml, stejně jako vážného výrazu a prkenného držení. Tolwyn jen zřídkakdy přišel do Senátu oblečený v něčem jiném než ve slavnostní uniformě a jindy, než když měl jednat s celým výborem. Skutečnost, že se mu uráčilo navštívit jednoho senátora v jeho kanceláři, naznačovala, že se něco děje. Tolwyn se po malé místnosti rozhlédl a uznale pokýval hlavou. "Vedete si dobře, Paladine, když jste si zasloužil kancelář tak blízko k Velké zasedací síni."
"Ujde to, admirále," odpověděl Taggart s úsměvem. "Čemu vděčím za to příjemné překvapení?"
Přišel si ho snad Tolwyn škodolibě vychutnat? Podařilo se mu získat požadované prostředky, či alespoň téměř všechny, v tuhém souboji s Taggartovou frakcí, která se snažila posílit obchodní loďstvo a subvencovat stavbu lodí. Taggartovy zasvěcené argumenty o nutnosti většího počtu lodí pro přepravu nákladů neobstály proti Tolwynovu emotivnímu naléhání, že osekání rozpočtu se rovná efektivní likvidaci vojsk.
Tolwyn se zatvářil rozpačitě. "Zítra mám výboru pro obranu předložit čtrnáctidenní zprávu," řekl. "Myslel jsem si, že bude nejlepší, když ji dám nejdříve vám."
Taggart mu pokynul ke křeslu. "Aha, to je o těch vašich superletounovčičkách."
"Ne," odpověděl Tolwyn. "Urychlili jsme výrobu. Vesuv bude připravený ke spuštění zhruba za týden. Posádka se těší, až budete křtít loď, senátore. Bude to pro ně povzbuzení."
Taggart přikývl a Tolwynova podkuřování si nevšímal. "A Hora Svaté Heleny?"
Tolwyn se poškrábal na tváři. "Dokončila motorové a provozní zkoušky. Nakládá palivo a výzbroj. Přecházíme na zrychlený režim stavby, abychom dokončili letové paluby."
"Nač ten spěch?" zeptal se Taggart a v duchu přičítal rozmařilé náklady na urychlení prací k už tak nákladnému programu.
"Špatné zprávy z hranice, Paladine," odvětil Tolwyn. "Potřebujeme ty letounovky mít ve službě co nejdřív."
"Jaké jsou to potíže?" Tolwyn ještě víc protáhl obličej. "Zrada." Taggart odmítl přistoupit na hru na napínání. "Nedáte si se mnou teda skleničku? Špatné novinky se nemaj' užívat na suchý krk."
"Ne," odpověděl Tolwyn. Zhluboka se nadechl. "Eisen, Blair a Maniak Marshall přeběhli před třemi dny k povstalcům. Podle naší telemetrie buď Blair nebo Marshall torpédovali Lexington. Loď je vyřazená z boje a míří do týlu k opravám."
Taggart málem upustil láhev, kterou právě vytáhl z baru. Zahleděl se na ni a snažil se zamaskovat svůj zmatek. V tom okamžiku by ho Tolwyn dokázal knokautovat peříčkem. "Panebože," vykoktal. "Ten střihoun měl odjakživa pevnou vůli... ale tohle je šok. Co se stalo?"
"To přesně nevíme, Paladine. Ale poškodili Lex." Taggart se cítil jako po výprasku. "Kolik mrtvých?" "Počty obětí ještě nepřišly," řekl Tolwyn vyrovnaným abezvýrazným hlasem. "Ale na Achillovi jsme minulý týden ztratili tři sta třicet lidí. Nevíme, jestli Blair nebo Eisen nepomáhali povstalcům ještě předtím, než přeběhli. Eisen měl velitelské kódy Lexe. Mohl jim poslat telemetrií údaje o Achillovi"
"Ale proč?" zeptal se Taggart. Úplně zapomněl na přízvuk. "Jsou to jedni z nejlepších lidí, které jsme měli, všichni staří a spolehliví kamarádi? Co by je mohlo přimět. .." Odmlčel se, protože se nedokázal přinutit vyslovit slovo "zradit", "...k takovému chování?"
"Nevím," odpověděl Tolwyn. "Jsem tím stejně zmatený jako vy." Rozhodil rukama. "Veškeré zpravodajské informace, které se nám dosud podařilo shromáždit, jsou... nespolehlivé. Naše sítě se hroutí; údaje, které z nich získáváme, jsou nedůvěryhodné. Jediné, co víme, je, že pohraničí je na pokraji války." Taggart se na něho pozorně zadíval a snažil se dohlédnout za jeho oči. "Stále nemáte představu, kdo za tím vším vězí?"
Tolwyn odpověděl: "Ne, alespoň ne konkrétně. Jedna věc je ovšem jasná. Síly Pohraničních světů jsou stále agresivnější. Když Blair zasáhl Lexington, vzlétl z letounové lodi Pohraničních světů. Máme za to, že tato loď zničila Achilla"
Taggart se opřel o bar. "Je to potvrzeno, admirále? Loď v aktivní službě Pohraničních světů?" Když Tolwyn jediným pokývnutím hlavy přisvědčil, Taggart zavřel oči. "To tedy znamená válku," řekl tiše. "Tohle Senát nepřekousne. Ani náhodou."
"Ne," zavrtěl hlavou Tolwyn. "Moji pobočníci mi sdělili, že návrh na vyhlášení války Pohraničním světům bude předložen k diskusi až za týden před valným shromážděním." Zarazil se. "Doufejme, že válka není naší jedinou možností..."
Taggarta stálo velké úsilí, aby udržel tvář nehnutou. Tolwyn má podat zprávu až druhý den ráno. Jak tedy může vědět, co po jejím přednesení shromáždění podnikne?
"Stále nechápu, jak se to mohlo stát," řekl v naději, že z něho něco vymámí.
Tolwyn odvrátil pohled. "Kdo ví, proč se stane cokoliv? Celá zatracená struktura téhle společnosti se kolem nás hroutí.

Dluhy narůstají, obchod a důvěra se rozpadají a dokonce i Země, centrum naší kultury, je zasažena snětí. Centrum přestává fungovat a periferie se propadá do chaosu. Můžeme se tedy divit, že se dějí šílené věci?"
"Nejsem si jistý, jestli vás chápu," odvětil Taggart, Tolwynovou odpovědí trochu poplašený. Admirál na něho pohlédl, oči netypicky živé.
"Určitě to vidíte sám, Paladine, dokonce i odsud ze svých senátních síní. Naše Konfederace se rozpadá. Ztrácíme pohraniční hvězdy, zatímco ústřední vláda se handrkuje o slovíčka a jemné významy zákonů, na které co nevidět nebude nikdo brát zřetel. Propadáme se do anarchie a krníme, zatímco naše ekonomika kulhá, Loďstvo usychá a naši takzvaní vůdci se hádají. Jak ztrácíme společnou půdu, svůj středobod, povolujeme a rozpadáme se." Upíral na Taggarta intenzívní pohled. "Lidé hladoví a přitom zapomínají na civilizaci. Přiznejte si, že náš zlatý věk pomíjí a jediné, co nás čeká, je úpadek a to, že si nás podmaní jakákoliv mocnost, která si to usmyslí."
Taggart během admirálova proslovu pozoroval jeho tvář. Ten Tolwyn, kterého znával, se upsal hořké logice a nikdy neucouvl před tvrdou volbou nebo chladným, vykalkulovaným rozhodnutím, které často stávalo životy. Ten starý Tolwyn by se nikdy takhle nerozplamenil.
Že by se na admirálovi projevilo přílišné napětí? Taggart věděl, že tenhle soud není připraven vynést. Tolwynův temný pohled na stav lidstva mu však přidělával starosti. "Nebyl bych si jistý, že je to tak zlé," odpověděl a snažil se přitom situaci podat v tom lepším světle. "Už jsme měli horší problémy a našli jsme z nich východisko. Určitě se nám to zase povede."
"Pak jste slepý." Tolwyn se obrátil k odchodu a otevřel dveře. "Kdybych se dozvěděl něco o Eisenovi nebo Blairovi, dám vám vědět." Vynesl se z místnosti spíš jako přírodní síla než jako člověk. Dveře zaznamenaly jeho odchod a zavřely se.
Taggart sklopil oči k láhvi a poprvé mu zrak padl na vinětu. "Tady jsi," řekl a nalil si štědrého panáka neřezané sladové. Nedokázal se smířit s představou, že by Eisen nebo Blair byli neloajální. Něco je k tomu muselo dohnat, něco velmi závažného. "Do čeho ses to pustil, Geoffe, kamaráde," oslovil zavřené dveře, "že to dohání dobré chlapy k takovým špatnostem?"
Nejspíš by bylo na čase oprášit plášť a dýku a diskrétně prověřit Tolwynovy aktivity. Ale ne hned. Je nesmysl nalít si dobrou skotskou a pak ji nevypít.
Zhluboka si přihnul a poválel jantarovou tekutinu po jazyku. "Hm, ta je dobrá."
* * *
Blair ležel na palubě a jeho ztuhlá záda oddělovala od tvrdých duraocelových podlahových plátů jediná tenká deka. Aspoň že vzduch byl čistý a jasný. Dvoudenní oprava v Orestu dokázala i jiné zázraky. Požáry byly konečně uhašeny, vzduch byl vyměněn, nadbytečné teplo bylo odčerpáno a palubní generátor číslo dva byl opět uveden do provozu. Měli energii a vodu do sprch, když už ne ubikace, a lednice byly znovu plné. Blair dosud neměl tušení, jak skvěle může chutnat steak a zelenina po týdnu dýchání kouře a pojídání nouzových zásob z konzerv.
Intrepid ani náhodou nebyl stoprocentně bojeschopný. Pohonná jednotka číslo jedna byla stále mimo provoz, ale aspoň už nepropouštěla záření do strojovny či palivo do vesmíru. Několik poškozených optických kabelů bylo vyměněno, takže taktické středisko mohlo pracovat, aniž by se muselo obávat, že v nejnemožnějších chvílích ztratí kontakt s okolním světem. Můstek, horní paluba a vypálená příď zůstaly opuštěné. Loď by správně měla být stažena ze služby, ovšem když jim Konfederace dýchala na krk, tahle možnost nepřipadala v úvahu.
Alespoň nebude loď tak zranitelná, pomyslel si. Nyní měli dost energie na to, aby nakrmili fázové štíty i zbraně. Také přepravili do hotelu zajatce posbírané po boji, aby mohli odletět zpátky na Zemi. Pilotům se ulevilo, když uviděli jeho a Maniaka, a zdálo se, že jim změnu stran příliš nezazlívají. Maniak spekuloval, že by jich několik mohlo být zralých pro obrácení, což byl jeho eufemismus pro to, co Blair stále považoval za zradu. Blair proti tomu měl námitky. Nevadilo mu, že strká hlavu do oprátky sám, ale nehodlal k tomu povzbuzovat jiné. Místo toho se zajatci odeberou domů na Zemi s příběhy o čestném zacházení a s pozdravy od přátel a milovaných.
Založil si ruce za hlavu a naslouchal chrápání pilotů i mechaniků, rozložených okolo něho.
Jak bývalo poslední dobou zvykem, objevil se mu před očima spontánně obraz Veliny Sosové. Po celé dva dny v Orestu pracovali spolu a pravděpodobně byli kromě kapitána Eisena jedinými lidmi na palubě, kteří si nevzali osmihodinovou vycházku. Blair zjistil, že je vřelá a vstřícná a z jejího chování vyvozoval, že ona si o něm myslí přinejmenším totéž.
Převalil se na bok, znechucený sám sebou. Je dost starý na to, aby byl jejím otcem, a kromě toho, neprošel tímhle už jednou s Ráchel? Přesto mu její pozornosti lichotily a pomáhaly mu, aby se cítil mladší, než jak se cítil za celou dobu od svého odchodu do výslužby. Horko, námaha a špatná strava, kterou dosud na palubě Intrepidu jedl, mu pomohly shodit většinu nadbytečné váhy, dost na to, aby se vedle ní necítil jako pupkatý stařík. Teď jsem štíhlý stařík, pomyslel si suše.
Posadil se. Vypadalo to, že se spánku nedočká, takže může docela dobře využít příležitosti a udělat nějakou práci. Zatápal v polotmě po své kombinéze a začal se do ní soukat.
Rozsvítila se světla a naskočil pohon. Z reproduktoru zazněl hlas Sosové: "Poplach! Všichni piloti a mechanici na letovou palubu! Vyčkejte na vzletové instrukce." Blair utáhl přední přezku kombinézy a vklouzl do bot.
Zatímco Blair navigoval mechaniky a piloty, kteří se o překot hnali připravovat své stíhačky k boji, Imbus čekal vedle Thunderboltu. Vyšplhal za Blairem po žebříku a naklonil se, aby mu zkontroloval postroj. Blair nakrčil nos nad zápachem tabáku, který ze stařík táhl.
"Pamatuj na ty úpravy, co jsem ti zmáknul," řekl Imbus. "Budeš moct řezat ostřejší plochý zatáčky, i když se přitom budeš pořád motat jak březí bachyně. Pamatuj..."
"Jasně," přerušil ho Blair. "Nezáleží na tom, jestli prase zpívá čistě, důležité je, že vůbec zpívá."

Společně se zasmáli a potom Imbus pokračoval: "Vyšrouboval jsem ti maximálku na 420 km/s, takže udržíš krok s Hellcatem, aspoň na krátký distance. Hlídej si kontrolku přehřívání motoru a spotřebu paliva. Největší tah přídavnýho spalování se nezměnil, ale přibastlil jsem ti na řídicí motory širší trysky, což by mělo zrychlit manévrování."
"A o co přijdu?" zeptal se Blair, který velmi dobře věděl, že každou konstrukční změnu je třeba za něco vyhandlovat.
"Nebudeš mít tak jemný řízení a ztratíš hodně na doletu. Všechny tyhle režimy žerou palivo, takže se snaž šetřit, kde to pude."
"Jasně." Blair pohlédl na podvěšená pouzdra pomocných motorů JATO, které nahradily střely na vnějších závěsnících. "Není nějaký způsob, jak se zbavit těchhle krámů?"
"Bez delší paluby nebo katapultu ani náhodou."
Blair přikývl a dokončil předepsaný sled úkonů. Na jeho navigačním zákresu začala naskakovat data z telemetrie, jak taktické středisko dokončilo přípravu akce. Letový plán je vedl přes "hranici" do Kilrathského prostoru. Když to Blair zjistil, hvízdl, a pak zaslechl na kanálu vzrušený hovor, když si stejné údaje prohlédli ostatní piloti.
Na okruhu zapraskal hlas Sosová: "Jestřábova a Panterova peruť bude kroužit v blízkosti letounové lodě jako hlídka proti případnému útoku. Plukovníku Blaire, vy si vezmete Maniaka a jeho peruť a poletíte na pomoc lodi v tísni. Naberte kurs tři šest nula, Z plus čtrnáct a překročte hranici. Poskytnete obvyklou pomoc a podporu, jaké vyžaduje Ženevská konvence.
Do okruhu se vmísil Jestřáb: "Jsou ty lodě kilrathské?"
Sosová chviličku mlčela. "Podle mezihvězdného práva jsme povinni poskytnout pomoc kterékoliv lodi v tísni. Ty lodě jsou terčem útoku a žádají o pomoc. Musíme jim ji poskytnout."
"Takže to jsou Kilrathové," prohlásil Jestřáb. "Proč bychom se o ně tedy měli starat?"
Na kanál se vmísil Eisen hlasem chladným jako led. "Dostal jste rozkaz, pilote. Proveďte jej."
Jestřáb odeskl: "Proč bychom se měli zdržovat Kočičáky?" Než mohl vznést další námitky, skočila mu do řeči Panter. "Sakra, souhlasil jsi, že Eisen bude kapitánem," prohlásila zlostně, "tak ho nech kapitánovat. Podej si stížnost oficiální cestou."
"A proč letí Blair?" dotíral Jestřáb. "Velitelem wingu jsem přece já!"
Eisenův hlas dával najevo, že jeho majitel ztrácí trpělivost. "Plukovník Blair má mezi Kočičáky jisté renomé. Vy ne. Letí on. Vy zůstáváte. Hotovo."
Jestřáb s nespokojeným brbláním vzlétl jako první z celého leteckého svazu Intrepidu. Blair, který k urychlení Thunderboltu potřeboval největší prostor, odlétal poslední. Rychle našel Maniakovu zformovanou peruť a vedl ji k hranici. Maniak v Orleansu dostal od Krugerova Landreichu další tři Rapiery a opravili mu Hellcat, který on pochopitelné opět osedlal. Peruť sice stále měla podstav, ale z osmi letounů už se alespoň daly sestavit kompletní dva roje.
Blair poslouchal hovor pilotů. Byli velice nešťastní z toho, že byli požádáni o záchranu Kilrathů. Blaira samotného maličko překvapilo, že jemu mu je to vlastně vcelku jedno. Lidé a Kilrathové bývali zarytými nepřáteli a on by byl očekával, že bude reagovat více jako jeho piloti. Nenáviděl ty, kdo zabili Anděla, ale to bylo osobní. Proč to vlastně nevztáhl na celou rasu?
Palubní umělá inteligence ho melodickým zvukem upozornila, že zachytila signál pohraničních majáků, a o něco později dalším zvukem, že vstoupili do kilrathského prostoru. Na obrazovce zaměřovacího radaru se na hranici dosahu objevilo hejno červených teček. Přepnul na mezihvězdný tísňový kanál a zauvažoval, jestli má nebo nemá použít své hrdinské jméno. Asi bude lepší, když Kilrathové budou vědět, s kým mají tu čest. "Tygří srdce volá lodě v tísni... jaký je stav?"
Komunikační panel zrnil a byl zamlžený. Blair Kilrathův obličej nepoznával, třebaže mu vzdáleně připadal povědomý.
"Šintár Melek volá Blaira," odpověděl mimozemšťan. "Přiletěl jsi se kochat naším odchodem ze světa? Zapomněl jsi už, že jsem se ti osobně vzdal?"
Blair cítil, jak se mu svírá nitro. Melek býval poddaný prince Thrakhatha a sám o sobě hrozivý nepřítel; vysoký velitel, jehož schopnost prominout a zapomenout Blairovi zkázu svého domovského světa byla pravděpodobně nulová. Byli na tom ovšem oba stejně. Melekův pán zabil Anděla. "Ne," odpověděl upjatě. "Podle Ženevských dohod jsme povinni pomoci všem lodím v tísni. Co pro vás můžeme udělat?"
Melekova tvář se na malé obrazovce ustálila. Doslova se scvrkával Blairovi před očima. "Bylo nás třináct lodí na cestě ze soustavy, kterou nazýváte 89 Hydrae B, do soustavy Pasqual." Odmlčel se. "Nacházíme se pod útokem čtyř až šesti letounů. Náš doprovod byl buď zničen nebo zahnán. Zdá se, že se útočníci mohou maskovat podle libosti. Můžete nám pomoci? Nebo lépe, pomůžete nám?"
"Ano," odpověděl Blair a přepnul na taktický kanál. "Maniaku, slyšel jste to?"
"Jasně, šéfe," odpověděl Marshall. "Mám to, jsme asi dvě minuty letu daleko. Dostávám se na dostřel k civilním lodím a... Tallyho! Blíží se jeden... dva... čtyři bandité!"
"Rozumím." Blairovi ztuhla krev v žilách. Nepřátelské stroje se střídavě ztrácely z dohledu a zase se objevovaly. Mají maskovací zařízení.
Maniak zapnul mikrofon, čímž vyslal do okruhu statické zapraskání. "Maniak Vlčí smečce. Rozdělte se a zaútočte."
Z "véčkové" formace perutě se oddělily stíhačky a po dvojicích stoupaly nebo klesaly, aby získaly proti útočníkům nějakou výhodu. Blaira překvapilo, když zjistil, že se mu Maniak usazuje u křídla. "Myslel jsem, že poletíte na lov sám."
"To nejde," odvětil Maniak. "Teď mám na starosti peruť. Nemůžu čekat, že poslechnou moje rozkazy, když jim budu říkat, že mají dělat tohle, a sám budu dělat něco jiného."
Blair, do hloubi duše překvapený Maniakovým projevem dospělosti, neodpověděl. Lodě nájezdníků se odmaskovaly a blížily se ke stíhačkám s přídavným spalováním naplno, aby překlenuly pásmo dostřelu řízených střel.
"Banditi!" zahulákal Maniak. "Tady jsou!" Odpoutal se od Blaira a akceleroval šikmo pryč.

"Tak poslouchat rozkazy, říkal," zamumlal Blair.
Přitáhl řídicí páku do klína, spustil přídavné spalování a ostře zvedl letoun ve směru osy Z, aby se dostal na jinou rovinu letu než Maniak a nabral jiný směr. Marshall letěl klikatě a drobnými zásahy do řízení měnil směr a rychlost, niž by ztrácel setrvačnost. Jeden útočník se za něho snažil zavěsit a zaměřit jeho letoun těžkou výzbrojí. Marshall strhl Hellcat do prudkého bočení, zastavil pohon, srovnal letoun a nakrátko spustil řídicí motory ve směru kolmém na předchozí dráhu letu. Odsunul se z palebné čáry útočníka a sám poslal protivníkovi do cesty dávku s velkým předsazením, která pokropila útočníkův hřbet. Iontový kanón Hellcatu rozzářil fázové štíty letounu, ale nenadělal žádnou pozorovatelnou škodu.
Pirát prolétl kolem Maniaka a zuřivě se snažil otočit svůj stroj, aby dál sledoval cíl. Maniak stočil Hellcat do původního směru a znovu zažehl motory. Blair musel přiznat, že to byla pohledná ukázak leteckého umění. Maniak od chvíle, kdy ho Seether osolil, pilně cvičil.
Blair obrátil Thunderbolt k útočníkovi. Imbusovy úpravy těžkopádnému letounu skutečně pomohly. Nicméně útočník, ačkoli ho svírali dva nepřátelé, mu snadno unikl. Mihl se kolem dost blízko na to, aby si jej Blair mohl dlouze a dobře prohlédnout. Takový kosmoplán ještě neviděl. Všiml si dlátovitě zakončené přídě, pod přídí umístěného výstupku s výzbrojí a dvojice velkých světélkujících lapačů Bussardova typu mezi dvojitými ocasními plochami. Vypadalo to, že ten zatracený krám je velký, přinejmenším tak dlouhý jako Thunderbolt a příliš velký na to, aby byl tak rychlý a mrštný, jak se jevil. Blair přitáhl knipl a vypálil z plazmových kanónů přehradovou dávku, než protivník prolétne kolem. Zdaleka minul.
Snažil se točit za cílem, aby vypálil podruhé. Jenže rychlost otáčení i po Imbusových úpravách zůstávala příliš malá, než aby mu byl rovnocenným soupeřem. I Maniak se svým lehčím a svižnějším letounem měl co dělat, aby se mu protivník neusadil za ocasem. Útočník se dotáhl blíž, vypálil za ním řízenou střelu, pak se hbitě otočil proti Blairovi a odpálil další. Blaira ten kousek natolik ohromil, že zareagoval, až když mu v kabině zazněl výstražný signál.
Kýval řídicí pákou sem a tam širokými trhanými úhybnými pohyby, aby setřásl zaměření střely. Při čelních útocích se střelám naskýtal nejmenší průřez cíle a zásah byl nejobtížnější. Blair doufal, že kdyby dokázal setřást zaměření na dostatečně dlouhou dobu, střela proletí kolem něho jako při hře na slepou bábu.
Kličkoval a uhýbal. Střela se mihla kolem. Blair se zuřivě ohlížel z kabiny a za stálých lomcováků sledoval, co střela provede. Opsala přemet, což bylo výrazné pátrací schéma IFF střel, znovu se zaměřila a řítila se za ním. Odhodil několik klamných cílů v naději, že se střela pustí za jedním z nich. Nepustila.
"Sakra," prohlásil. "Maniaku, mám za sebou IFF. Můžete mi pomoct?"
"Nemůžu," odpověděl Maniak stísněně. "Za mnou je taky jedna. Co to je za hajzla?"
Blair mu neodpověděl, protože se soustředil na střelu. Dohánělo ho a točila se ve vývrtkách, jak se její zaměřovači zařízení snažilo udržet divoce se zmítající Thunderbolt v zorném poli. Blair strhl letoun do ostrého bočení, počkal, až se se jeho zorné pole líně otočí o devadesát stupňů, potlačil řídicí páku na doraz dolů a doprava a spustil přídavné spalování. Thunderbolt se vyřítil kupředu složitě šroubovaným obráceným přemetem, při kterém měnil svůj vektor i polohu ve všech třech osách. Blair nechal letoun chvilku ustálit v novém kursu a nato přitáhl knipl zpátky a doprava, čímž uvedl stíhačku do série utažených vývrtek.
Okamžitě cítil, jak se mu nahrnula krev do hlavy. Tlumiče setrvačnosti sice absorbovaly dostatečnou část přetížení na to, aby bezprostředné neutrpěl ztrátu vidění nebo aneurisma, avšak úzké spirály přece jen přiváděly jeho hlavu dost daleko od podélné osy letounu na to, aby riziko ztráty vidění hrozilo. Napjal šíjové svaly a zaťal zuby, aby se pokusil zpomalit krevní oběh, a dýchal přitom ústy.
Střelu jeho manévry nezmátly. Po levém boku se odmaskoval černý kosmoplán. Zatímco se blížil k Blairovi, ten nejprve udržoval kurs a potom se začal otáčet v opačném smyslu. Útočníkova příď rudě zazářila, když vypálil z těžkých zbraní. Zdaleka minul. Blair ze sebe vyrazil jediné hlasité uchechtnutí. Pirát by musel být čarostřelec, aby ho za takových podmínek zasáhl.
Ukončil spirálu. Nejprve přitáhl knipl dozadu doprava, potom jej přesunul doleva a potlačil, aby letoun převedl do široké esovité zatáčky, která zpomalí jeho pohyb kupředu, aniž by ho zbavila rychlosti. Útočník ho předletl a mihl se mu tak těsně nad hlavou, až se Blair přikrčil.
Střela ho zaměřila zprava. Znovu zazněl výstražný signál a jeho dopplerovský posuv Blaira varoval, že střela je blízko. Odjistil a odpálil pouzdro s rušícími dipóly, potom další, strhl si řídicí páku do klína a vyvedl Thunderbolt z roviny pohybu pouzder. Střela vybuchla na druhém pouzdru, tak blízko, že Blairovy štíty krátce zasvětélkovaly.
Potlačil stíhačku a pátral po černém kosmoplánu. Nepřítel se vracel ostrou zatáčkou doprava, aby zvrátil situaci ve svůj prospěch. Blair se už poučil. Místo aby se snažil točit za obratnějším nepřítelem, udržoval dosavadní kurs i zrychlení. Útočník se vzepjal do strmé pravé zatáčky, aby se pokusil o střelbu s předsazením, až ho Blair bude míjet.
Blair změnil kurs, aby přeťal oblouk opisovaný útočníkem. Přepnul volič na úplnou hlavňovou výzbroj a protivníka zaměřil. Bude ho sledovat bez ohledu na to, jaké další cíle se mu připletou na dostřel. Palubní umělá inteligence mu na displej promítla značku, na kterou musí nájezdníka usadit, aby ho zasáhl.
Když pilot uviděl, že ho Blair přechytračil, zapnul maskovací zařízení. Černý letoun zamrkal a zmizel, čímž zrušil zaměření. Blair přesto vypálil a celou svou baterií pokropil prázdný prostor.
Z přídě Thunderboltu vyšlehly čtyři energetické paprsky a jeden impuls po druhém rozzářil útočníkovy štíty. Blair nepřestával střílet, držel se na vnitřním oblouku a pálil do maskovaného stroje, přičemž k určení polohy cíle využíval světélkování jeho štítů a záblesky dopadu paprsků. Vyčerpal kondenzátory hluboko do červeného pole. Palba zeslábla a zřídla. Na křídle útočníka vykvetla druhotná exploze. Další ranou Blair minul, čímž nepříteli poskytl příležitost zatočit a uniknout. Vystřelil ještě několikrát naslepo a otočil se zpátky ke konvoji.
Vypadalo to, že Maniakova peruť už ostatní útočníky zahnala. Blair rychle přepočítal vlastní síly a vyšlo mu osm.

Zůstali všichni.
Před ním se se zamihotáním objevil jediný černý kosmoplán, mířící k jedné přepravní lodi. Blair zkontroloval kondenzátory a zaklel, když zjistil, že jsou nabité sotva z poloviny. Zažehl přídavné spalování a snažil se zkrátit vzdálenost.
Černý letoun v čelním štítku rychle rostl. Blair přepnul výzbroj na plazmové kanóny a vypálil, jakmile se mřížka zaměřovače usadila na útočníkovi. Nepřátelský stroj poskočil kupředu, jako by jej něco bodlo. Blair naprosto minul a jeho výstřely zanikly v dálce za nájezdníkem, který se vrhl střemhlav na kilrathskou loď.
Blair strhl knipl doleva a snažil se s lenivým Thunderboltem oblétnout hlavní těleso svazu. Srovnal kurs s protivníkem a se stále zapnutým přídavným spalováním se vrhl za ním. Útočník se převrátil na záda a vypustil stříbřitý předmět, který dopadl na bok přepravní lodě. Blair nespatřil žádný výbuch. Černý letoun se spustil pod přepravní loď. Blair, řídicí páku přitaženou na břicho, se snažil sledovat úzký parabolický oblouk dráhy protivníka.
Ve srovnání s útočníkem byly jeho manévry těžkopádné. Vyvedl stroj z oblouku a hnal se za útočníkem, který prolétl úrovní přepravní lodě. Blair vypálil z plazmových kanónů, spíš pro dobré svědomí, než že by doufal v zásah.
Z kilrathské lodě vyšlehla mohutná exploze, jak vybuchla mina se zpožděným zapalováním. Thunderbolt pohltila rázová vlna a rozpínající se ohnivá koule. Nájezdník s poblikávajícími zadními fázovými štíty se svezl na rázové vlně exploze pryč od epicentra, spustil přídavné spalování a zrychlil na neuvěřitelnou rychlost. Blair zůstal ohromeně sedět, zatímco nepřítel zmizel v dálce. Ostatní útočníci se odmaskovali, zanechali boje s Maniakovou perutí a kilrathskými loděmi a akcelerovali za svým druhem.
Kabinou zněly výstražné signály, které ho upozorňovaly na závažné poškození Thunderboltu. Výbuch miny vyřadil přední i zadní fázové štíty, proděravěl pancéřování a zpustošil palubní soustavy včetně spojového panelu, zaměřovače a monitoru poškození. Podle všeho byly mimo provoz i pravoboční řídicí motory, přídavné spalování a rezervní palivová nádrž. Nepochyboval o tom, že utrpěl i další škody, ale na poškozený monitorovací systém nebylo spolehnutí.
"Vidě e to?" ozval se Maniak, který se Blairovi
těsně přiblížil. "Jste par.. .ě pomačkaný. Dokaž... s tím ... na Intrepid!"
Blair poklepal na stavový displej, aby se jej pokusil přemluvit alespoň k jakés takés spolupráci. "Nevím," odpověděl. Navzdory narůstajícím obavám se snažil mluvit lakonicky. Displej se na chvilku rozsvítil a ukázal většinu systému v červené nebo žluté bravě. "Možná. Posílám telemetrii." Držel si přitom palce a doufal, že se jeho stavové údaje k Marshallovi dostanou.
Maniak se neozýval tak dlouho, až si Blair začal myslet, že mu spojení vysadilo úplně. Když se Marshall znovu objevil, měl ve tváři zvláštní výraz. "Ehm... Melek vám nabízí pohostinství, abyste mohl obhlédnout škody. Také si prý s vámi chce promluvit."
Blair si to od Maniaka nechal zopakovat dvakrát, aby se ujistil, že vzkazu dobře rozuměl. Uvažoval o tom, že by přepnul zpět na tísňový kanál, aby si se šintárem promluvil sám, ale nebyl si jistý, jestli by jej dokázal naladit nebo se potom vrátit na svou taktickou frekvenci. Bude lepší, když bude jednat Maniakovým prostřednictvím.
Zavrtěl hlavou. Co, sakra, Melek může chtít? Jeho letoun je tak zle pochroumaný, že by ho kilrathský mocipán snadno vyřídil, kdyby se mu chtělo riskovat následnou reakci Maniakovy perutě.
Přejel pohledem ukazatele. Poškození způsobené nájezdníkovou minou mu skutečně nedávalo jinou možnost než nabídku přijmout. Návrat na Intrepid byl velice nejistý, zatímco kilrathskou loď měl přímo před nosem. Nemůže si dovolit nechat si uniknout příležitost zkontrolovat poškození, než se pokusí o návrat. "Řekněte mu, že to beru. Vyžádejte si pokyny pro přistání a povězte mu, že mu poskytneme ochranu, dokud neodletí ze soustavy."
Maniak vyřídil vzkaz. Když se pokoušel Blairovi zprostředkovat přistávací pokyny, Blairova spojová soustava zase měla problémy. Až napotřetí pochopil, že ho Maniak má zavést k Melekově lodi, kde ho zachytí a vtáhne dovnitř kilrathský tažný paprsek. O tom, co se stane potom, neměl nejmenší tušení.
Přistání proběhlo hladce. Kilrathská obsluha tažného paprsku ho zachytila jen s lehkým trhnutím a složila ho ve velkém otevřeném nákladovém prostoru. Z tvaru vrat usoudil, že tato loď sloužila podobně jako rychlé nákladní lodě, které doprovázely Intrepid. Prakticky celá kilrathská flotila byla zničena nad Kilrahem v důsledku účinku pumy Temblor. Než se opět rozběhnou kilrathské loděnice, budou muset stačit taková provizoria.
Blair počkal, až se vrata zavřou a do hangáru vproudí vzduch, a teprve potom si sundal přilbu a otevřel překryt kabiny. Ozvalo se lehké zasyčení, jak se vyrovnával tlak. Vyzkoušel vzduch. Byl cítit trochu zatuchle, ale jinak byl dobrý. Stisknutím tlačítka vysunul zatažitelné stupačky v boku Thunderboltu a slezl dolů.
Vzduchotěsnými dveřmi vešla delegace Kilrathů, vedená vysokým samcem zahaleným do hodnostářského pláště, a kráčela k Blairovi, který reflexivně položil ruku na pobočni zbraň. Vždycky zapomínal, jak zatraceně velcí Kilrathové jsou. Vůdce i jeho válečníci, třímající dlouhé nože, byli vysocí přes dva metry a měli sto dvacet pět kilo živé váhy. Kterýkoliv z nich by ho bez mrknutí dokázal roztrhat na kousky. Blair vyčkal, až se Melek přiblíží. Kilrathský šintár měl v srsti mnohem víc šedých nitek, než kolik si Blair pamatoval. Melek se zastavil několik metrů před Blairem a k jeho velkému překvapení se mu hluboce uklonil. "Kladu si tvé drápy na hrdlo," zaduněl Melekův hluboký bas.
Blair hledal v paměti náležitou kilrathskou odpověď. "Snímám své drápy a nabízím ti..." Zatápal po své výstroji a hledal něco vhodného, co by hostiteli daroval. Příruční svítilna se mu zdála nepřiměřená a nouzové zásoby urážlivé. Jeho ruka se dotkla pouzdra na pistoli. Opatrně zbraň vytáhl, tak, aby nepoplašil stráže, a podal ji Melekovi. Kilrathský vůdce ji převzal a nechal ji zmizet v záhybech svého pláště. Vytáhl malý balíček něčeho, co vypadalo jako sušenky. "Nabízím ti chléb a sůl."
Blair se snažil neusmát. "Děkuji," řekl. Ten zvyk mu byl cizí, ale přijal ten dar tak, jak to vyžadoval duch onoho zvyku. Zasunul balíček do kapsy kombinézy.

"Jmenuji tě hostem svého hrai," pravil Melek obřadně a vybídl Blaira gestem, aby šel s ním. Ten si snažil připomenout kilrathské zvyky. Hobbes mu toho napovídal hodně, ale ukázalo se, že mnohé z toho byla nepoužitelná dezinformace dobře zamaskovaného špióna. Věděl však, že válečníci nenechávají jiné válečníky čekat. "Proč jsi mě pozval?" otázal se přímo k věci. "Určitě ne proto, abychom si vyměňovali zbraně a potraviny."
"Ovšem," přisvědčil Melek, "musíme si vyměnit informace a rádio k tomu není vhodný prostředek. To je možné jen z očí do očí." Obrátil se ke dveřím a dal Blairovi přednost. Vešli do chodby vyložené zeleno-rezavým kobercem. Přepážky byly pomalované výjevy, znázorňujícími Kilrathy při lovu, při boji, při jídle, a kam až Blairovy vědomosti kočičácké anatomie sahaly, i při milování. Melek ho chvilku nechal malby prohlížet a potom ho pobídl kupředu.
"Lodě mého hrai i ostatních klanů jsou napadány z vaší strany hranice," řekl. "Někteří z útočníků nesou výsostné označení vašich Pohraničních světů. Máme holozáznamy."
"Je mi jedno, co máte," odpověděl Blair poněkud nakvašeně, "my jsme to neudělali."
"Souhlasím," odpověděl Melek. "Je to až příliš průhledná vějička. Kdybyste nás chtěli skutečně napadnout, neudělali byste to tak hloupě. Nastražili byste stopy tak, aby nás zavedly jiným směrem, ale ne zpátky k vašemu doupěti."
"Tys mě pozval, abys mi řekl tohle?" podivil se Blair.
"Ano," řekl Melek. "Mnozí z vaší strany hranice by nevěřili poselství od nás bez ohledu na to, čeho se týká. Tím, že jsme tě sem přivedli a předali ti holozáznam, který jsme pořídili, se můžeš sám přesvědčit, že to, co říkáme, je pravda."
Blair vzhlédl k Melekovi. "Musí pro tebe být tvrdé pracovat se mnou. Oceňuji, že jsi tak vstřícný." Sice to nechápu, pomyslel si, ale jsem rád, že tohle není jen záminka, jak mi osobně vyrvat střeva.
"V mém hrai si tě velice ceníme," řekl Melek. "Se spasitelem se jeden nesetkává často."
Blair se zarazil, ztuhl překvapením a zíral na Kilratha. "S kým ?"
"Se spasitelem," opakoval Málek. "S naším zachráncem."
Blair pátral po něčem v jeho obličeji, co by se dalo pokládat za humor, šílenství nebo cokoliv podobného, co by Melekova slova rozumně vysvětlovalo. "Tomu nerozumím. Já bych si spíš myslel, že mě tvůj lid za to, co jsem udělal, bude spíš chtít rozsápat." Na mysli mu vyvstal obraz Jeannette, jak umírá v mukách po Thrakhathově seknutí tlapou.
"Sám bych to byl nejraději udělal," odpověděl Melek, "dokud jsem nepochopil, proč jsi přišel." Zatvářil se vážně. "Naše válka s vámi nás zkazila," začal. "Jak válka pokračovala a my jsme v ní trávili své životy, hodně jsme se od vás naučili. Jak dobré věci, například taktiku, tak špatné věci, jako podlost a antén... atnet..." Vzdychl a snahu o vyslovení toho obtížného slova vzdal.
"Atentát?" napověděl mu Blair.
Melek přikývl. "Ano. To jsme se od vás naučili a naučili jsme se to dobře. Když jsme vám nabídli falešný mír, byli mnozí, mezi nimi i já, kdo jsme si mysleli, že se zvrháváme a upadáme do lidské nízkosti."
Blair nehnul ani brvou.
"Útok na vaši planetu měl být obětí pro Sivar, náš vítězný tanec na vašich hrobech. Avšak Sivar nám odepřela vítězství. Někteří z nás si uvědomovali, že jsme použitím klamu pokazili obětní obřad. Byla to urážka Sivar, jako kdybychom ke krvavé oběti použili špinavý nůž."
Vedl Blaira po širokém schodišti a dál. Prošli kolem několika kilrathských samic, z nichž některé byly oblečené, jiné nahé. Odvracely od samců tvář. Byly to první samice nepřátel, které viděl jinde než na pitevním stole.
Pohlédl na Meleka, netuše, jak by měl formulovat otázky, které hrozily, že se z něho vyřinou jako příval. Melek pohlédl na něho.
"Ti z nás, kdo měli pochybnosti, neudělali nic. Přiznám se, že jsem k lidem necítil nic víc než vztek. Vaše poskvrnění prosáklo hluboko do našeho vedení. Došlo k pokusu o antén... o zákeřnou vraždu našeho císaře. Spiknutí se nezdařilo, ale šéme bylo zaseto." Smutně zavrtěl hlavou.
"A jak do toho tedy zapadám já?" zeptal se Blair.
"Sivar tě pozvedla a dala ti mnohá vítězství. Stal ses rovným kterémukoliv Kilrathovi, byl jsi ctěn jak svými, tak našimi lidmi. Tvá čest se odráží ve tvém hrdinském jménu." Vešli do malé temné místnosti. Melek se sehnul, aby si zul volné střevíce. Pokynul Blairovi, aby učinil totéž.
"Srdce Sivařina lidu se zkazilo. Ty ses stal čepelí, která Lid očistila, která vyřízla zkaženost. Ty ses stal naším rituálem očištění, naším Pukkalem."
Blair se až zapotácel pod dojmem toho, co z Melekových slov vyplývalo, "Moment, abychom si to ujasnili. Ty si myslíš, že moje operace na Kilrahu byla vyplněním nějakého předurčení, uvedeného do pohybu vaší vlastní bohyní?" Zavrtěl hlavou. "Myslíš si, že jsem byl nástrojem nějakého rituálu krveprolévání?"
"Ano," přisvědčil Melek. Znovu pohlédl na Blaira. "Musím věřit, že smrt tolika příslušníků mého hrai, tolika příslušníků mé rasy, měla nějaký účel. Tato oběť nás vykoupila a může nás opět sjednotit k budoucím lovům a bojům, které v Sivařině jménu povedeme."
Otevřel další dveře a pokynul. Blair vstoupil a zastavil se, zprvu překvapením nad nedostatkem světla. Ucítil hustý vtíravý pach, o kterém si zpočátku myslel, že je to kadidlo. Chvíli mu trvalo, než poznal, že je to pach spálené krve. Rozhlížel a zvolna rozeznával detaily kaple. Malby na stěnách zachycovaly obětní, lovecké, bojové a vítězné výjevy. V popředí místnosti, nad kouřícím ohnvadlem, byla vyobrazena řada postav se zdviženýma rukama, jimiž nabízely oběti kilrathské bohyni. Podíval se tázavě na Meleka.
"Sivařini proroci," odpověděl Melek. Pokynul Blairovi, ať přistoupí blíž. Ten tak učinil a bezděčně zalapal šokované po dechu. Tam mezi proroky, podávajícími oběti bohyni, se skvěla i jeho tvář a zvednuté ruce, které pozdvihovaly předmět, který podezřele připomínal torpédo. Neschopen řeči se obrátil k Melekovi.
"Pomohl jsi mému hrai najít pravou cestu, cestu cti. Skvrna v našem nitru musela být očištěna krví. Kilrah musel zahynout, aby Kilrathové mohli žít. Sivar se na nás opět usmívá."

Blair si olízl rty. Hrdlo měl suché a stažené. "Co budete dělat?" zeptal se s pohledem upřeným na nástěnnou malbu.
"Budeme bojovat s ostatními hrai, s ostatními klany, dokud jeden nenabude vrchu," odpověděl Melek. "Pak povstane nový císař a nová říše."
Blairovi se nelíbilo, jak to znělo. To málo, co se o Kilrathech doslechl od svého odchodu do výslužby, říkalo, že jimi zmítá pětistranná občanská válka. Bude dlouho trvat, než z toho zmatku povstane jeden klan, aby vládl, pokud k tomu vůbec dojde. Kdyby šlo o někoho jiného než o Kilrathy, nebyl by sázel na to, že to někdy nastane. Bylo mu však jasné, že Kilrathové se jednoho dne octnou znovu na výši, zakalení svým strádáním a silnější než kdy předtím.
Melek ho vyvedl z oltářní místnosti. "Budeš naším hostem, než ti opravíme letoun natolik, aby ses mohl vrátit domů?"
Blair se na něj dlouze zadíval a potom se ohlédl zpět ke kapli. "Rád. Děkuji."
* * *
Zatímco si Sosová přehrávala Blairovo hlášení o průběhu akce, jeho autor popotahoval. Byl alergický na něco na Melekově lodi, pravděpodobně na kočičáckou srst. V Hobbesově blízkosti sice žádné potíže nikdy neměl, jenže princ Ralgha byl jediný Kočičák mezi lidmi, nikoliv naopak. Nejspíš se to dalo přičíst konkubíně, kterou mu Melek na důkaz úcty poslal do kabiny. Nestála o něho o nic víc než on o ni, nicméně trvala na tom, aby zachovali dekorum a měla velmi konkrétní představy o tom, kde by měla spát. Blair, který nechtěl rozhněvat tvora s třícentimetrovými tesáky a o dvacet kilo těžšího, se podřídil. Další ráno mu přineslo ucpaný nos a svědící oči, o hostitelových pobavených pohledech nemluvě.
Sosová podrážděně vypnula holozáznamník. "To je všechno? On vás upozornil na útoky, předal vám pásky a pozval vás na večeři? Nic jiného?"
Blair se na zpáteční cestě k Intrepidu rozhodl, že se o kapli nebo o nástěnné malbě nezmíní. Ten zážitek ho zasáhl příliš hluboko, než aby se o něj chtěl s někým podělit. Po svržení pumy Temblor a zničení Kilrahu ho pronásledovaly noční můry. Zjištění, že mu nepřítel ten čin nejen odpustil, ale vlastně jej přivítal, ho poslalo do vývrtky naznak. Melek si podle všeho myslel, že Blairovo hrdinské jméno lze brát doslova - že by skutečně mohl představovat srdce kilrathského národa. Ta představa ho děsila a mátla. Jediné, co věděl jistě, bylo, že tentokrát byl Melek strašně osobní a že on sám nemá žádnou touhu se s tím svěřovat.
"Jo," odpověděl, "to je v podstatě všechno."
Hleděla na něho z opačné strany stolu s nečitelným výrazem. Profesionální chování vyšetřovatelky z ní spadlo. "Měla jsem o vás starost," řekla tiše, tak tiše, že to málem ani neslyšel.
Cítil, jak mu poskočilo srdce. To prohlášení nemuselo být ničím víc než pouhým vyjádřením obav o jeho bezpečný návrat, anebo mohlo znamenat o hodně víc. Stále si nebyl jistý, co od ní vlastně chce, anebo co je jí připraven dát. "To nebylo třeba," odpověděl přátelským tónem, který sice nevybízel k důvěrnosti, ale ani ji neodmítal.
Velina maličko zavrtěla hlavou a vstala. "S vyptáváním jsem skončila," řekla, když si skládala zařízení do brašny. Odmlčela se a špičkou nalakovaného nehtu seškrábla jakousi skvrnku na stole. "Pokud nechcete ještě něco dodat."
Vzhlédla. Ta nabídka mohla znamenat všechno nebo nic. Podíval se jí do tváře. Zdálo se mu, že jí trochu září oči. Nebo to byla jenom hra světel?
"Ano," prohlásil a poněkud sklesl dozadu. "Děkuji vám, že jste si o mne dělala starosti. To dělá málo lidí."
Usmála se. Jejich pohledy se setkaly. Místnost se rozehřála. S rozpačitým zakašláním se odvrátila a tu chvilku ukončila. "Kapitán za pár minut povede svůj poslední brífing."
"Poslední?"
"Kapitána Eisena přeložili," řekla, "vy jste to ještě neslyšel?" Vyplula ze zpravodajské kanceláře a využila tak své ženské výsady mít poslední slovo. Blair vyšel za ní a posadil se v brífingové místnosti úplně dozadu.
Eisen vešel a všem, jak se postavili do pozoru, pokynul rukou, aby se zase posadili. Zahájil poradu bez úvodu. "Jak už nejspíš všichni víte, odveleli mě z tohohle rezavého kbelíku." Pokývl hlavou směrem k Jestřábovi. "Některé z vás to nejspíš rozesmutní víc než jiné." Manley jeho pohled bez lítosti opětoval.
Eisen se zhluboka nadechl. "Poručík Sosová rozluštila většinu souborů, které jsem přivezl z Lexe. Její analýza nasvědčuje systematickému zapojení Konfederace do útoků. Máme rozkazy, časové korelace a instrukce o úkolech, které spojují řadu neobvyklých pohybů konfederačních zdrojů s některými přepady. Ještě to sice není kouřící pistole, ale už se jí to blíží.
Můžeme prokázat, že to provádějí konfederační síly. Máme moje soubory, Melekovy holozáznamy a svědecké výpovědi od Blaira a Marshalla. Dohromady je to docela přesvědčivý důkazní materiál. Bohužel stále nevíme, kdo dává rozkazy, nebo co je konečným cílem."
Usmál se. "Mým úkolem bude vetřít se zpátky na Zemi. Mám tam přátele na pár místech. Pokusím se jim důkazy předat. Schází nám sice pár klíčových kousků, ale doufám, že jich máme dost na to, abychom svůj případ obhájili." pohlédl na Chrise. "To je v zásadě všechno. Plukovníku Blaire, mohl byste nám popsat svou návštěvu u Kilrathů?" Málem odpověděl, že ne. "Ano, pane." Podal přehled o svých činech, přičemž značně cenzuroval příběh o tom, co se odehrálo na Melekově lodi. Bitvu dokreslily záznamy fotokulometů a Melekovy pásky. Dokončil simultánní komentář akce a zastavil pásku na záběru stíhačky urychlené rázovou vlnou výbuchu miny a svého Thunderboltu pohlceného výbuchem.
"Přesto piráti dostali sedm ze třinácti lodí," uzavřel svůj výklad, "z toho dvě tou divnou novou zbraní. Prošla přímo fázovými štíty lodí a rozžhavila vzduch uvnitř. Posádka i cestující, asi pět set jedinců na každé lodi, byli mrtví během několika vteřin."
Jestřáb se v křesle naklonil kupředu se zaujatým výrazem. "Můžete ještě jednou projet ten poslední úsek?" zeptal se.
"Ten, který končí výbuchem miny."
Blair mu vyhověl a na Jestřábův pokyn pustil scénu ještě třikrát. "Ne, to není možné," prohlásil Jestřáb.

"Co není možné?" otázal se Blair.
"Chodil jsem do letecké školy s klukem, který přesně na tomhle pracoval," sdělil jim Jestřáb vzrušeně. "Všechnu teoretickou práci už měl v kupě a cvičil to v simulátoru. Nakonec ten manévr dovedl k dokonalosti těsně předtím, než promoval." Svraštil obočí. "Potom zmizel. Říkalo se, že ho vykopli, protože prováděl nebezpečné a neschválené manévry. Vzpomínám si, že jsem tomu nevěřil. Tak dobrého pilota se vojsko nezbavuje jen tak pro nic za nic, kvůli porušení pár předpisů." Blair střelil pohledem po Maniakovi, který měl tolik slušnosti, aby se zatvářil zkroušeně. Jestřáb si přejel rukou po čelisti a snažil se vzpomenout si na další podrobnosti. "Také se povídalo, že odešel ke speciální jednotce... nějaké utajené operace."
"Jak se jmenoval?" naléhal Blair.
Jestřáb zavrtěl hlavou. "Napamatuju si. Sanders, Seeker, Slither... tak nějak."
Blair pohlédl na Eisena, kterému se obočí div nevyšplhalo na temeno. "Seether?" zeptali se oba jednohlasně.
Jestřáb se zamyslel a přikývl. "Jo, myslím, že jo." Přejel pohledem Eisena a Blaira. "Ehm, proč se vy dva na mne tak díváte?"
"Protože jste nám poskytl první přímý spojovací článek, podplukovníku," sdělil mu Eisen. "První spolehlivé jméno ze spiknutí." Podíval se na Blaira. "Teď máme kde začít."
Jestřáb se zatvářil zmateně. "Jak to?"
"Seether přišel na Lexington vyzbrojený rozkazy, které někdo napsal," vysvětlil Eisen. "Někdo ze spiklenců."
"Máme také Paulsona," dodal Blair. "Viděl jsem je spolu na letové palubě Lexe."
"Správně," přitakal Eisen, "někdo vypracoval Paulsonovy rozkazy k mému uvolnění ze služby. Buď za tím je dotyčný osobně, nebo jeho nadřízený. Každopádně máme výchozí bod." Upřel zrak na Manlaye. "Podplukovníku Manleyi, uvolňuji vás s okamžitou platností ze služby." Zvedl ruku, aby předešel Jestřábovým protestům. "Jste náš jediný živý svědek, který spojuje Seethera se spiknutím a se záznamy. Jste příliš cenný, než abychom riskovali váš život ve vesmíru."
Eisen se otočil k Maniakovi. "Podplukovníku Marshalle, jmenuji vás místo Jestřába velitelem wingu." "Hej!" vyhrkl Manley popuzeně. "A co Farnsworthová? Panter je přece v pořadí výš!"
"Podplukovník Farnsworthová byla pověřena jiným úkolem." Eisen se obrátil k Panterovi. "Vy kromě své perutě povedete zvláštní plánovací štáb. Admirál Wilford přebírá funkci po admirálu Richardsovi a jmenovitě si vás vyžádal jako štábního operačního důstojníka."
Panter se usmála a kývla na potvrzení. "Admirál a já jsme spolu sloužili na Tarawe, než přešla do Landreichu. Bude mi potěšením s ním zase spolupracovat."
Maniak zvedl ruku. "Říkal jste ‚podplukovník Marshall', že jo? Slyšel jsem dobře?"
"Jo," přisvědčil Eisen. "Gratuluji. Byl jste povýšen."
"No sakra!" prohlásil Maniak. Zatvářil se kysele. "Nepředstavoval jsem si, že se budu muset dopustit zrady, abych povýšil."
Blair ho ignoroval. "Kdo to přebírá po vás, kapitáne?"
Eisen pozvedl obočí. "Vy."
Blair se málem zakuckal. "Já!? Já jsem od letectva, ne od loďstva. Nevím o velení letounové lodi vůbec nic."
"To je sice pravda," řekl Eisen, "ale potřebujeme do velitelské funkce někoho s vaší hodností. Vy jste jediný, koho máme po ruce." Zasmál se na Blaira. "Nemusíte se tvářit tak zaraženě, Chrisi. Budete mít k ruce Garibaldiho. Bude vám stát u pravého lokte a našeptávat vám do ouška sladké nesmysly."
"Proč to tedy nevezme on?" zeptal se Blair. "Pak bychom tuhle šarádu nepotřebovali."
"Je mi líto," odtušil Eisen, "je příliš mladý. Je to na vás, Chrisi."
Blair z jeho zamrkání usoudil, že mu to není líto ani trošku.
Starosti si dělal ještě o dvanáct hodin později, když s Eisenem a s několika vyprovázejícími sledoval, jak na letové palubě Intrepidu hladce přistává přepravní, přeskoku schopný člun.
Eisen se k němu obrátil a podal mu ruku. "Dobře se o ni postarej, Chrisi. Doletím na Zemi a vrátím se s politickým řešením dřív, než budeš muset moc bojovat." Dlouze vydechl. "Takováhle výměna velení se mi líbí. Krátká a příjemná bez přehlídek a kapel." Odvrátil se, aby si potřásl rukama s ostatními důstojníky i příslušníky mužstva, kteří se s ním přišli rozloučit. Byla tam Sosová a s ní Imbus a Panter. Blair se s ní střetl pohledem, zatímco čekala, až na ni při loučení přijde řada. Vřele se na něho usmála; tak vřele, že ho Maniak rýpl loktem do žeber.
"Zahajujete přistávací manévr?" uščuřoval se.
"Hleďte si svého, podplukovníku," odsekl Blair. Maniak se v odpověď zakřenil.
V okamžiku, kdy se odsunul dveřní panel, vystoupil z člunu osamocený muž. Měl na sobě skvrnitý černošedý palubní maskovací oblek a nesl tornu a pouzdro na mapy. Na zádech mu visela laserová puška s krátkou hlavní směřující k zemi. Eisen na něho překvapené pohlédl, když se muž postavil do pozoru a slyšitelně scvakl kufry. "Vy jste kapitán?" otázal se hlasem stejně ledabylým, jako bylo jeho tělo vypjaté.
Eisen ukázal palcem na Blaira. Námořní pěšák se zatvářil zmateně. "Aha," řekl. "Sorry." Přistoupil k Blairovi a na okamžik se zatvářil udiveně, když spatřil jeho nášivku Vesmírných sil. "Vy jste tady šéf?" zeptal se překvapivým basem. Blair už takové zacházení od námořních pěšáků zažil. Už dávno to připsal špatné výchově. "Něco takového," odpověděl. Bigoš mu podal ruku. "Pane, já jsem podplukovník Dekker. Někteří mi říkají Gash. Wilford mě k vám přidělil jako velitele vašeho pozemního kontingentu."
Blair si ho přeměřil pohledem. Gash Dekker byl malý, Blairovi dosahoval sotva po bradu. Vypadal na věk kolem pětatřiceti, až na ty oči. Blair doufal, že se nikdy nebude dívat takhle.
"Gash Dekker," zopakoval a snažil se vzpomenout, kde už to jméno slyšel. "Nebyl jste za války v zajateckém táboře?"

Dekker se netvářil pobaveně. "Chvíli," opáčil. "Zajali mě, když jste se vypařili a nechali nás v rejži v Replítě. Stálo mě to pár roků života." Pohřebně se ušklíbl. "Já jsem je samozřejmě taky o pár připravil."
Blair přikývl. Replíta byl kilrathský svět, na který byl svého času veden nepovedený útok. Velitel Vesmírných sil nařídil ústup a opustil vetší část brigády námořní pěchoty, která zůstala na povrchu planety. K velkému vzteku námořních pěšáků Tolwyn vyznamenal velitele Vesmírných sil za chladnokrevné uvažování.
Blair se snažil tu rozpačitou situaci co nejlépe překlenout. "Vítejte na Intrepidu. Já jsem zdejší velitel, plukovník Blair."
Nyní bylo na Dekkerovi, aby si ho přeměřil pohledem. "Zabiják Kočičáků?"
Blair se usmál sevřenými rty. "Možná bývávalo, ale teď už ne."
Dekker přikývl. "To stačí."
"Kolik vojáků přivádíte?" zeptal se Blair a přemýšlel, kam je na poškozené lodi uloží.
Dekkerovy živé rysy zvážněly. "Podle papírů jsme rota, ale máme hluboký podstav. Zbyla mi tři družstva organizovaná jako četa. Budou na palubě asi za hodinu." Ušklíbl se. "Sice to nevypadá moc impozantně, ale všichni do jednoho jsou to experti na souboj muže proti muži, na zbraně, na výbušniny a vůbec na všechno, na co si vzpomenete."
Blairův výraz zůstal klidný. "Podplukovníku, myslím, že vaše vojáky ubytujeme v příďovém nákladovém prostoru. Je dost velký pro všechny vaše lidi a ještě vám zbude místo na trénink."
Námořní pěšák se postavil do pozoru. "Ano, pane, a děkuji, pane."
Blair se zasmál. "Neděkujte, dokud jste to tam neviděl."
Nyní byla se smíchem řada na Dekkerovi. "Určité to bude lepší než to poslední ubytování, které jsem díky Vesmírným silám měl."
Do hovoru se vmísil Eisen a zachránil tak Blaira před povinností odpovědět: "Nuže, pánové, už musím jít." Naposledy potřásl rukou všem okolo a nastoupil do člunu, kterým přiletěl Dekker. Malá loď neztrácela čas a odlétla.
Blair počkal, až člun bude pryč, a hnal se na můstek. Doufal, že zastihne Garibaldiho dřív, než mu skončí hlídka. Našel ho v taktickém středisku odpočívat s kelímkem kávy a přehlížet stísněmá můstková stanoviště. Vzhlédl, spatřil Blaira a zazubil se. "Kapitán na můstku!" oznámil.
Blair tiše řekl: "Takže vy už to víte?"
"Ano, pane," odpověděl Garibaldi. Ztlumil hlas. "Nemějte obavy, plukovníku," řekl. "Já vás tím provedu." Naklonil hlavu ke straně. "Rozkazy vás očekávají v kabině, pane. Dovolil jsem si použít velitelské kódy kapitána Eisena a přečíst si je." Odmlčel se. "Admirál Wilford nás posílá do soustavy Peleus. Nechal jsem zadat kurs, pane. Stačí vydat povel."
Blair se na něho podíval. "Udělejte to."
Garibaldi se zasmál. "Správný postup při vydání povelu je vlastně ten, že necháte kormidelníka přečíst zadaný kurs, potom řeknete ‚naveďte loď na kurs bia bia bia' a ‚Proveďte'. Potom to , udělají."
Blair se na něho pokusil zaškaredit, ale nepovedlo se mu to. Garibaldi byl příliš příjemný chlapík, než aby se na něj dokázal zlobit. "Vidím, komandér-poručíku, že dokud mám vás, moje skromnost zůstane nedotčena." Odmlčel se, jak mu docházelo něco, co výkonný důstojník řekl. "Já mám kabinu?"
Garibaldi se zasmál. "Bývala to kancelář lodního hospodáře, než nám o něco upadla úroveň. Druhé dveře vpravo. Máte tam všechno, co potřebujete."
"Díky," opáčil Blair. "Ještě něco bych měl vědět?"
"Když tak vám dám vědět, pane," řekl Garibaldi. "Jste první den ve službě. Nechci toho na vás vysypat moc naráz."
"Díky," odvětil Blair suše.
Odebral se do své kabiny. Ta byla velká sotva tak, že pojala jednu úzkou palandu, psací stůl s počítačovým terminálem a soukromou sprchu. Ve srovnání s letovou palubou vypadala jako palác. Ze všeho nejvíc toužil po horké vodě a po posteli, ale povinnost volala. Uviděl ve čtecím přístroji paměťovou destičku a kontrolka terminálu zeleně blikala.
Zapnul čtečku a překvapilo ho, když ve stolním holotanku uviděl Wilfordův vrásčitý obličej. Admirál, který už překročil šedesátku, na sobě měl místo uniformy ošoupaný svetr s výložkou přišpendlenou na prsou.
"Plukovníku," pravil Wilfordův nahraný hlas. "Dostáváme podivné znepokojivé zprávy ze soustavy Peleus. Obdrželi jsme hlášení o nějakém druhu rušící zbraně, která byla nasazena proti našim tamějším silám. Peleus je pro naši činnost naprosto nezbytný - leží na třech hlavních kosmických trasách a je to významný zdroj paliva. Je životně důležité, abychom jej udrželi. Připojuji holozáznam vysílání, které jsme obdrželi od pilota, kterému se podařilo vyslat zhuštěný signál po úzkém svazku."
Wilfordova tvář zmizela a nahradil ji dvourozměrný obraz pilota. "Mayday..." říkal pilot. Blair v jeho hlase rozeznával podtón paniky, "...day, elek...rika vysazuje,... všechny systémy... rušené. Mně ani dalším třem posti... ným nefungu...., ani za...vače a zbraně. Útoč... ás.
Mayday. May..." Záznam skončil a znovu se objevil Wilfordův obličej.
"Za posledních čtyřicet hodin jsme zaznamenali dva podobné incidenty," řekl. Napjatě se usmál. "Když jste teď skončili dovolenou, je vaším úkolem přeskočit do Pelea, zjistit, co se děje, a zarazit to. Odděleně jsem připojil zakódované instrukce pro vašeho kormidelníka. Hodně štěstí a dobrý lov. To je vše." Jeho tvář se rozplynula a nechala za sebou jen chvilkový statický šum.
Blair se opřel a uvažoval, proč se jeho svět tak zkomplikoval.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Plukovník Blair seděl u stolu v kabině, kterou stále považoval za Eisenovu, a užíral se starostmi. Letová tabule zobrazená na holoterminálu uváděla, že hlídka o síle Maniakovy perutě "plní úkol", bez jakýchkoliv dalších informací.

Maniak se zatraceně blížil hranici osmihodinové vytrvalosti Hellcatu.
Holoterminál zabzučel. Blair se přinutil ke klidu a zapnul obrazovku. Objevila se tvář Veliny. "Máme nějaké zprávy od Maniaka?" zeptal se jí.
"Ne, pane," odpověděla s ustaraným výrazem. "Od chvíle, kdy odlétl, nic. Ráda bych věděla, co nebo kdo působí tohle rušení. Moje specializace je luštění kódů, ne elektronický boj. Na úseku elektronických kontra-kontraprostředků jsem strávila jen málo času. Moji lidé dělají, co umějí, ale ECCM jsou velice exotické pole."
Blair si zamnul čelo. "Když nám nefungují spojovací systémy a skenery, jsme prakticky slepí, hluší a němí."
"Vypustili jsme po jeho odletovém vektoru pár přibližovacích majáků," opáčila Sosová. "Ty by jim mohly pomoci trefit domů."
"Děkuji, Velino," řekl nepřítomně.
"Nemáte zač, pane," odpověděla s úsměvem. "Ani jsem nevěděla, že znáte moje křestní jméno. To je poprvé, kdy jste mě tak oslovil." "Omluvám se, nadporučíku."
"Neomlouvejte se, pane," odvětila. "Mně se to líbí." Zvážněla. "Zavoláme vám, když se cokoliv dozvíme."
"Děkuji." Vypnul spojení, vstal a začal po malé místnosti přecházet sem a tam. Nikdy se necítil dobře, když měl čekat v bezpečí za frontou, zatímco jiní riskovali. Měl o své piloty obavy; vědomí, že nemůže udělat nic, co by jim pomohlo, jen způsobovalo, že se minuty vlekly pomaleji. Kdyby sedel v pilotní kabině, dělal by něco užitečnějšího než se trápit chmurnými myšlenkami a přecházením.
Na všeobecném okruhu si odkašlal letecký technik, jeden z těch, které vycvičila Sosová. "Pohotovost pro všechny," oznámil vzrušeně. "Připravte se na návrat stíhaček."
Blair přiskočil k holoskříňce. Nápisy "Plní úkol" se v okéncích u jednotlivých řádků začaly měnit na "Návrat" a "Vyčkávací okruh". Blair zapnul komunikátor a zavolal řídící létání. "Pošlete ven hotovostní skupinu," nařídil, "ať hlídkuje v okolí lodě. Nevíme, co se za nimi mohlo připlížit."
"Ano, pane," odpověděla žena.
Chvilku nato se mu ozvala Sosová. "Máme krátkodosahové spojení s Maniakem. Vypadá to, že se mu podařil sestřel, i když mu nefungovaly zaměřovače a spojení. Přiváží zajatého pilota. Já ho vyslechnu ve zpravodajské kanceláři," oznámila opět s úsměvem a s dolíčky ve tváři.
"Mohl bych být u toho?" zeptal se Blair. "Už jsem zažil spoustu hlášení o akcích, ale výslech zajatců jen zřídkakdy. Mohlo by mi to pomoci, až mě zase někdy seberou."
Zaváhala. "Dobře," řekla po tak dlouhé odmlce, až Blair začal přemítat, jestli ho vůbec slyšela, "ale dejte mi chvíli na rozjezd. Zpracovat je obvykle chvilku trvá a já ho chci trochu unavit, než se mi tam nahrnou diváci."
"Dobře," řekl a odpojil se. Sešel do hotovostní místnosti pilotů a dorazil tam právě ve chvíli, kdy dovnitř vpadli první navrátilci. Zubili se od ucha k uchu a překřikovali se navzájem, plní vzrušené energie, kterou v nich zanechala dlouhá a nebezpečná akce. Mnozí se zhroutí do spánku v okamžiku, kdy adrenalinová energie opadne. Jako poslední se loudal Maniak s letovou psací podložkou a přilbou v jedné ruce.
"Jak to šlo?" zeptal se ho Blair.
Marshall se mu podíval do očí. "Nešly nám vysílačky, skenery, zaměřovače ani naváděcí zařízení. Stříleli jsme od oka. Jak myslíte, že to šlo?"
"No," pokusil se to Blair vzít z té lepší stránky, "přivedl jste všechny zpátky."
"Měli jsme kliku. Skočilo po nás šest těch zatracených černě natřených Hellcatů. Jim systémy podle všeho fungovaly bezvadně." Vzdychl. "Jednoho jsem dostal při prvním průletu. Dávkou s velkým předsazením, která mu trefila palivové nádrže. Ostatní si nejspíš mysleli, že na nás rušení nepůsobí. Zdrhli."
"Co vám zabralo tolik času?" zeptal se Blair.
Maniak se usmál, ale tvářil se přitom pohřebně. "Ztratili jsme se. Nemohli jsme najít cestu zpátky." Obrátil se k Blairovi. "Plukovníku, poslat nás tam takhle byla chyba. Vyvázli jsme z toho se zdravou kůží jenom proto, že jsme měli kliku. Ale jinak by z nás byly škvarky."
"Dobrá," řekl Blair, "odbuďte si hlášení pro zpravodajce a přijďte do mé ubikace. Přiveďte také Jestřába a Pantera... musíme si popovídat."
Maniak přikývl. "Vracíte je na letový rozpis?"
"Jo," odpověděl Blair. "Ti dva tu chodí jako šelmy v kleci. Panter má na starosti plánovací úsek, který nemá co plánovat, a Jestřáb je přesvědčen, že to všechno bylo spiknutí s cílem protlačit vás do velení jeho wingu. Nepůjdu proti Wilfordovi, abych mu dal wing zpátky, ale vrátím ho na rozpis. Doufám, že se nesplaší a nenechá se zabít dřív, než půjde svědčit."
Blair se obrátil a vykročil ke zpravodajské kanceláři a zajatému pilotovi. Kousal se zevnitř do rtu v obavách, že se stal Intrepidu tím, čím byl Paulson Lexingtonu. Ani on, stejně jako Paulson, neměl potřebné znalosti a zkušenosti potřebné k velení lodi a představa, že je jenom nastrčená loutka, se mu příčila. Paulson vinou své pošetilosti málem ztratil Lexington. Ztratil Blair málem vinou své pošetilosti Maniakovu hlídku?
Vstoupil do místnosti, kde probíhal výslech. Pilot seděl zády ke dveřím. Zdálo se, že je na letce příliš starý. Měl nakrátko sestřižené prošedivělé vlasy. Sosová bez make-upu a oblečená v pytlovité šedivé kombinéze se k němu nakláněla přes jasně osvětlený stůl. V místnosti nebyla žádná výzdoba kromě malého holozáznamníku a kamery namířené na subjekt. "Znovu se vás ptám," říkala ostře, "ze které lodi jste vzlétl? Jak nás rušíte?"
Blaira překvapila změna, kterou na ní viděl. Když se tyčila nad vězněm, který měl ruce v poutech, tvářila se tvrdě a hrozivě.
Pilot na ni ledabyle hleděl. "Nechte si tu rutinu pro sebe. Mám dcery ve vašem věku, takže na mne dojem neuděláte. Moje povinnost je říct vám jméno a hodnost. Nic víc."

Blairovi ten hlas zněl povědomě. Ze strany muže obešel, aby se podíval, koho to Maniak zajal. Pilot mu připadal nějak známý. "Já vás znám!" Sosová na něho pohlédla s podrážděně sevřenými rty. Nevšímal si jí. "Tahal jsem vás z té bryndy v baru!"
Pilot zvolna otočil hlavu. Dlouze se na Blaira zadíval a tvář se mu rozšířila do něčeho, co mohl být za jiných okolností úsměv. "A taky 'sté se přitom málem nechal zabít."
"Co jste mu udělal, že ho to tak vytočilo?" zeptal se Blair při vzpomínce na první setkání se Seetherem.
Veterán pokrčil rameny. "Někeří lidi neradi rozdávájí." Jeho oči nabraly bezbarvý výraz, který skryl jeho myšlenky.
Blair zavrtěl hlavou. "Co, sakra, děláte tady?"
"No, plukovníku, hádám, že vám něco dlužím." Zachřestil želízky. "Laskavost za laskavost?"
"Nemohu vám nic slíbit," odpověděl Blair. Ohlédl se po Sosové, která kývla hlavou na souhlas. Postřehl, že bezděčně pootočila kameru, aby mikrofon lépe zachytil veteránův hlas.
"Beru, co jenom půjde," prohlásil pilot nevesele. "Nemám moc na vybranou." Pokrčil rameny a vydal se Blairovi na milost a nemilost. "Hned po ty rvačce přišli konfederační náboráři a sháněli dobrovolníky. Musel 'sté mít minimálně deset let zkušeností a bejt schopnej se bez votázek sebrat a jít s nima. Tvrdili, že to je boj proti pirátům a vzbouřencům. Podepsal 'sem to." pokrčil rameny, nakolik mu to pouta dovolila. "Hergot, neměl 'sem nic lepšího na práci."
"A?" pobídl ho Blair.
"Vůbec to nebylo jako za starejch časů," pokračoval veterán. "Celej ten cirkus kočírovala banda černejch persón. Za války jsme bejváli zvyklí držet pohromadě a dávat pozor na všechny vostatní. Ale teď už to takový není."
"Jak to?" otázal se Blair.
"No," prohlásil veterán, "voni nemaj' žádnej smysl pro čest. Lítali 'sme na těch nevoznačenejch mašinách, hlavně Hellcatech, ale vylepšenejch, a napadali 'smě Kilrathy, Pohraničáře a vobčas dokonce i Konfederály, vo kterejch nám tvrdili, že to 'sou přeběhlíci. Akce typu udeř a uteč, víte? Viděl 'sem, jak vodstřelujou záchranný moduly, ničej dopravní lodě a to, že se někdo vzdával, pro ně nic neznamenalo. Voní ani mezi sebou se nestaraj' jeden vo druhýho, natož pak vo nás. Když to někdo koupí, je to jeho smůla. Buď si hlídej prdel, nebo budeš tuhej jak hovno." Pohlédl na Sosovou. "Pardon, madam."
"Nic se neděje," odpověděla. Našpulila rty a podívala se na Blaira. "Kdo jsou ti,černí lidé, o kterých jste se zmínil?" zeptala se.
"No," opáčil pilot, "voní vlastně nejsou ‚černý'. Většina z těch, který nám veleli, byli blonďáci." Olízl si rty. "Ale nosej černý kombinézy." Odmlčel se. "Většina vypadá moc mladě na to, aby byli ve válce delší dobu. Ale 'sou to zatraceně dobrý piloti. Máj' lítání v krvi vod přírody."
Blair pomyslel na Lexington a na černě oděné piloty, které tam viděl. V hlavě mu spustil alarm. "Pamatujete si na chlápka jménem Seether?"
"Aby ne," odtušil pilot. "Vod toho baru na Nephele na něj v životě nezapomenu. Před pár dnama se ukázal s několika dalšíma svejma gorilama. Teď ten cirkus dirigujou voní."
"Víte, jak funguje to rušení?" položila otázku Sosová.
"Jo," odpověděl. "Hledáte starou válečnou loď. Voní ji přestavěli tak, že ani nepoznáte, že bejvala jedna z našich."
Zmlkl a uspořádával si myšlenky. "Hodně se přemisťuje. Slyšel 'sem, že je tak našlapaná reaktorama a rušičkama, že v ní na moc víc nezbejvá místo. Přej dokáže zrušit spojení v celý soustavě. Upřímně doufám, že toho parchanta dostanete. Já bych rád pro změnu chvíli bojoval na rovinu. Tohle zákeřný plížení mi začíná lízt krkem."
"Jak to, že vám rušení nevadilo?" zeptal se Blair.
Pilot pokrčil rameny. "Používá rychle přelaďovanej systém, kterej nám nechává mezery na vysílání. Kmitočet se mění pár set krát za sekundu. Systémy našich Hellcatu s ním 'sou synchronizovaný, takže v pauzách mezi změnama můžeme vysílat a sledovat cíl. Naše elektronická výstroj taky dostala speciální táflování. Přej to je něco, na čem pracovaly tajný operace koncem války. Šla šeptanda, že se chystaj' ještě k něčemu jinému, ale nevím k čemu."
"O jakém táflování je tady řeč?" zeptal se Blair Sosová.
"Je to metoda izolace," odpověděla. "Omezuje nežádoucí signály. Na to, aby odblokovala takovéhle rušení, by ovšem musela být hodně silná."
Blair se zahleděl na pilota. "Dáte nám souřadnice té rušičky?"
"Ne," odpověděl muž a významně zachrastil řetízky. "Ale zavedu vás tam."
"Jak to?" zeptal se Blair.
"Tamtěm nic nedlužím," odpověděl veterán, "a tady 'sem viděl víc lidí podobnejch těm, se kterejma 'sem sloužíval, než tam. Tady si připadám víc doma. Chci se k vám přidat."
Blair pohlédl na Sosovou, která pokrčila rameny a nijak mu nepomohla. Zamračil se na ni a podíval se na pilota.
"Dobře," řekl. "Ohlaste se u máj... podplukovníka Marshalla, ať vás zařadí."
Sosová s nečitelným výrazem přistoupila k zajatci a odemkla mu pouta. Pilot vstal a tvář mu zbrázdil široký úsměv.
"Díky, plukovníku," řekl a třel si přitom zápěstí.
"Jak se vlastně jmenujete?" zeptal se Blair.
"Beán, plukovníku. Evan Beán."
"Dobře, Beáne," řekl Blair a podal mu ruku, "vítejte na palubě."
* * *
O čtyři hodiny později seděl Blair ve velitelském křesle, plný starostí, a uvažoval, jestli se nedopustil vážné chyby, když Beánovi uvěřil. Maniak vedl hromadný vzlet a k ochraně lodi zůstalo jen několik lehkých stíhaček, většinou zastaralých Fretek. Maniak s úderným svazem zmizel ve vesmírném prostoru, vedeni Beánem bůhví kam. Neošálil je stařík?

Do taktického střediska vešla Sosová s vážnou a nehybnou tváří. Blair na ni pohlédl a pátral jí pohledem v obličeji. Nepatrně zavrtěla hlavou na znamení, že nedostala žádnou zprávu.
Už to pomalu vzdával, když palubní systémy náhle ožily, na ovládacích panelech zamrkala světélka a poplašení technici se vytrhli z podřimování. Blair sledoval, jak se rozsvěcuje holotank a výhledové displeje a taktický zákres se začíná plnit údaji o soustavě Peleus. Sosová přiskočila ke stanovišti spojovacího úseku a málem přitom porazila jednoho technika, který někam odcházel s psací podložkou v ruce. Spojovacími dveřmi z brífingové místnosti vpadl dovnitř Garibaldi s ubrouskem uvázaným kolem krku a jedním koutkem úst umazaným od hořčice.
"Co se děje?" vyzvídal.
"Maniak vyřídil rušičku," odpověděl Blair.
Z reproduktorů v taktickém středisku zazněl Maniakův hlas: "Úderný svaz Alfa volá Mámu."
"Pokračujte, Alfo," odpověděla Sosová svým vřelým medovým hlasem.
"Dostali jsme cíl s označením Zelený," oznámil Maniak. "Máme ‚mokré nohy' na příletové trase dva."
Blair přikývl. Výraz "mokré nohy" znamenal, že jsou na zpáteční cestě z oblasti cíle.
"Cíl bránily čtyři stíhačky typu Hellcat s černým nátěrem," pokračoval Marshall. "Bez označení." Blair v Maniakově hlase zaslechl tón černého humoru. "Na útok našeho plného stavu nebyli připravení."
"Rozumím, Alfo," řekla Sosová. "Ztráty?"
"Tři," odpověděl Maniak, "ten nový pilot, Beán, a dva z Jestřábovy perutě... Gremlin a Skarab. Jeden se katapultoval - tuším, že Gremlin. Jeden z těch hajzlů ho sejmul dřív, než jsme ho zachytili tažným paprskem." Maniakův hlas zněl hluše a bezvýrazně, jako by probíral zprávy o postupu sklizně.
Blair zavřel oči a myslel na pilota zabitého v záchranném modulu. Boj s nepřítelem byla jedna věc, ale likvidace bezmocných záchranných pouzder bylo něco zhola jiného.
"Zapněte mi aktivní sken," řekl temně, otevřel oči a zaťal zuby. Sken může najít nějaký odvetný cíl, na který by Maniak mohl při návratu udeřit. Nesníží se k pobíjení bezbranných, ale z veškerých cílů vojenského významu bude zanedlouho šrot.
Sosová na něho ustaraně pohlédla. Garibaldi byl přímočařejší. "Pane, aktivní sken jim ukáže, kde jsme!"
"Dobře. Možná je to k nám přivede." Blair se na něho podíval a držel se, aby nedával najevo rozčilení. "Nebojte se. Když po nás budou chtít jít, mohou beztak sledovat Marshallův svaz."
Garibaldi se ohlédl na důstojnici na stanovišti senzorů a kývl prstem. Ruce sejí rozběhly po ovladačích. Výkonné radarové a nadsvětelné zaměřovači a pátrací paprsky se rozlétly soustavou a obrazovku začaly zaplňovat podrobnosti. Objevila se jediná trojúhelníková značka, pod níž se rozsvítila slova VÝZKUMNÁ STANICE KONFEDERACE.
Vedle ní se objevil menší bod a začal se pohybovat pryč. Technická důstojnice zakroutila ovladači a bod se rozrostl v počítačově zesílený obraz standardního přeskoku schopného člunu pro významné osoby, který odlétal ze soustavy.
"Sakra," zaklel Blair. "Může ho Maniak dostihnout?"
"Ne," odpověděla Sosová, "člun je příliš daleko a Maniakovým letounům zbývá na setrvalý chod přídavného spalování příliš malá zásoba paliva."
Blair zabubnoval prsty po opěrce velitelského křesla. "Garibaldi," štěkl, "přebíráte velení."
Komandér-poručík, který si nenápadně rozvazoval ubrousek, se na Blaira zadíval. "Cože?" Zatvářil se překvapeně, když Blair vyskočil z křesla a zamířil ke vzduchotěsným dveřím taktického střediska. "Kam jdete, pane?"
Blair se ohlédl na obraz člunu v holotanku. "Za tou lodí," odsekl, "než uletí."
Jeho podřízený se mu podíval do očí a po dlouhé odmlce řekl: "Ano, pane. Co máme dělat my?"
"Leťte za mnou," prohlásil Blair. "Chci tu loď." Obrátil se a oddupal pryč.
Imbus na něho na vzletové palubě už čekal, očividně po výstraze od Garibaldiho nebo Sosové. "Co máte na skluzavce? Chci něco s tažným paprskem."
"No," poškrábal se Imbus na hlavě, "tvůj Thunderbolt ještě není hotovej."
Blair zadržoval netrpělivost. "Neptal jsem se na Thunderbolt. Ptal jsem se, co máte po ruce."
Imbus ho přejel pohledem a obrátil se k ploše paluby. "Jediná věc, kterou tady mám, je starej Broadsword. Očesali 'sme ho a udělali z něj lehkej hlídkovej bombarďák. Má jenom jedno torpédo, dva kanóny, poloviční pancíř a je bez bočních střeleckejch věží."
"To bude stačit."
Připoutal se do letounu, narazil si přilbu na hlavu a vzlétl, nastavil kurs k člunu a průběžné jej opravoval podle telemetrických údajů z Intrepidu. Srazil páky připustí paliva na doraz a zapnul přídavné spalování.
"Zastavte," vyštěkl do vysílačky, "nebo budu střílet." Člun ho ignoroval a zahájil úhybné manévry. Blair jej s přezíravou snadností dohonil, vybočil na stranu a vypálil před příď. Druhá rána příď téměř lízla. Člun se rychle otočil téměř do protisměru a snažil se uniknout. Blair jej při výletu z přemetu osolil a zapnul tažný paprsek. Člun se v něm zachytil a zmítal se jako ryba na udici, dokud mu nevysadily přehřáté motory. Blair jej odvlekl k Intrepidu, který za ním letěl nejvyšší rychlostí, jakou dokázal se dvěma motory vyvinout.
Dovlekl člun za sebou na letovou palubu letounové lodi. Zpoza jedné Fretky se vynořil Dekker, vedoucí po zuby vyzbrojeného půl družstva, zatímco Blair se vydrápal ze svého stroje a pádil k bočním dveřím člunu. Bigoši zaklekli po obou stranách dveří a namířili na vchod zbraně.
Blair vytáhl svou pobočí zbraň. "Zůstaňte venku," zavrčel na pěšáky. Stiskl tlačítko otevírání, přičemž uvažoval, jestli ho jeho pošetilost zabije.
Když se dveře začaly odsouvat a odhalily ztemnělý vnitřek, nikdo po něm nevystřelil. Otevřenou přechodovou komorou vanul ven zápach staré krve, saponátu a ještě něčeho jiného. Námořní pěšačka po Blairově levici, světlovlasá žena s hodností desátníka a dvěma stuhami za zranění, nakrčila noc. "Někdo tam chcípnul?"

Dveře se rozevřely úplně a Blair mohl vstoupit dovnitř. Když se chystal vkročit dál, položila mu desátník ruku na předloktí. "Tumáte," řekla a podala mu ruční svítilnu. "Máte deset minut. Potom vpadneme dovnitř my." Ze způsobu, jakým potěžkala ošklivě vyhlížející automatickou pistoli, poznal, že to myslí vážně.
Vešel a nechal za sebou zavřít vnější dveře. Otevřely se vnitřní dveře, za kterými bylo vidět tmavý interiér, který osvětlovaly jen kontrolky zafičí za otevřenými dveřmi pilotní kabiny. Blair pozvedl pistoli do výše ramene. "Můžete klidně vyjít ven. Mám světlo a pistoli."
Rozsvítila se jediná čtecí lampička, která odhalila bělovlasou postavu sedící v jednom z dozadu obrácených sedadel. Muž potáhl z doutníku a žhavý konec mu osvětlil obočí červeným přísvitem.
"Admirál Tolwyn," řekl Blair. Nějak to čekal.
"Poklona, Chrisi," odpověděl Tolwyn s chladným výrazem. "Jak jde zrada?"
"Nemám náladu na povídání," odvětil Blair zostra. "Co tady děláte?"
Tolwyn se usmál. "Totéž, co vy. Snažím se zjistit, co se to, k čertu, děje."
"Tomu nerozumím," hrál Blair na čas, než se rozhodne, jaký postup bude nejlepší.
Tolwyn mávl rukou směrem ven. "Celá zdejší situace je neustálená, chaotická. Zprávy, které dostáváme na Zemi, jsou stejně znepokojivé, jako neúplné. Přiletěl jsem, abych to osobně vyšetřil." Nevesele se zasmál. "Jenom jsem nečekal, že mě chytne ta zatracená rušička. Vyřadila mi spojení, navigaci, všechno. Měl jsem štěstí, že jsem našel tu výzkumnou stanici." Zamračil se. "Bohužel je opuštěná."
"Proč jste se rozhodl provést tohle osobně?" zeptal se Blair.
Tolwyn odklepal z doutníku popel. "Konfederace se chystá rozjet plnohodnotnou válku. Z naší strany to vypadá, jako by vaši lidé narušovali náš legitimní vesmírný provoz, zabíjeli nevinné lidi a ničili bezbranné lodě."
Blair odpověděl: "Jsem uprostřed toho už dost dlouho na to, abych zjistil, že tohle neprovádějí Pohraniční světy."
"Ano," řekl Tolwyn se smutným výrazem, "jste v tom až po uši, že? Torpédoval jste Lexington, Chrisi. Osmdesát lidí bylo zabito nebo zraněno a všichni to byli vaši druhové z lodě. Pak je tu také záležitost s Achillem. Na té lodi zahynulo tři sta lidí. Musíme vypravit odvetu, víte?"
Blair se zhroutil na sedadlo naproti Tolwynovi. Vlastní hlas mu zněl ponuře. "Můžeme tomu nějak předejít?"
"Doufám," odpověděl Tolwyn.
Blair na něho trochu překvapeně pohlédl. "Někdo se snaží rozpoutat všeobecnou válku."
Tolwyn oklepal doutník do popelníku. "Ano, myslím, že máte pravdu." Usmál se. "Netvařte se tak zaraženě, Chrisi. Myslím, že vaše vnímání situace z větší části sedí."
Tolwyn znovu potáhl a vyfoukl další oblak škodlivin. "Paladin souhlasil, že bych se sem měl vypravit a porozhlédnout se, abych se tomu pokusil dostat na kloub. Někdo zatraceně touží po válce. Jsem tady, abych je našel, a jestli jsou to Konfederálové, zarazit je."
"Děkuji, admirále," pravil Blair, "že se o to pokoušíte."
Tolwyn na něho upřel pohled. "Chrisi, musím to vědět. Proč jste nás zradil?"
Blair zavrtěl hlavou. "Neměl jsem to v plánu. Kapitán Paulson nařídil akci, při které se několik pilotů vymklo z ruky. Zaútočili na bezbranné uprchlíky. Sestřelil jsem jejich vůdce. Potom už jsem se nemohl vrátit."
"Kvůli Paulsonovi?" otázal se Tolwyn.
"Jo," odvětil prostě Blair. "A kvůli jeho gorilám."
Tolwyn zavrtěl hlavou. "Běžné přesuny personálu nespadají do mé denní agendy. Požádal jsem o úplnou zprávu o Paulsonově zařazení. Chci zjistit, jak takový profesionální byrokrat dostal do ruky jednu z mých letounovek."
Tázavé pohlédl na Blaira. "Technicky vzato, Chrisi, jste teď nepřítel... anebo budete, když to půjde dál, jak má Senát v plánu. To ze mne dělá vašeho zajatce. Co se mnou chcete udělat?" Blair rozhodil rukama, pistli položenou na otevřené dlani. "Nemám ponětí."
"Nejlepší by bylo, kdybyste mě nechal jít," řekl Tolwyn. "Situace je dost zlá i bez zprávy, že jste unesl nejvyššího velitele pozemských sil. To by rozpoutalo válku zcela určitě."
Naklonil se k Blairovi, lokty opřené o kolena. "Jistě víte, že jsme vlastně stále na stejné straně. Oba to chceme ukončit a najít řešení, které by vyloučilo válku," řekl přemlouvavým tónem. "Už chápu, proč jste přelezl zeď." Usmál se. "Mohu říci, že být vámi, neudělal bych nic jiného." Svraštil obočí a zuřivě přemýšlel. "Vraťte se se mnou, Chrisi, vraťte se do sboru. Budete samozřejmě muset jít před vyšetřovací komisi, možná i před válečný soud. Určitě vás zprostí obžaloby. Ukažte jim, že jste ochoten léčit rány." Zadíval se Blairovi do očí. "Vezměte tuhle le-tounovku s sebou. Toby mohlo být první stéblo, které nás odtáhne od okraje toho, čemu všichni čelíme."
"Jak to?" zeptal se Blair.
"Podívejte," prohlásil Tolwyn přesvědčivě, "tohle gesto ukáže oběma stranám, že pouto lidské vzájemnosti je silnější než politické rozdíly mezi námi. Mohlo by to Senát zadržet od vyhlášení války a pomohlo by to znovu nastolit důvěru. Okolnosti vás donutily ke zradě -jistě totéž platí i pro další dobré lidi, kteří tu jsou s vámi. Udělejte ten první krok, Chrisi, a přiveďte své lidi k nám."
Blair na něho hleděl a připomínal si všechny ty rušné roky, po které Tolwyna znal. Ten člověk mohl být chladný vypočítavý parchant. Blair ho kdysi nenáviděl, než se naučil, jak obtížnou paní může být povinnost. Na Tolwynovi leželo to nejtěžší břemeno ze všech, a i když Blair ani dnes nemohl tvrdit, že by toho člověka měl rád, přece jen ho respektoval. Zdálo se také, že pod jeho povrchem září i lepší stránka... hrdina, který zachránil Zemi v nejtemnější chvíli války, muž, který riskoval svou kariéru, aby přivedl zpět Tarawu poté, co podnikla nálet na Kilrah, pohnut k tomu loajalitou ke statečným mužům a ženám z posádky té slavné lodi. Blair dokonce slyšel, jak se Tolwyn za bitvy o Zemi zlomil a rozplakal, když našli a do bezpečí přivezli jeho synovce Kevina, který předtím byl hlášen jako nezvěstný.
Právě tahle část Tolwynovy osobnosti Blaira nyní mátla: člověk, který v tolika ohledech představoval nejvyšší ideály

Loďstva, a přesto byl něco úplně jiného.
"Co se s Intrepidem stane?" zeptal se.
"Pošleme jej na frontu, právě tam, kde jste teď. Budeme lovit skutečné narušitele. Společně."
Blair se opřel. Tolwynova nabídka ho zoufale lákala. Může doopravdy splnit svůj slib? "A ostatní, Maniak a Eisen, mají také zaručenou amnestii?"
"Nu," protáhl Tolwyn. "Jsem si jistý, že se k jejich dlouholeté čestné službě dá přihlédnout..."
Blair přikývl. Kdyby byl Tolwyn řekl něco jiného, Blair by věděl, že admirál lže.
Vrátil se v myšlenkách k Paulsonovi... a k Seetherovi.
"Promiňte, admirále, nejde to," řekl. "Víte, když se vzbouřili Američané, prohlásil Ben Franklin něco jako: ‚Teď musíme držet pohromadě, jinak nás pověsí každého zvlášť.'" Zavrtěl lítostivě hlavou. "Viděl jsem spoustu věcí, které naznačují, že tohle rozdmýchávají jisté kruhy v Konfederaci. Když se vrátím... vrátíme, nebudeme vědět, kdo jsou nepřátelé. Tady alespoň vím, na které straně jsem."
Tolwyn se zatvářil ztrápeně. "To je mi líto, synu. Nejsem si jistý, jestli vám budu schopen pomoci, když budete pokračovat v tomhle kursu. Senát zamýšlí válku, a to brzy. Doufal jsem, že s sebou přivezu zpátky něco, co je od toho odvrátí, ale zatím jsem nic nevypátral."
Blair zavrtěl hlavou. "Uzavřeme dohodu, admirále. Já budu na problému pracovat z tohoto konce, zatímco vy se budete potýkat s tím vaším. Možná se někde uprostřed sejdeme."
Tolwyn vstal. "To bych byl rád, Chrisi. Smím odletět?"
"Ano, pane," odpověděl Blair a rovněž vstal. Zasunul pistoli do pouzdra. "Zatím mám jenom jedno jméno, o které stále zakopáváme. Chlap jménem Seether. Našel jsem svědky, kteří ho identifikovali mezi nájezdníky, a viděl jsem ho na Lexingtonu. Převzal projekt, o kterém Paulson tvrdil, že se na něm pracuje přímo pod vaším dohledem."
Na Tolwynově obličeji se ukázala zhruba stejná reakce, jako by byl vytesán z kamene. "Seether?"
Blair se na něho zahleděl. "Ano. Znáte ho?"
"Nu," odpověděl Tolwyn, "účastnil se nějakých tajných experimentů, které probíhaly těsně před koncem války. TajOp se v tomhle ohledu značně vymkly kontrole. Lepily jednu zázračnou zbraň za druhou a pohlcovaly stále víc peněz. Ta věc, do které byl zapletený Seether, byla další z řady takových výstřelů do tmy, které nás měly zachránit před jistou zkázou. Byli jsme zoufalí a chytali jsme se stébel." Zatvářil se kysele. "Něco jako Behemot. Když si pomyslím, že jsem na to skočil..."
Blair soucitně přikývl, když si připomněl katastrofální ztrátu Behemotu a škodu, kterou to nadělalo na Tolwynově pověsti.
Tolwyn na něho ostře pohlédl. "Ale nezapomeňte, že Excalibury a Paladinova bombička také povstaly z rozpočtu Tajných operací. Takže to nebylo zas tak špatné."
Blair přikývl. "V jakém programu byl zapojený ten Seether?" Tolwyn na něho upíral oči."Tyhle programy byly přísně uzavřené, věděl o nich jenom ten, kdo to nezbytně vědět musel. Ani já jsem nedostal úplné informace dřív, než po válce, když jsem převzal vrchní velení branných sil." Zamnul si bradu. "Pokud si vzpomínám, existovalo pár jedinců nazývaných GE, což je zkratka pro genetickou efektivizaci. Byl to nějaký program výběrového plození nebo eugeniky. Podrobnosti neznám přesně."
Blair mu pověděl o setkání se Seetherovými piloty a o Beánových popisech. "Bylo v tom klonování?"
"Ne," odpověděl Tolwyn, "alespoň pokud vím. Bylo mi řečeno, že potřebnou technologii nikdy nezvládli." Svraštil obočí, jako by se snažil přivolat zaprášenou vzpomínku, "Myslím, že vypracovali něco, čemu říkali ‚optimální šablona'."
Zatvářil se ztrápeně. "Ale takových GE by kolem nemělo pobíhat zase tolik. Řekli mi, že program byl useknut u kořene."
Blair se na něho ohromené zadíval. "Řekli vám? A kolik kolem číhá dalších projektů Tajných operací, o kterých vám nikdo neřekl?"
Tolwyn se zatvářil maličko zkroušeně. "Spousta takových věcí je hluboko pohřbených. Potíž je v tom, jak chcete zavřít projekt, o kterém sotva někdo ví? Jestli mi dokážete poradit, udělám to." Blair si upřeně prohlížel jeho tvář. Tolwyn vypadal upřímně. Blair viděl, že nemá na vybranou, než vzít Tolwynova slova za bernou minci. Rozhodně ho nebude držet v zajetí. Podal mu ruku. "Promiňte, že jsem vás unesl, admirále."
"Hrome, synu, mne to nevadí," odpověděl Tolwyn. "Teď alespoň mám nějaký ucelený pohled na to, co se děje. To je víc, než jsem měl předtím." Uchopil Blairovu ruku a vřele ji stiskl. "Dejte na sebe pozor, synu, a snažte se nenechat své lidi udělat něco, co by věci ještě zhoršilo." "To vám nemohu slíbit, admirále," odpověděl Blair. "Podle mne to vypadá, že lidi, kteří tohle vyvolávají, jsou na vaší straně."
"Jestli je to pravda," řekl temně Tolwyn, zatímco doprovázel Blaira zpátky k přechodové komoře, "pak za to ošklivě zaplatí."
Blair se zastavil. "Co je to tady cítit?"
"Cítit?" opáčil Tolwyn.
"Jo, je to tu cítit jako po krvi."
Tolwyn začichal. "Já nic necítím. Nejspíš jsou něčím zanesené filtry." Pokynul k přechodové komoře.
Blair vystoupil a zůstal stát na palubě, než Tolwyn obrátil člun a opustil zadem letovou palubu.
"Proč jste to, sakra, udělal?" ozval se Dekker, když se postavil vedle Blaira. Dlouze se zahleděl na Blairův zamyšlený výraz a opožděně dodal: "Pane."
"Připadá mi to v tuhle chvíli vhodné," odpověděl Blair. "Rozhodně je to lepší, než držet šéfa branných sil v zajetí. Vztahy se Zemí jsou už tak dost špatné, než abychom přidávali další provokace."
Dekker zavrtěl hlavou. "No, myslím, že toho budete jednou litovat."
Blair se k němu otočil. "Pravděpodobně."

Zůstal stát na letové palubě a přemýšlel o Tolwynově nabídce, dokud nepřistály všechny kosmoplány Marshallova úderného svazu. Pozdravil se s každým pilotem zvlášť a poděkoval jim za dobře odvedenou práci. Zůstal tam, dokud poslední stroj nebyl buď svezen do podpalubí k údržbě, anebo přesunut na přední část paluby k dalšímu vzletu.
Jeho komunikátor zabzučel. Blair odklopil víčko a nepřítomně se ozval. "Ano?"
"Pozdravuje vás nadporučík Sosová, pane," řekl spojovy technik, "máme nové rozkazy. Připravila vám je v kabině, pane."
"Děkuji," odpověděl a odpojil se.
Podnikl dlouhý a pomalý výstup na palubu k taktickému středisku a zabočil ke své ubikaci. Trochu ho překvapilo, když uviděl otevřené dveře. Nahlédl dovnitř a spatřil Sosovou, jak se naklání nad jeho stolem a zakládá do čtecího přístroje paměťovou kartu. Neměla na sobě uniformu, ale volný kabátek a rezavě zbarvenou sukni. Ze svého výhodného postavení jí viděl trochu do výstřihu. Během práce si bezděčně zasunula rozpuštěné, po ramena dlouhé vlasy za ucho a vypadalo to, že neví, že ji Blair ode dveří pozoruje.
Konečně vzhlédla, s jistým zpožděním předvedla leknutí a odskočila od stolu. "Promiňte, pane. Napadlo mne, že vám to sem nahraji, zatímco jste pryč. Nečekala jsem, že se už vracíte."
"To vidím," prohlásil a vešel. Dveře za sebou nechal otevřené. Stála tam a v nepřímém osvětlení místnosti vyhlížela mladě a rozkošně. Buď opatrný, Chrisi, řekl si. Na téhle cestě číhá nebezpečí.
Dívala se mu do očí. Ticho se protahovalo, zatímco myslel na to, jak v podobném osvětlení vypadaly Jeannette a Ráchel. Věděl, že není fér srovnávat Sosovou ani s jednou z nich, ale nemohl si pomoci. Přál si, aby byl o pouhých pět let mladší a ona o pět let starší, pak by bylo všechno v nejlepším pořádku. Takhle je však rozdělovalo příliš mnoho roků a příliš velký rozdíl v hodnostech. Ale přesto...
Položila si ruku na hrdlo "Něco není v pořádku?" Shlédla na své oblečení. "É, právě jsem šla ze služby... na večeři do jídelny. Uniforma už mi vadí. Kapitán Eisen povolil civil k jídlu." Zarazila se. "Žvaním. Raději půjdu." Vyrazila, aby se protáhla kolem něho. "Počkejte, prosím," řekl a zjistil, že vymýšlí nějaký důvod, proč by měla zůstat. Pohled mu padl na příruční stolek. Spatřil, že stevard nechal na ohřívacím podnose zakrytou mísu s jídlem a termosku s kávou. "Já obvykle jím ve své ubikaci," řekl, "ale připadám si u toho moc osaměle. Nechcete se najíst se mnou?" Díval se na ni a cítil se neohrabaně a hloupě. Byl si vědom toho, že těmito úvodními slovy si přímo říká o to, aby byl sestřelen. "Určitě toho bude pro dva dost," dodal nepřesvědčivě.
Sosová se usmála a zase se jí udělaly dolíčky ve tváři. "Ráda, pane."
Přistoupil k podnosu a odklopil víko. Vyvalila se voňavá pára. Sliny se mu jen sbíhaly, když spatřil plátky rostbífu obložené mrkví a bramborami. "Podívejte," snažil se být vtipný, "pečená pneumatika."
Zdvořile se zasmála, postavila se vedle něho a vzala si jeden z několika přiložených talířů. "A bůček z vakuové vývěvy," připojila se k té hře. Blair se zhluboka nadechl nádherné vůně jejího parfému. Připadalo mu, že je dobře, že tam Sosová je. Náhle zalitoval, že nachal dveře otevřené. Kdyby je někdo viděl spolu, sice by z toho žádný skandál nebyl, ale bránilo mu to chovat se skutečně volně a přirozeně.
Nabrali si jídlo. Blair se posadil za psací stůl a udělal jí místo na talíř. Byla tam jenom jedna židle. Velina se usa¬dila na roh stolu a decentně si nabírala sousta hovězího.
Ticho se protahovalo. Nevěděl, o čem má mluvit. "Ehm," vypravil ze sebe a vidličkou mávl ke čtecímu přístroji, "už jste viděla rozkazy?"
Ušklíbla se. "Tahle otázka je tabu, plukovníku. Já jsem spojový důstojník. Vídám všechno, co odesíláme a přijímáme. Ale nebylo by ode mne zdvořilé vykládat plukovníkovi, že znám jeho rozkazy dřív než on." "No," opáčil Blair, "já jsem ještě zvědavý, takže jestli vám to nevadí..."
"Vůbec ne," odvětila.
Blair obrátil holotank tak, aby na něj viděla také, a stiskl přehrávací tlačítko. Obrazovka potemněla a ukázala se na ní tvář admirála Wilforda. Blair si všiml, že má jiný svetr.
"Plukovníku Blaire, rád bych vám vyslovil soustrast ke ztrátě vašich pilotů. Četl jsem vaše hlášení o akci." Blair pohlédl tázavě na Sosovou, která nehlasně naznačila slovo "Garibaldi". Blair sevřel rty. Výkonný důstojník Intrepidu byl maličko příliš pracovitý. Nyní už Blair chápal, proč Eisen trval na parafování všech odchozích zpráv. Nemuselo by být od věci ho napodobit.
Obrátil pozornost zpátky k Wilfordovi. "Posíláme vás do soustavy Speradon na nanejvýš důležitou akci. Konfederace založila v našem teritoriálním prostoru předsunutou základnu. Admirál Richards je přesvědčen o tom, že součástí základny jsou i loděnice a že základna má sehrát svou úlohu při jejich mobilizaci proti nám. Naše údaje nasvědčují tomu, že základna je zranitelná, když budeme jednat rychle." Shlédl do svých poznámek. "Vaším úkolem bude zúčastnit se v soustavě Speradon výpadu proti loděnicím. Váš cíl bude dvojí. Za prvé potřebujeme získat důkaz, že Konfederace operuje uvnitř prostoru Pohraničních světů. A za druhé - odvézt co nejvíc zařízení. Potřebujeme techniku.
Posílám oddělenou sadu informací podplukovníkovi Farnsworthové, aby mohla začít s podrobným plánováním operace. Mezitím se připojíte k nám v soustavě Lennox. Budou tady transportní lodě, aby vám částečně doplnily zásoby, a tankery, aby vám naplnily nádrže." Odmlčel se. "Přenesu svou vlajku na vaši loď, takže se postarejte, aby Panter a její štáb měli hotový aspoň předběžný plán, než tam přijdu. Hodně štěstí, Blaire. Těším se, až se s vámi sejdu."
Blair vypnul holotank dřív, než obraz zmizel. Podíval se na Sosovou. " Dostala Panter svůj materiál?"
"Ano, pane," odpověděla. "Vlastně už asi před hodinou."
Zvedl oči v sloup. "Jsem snad poslední, kdo se na téhle lodi něco dozví?"
Sosová se usmála, ale zachovávala diskrétní mlčení. Blair usoudil, že se mu její úsměv líbí. Zjistil, že hledá záminky, aby jejich společný večer prodloužil. Vyptával se jí na loď, na posádku a na dobu, kterou strávila ve štábu admirála Richardse. A protože hovor byl dvoustranný, zodpověděl i několik jejích otázek. Až mnohem později večer, když jí

vyléval srdce ze ztráty Ráchel, si uvědomil, jak je nebezpečné začít osobní rozhovor s profesionálním zpravodajcem.

KAPITOLA DESÁTÁ

Blair spolu se štábem admirála Wilforda a velícími důstojníky operačního svazu seděl a čekal, až admirál přijde. Opozdit se patřilo k Wilfordovým výsadám a brífing nemohl začít, dokud se neukázal. Mezitím seděli a krotili svou netrpělivost. Takhle funguje potravní řetězec u vojska.
Příchod admirála a jeho štábu zahájil další kolo hry škatule, hejbejte se. Nadměrný počet důstojníků napjal omezené ubytovací prostory Intrepidu k prasknutí. Wilford začal hru tím, že Blaira vystěhoval z kabiny, kterou tento zdědil po Eisenovi. Blair na oplátku vykázal Garibaldiho z jeho ještě menšího kamrlíku. Výkonný důstojník se nastěhoval k hlavní inženýrce a vytlačil jejího zástupce.
Blair nijak nepochyboval o tom, že nejeden důstojník bude spát s piloty a mužstvem na letové palubě, anebo ještě hůř s bigoši v předním nákladovém prostoru. Dekkerovi vojáci byli zemitá banda s poněkud drsným smyslem pro humor. Blair si mohl jen představovat, jaká muka způsobí člověku od loďstva, který se k nim bude nucen nastěhovat. Doufal, že onen neznámý nešťastník má hroší kůži.
Místnost se postavila do pozoru. Wilford vklouzl dovnitř a zaujal své místo. Panter zachytila svou narážku, vstala a spustila. Jak Blair už stačil zjistit, Tamara měla ráda věci udělané správně, včas a bez hloupostí a nepochybně se jí nelíbilo, že ji někdo nechává čekat, byť by to byl její nadřízený. Wilford byl ovšem zvláštní případ. Předcházela ho pověst, že adoptuje a hýčká slibné mladé důstojníky a Tamara Farnsworthová to chtěla dotáhnout daleko. Tenhle brífing byl její velká šance.
"Viceadmirál Wilford," spustila bez úvodu a kývla směrem k jmenovanému, usazenému na židli, "bude velet flotile vyslané proti tajným loděnicím Konfederace, umístěným zde, v soustavě Speradon." Obraz za ní se změnil a ukázal obří oblak plynu a prachu vejčitého tvaru. Zevnitř jej prosvětlovalo několik protohvězd, které mu dodávaly červeno-žlutého zbravení. "Základna," pokračovala Farnsworthová, "je ukrytá uvnitř zóny rušivé rádiové aktivity mlhoviny. Rušivý šum je způsoben průchodem nabitých částic slunečního větru hvězd prachem mlhoviny."
Odmlčela se, zatímco se obrazovka za ní rozdělila na tři záběry. "Loděnice se ve skutečnosti dělí na tři výrazné cíle. Jsou to loděnice samotné, testovací prostor pro nové kosmoplány a továrna na zbraně. Naším záměrem je přepadnout všechny tři cíle, vyrabovat, co půjde, a zbytek zničit. Provedeme to pokud možno současně."
Usmála se a udělala přestávku na bouři, která musela přijít. "Všechny tři!" bylo z té vřavy slyšet nejsilněji Maniakovo zahulákání. "Najednou?"
"Najednou," opakovala. "Uvažovali jsme i o postupném útoku, ale to není proveditelné. Jakmile udeříme na první cíl, ztratíme moment překvapení. Než se vrhneme na druhý, odstěhují ty nejlepší kousky pryč a zkonsolidují obranu."
Obrátila se k obrazovce. "Upřímně řečeno, tyhle cíle jsou tak lukrativní, že za to riziko stojí.
Načasování nemusí být zase tolik přesné, stačí když všechny tři napadneme během asi tak hodiny. Žádná z dílčích akcí také není časově závislá na ostatních. Prostě až budete hotovi, vrátíte se domů."
Usmála se. "Odsud to začíná být složitější." Poklepala na pultík, což Blairovi připadalo jako signál ke změně obrazu. "První cíl si vezme na starost peruť podplukovníka Marshalla. Je to oblast pro kosmoplány určené k zalétání. Tam se shromažďují a odsud začínají zkušební lety. To je ideální chvíle ke shrábnutí jejich nejnovějších orlíků přímo z výrobní linky.
Také budete doprovázet BWS (BWS - zkratka za "Border Worlds Starship", Hvězdná loď Pohraničních světů. Pozn. překl.) Tango. Je to rychlá nákladní loď se čtyřmi tažnými paprsky za hlavním nákladovým prostorem. Jakmile vyčistíte obranu, půjdete pro stíhačky. Vaše letouny budou opatřeny novou zbraní, které vědátoři říkají ‚upíří kanón'. Ta jim v podstatě odčerpá energii, rozhodí systémy a nechá je na čas nepoužitelné. Vy těmihle kanóny zametete cílovou oblast a ochromíte všechny kosmoplány, které se vám jen podán. Potom prostorem proletí Tango a posbírá všechno, co unese. Jakmile bude naložená, nebo když půjde příliš do tuhého, naděláte šrot z toho, co zbylo, a vypaříte se."
Nástěnná obrazovka za ní se změnila a ukázala objekt, který vypadal na orbitální továrnu. "Jestřábe, vaše akce je nejjednodušší. Vaše peruť doprovodí bombardéry Longbow a Broadsword ze dvou eskortních letounových lodí, které zničí továrnu. Žádné vybírání a rozlišování. Prostěji zničíte. Můžete očekávat, že tamní obrana bude silná. Většina záložních sil soustavy je prý umístěna tam."
Přepnula obraz na třetí cíl. "A tohle, plukovníku Blaire, je váš cíl, TCS Princeton. Na nástěnné obrazovce opět naskočil nový obraz: nová letounová loď třídy Concordia obklopená pavoukovitým vesmírným dokem. "Tohle je ústřední bod celého přepadu."
"Já osobně?" zeptal se Blair.
Admirál Wilford se k němu obrátil. "Vy osobně, plukovníku Blaire. Komandér Garibaldi a já určitě nějak dokážeme tuhle starou holku udržet ve vesmíru, zatímco budete pryč. Potřebujeme naše nejlepší lidi tam, kde budou dělat to, co jim jde nejlépe."
"Mám loď zničit?" otázal se Blair, zatímco si dělal poznámky.
"Ne," odpověděla Farnsworthová, "máte ji ukořistit."
Ticho v místnosti bylo téměř ohlušující. "Vy si určitě děláte legraci," vypravil ze sebe Blair po dlouhé chvíli.
"Ne," řekla Panter, "její reaktory jsou v provozu. Je chabě střežená, protože většina její posádky má dovolenku. Všechny její sklady jsou netknuté, a pokud víme, nese plný náklad výzbroje a kosmoplánů. Je zralá k utržení. Očekáváme, že narazíte jen na lehký odpor."
Blair pohlédl na Maniaka, který zvedl oči v sloup. Tenhle slib slyšeli oba už příliš často, než aby mu věřili.

Farnsworthová rychle přepnula na další obraz, dřív, než mohl Blair vznést další námitky. "Budete ji ostřelovat lehkými zbraněmi, jenom natolik, abyste očesali střelecké věže. Jakmile s tím budete hotovi, nalodí se na ni námořní pěšáci podplukovmka Dekkera a zajistí přistávací palubu. Sosová bude pracovat na rozluštění kódů fázových štítů. Vy, Dekkere, byste měl jenom naťukat kód a vpochodovat dovnitř."
"Jo," odsekl Gash, "to se zrovna vsadím." Upřel na ni pohled. "Tři družstva proti celé letounovce?"
Usmála se. Blair si všiml, že nikoliv přátelsky. "Nu, podplukovníku, vy nám pořád říkáte, jak tvrdí vaši pěšáci jsou ve srovnání s námi padavkami od loďstva. Teď máte šanci to dokázat." Obrátila se zpátky k mapě. Blair a Gash se na sebe podívali.
"Jakmile naši neohrožení námořní pěšáci budou mít loď pod kontrolou," pokračovala Farnsworthová, "přiblíží se k ní John Hopkins a přesune na ni část posádky, která s Princetonem odletí ze soustavy. Plukovník Blair až do vystřídání zůstane na palubě jako velící důstojník."
Znovu přepnula obraz, tentokrát na celkovější pohled na komplex vesmírných doků. "Až budete s letounovou lodí venku, nebo v případě, že neuspějete, zaútočí na zařízení admirál Wilford s loďstvem. Jakmile bude základna zničena, stáhneme se co nejrychleji zpátky." Udeřila pravou pěstí do levé dlaně. "To je v podstatě všechno."
Ukázala na velkou hromadu barevně označených obálek, naskládaných na stole před ní. "Tohle jsou vaše brífingové souhrny. Maniakovy síly jsou červené, Jestřábovy zelené a Blairovy zlaté. Prostudujte si je a pokud budete mít nějaké dotazy, obraťte se na mne. Jinak vyrážíme za dvanáct hodin." Pokynula dvěma poddůstojníkům, kteří měli službu u audiovizuálního pultu, a ti začali obálky rozdávat.
Blair se ke studiu svého přídělu odebral do své stísněné kabinky. Souhrn obsahoval balíček čerstvých fotografií cíle, přehledové plány letounové lodi třídy Concordia, souhrn směrnic ohledně kritických oblastí Concordie, podrobný časový rozvrh operace a paměťovou kartu nabitou počítačovými simulacemi cílové oblasti. Prostudoval materiály jeden po druhém a učil se všechno nazpaměť, kromě přehledových plánů. Strávil na Concordii a Lexingtonu dost času na to, aby se na lodi vyznal.
Nahlédl do článku o Dekkerových instrukcích, který mu Farnsworthová připojila. Hvízdl, zděšený napjatým časovým rozvrhem, který měli námořní pěšáci podle Pantera dodržet. Naplánovala jim během několika minut obsadit jednu přistávací palubu, vyrazit různými směry a potlačit místní obranu. Doufala, že první skupina z Hopkinse bude na palubě a na cestě k můstku za dvacet minut po přistání námořních pěšáků. Od bigošů, kteří toho už tak měli až nad hlavu, se také očekávalo, že poskytnou bezpečnostní oddíly, které zajistí ochranu lidí z Hopkinse, zabrání spuštění autodestrukce a budou se bránit případnému protiútoku z hlavních loděnic.
Dekker si rozkazy přečte, navzdory svým výhradám bude mlčet a vydá ze sebe v akci všechno. Jestli ovšem někdo dokáže dodržet odvážný itinerář Farnsworthové, je to on.
Blair měl dost vlastních starostí. Panteřina peruť měla dvanáct orlíků, z nichž se za frontové dala s přimhouřenýma očima považovat třetina. Ostatní byly buď zastaralé nebo staré a rozhodně se nedaly považovat za vhodné pro tuto akci. Když už šlo ovšem o tohle, žádná ze zúčastněných sil neměla k dispozici zdroje, které by zaručovaly úspěch. Farnsworthové plán počítal s tím, že jim pomůže překvapení a štěstí, kteréžto veličiny však bývají notoricky vrtkavé. Usadil se co nejpohodlněji a začal se učit nazpaměť volací znaky a frekvence, časové termíny, podrobnosti operace, kódová slova, svolávací signály a další detaily složité operace. Začal si to právě opakovat po šesté, když na otevřené dveře zaklepal Imbus. "Dále!" houkl Blair.
Vrchní mechanik se širokým úsměvem vstoupil. "Zdravíčko, pane. Mám jednu dobrou a jednu špatnou novinku. Kterou chceš slyšet první?"
Blair nezaváhal. "Tu dobrou."
"Dostal 'sem tvůj Thunderbolt zpátky do formy," sdělil mu Imbus, "a 'eště něco navíc. Otevřel 'sem trochu víc řídicí motory, takže budeš obratnější, a vyměnil 'sem jádra hlavních motorů. Měl bys vytáhnout o 40-50 km/s víc na standardní tah i s přídavným spalováním." Zašklebil se. "Hergot, to dokonce stačí na to, abys výpad' z paluby bez JATO. Myslel 'sem si, že by se ti ňáký eso v rukávu mohlo hodit."
"Skvělé!" prohlásil Blair s úsměvem. "A ta špatná zpráva?"
"Zazáplatoval 'sem ho, plukovníku, ale nevydrží dlouho. Tohle bude nejspíš jeho poslední let."
"Jak to?" otázal se Blair, který ze svého nadšení rázem vystřízlivěl.
"No," odpověděl Imbus, "proskenoval 'sem vnitřek. Ta mina hodně poškodila konstrukci. Máš po celejch hlavních nosnících únavový trhliny a dva podélníky odešly nadobro. Sice 'sem je sflikoval dohromady, ale takový zacházení, jaký s nima máte vy piloti ve zvyku, nevydržej. Moje úpravy tě taky budou stát kus bojovýho doletu a životnosti motoru." Poškrábal se na hlavě. "Nejsou to žádný katastrofální závady, ale po tyhle akci už s ním sám nebudeš chtít lítat."
"Dobře," odpověděl Blair, "ale tuhle ještě vydrží, je to tak?"
"Jasně!" Znovu se zazubil. "Kdy mám někoho poslat, aby tě vzbudil, synku?"
Blair to pochopil jako jemný náznak, že by si měl trochu zdřímnout. "V kolik hodin je brífing pilotů?"
Imbus se ani nepodíval na hodinky. "Asi za štyry hodiny. Někoho pro tebe pošlu." Zhasl stropní světlo.
"Díky," řekl Blair. Čekal, že nebude moci usnout, ale příjemně ho překvapilo, že když s ním zatřásli, měl pocit že uběhlo jen pár okamžiků. Trvalo mu pouhou minutu, než si obul boty a seběhl na letovou palubu. Z chodby, na palubní noc potemnělé, vykročil do jasně osvětleného hangáru. Mechanici se nacházeli uprostřed pilné práce. Připravovali a tankovali útočný wing k vzletu. Většina strojů první vlny už stála na namalovaných značkách připravená k vzletu. Blair provedl předletovou prohlídku svého Thunderboitu a potom obešel několik dalších náhodně vybraných kosmoplánů. Všechno se zdálo být v pořádku, nicméně jeho Thunderbolt nebyl jediný uprchlík ze šrotiště.
Shromáždil svou peruť a z křídla své pošramocené stíhačky jim udělil letový brífing. Na opačné straně paluby činil

totéž Maniak, zatímco za Jestřába zaskočila Panter. Podplukovník Manley už dříve odlétl na eskortní letounové lodě, aby tamní letové osádky zpravil o jejich úlohách.
Vzlet proběhl dobře. Sledoval, jak mechanici drží palce, když z paluby odburácelo několik ošuměle vyhlížejících stíhaček. Pak přišla řada na něho. Signalista ukázal na Blaira a potom ven do vesmírného prostoru. Blair mu zasalutoval, spustil přídavné spalování a pomodlil se. S upravenými motory a podvěšenými střelami navíc sice vzlétl, ale jen tak tak. Měl podezření, že nátěr a kus pancíře z pěnové slitiny zanechal na přední hraně vzletové paluby Intrepidu.
Přepnul vysílačku na společnou frekvenci svazu pro místní provoz. Řízením rádiového provozu Panter pověřila Sosovou. Roztřídit útočné wingy jí dalo hodně práce. Když přidělovala stíhačkám místa na vyčkávacích dráhách, seskupovala fregaty k úderům a všeobecně koordinovala komunikaci, zněl její vřelý hlas neobyčejně řízně.
Tango a jedna korveta se ujaly funkce orientačních bodů na shromaždištích pro Jestřábovu a Maniakovu peruť, které kolem nich kroužily, než se zformují. Blair se spolu s Panteřinou perutí a třemi útočnými čluny námořní pěchoty zařadil do okruhu kolem Johna Hopkinse. Už uspořádat jeden nálet byla práce pro vraha - koordinovat tři prostřednictvím poškozené anténní soustavy Intrepidu chaos ještě násobilo. Blairovy stopky ukazovaly, že už mají zpoždění, které navíc neustále narůstá. To pro operaci nevěstilo nic dobrého.
Opakovaně kontroloval svou peruť a ujišťoval se, že stíhačky zůstávají ve správném pořadí na svých pozicích, zatímco Sosová a Farnsworthová se snažily udělat v tom zmatku pořádek. Panter trvala na tom, že z důvodu utajení má Blair své piloty instruovat až na poslední chvíli, a nařídila kosmoplánům přísný rádiový klid. Blair sice její odůvodnění chápal, jenže výsledkem byl chaos. Piloti, kteří si nebyli jistí svými shromaždišti, přelétali od lodě k lodi a hledali své perutě. Když se konečně zformovali, několik Rapierů dokonce hlásilo, že jim zbývá sedmdesát procent paliva.
Konečně se Sosové podařilo útočné wingy seřadit. "Skupino Alfa, vpřeď" zahlaholila vítězoslavně. Maniakovy kosmoplány se odlouply, překlopily na bok a v dlouhé volné řadě zapadly do mlhovinného prachu. Za nimi následovala Tango s modře záncímy proudy výstupních plynů. Za rychlejšími stíhačkami sice bude zaostávat, ale až dosáhnou nástupního bodu, bude přesto ještě poměrně blízko za nimi.
"Skupino Beta, vpřed!" Jestřábův svaz se stíhačkami uspořádanými v úhledných "věčkách" nad bombardéry a pod nimi, naráz spustil přídavné spalování a zmizel. Měli před sebou nejdelší trasu a očekávali nejtěžší odpor.
"Skupino Gama, vpřed!" Blair zakolébal křídlem na znamení, že se peruť má zformovat podle něho. Zkontroloval kurs zadaný do autopilota a zvolil jej z menu předem naprogramovaných navigačních bodů. Ohlédl se, spatřil, že zbytek perutě zůstává správně seřazený, a zatočil na příletový kurs k cíli. Peruť ho hladce následovala.
Blair cestou skrz mlhovinu ostražitě hlídal okolí. Plyn a prach byly zatraceně řídké, alespoň při pohledu zevnitř. Jejich skutečným přínosem byl jimi vytvářený elektromagnetický šum, který na jedné straně skrýval základnu před slídícími cizinci a na straně druhé maskoval útočný svaz. V mlhovině se ovšem mohly schovávat také konfederační stíhačky.
Blair prohlížel prostor kolem sebe a propátrával kvadrant po kvadrantu, jestli neuvidí nějaké stopy po nepříteli. Ohlédl se, aby zkotroloval prostor za sebou, a lekl se, když viděl, že fázové štíty a proudy výstupních plynů stíhaček při reakci s nabitými prachovými částicemi září. Zůstávaly za nimi třpytivé stříbřité čáry jako prsty ukazující na jeho kosmoplány. Sevřel rty. S tím se nedalo nic dělat.
Nějaký trik mlhoviny způsobil, že jeho rádiový skener zaměřil slaboučké signály útočící Maniakovy skupiny. Boj začal. Teď už se nedalo vracet. Pohlédl na navigační zákres a zjistil, že jim k cíli zbývají jen minuty.
"Matka Husa volá Housata," řekl, "zaujměte útočnou formaci. Roje jedna a tři napadnou střelecké věže letounovky, roje dva a čtyři je budou z dálky krýt."
Poslouchal, jak velitelé rojů postupně potvrzují příjem rozkazu. Peruť se rozešla na jednotlivé roje a velení přebrali jejich velitelé. Blairova čísla se dotáhla těsně za něho a za každou polovinou křídla se mu usadil jeden Rapier. "Pamatujte," řekl jim, "jenom lehké zbraně. Nechceme loď proděravět."
Poslední cáry mlhoviny zřídly. Fotografie průzkumu a simulace neposkytovaly představu o čiré velikosti celého toho zatraceného komplexu. Obrovské továrny kroužily kolem pavoukovitého vesmírného doku. Těžká letounová loď zabírala jeden kvadrant doku. Do druhého kvadrantu se vešly dva štíhlé nové torpédoborce a ještě nějaké místo zbývalo.
Blair zaklel. Ty torpédoborce byly nové a na včerejších záznamech průzumu se neobjevily. Dalo se počítat s tím, že jakmile se vzpamatují, pustí se do odhodlané obrany proti stíhačkám. Továrny se ježily obrannými střeleckými věžemi, což také znamenalo horké chvíle pro každého, kdo bude natolik pošetilý, aby se zatoulal do jejich pásma účinného dostřelu. K letounové lodi směřovala letka konfederačních Šípů, které celý obraz dále komplikovaly.
Blair zavrtěl hlavou. Jejich šance právě značně poklesly. Slyšel, jak piloti cosi mumlají, když uviděli velikost svého cíle. Věděl však, že teď, když už se Maniak pustil do boje, není možné útok zrušit.
Zapnul mikrofon. "Matka Husa volá Housata, rozejděte se a zaútočte na určené cíle. Hodně štěstí."
Spustil přídavné spalování a ucítil nečekaný tlak na zádech, jak Thunderbolt vyrazil kupředu. Odezva na řízení mu připadala nemotorná a humpolácká, nicméně Imbusovy úpravy fungovaly. S oběma čísly v závěsu zamířil k letounovce. Jeho podpůrné roje se vrhly na konfederační stíhačky, zaskočily je a dvě vyřídily dávkami střel hned v prvních vteřinách. Avšak zbylé Šípy se nedaly na útěk, jak Blair očekával, nýbrž se obrátily proti útočníkům a pustily se do boje. Jedna Fretka a po ní druhá vybuchly a zanikly, jak se konfederační stroje obuly do úderného svazu Intrepidu.
Blair zaslechl svůj výstražný signál blízkosti cíle. Vzhlédl a spatřil, že se dok rychle blíží. Sklonil letoun do mezery mezi příhradovinou a letounovou lodí a srovnal let s jejím trupem, aby zahájil zteč. Jeho čísla se od něho odpoutala, aby napadla své přidělené sektory. Kolem se mihla příď letounové lodě. Blairova zaměřovací mřížka se usadila na první věži. Stiskl tlačítko spouště. Dva plazmové paprsky vylétly kupředu, probily věž a umlčely ji. Ve výhledu se objevila další věž. Umělá inteligence promítla na displej zaměřovače opravu. Blair vypálil a laserová věž vybuchla.
Kopíroval hladký trup letounové lodě, zasypával palbou obranné střelecké věže, jak se mu objevovaly v zorném poli, a

likvidoval jeden opěrný bod obrany za druhým. Princeton poprvé zareagoval a začal po něm pálit podél trupu. Blair se zasmál, když viděl, jak se jejich první panické výstřely zarývají do konstrukce doku a rozsévají zkázu mezi pracovními moduly, které se kupily nad lodí. Přelétl záď lodi a obráceným půlpřemetem slétl pod trup, aby se vydal na úsek trasy směrem ven. Pohon letounové lodě se rozběhl a proud výstupních plynů ho málem připekl, zatímco se zoufale snažil udržet vládu nad letounem i při tom, jak s ním házela turbulence.
Podařilo se mu kontrolu nad Thunderboltem udržet, když spustil boční řídicí motory, aby vyrovnal boční tlak proudu. Opustil prostor za tryskami a prosmýkl se pod letounovkou. Síť laserové palby zhoustla, jak se do boje zapojovaly další nepoškozené věže. Před Thunderboltem se křižovaly paprsky a ty, které minuly, vyrývaly do okolní konstrukce zející díry.
Ale ne všechny laserové výboje minuly. Palba zbývajících střeleckých věží ho zasahovala do fázových štítů a kousek po kousku oslabovala jeho obranu, zatímco pustošil spodek trupu letounové lodě. Prohnal se jednou obzvlášť ošklivou křížovou palbou, přičemž kličkoval ze strany na stranu, aby zničil nejdřív prvního a potom i druhého svého trýznitele.
Pod letounovou lodí vykvetla jasná ohnivá koule, naražila do jejího trupu a nakrátkou rozlila po jejím povrchu plamenné jezírko, jež vzápětí udusilo vakuum. Kousky roztříštěného Rapieru se rozlétly podél lodi. Před přídí se Blairovi mihl druhý Rapier, také v plamenech. Navzdory požáru stále zasypával palbou bodovou obranu letounovky. Pak i on narazil do trupu velké lodě a vzal s sebou do hrobu ještě jeden opěrný bod obrany.
Udržoval stálý kurs, protože si byl vědom, že úhybné manévry by mu jen ztěžovaly zásahy zbývajících opěrných bodů. Jak soustavně rozséval výstřely po trupu, ukazatel kondenzátorů poklesl do žlutého a potom i do červeného pole. Když znovu minul příď lodě a vylétl do volného prostoru, zdálo se, že obranná palba už zeslábla.
Volný prostor neskýtal o nic větší bezpečí než stísněné prostory doku. Jeho Fretky byly buď zničené nebo na útěku a zanechaly Šípy, ať se vypořádají se stejným počtem novějších konfederačních typů samy. Také tři z jeho Rapieru byly vyřízené. Blair se zamračil. Takovéhle krupobití jeho peruť dlouho nevydrží.
Nyní zahájily palbu střelecké věže na orbitálních továrnách a nebe křižovaly shluky laserových paprsků. Střelba byla víc nadšená než přesná, ačkoliv to se ještě mohlo změnit, jakmile se obsluha věží uklidní. Jediným štěstím pro útočníky bylo, že známky života dosud neprojevil ani jeden z torpédoborců.
Za ocas se Blairovi pověsil jeden Hellcat. Automatické zadní kanóny vypálily ve stejném okamžiku, kdy zazněla výstraha před řízenou střelou. Blair ostře strhl stroj doprava za pomoci Imbusem zvýšené rychlosti klonění, aby uklouzl tepelně naváděné hlavici, která se mu snažila vlézt do zadku. Obrátil svůj velký kosmoplán do protisměru a obrátil situaci v neprospěch Hellcatu. Konfederační letoun odpálil druhou střelu kamsi do dalekého vesmíru a snažil se uhnout. Blair, který průběžně sledoval, jak se kondenzátory šplhají z červeného pole vzhůru, přepnul výzbroj na řízené střely a navolil jednu ze svých tepelně naváděných. Ucítil, jak Thunderbolt poskočil, když výbušné úchyty bojovou hlavici uvolnily, a potom sledoval, jak se střela vlastní silou vyřítila kupředu. Infračervená hlavice zasáhla Hellcat v okamžiku, kdy se točil proti Blairovi a snažil se zaměřit hlavňovou výzbroj. Střela dopadla pod značným úhlem, prorazila fázové štíty a roztříštila jeden motor. Hellcat se silou nárazu a exploze stočil o čtvrt kruhu a opět se ustálil. Jeho pilot nad ním znovu nabyl kontrolu a znovu se pokusil stroj otočit, aby mohl zaútočit.
Blaira sebevražedně pevné nervy pilota Hellcatu zaskočily natolik, že udržoval okamžitý kurs o chviličku déle, než bylo záhodno. Hellcat ho osolil jediným zbývajícím iontovým kanónem. Kolem Blaira zaplály fázové štíty a on ucítil zásahy jako tupé nárazy do spodku páteře. Mřížka jeho zaměřovače se ustálila na Hellcatu. Přepnul výzbroj a vystřelil po Hellcatu z plazmového kanónu. Hellcat se roztrhl a zmizel, pohlcen ohnivou koulí. Blair v duchu proklel sebevražednou statečnost pilota a doufal, že to nebyl nikdo, koho kdysi nazýval kamarádem.
Strhl stroj od rozpínající se exploze a zamířil zpět k letounové lodi. Jeho zorným polem potácivě prolétl hořící kosmoplán, buď Rapier nebo Hellcat, a vybuchl. Pilot neměl šanci se katapultovat.
Zkontroloval hovor na taktických kanálech, aby se ujistil, že bojují všechny tři skupiny, které se operace účastní. Bojovaly. Panteřin plán uspěl v tom, že vázali rozdělené nepřátelské síly na třech místech zároveň. Z letmého poslechu dalších dvou útoků však měl pocit, že narazily na mnohem tužší odpor, než očekávali. Horce se usmál. Podceňování nepřítele byla jedna z mála konstant války. Princeton se soukal z doku do vesmírného prostoru jako motýl z kukly. Po celé jeho délce zářily a mihotaly se požáry opěrných bodů obrany a plameny šlehající z prázdných základů střeleckých věží. Z levého hangáru letounové lodě vzlétla osamocená stíhačka. Vznesla se vzhůru a vybuchla, když ji v půlce trupu zasáhla řízená střela a rozlomila ji ve dví.
Blair mrkl na ukazatele kondenzátorů a potěšilo ho, když zjistil, že se už nabily naplno. Obrátil Thunderbolt zpátky k letounové lodi. Snesl na ni a usadil zaměřovači mřížku na dvouhlavňovou laserovou věž, která kropila prostor kolem něho vražednými rudými paprsky. Vystřelil z plazmových kanónů. Věž se otočila dokola a zastavila se, když ji plazmové proudy roztrhly do vesmírného vakua.
Blair přejížděl pohledem hřbet letounové lodě a hledal další věže, které by mohl vyřadit. Celé rozlehlé úseky hřbetu i spodku trupu byly temné, až na mrkající ohně. Několik rozptýlených věží ještě střílelo, ale dva zbývající Rapiery je rychle umlčovaly. Blair jim nařídil, aby se držely u letounové lodi na hlídce a slídily přitom po příležitostných cílech na jejím trupu.
Vzhlédl, aby zhodnotil bojovou situaci ve volném prostoru. Poslední z konfederačních Šípů se odpoutaly a uháněly pod ochranu střeleckých věží. Krycí skupina se řítila za nimi.
K jeho velkému překvapení úspěšně zvládli první část akce. Obranu letounové lodi vyřídili a prostor kolem ní vyčistili od stíhaček. Letounová loď se už úplně vynořila z doku a zamířila do otevřeného vesmíru. Stala se tak zranitelnější.
Blair přepnul kanály. "Blair volá Dekkera, zatančíme si?"
"Rozumím," odpověděl námořní pěšák. "Já povedu."

Blair na pozadí mlhoviny zahlédl čáry po výstupních plynech Dekkerových tří člunů. Ty se hnaly k letounové lodi a používaly přitom přívěsné jednorázové raketové motory, aby se ke zranitelné kořisti dostaly rychleji. Dekker využíval trupu Princetonu, aby čluny kryl před střeleckými věžemi nejbližší orbitální továrny.
Blair se držel blízko nich a přizpůsobil svůj kurs a rychlost jejich, aby je mohl lépe bránit proti neočekávaným hrozbám. Osamocená věž na hřbetě trupu Princetonu vypálila po čelním člunu. Blair ji zaměřil a vystřelil. Dvojitý plazmový výboj ji proměnil ve šrot.
"Díky, Tygře," ozval se Dekker. "Připravujeme se na Kódový klíč." Čluny nyní snížily rychlost, aby ji přizpůsobily letounové lodi, a zamířily k přistávací palubě. Sekundy ubíhaly, zatímco se Dekker snažil vypnout fázové štíty, aby mohli vtrhnout na palubu. Zkoušel jeden sled signálů za druhým. "Mám to!"
Dekkerův člun, následovaný svými druhy, se střemhlav snesl k přistávací palubě a pronikl silovou bariérou, která uvnitř zadržovala vzduch. Blair viděl bariérovým polem, jak se tři čluny smykem zastavily uprostřed spršek jisker. Vysunuly se rampy a námořní pěšáci se pustili do obránců. Dalšímu pohledu zabránily odlesky energetických zbraní na silovém poli.
"Tanečník volá Blaira," zahulákal Dekker. Blair ho přes nahraný zvuk troubící polnice a rachot zbraní sotva slyšel. "Jsme uvnitř!"
Blair sledoval přilbové vysílačky námořních pěšáků a poslouchal, jak probíhá přestřelka. Několik námořních pěšáků hned padlo, zaskočeno překvapivě srdnatou obranou. Slyšel, jak Dekker a jemu podřízení nižší velitelé dirigují palbu a soustředí ji proti jednotlivým opěrným bodům v hangáru, až nakonec ze zoufalství nařídili zahájit palbu z obranných věží člunů. Když se posádky ujaly vyzbroje a k laserovým karabinám se připojily těžší zbraně, hluk přestřelky ještě vzrostl.
Palba však slábla, až nakonec ustala úplně "Dekker volá Blaira," ozval se podplukovník vyčerpaným hlasem. "Z větší části jsme palubu zajistili." Blair se chtěl zeptat, co pro bojem ošlehaného námořního pěšáka znamená "z větší části", ale Dekker mu k tomu neposkytl příležitost. "Můžete sem přiletět."
Blair srovnal letoun s lodí k závěrečnému přiblížení na palubu, přelétl práh dráhy a zažehl řídicí motory, aby Thunderbolt zastavil. Větší motory to dokázaly rychleji, než čekal, ale chřestění v závěsech mu prozradilo, že melou z posledního. Dotáhl to domů, jak Imbus předpověděl, ale dál už ne.
Jakmile se Thunderbolt zastavil, Blair odklopil překryt kabiny a vzápětí se přikrčil pod okraj. Na příďovém pancíři se zablýsklo po výstřelu z laserové karabiny a těžký překryt zasáhla sprška droboučkých úlomků. Zpod jednoho člunu zaburácel kulomet a chrlil palbu směrem k hořící hromadě kanystrů, za kterou se skrývalo několik obránců. Těžké průbojné náboje trhaly plastové a kovové nádoby jako lepenku, rozstřikovaly jejich hořlavý obsah a dodaly ohni novou potravu. V hangáru se převaloval mastný černý dým. Horko a kouř vyhnaly do volného prostoru dva členy posádky v černých oděvech, ozbrojené laserovými karabinami. Zasáhly je šipky z pušek námořních pěšáků a doslova je roztrhaly na kusy.
Blair se rozhlížel a zuřivě hledal nějaký úkryt. Spatřil Dekkera s laserovou karabinou v jedné ruce, jak na něj mává. Vyběhl k němu. Série laserových paprsků pokropila podlahu kolem jeho nohou. Plácl sebou na zem za Dekkerem, zatímco velitel námořních pěšáků vyslal tucet rychle za sebou následujících ran. "Říkal jste přece, že paluba je zajištěná!" zahulákal Blair, zatímco šátral po pobočí zbrani.
Dekker nohou nahmatal laserovou karabinu, kterou svíral v ruce mrtvý námořní pěšák. Přistrčil ji Blairovi, který se v hrůze zadíval na krev, jíž byla zbraň potřísněná. "Ří¬kal jsem ‚z větší části'," odpověděl s úšklebkem. "Dávejte si bacha na ty v černých hadrech."
Odražená střela ho škrábla do tváře a vyryla mu do masa dlouhou rozeklanou ránu. Dekker ji bezděčně osahal prsty a vypálil další dávku na nepřítele usazeného v úkrytu. "Dostal jsem dovnitř ženijní odřady. Pracují na tom, aby odřízli černokombinézníky dřív, než vyhodí loď do povětří. Někteří z posádky Princetonu nám v tom pomáhají."
"Cože?" ozval se Blair, který nevěděl, jestli se má ptát dřív na autodestrukci nebo na pomoc posádky.
Dekker ukázal bradou. Blair pohlédl k místu, kde většina osazenstva paluby ležela na břiše s rukama za hlavou. Jejich oficiální hlídač se krčil za částečně seškvařeným barelem zády ke svým svěřencům a práskal po ukrytých nepřátelích. Dva členové posádky Princetonu, vyzbrojení lasery padlých námořních pěšáků, klečeli vedle něho a střídali po lidech v černém.
Další dávka ze střelecké věže člunu roztříštila poslední úkryt černokombinézníků. Ti vyběhli na otevřené prostranství, pádili do jiného úkrytu a zuřivé přitom střídali. Dva srazila v běhu palba námořních pěšáků. Jeden s ustřelenou rukou ležel na boku a druhou rukou stále pálil po Dekkerových vojácích. Zasáhl jednoho z mužů z Princetonu, který se vysunul nad barikádu, aby vystřelil. Blair sebou trhl, když z mužova zátylku vystříkla krev a mozek. Zraněný obránce dostal další zásah a kulomet jeho tělo téměř roztrhal na kusy. Zbytek černě oděných obránců se dostal do úkrytu a střílel do hangáru ze spojovací chodby. Blair zvedl karabinu. Dekker mu na ni položil dlaň a stlačil hlaveň dolů. Blair se na něho tázavě podíval. Dekker mu ukázal, proč to udělal.
Mimo výhled obránců se z obou stran kradli k otevřeným dveřím tři námořní pěšáci ozbrojení automatickými pistolemi a noži. Obránci posílali do hangáru jednu dávku za druhou, a jak palba námořníků slábla, byli stále smělejší. Přepadová skupina se přikrčila vedle dveří. Potom Blair uviděl smršť pohybů.
Doprostřed obránců dopadl tlakový granát. Námořní pěšáci se s rachotícími pistolemi vřítili do omezeného prostoru za dveřmi. Navzdory mohutné omračující explozi však většina černě oděných členů posádky byla stále na nohou.
Jeden mariňák vrazil jednomu černokombinézníkovi pistoli do břicha a střílel, až se náboje i se sprškou krve rozprskávaly na přepážce. Druhý obránce, kterému tekla krev z uší a z nosu, popadl dalšího námořního pěšáka, obrátil ho a zlomil mu vaz. Vzápětí padl, když ho třetí členka přepadové skupiny kopla z otočky do hlavy a vrazila mu do břicha nůž. Ačkoliv umíral, ještě se po ní natáhl. Ledabyle ho švihla hranou ruky do krku.

Potom se pěšačka postavila mezi padlé černokombinézníky a její nůž se dvakrát mihl vzduchem. Blair se zděšeně podíval naDekkera. "Zastavte ji! Vždyť dobíjí raněné!"
Dekker přikývl. "Ti hajzlové se nevzdávají. Kvůli jednomu jsme ztratili zdravotnici. Snažila se stabilizovat jednoho s utrženou nohou. Ten odjistil granát a vzal je oba do pekla. Teď už svoje lidi neriskuju."
Dekker se vydal zajistit palubu. Jedno družstvo poslal na pomoc ženistům, zatímco druhé zaujalo obranná postavení kolem východů. Potom Dekker dokulhal k zádi jednoho z člunů a Blair šel s ním. Námořní pěšák se opřel o rampu a otevřel příruční lékárničku. Blair si všiml, že kromě rány na tváři je zraněn ještě nejméně na dvou místech. Pravým rukávem maskáče mu prosakovala krev a zbraň držel ztuhle.
"Sakra," prohlásil Dekker, zatímco střídavě zatínal a povoloval prsty, "ve snu by mě nenapadlo, že se budou bránit takhle fanaticky. Dali jsme jim veškeré šance se vzdát. Oni na to nepřistoupili - prostě bojovali dál." zavrtěl hlavou. "Takhle se rvou šílení námořní pěšáci, proboha. A tohle měli být technici!" Podíval se na nejbližšího padlého muže v černém s výrazem, který se hodné podobal respektu. "Rozhodně bych nechtěl potkat jejich bigoše." Vzhlédl opět k Blairovi. "Co je to vůbec za lidi?"
"Nevím," odpověděl Blair. Spatřil, jak z úkrytů vylézají první členové posádky Princetonu a tváří se ohromeně a šokované. "Ale vím, kdo by to mohl vědět." Dekker se otočil po jeho pohledu a přikývl. "Dobrý nápad," řekl.
Posádka letounové lodi se trousila k zaparkovaným člunům. Jedna žena s hodností rotmistra mu připadala matně známá. Když se jí vydal naproti, usmála se. "Sakra, plukovníku Blaire, vidět vás je hotový balzám na bolavé oči."
"Co je tohle, sakra, za chlapy?" zeptal sejí a bodl palcem do vzduchu směrem k hromádce mrtvých černokombinézníků, které námořní pěšáci zatím sbírali. Musel odvrátit pohled, když si všiml, jak jim jeden seržant prohledává kapsy a shromažďuje identifikační známky a osobní věci. Věděl, že ohledání mrtvých je důležitou součástí sběru zpravodajských údajů, ale při pohledu na to se mu chtělo zvracet. Žena z posádky na tom byla podobně.
Když se mu podívala do očí, byla celá zelená. "Je to parta prvotřídních pilotů a mechaniků, kteří přišli na palubu, když jsme se tu sehrávali. Odlétali pár akcí z pravé letové paluby, zatímco jsme oficiálně ještě byli v zácviku." Znovu pohlédla na mrtvé. "Nemůžu tvrdit, že by mi bylo moc líto, že je po nich."
"Jak to?" otázal se Blair.
"Co přišli na palubu, většinou nás odstrkovali - zelenáči, veteráni s dvacetiletou zkušeností, všechno jim to bylo jedno. Když převzali velení, bylo to ještě horší. Chovali se k nám, jako bychom byli zvířata."
Blair zaslechl z hloubi lodě smršť výstřelů, následovanou sérií tlumených explozí. Ustaraně se podíval na Dekkera, který se zašklebil a zvedl jeden palec.
Rotmistr se podívala Blairovi do očí. "Spousta z nás si myslí, že u vás je to lepší. Proto Thomsen a Hing vzali vaše námořní pěšáky zkratkou do skladiště. Ti černí tam rozmístili autodestrukční nálože. To byla součást hrozeb, kterými nás drželi v poslušnosti." Zatvářila se hořce. "Škoda, že jste tu nemohli být včera."
"Proč?" zeptal se.
"Byl tady na inspekci lodě jejich velitel. Oni podle všeho nemají hodnosti, ale z toho, jak se k němu ostatní chovali s respektem, jsem pochopila, že to je jejich šéf."
"Vzpomenete si na něco, co byste nám o něm mohla říci?" otázal se Blair.
"Jenom na jeho oči," odpověděla. "To byly ty nejstudenější a nejnelidštější oči, jaké jsem kdy viděla."
"Seether," řekl Blair.
Přikývla. "Jo, tak mu říkali."
"Díky," řekl Blair. "Jestli se vy nebo někdo další z posádky chcete přidat k nám, můžeme vás využít. Je to dobrovolné. V opačném případě vymyslíme, jak vás dopravit na Zemi, až tohle skončí."
Usmála se. "Můžu mluvit jen za sebe, pane, ale jestli vám to nevadí, ráda bych se přidala." Blair její úsměv opětoval. "Máme tady tvrdý chlebíček, slečno...?"
"Ellisonová," napověděla mu. "Caroline Ellisonová. Znám z technické školy Ráchel Coriolisovou. Mluvívala o vás."
Blair čekal, že ucítí známý příval bolesti. Překvapilo ho, když se nedostavil. "Dobře, sežeňte dohromady všechny, kdo k nám chtějí vstoupit, a považujte je za přijaté. Za chvíli přiletí na palubu palubní tým, aby s tímhle děťátkem odletěl. Vaši lidé se na ně mohou obrátit a pomáhat jim."
Když se od rotmistra odvrátil, spatřil, že se dovnitř snáší první člun z Hopkinse. Z člunu se na všechny strany rozběhli členové posádky naložení ručními zbraněmi a výstrojí a zamířili na svá služební stanoviště.
Před Blaira předstoupil komandér s nášivkou technické služby na kombinéze a zasalutoval. "Tak se vám to povedlo, pane. Vypadá to, že máme další letounovku."
Přiběhl jeden bigoš. "Plukovníku, pojďte rychle! Tohle musíte vidět!"
Blair následoval pěšáka dopředu a dolů do prostoru údržby. Světla se automaticky rozsvítila a odhalila řady černých kosmoplánů usazených na podávačích sedlech. Patřily ke stejnému typu jako ty, se kterými bojoval u Melekova konvoje, a ty, které byly zachyceny na kilrathských holopáskách. Stíhačky vypadaly štíhle a nepozemsky, vynačovaly se úspornými liniemi a jejich povrchová úprava byla lesklá a čistá. Dokonce i Hellcaty v porovnání s nimi vyhlížely zavalité a neotesaně.
Dovnitř vešli první lidé z výsadku Intrepidu a všichni se zastavili a hleděli.
Blair se obrátil a uviděl ve dveřích stát Imbuse s brašnou na nářadí přehozenou přes rameno. "To je krása," šeptal stařík, "naprostá nádhera." Zatvářil se, jako by chtěl na palubu vyplivnout tabákovou močku, ale zarazil se. Rózhledí se kolem a zvedl odhozenou plastovou nádobu. Odplivl do ní, přešel k nejbližšímu orlíkovi a přejel prsty po pěnovém pancíři. "Ahoj, nádhero," zamumlal.
Blair pobavené sledoval, jak vrchní mechanik shodil brašnu s ramene, vydoloval klíč a začal se zaobírat postupovým panelem. "Tak se podíváme, co tam schováváš za tajemství, krásko," broukal si. Když se mechanici z Intrepidu začali

hemžit kolem svých nových hraček a tvářili se přitom jako děti o Vánocích, Blair se obrátil k odchodu. Nechal je, ať si stíhačky prohrabují a prošťourávají o samotě. Černé kosmoplány na něho udělaly dojem stejně jako na ně, ale nikdy se nedokázal nadchnout nad šikovně navrženým elektrickým rozvodem.
Odešel z prostoru údržby právě včas na to, aby zahlédl Sosovou, jak přechází přes odbavovací plochu k osobnímu výtahu. Za sebou táhla kárku vysoko naloženou dešifrovacím zařízením.
Ucítil, jak se paluba lehce otřásla, a pak si uvědomil, že se podlaha chvěje.
Reproduktor zapraskal: "Plukovník Blair nechť se dostaví do záložní řídicí místnosti." Narychlo se ještě vrátil na přistávací palubu a spatřil několik zbylých námořních pěšáků posedávat u svých člunů. Dekker se vsedě opíral o podvozkovou vzpěru a oháněl se kapesním zrcátkem a plechovkou hojivého prostředku. Nastříkával si narůžovělou umělou kůži na tržnou ránu na tváři, zatímco opodál stál zdravotník s pobaveným výrazem. Dekker vypadal unaveně a velice, velice šťastně.
Když se Blair přiblížil, vzhlédl.
"Jak si vedeme?" zeptal se Blair.
Dekker zvedl palec. "Tango posbírala asi tucet letounů a pilotů. Druhá skupina měla těžké ztráty. Ale továrnu vyřídila."
Blair vážně přikývl, potěšen úspěchem, ale smutný ze ztrát. "A Wilfordův úder?"
Dekker si poklepal na ucho. "Zprávy jsou útržkovité. Intrepid schytal pár zásahů. Taky pár fregat to koupilo, když se ty torpédoborce konečně vzmátohly na nějakou akci." Odmlčel se. "Ale po zákopech kolujou zvěsti, že operace byla naprosto úspěšná. Vypadá to, že jsme z toho venku."
Blair se unavené usmál. "Dobře," odpověděl. Obrátil se k odchodu do záložní řídicí místnosti. Přešel plochu a vyjel o jednu palubu výš osobním výtahem. Poté, co musel m Intrepidu všude šplhat po svých, mu výtah připadal jako přepychová věc.
Když vystoupil z výtahu, už na něho před řídicí místností čekal velitel palubních technických týmů komandér Toliver.
"Ano?" oslovil ho Blair. "Co pro vás mohu udělat?"
Toliver se usmál. "Víte, pane, jste nominálně kapitán, anebo aspoň velící důstojník na téhle lodi. Myslel jsem, že bude nejlepší, když vám podám hlášení."
Blair přikývl. "Spusťte."
Toliver se podíval chodbou nejdřív na jednu a pak na druhou stranu. "Motory a navigační soustava jsou v provozu a letíme asi poloviční rychlostí. S ohledem na to, jak je nás málo, si na víc netroufneme. Hodně nám pomáhá původní posádka Princetonu. Přeběhlo jich asi čtyřicet." Odmlčel se. "Povídá se, že někde vzadu jsou zalezlí ještě nějací ti speciální vojáci. Dekker slíbil, že tam pošle pátrací skupiny." Podíval se na Blaira. "Upřímně řečeno, pane, tohle je hodně velká loď na to, aby ji jeho lidi zvládli prohledat. Takže zůstaňte vepředu a neztraťte pistoli."
"Rozumím," opáčil Blair. "Mohu být nějak užitečný?"
"Ano, pane," odpověděl Toliver. "Na Concordii nás sloužilo jenom pár. Když trčíte v rozvodné skříni, tak vám studium mapy moc neřekne."
Blair se zasmál. "Dobře, budu řídit dopravu." Na rozdíl od Intrepidu tady měl práce spoustu. Princeton byl stavěn na několikasetčlennou posádku, a když jej obsluhovalo pouhých devadesát lidí, zdálo se, že je zamořen gremliny. Blair brzy zjistil, že nedělá nic jiného, než že posílá stále usouženější opravárenské čety z jednoho kritického místa na jiné.
Ani si neuvědomil, kolik času už uplynulo, dokud mu na rameno nepoklepala mladá žena v civilní kombinéze. "Pane," řekla, "jdu vás vystřídat."
Zprvu ho překvapilo, jak ten čas letí. Nicméně bolest za krkem z toho, jak se skláněl nad plány, mu prozradila, že pokud si toho nevšiml on, jeho tělo ano. "Děkuji, slečno."
Vstal, vesele zamával na dobrou noc posádce záložní řídicí místnosti a odebral se do své ubikace. Byl tak utahaný, že jednoduše nechal nohy, ať ho nesou, kam chtějí. Až když stiskl otevírací tlačítko u dveří ubikace velitele wingu, vzpomněl si, že není na Lexingtonu, ale na Princetonu. Ale už tam byl a na ubikaci byla postel. Vešel dovnitř.
Uviděl, že dveře do koupelny jsou otevřené a zaslechl tekoucí sprchu. Vzpomněl si na Toliverovo varování před možnými zbylými černokombinézníky. Vytáhl poboční zbraň, přikradl se ke dveřím a vpadl dovnitř.
Sosová, oděná pouze do ručníku, se nakláněla kupředu a dalším ručníkem si drhla bujné černé vlasy. Když vtrhl dovnitř, zaječela a vrhla se po své pistoli. Namířila ji na něj, pak si uvědomila, kdo to je, a sáhla po zapomenutém ručníku. Stáli pár metrů od sebe a nervózně se smáli, zatímco napětí opadalo.
"Co tady děláte?" zeptal se jí.
"Prohledávám ubikace vyšších důstojníků," odpověděla, "a hledám nějakou databázi nebo notebook, prostě něco, z čeho bych mohla vyjít při luštění šifer. Přišla jsem sem a narazila jsem na sprchu. Nedokázala jsem odolat." Usmála se na něj. Všiml si, nikoliv poprvé, jak to mění její rysy. "Nemáte ponětí, jaký je to požitek, dát si v soukromí horkou sprchu. Tedy, aspoň částečně v soukromí."
Rozpačitě sklopil oči.
"Ehm, omluvíte mě, prosím?" zeptala se. Blair se lehce uklonil do prázdna vedle ní a vycouval z koupelny.
Začal věnovat pozornost kabině. Byla strohá i ve srovnání s jeho kabinou na Lexingtonu. Byla v ní pouze palanda, úhledně ustlaná a zarovnaná, jediná lampa, stůl s monitorem, sekretář a pohovka. Žádné osobní upomínkové předměty, žádné diplomy nebo obrázky na stěnách. Naprosto nic, co by zdejšího obyvatele nějak charakterizovalo.
Přešel ke skříni a otevřel ji. Uvnitř visel v dokonalém zákrytu tucet černých leteckých kombinéz. Blair jednu vytáhl. Na všech bylo červené vyšito jméno "DuMont". Nenašel žádné výložky, žádné nášivky, žádná vyznamenání.
"Jako Sparťané," ozvala se mu za zády Sosová.
Obrátil se. Měla na sobe zase navlečenou uniformu. "É?"
"Sparta byla městský stát, který v peloponéských válkách nakonec porazil Athény," řekla. "Základem jejich kultury byl

válečník a celá jejich společnost byla zasvěcena posílení disciplíny a vojenských ctností."
"Nejsem si jistý, jestli vás chápu."
Stále si zuřivě drhla ručníkem vlhké vlasy. "Jádrem sparťanské společností byla syssítia, neboli skupina mladých mužů, kteří žili společně. Od každého Sparťana se očekávalo, že své syssítii bude všemožně přispívat. Individualita byla potlačena ve prospěch skupiny. Sparťan se směl oženit, směl mít děti, ale na prvním místě byla syssítia - jeho druhové a jeho povinnost vůči státu."
"Tohle se tady podle vás děje?" vyzvídal Blair.
Bylo na ní, aby přikývla. "Ano. Je ironie, že ačkoliv Sparťané vyhráli válku nad Athéňany, nedokázali si vydobýt mír. Jejich moc během další generace svrhla nová koalice, která proti nim povstala."
Rozesmála se.
"Co je tady k smíchu?" podivil se.
"Já," odpověděla a oči jí zářily veselím. "Stejně jako všechny školačky jsem snívala o tom, že budu sama a téměř nahá s nejslavnějším mužem Konfederace, a když k tomu nakonec dojde, mluvím o mrtvých kulturách."
Změna tématu Blaira vyvedla z rovnováhy. "Ano?" řekl, aby získal čas, než vymyslí něco inteligentnějšího.
Zpříma na něho pohlédla. "Poprvé jsem o vás slyšela po náletu na Kilrah, když jste tam vy a vaši piloti vyřídili loděnice. Sledovala jsem tisk a propagandistické filmy - nevynechala jsem ani jedinou epizodu Hrdinů Konfederace. Samozřejmě jsem věděla, že to je škvár, ale byla jsem do vás hrozně udělaná."
Pomyslel na svůj vlastní zájem o ni, na věkový rozdíl a na svou minulost s Ráchel, která nebyla o mnoho starší než Velina, třebaže on byl tehdy mladší.
Usmála se. "A pak jsem vás potkala osobně na Intrepidu. Nedokázala jsem tomu uvěřit. Odjakživa jsem toužila se s vámi setkat a pak se to stalo. A bylo to nádherné." Vzhlédla k němu, modré oči zarámované poněkud rozcuchanými černými vlasy. Pomyslel si, že vypadá neodolatelné. "Pořád jsem do vás hrozně udělaná, víte?"
Cítil svou touhu po nijako fyzickou bolest. Chtěl ji vzít do náruče a přivinout k sobě. Její zářící oči ho k tomu otevřeně vyzývaly. Rty měla maličko pootevřené, jako by se chtěla líbat.
V té chvíli viděl, že se před ním - před nimi - otevírají dvě cesty. Bylo by tak snadné udělat k ní první krok. Byli spolu sami a dokonce i dveře byly zavřené. Posádka měla příliš mnoho práce a loď byla příliš velká, než aby si kdokoliv všiml, že jsou oba pryč. Nic by se nerozkřiklo. Nikdo by nic nevěděl.
Druhá cesta byla trnitější. Viděl sám sebe, stárnoucího pilota, jak využívá jejího mládí a krásy k tomu, aby si přivolal zpátky vlastní promarněné roky. Byla by to klasická krize středního věku. Pokusil se o krátký románek s Ráchel, a i když věděl, že ji vyhnalo jeho pití a zahořklost, bolelo ho, když se to nevydařilo. Nechtěl tím projít znovu.
Uvědomil si, že pokud jde o Velinu Sosovou, nemůže věřit vlastním pohnutkám, a proto nechtěl ten první krok udělat.
"Velino," začal, "já,.." Zmlkl, protože nevěděl, jak dál.
Pátrala očima v jeho tváři. Sledoval, jak z jeho postoje a tónu hlasu vyvozuje závěr. Její výraz se změnil, ale ze všech sil se snažila netvářit se ublíženě. "Promiňte," řekla a sklopila pohled, "hrozně se za to stydím. Měla bych vypadnout."
Když se obrátila, aby posbírala věci, které nechala v koupelně, jako by se stáhla do sebe.
"Není to tak, jak si myslíte," řekl, aby se pokusil zachránit situaci.
"Ano?" řekla, tvář nečitelnou a nehybnou.
"Podívejte," řekl s vědomím, že už stejně ztroskotal. "Mně je čtyřicet, vám pětadvacet. Jsem skoro dost starý na to, abych byl vaším otcem."
Zavrtěla hlavou. "To byste musel začít brzy," odpověděla. Zaťala zuby a vzhlédla. Zadívala se mu do očí, zatímco on se snažil udržet neutrální výraz. "Aha," řekla téměř po minutě, "tak je to tedy."
"Mám starost o vás stejně jako o sebe," prohlásil. Až příliš pozdě si uvědomil, jak ošklivě to vyznělo a jak teď vypadá pokrytecky a blahosklonně.
Její výraz ztvrdl. "Pokud jste si toho nevšiml, plukovníku, jsem dospělá. Jsem plnoletá. Dokážu se o sebe postarat sama. Nemusíte mi prokazovat žádné laskavosti." Popadla svou malou brašnu, odšuměla jako bouře a nechala ho tam stát a hledět za ní.
Pak byla pryč a dveře se za ní zavřely. Posadil se na okraj palandy a položil hlavu do dlaní.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Když Blair vstupoval do záložní řídicí místnosti, mnul si oči pálící nevyspáním. Jak se snažil usnout, stále dokola si v hlavě přehrával svůj rozhovor s Velinou, až ho nakonec přestalo bavit se převalovat a zmítat a šel se projít po chodbách Princetonu. Letounová loď, tolik podobná Concordii, v něm vzbudila přízraky vzpomínek a spánek už vůbec nepřipadal v úvahu.
Usrkl z hrnku kávy, který vyloudil na námořních pěšácích. Dekker si vařil silného turka. Kofeinová bomba Blaira přivedla do stavu jakéhosi zdání bdělosti.
Z velitelského křesla Princetonu k němu vzhlédl Toliver. "Dobré ráno, plukovníku. Mám důležitou zprávu od admirála Wilforda. Chce vás zpátky na Smolaři."
Blair přikývl. Jako všichni v loďstvu věděl i on o smůle, která byla podle všeho společná všem lodím jménem Intrepid.
"Jak moc brzy?"
"Včera," odpověděl Toliver. Podal Blairovi list průklepového papíru. "Vyskytly se problémy."
Blair papír popadl a začetl se do něj. "Co se děje?"
"Nevím," řekl Toliver, "ale musí to být špatné - opravdu zlé."

Blair uvažoval, jestli se má ještě skočit oholit, ale pak usoudil, že když ho admirál chce vidět tak naléhavě, bude se muset smířit s lehounkým strnišťátkem. "Vyřiďte admirálovi, že už jsem na cestě." Dorazil na vzletovou palubu, aniž zahlédl Velinu, což ho znepokojilo, ale zároveň se mu proto ulevilo. Když výtah dojel do hangáru, stále v duchu omílal důsledky té události. Vystoupil a zjistil, že Imbus na něj už čeká.
"Toliver mi dal hlášku, mladej," řekl. "Máme to pro tebe nachystaný na katapultu jedna. Předletová příprava je hotová, stačí odstartovat."
Blair šel za ním a už se těšil na přelet na Intrepid a na to, že se potom snad brzy prospí. Vešli do vzletové sekce paluby. Blair se rozhlížel po svém Thunderboltu. "Kde mám orlíka?"
Imbus ho nasměroval k černé stíhačce usazené na podá-vacím sedle. "Černej oštěp pět čtyři k tvejm službám, synku.
"Potutelně se ušklíbl při pohledu na Blairův ohromený pohled.
"Černý oštěp?"
"Otevřeli 'smě bedýnku technickejch holopásek," vysvětlil Imbus. "Takhle jim říkaj'. Černý oštěpy. Volací znak obvykle Drak." Vyplivl dlouhý temný proud do blízké plechovky. Očividně stále nehodlal znesvětit palubu Princetonu tabákovou močkou. "Udržujou se snadno, vlastně skoro samy." Zakřenil se. "Měl bys vidět elektrický rozvody tohohle děťátka. Skvělý. Naprosto skvělý."
Imbus se šťastně zubil. "'Sou to vějstavní kousky, hotový umělecký dílo. Každej detail je dokonalej. Hergot, těch je na lítání pomalu škoda. Měly by se vystavit v galérii, aby je tam lidi obdivovali."
Blair se usmál. "Pochybuji, že bychom z nich už teď chtěli mít muzejní exponáty."
"Cha!" vyprskl Imbus. "Nejseš ty pilot? Není šťastnej, dokud si to nehasí 800 za vteřinu. Ale stejně v celým vesmíru není nic, co by se těmhle děťátkům vyrovnalo. Všechny máj' opravdový, živý a fungující maskovací zařízení. Rozhodně odvozený od kilrathskýho a rozhodné funkční." Ukázal na velké lapače na trupu za pilotem a podél náběžné hrany křidla. "Vidíš ty Bussardovy lapače? Shrábnou všechno, co jejich magnetický pole drapsne - vodík, prach, cokoliv. Ta hmota krmí celou novou pohonnou jednotku. Antihmotovou. Víš, co to znamená?"
Blair přikývl. S antihmotovými motory se poprvé setkal na experimentálních bojových kosmoplánech Excalibur, na nichž vedl útok na Kilrah, který ukončil válku. Tyhle motory, první úspěšný pokus v oblasti miniaturizace pohonu velkých lodí, umožňovaly prakticky neomezený dolet.
Prohlížel si stíhačku a zkoumal její linie. Tady ubrat, támhle přidat, změnit vzepětí křídla a přemístit lapače. Když věděl, na co se má dívat, dokázal rodinnou podobu rozeznat. Excalibury sloužily jako prototypy Černých oštěpů.
"Jo," prohlásil konečně, "přeskoková schopnost a nemusíte doplňovat palivo. Dokud najdete vodík, můžete letět na přídavné spalování věčně."
Imbus nadšeně přikývl. "Kanóny a štíty systém trochu zatížej, ale nic v celým vesmíru ti nemůže ublížit."
Blair si vzpomněl na Seethera. "Kromě jiného Černého oštěpu."
Imbus zakýval hlavou, neschopný odtrhnout od letounu oči. "Jo, ale představ si tu rychlost!" Vyplivl do plechovky žvanec čehosi černého a nechutného, vylovil z kapsy svůj sáček a naládoval si do tváře další dávku.
"Synku, máš na jedničce nažhavenou raketu, jen vodpálit. Budeš tady okounět celej den, nebo letíš?"
Blair se k němu obrátil. "Nemyslíte, že z tohohle budou naši lidé trochu nervózní?"
Imbus se zasmál. "Dyť je to šumá fuk, ne? Uletíš jim, vymanévruješ je, a když ani to nebude fungovat, prostě se zamaskuješ." Bodl palcem směrem ke stíhačce. "Kromě toho 'sem ti tam prdnul IFF kódy pro Intrepid. Budeš v pohodě."
Blair se podíval nahoru. Dlaně ho svrběly touhou letoun vyzkoušet. "Kde mám přilbu?"
Imbus ho plácl do zad. "To je ten správnej duch. Visí na kniplu."
Blair se vyšplhal do kabiny. Imbus mu pomohl s připoutáním a potom spolu prošli různé ovladače. Blair v uspořádání kabiny znovu poznal rodinnou podobu s Excaliburem. Přejížděl rukama po řídicích a ovládacích prvcích a seznamoval se s nimi, zatímco Imbus kontroloval jeho výstroj. Jediným nezvyklým prvkem byla řada zakrytých spínačů. Několik jich už neslo Imbusovo hrubé označení a sloužily k odjišťování a odhazování min. Zbytek nebyl nadepsán nijak. Blair měl tolik rozumu, aby si s nimi nehrál.
Vzlet nepřinesl žádné napětí. Oštěp měl dostatečný výkon na to, aby opustil palubu bez pomoci, a díky Imbusově zkušenostmi podložené intuici proběhl celý manévr bez mimořádných příhod.
Černý oštěp létal hladčeji, než Blair vůbec pokládal za možné. Každý kosmoplán, včetně Excaliburů, měl nějakou nectnost, nějaký bod na výkonové stupnici, kde vibrovaly motory anebo stroj loudavě reagoval na řízení. Oštěp ničím takovým netrpěl. Blair nasadil standardní cestovní rychlost a začal zkoušet různé obraty. Obratnost a přesnost byly lepší než u Hellcatu a téměř srovnatelné se Šípem. Černý oštěp byl sen všech pilotů. Spojovala se v něm výzbroj a setrvalý výkon těžké stíhačky s rychlostí a mrštností lehkého stroje.
Hlídka bezprostřední ochrany Intrepidu, složená z pilotů Maniakovy ošklivě zdecimované perutě, na něho reagovala nepřátelsky. Musel absolvovat hodně ověřovacích dotazů a kontrol identifikačního signálu, než ho nechali na pokoji, aby mohl zkoušet klasické i obrácené přemety, kličkovat a opisovat vlnovky a vystavovat drak letounu co největšímu zatížení. Neslyšel žádné skřípání a vrzání, které by prozrazovalo nějaké číhající potíže, a Oštěp si vedl jako šampión. Když naletěl na přistávací okruh Intrepidu, dospěl k závěru, že si ten stroj zamiloval.
Byl v povznesené náladě ještě ve chvíli, kdy vstupoval do stísněného a malého taktického střediska Intrepidu. Ve vzduchu se vznášel pach spálených obvodů, který ho donutil kýchnout. Zjistil, že čtvrtina displejů střediska je pryč a že mohutné prodlužovací kabely spojují datová jádra s dvojicí přenosných obrazovek na vozících, které zaujaly místo navigačního stanoviště. Hlavní obrazovka vnějšího výhledu a holotank také nefungovaly. Uvědomil si, že Interpid to znovu pěkně schytal.
Wilford se ve velitelském křesle obrátil čelem k Blairovi. "Trvalo vám to dost dlouho," prohlásil bez úvodu.

"Zdržel jsem se," odpověděl Blair.
"Viděl jsem vaši zábavnou projížďku," řekl Wilford. Přejel si rukou po tváři. "Na to, abyste si zalétal, jste čas měl, ale na oholení ne, co?"
Blair pokrčil rameny. Hleděl na Wilforda a všiml si vaků pod admirálovýma očima a zachmuřeného výrazu. "Co se děje?" pokusil se změnit téma.
Wilford mávl rukou k malému holotanku postavenému na poškozeném pultu. "V noci jsme zachytili tísňové volání," řekl. "Je to hodně drsné." Vstal a gestem vybídl Blaira, aby jako první přistoupil k terminálu. Kývl hlavou na spojového technika, který vložil do čtečky kartu a zapnul obrazovku.
Záběr ve čtečce zachycoval ženu. Obraz téměř zakrývalo sněžení a zvuk se ztrácel ve statickém šumu. "Ke konci je to lepší, pane," poznamenal technik. "Spoustu toho pohlcuje mlhovina. Kromě toho mají v Telamonu velkou aktivitu slunečních skvrn."
"...aútočil nějaký druh viru," říkala žena. "...se našly kontejnery... nějaká biologická zbraň. Vyšli... eobecnou prosbu o pomoc. Potřebujeme léky, školený zdravotnický personál, cokoliv nám můžete poslat. Tisíce lidí leží na ulicích a umírají. Potřebujeme pomoc." Příjem se vyčistil a šum ustal. Obraz poskočil, rozostřil se a zastavil se, když páska dojela na konec.
Telamonská žena v lékařském laboratorním plášti stála očividně před nemocničním oddělením. Na prostoru určeném několika tuctům lidí se jich tísnily stovky. Leželi na lůžkách po dvou i po třech. Jiní zaplňovali každý palec podlahy a leželi v kalužích vlastních zvratků, krve a výkalů. Všechny oběti měly na odkryté pokožce děsivé krvácející plochy a měly vpadlá těla, jako by jim atrofovalo svalstvo. Výjev ztělesňoval nejhorší lidské představy o morové ráně jako scéna z Boschova obrazu.
Blair se se sevřeným žaludkem odvrátil. "Panebože. To je následek útoku?"
Wilford pohlédl na nehybný obraz. "Vypadá to tak." Naklonil se k obrazovce a ten hrozný výjev vypnul. "Poslal jsem na Telamon pohotovostní tým pro biologická rizika, jakmile jsme zprávu dostali." Podíval se na hodinky. "Měli by se každou chvíli ohlásit. Vyhlásil jsem nábor dobrovolníků z řad zdravotnického personálu. Nevíme, jaká je pravděpodobnost přenosu infekce, takže pro ty, kdo půjdou, to bude jednosměrná cesta." Přejel si rukou obličej. Za tu chvíli zestárl Blairovi přímo před očima o několik desítek let. "Zatím se jich toho odvážilo dvanáct. Bůh žehnej jejich srdcím." Odvrátil se. Do ticha promluvil pečlivě ovládaným hlasem spojový technik. "Pánové, mám vysílání z Telamonu na jedné z frekvencí biotýmu."
Wilford zaťal zuby. "Pusťte to." Obraz na obrazovce zazrnil a ustálil se, jak se přijímač přizpůsobil vysílači. Objevil se muž, který teprve mohl překročit třicítku. Jeho rozrušený pohled Blairovi napověděl, jaké noční můry asi musel vidět na vlastní oči.
"Admirále, tady doktor Clivers. Přistáli jsme asi před pěti hodinami. Tohle je předběžná zpráva, založená převážně na údajích, které nám poskytli obyvatelé Telamonu." Zhluboka se nadechl.
„Je to tady zlé, horší, než jsem kdy viděl, a horší, než naznačovalo tísňové volání. Ten hnus je virulentní, je všude, a dokud nedokážeme přijít na podstatu jeho toxicity, považujeme jej na nezastavitelný konvenčními medicínskými prostředky.
Admirále, nemáme jinou možnost, než na planetu uvalit tvrdou karanténu." Odhlédl od kamery a chvilku tiše mluvil s někým mimo záběr. "Karanténu nikdo nesmí opustit pod hrozbou sestřelení. Tohle se nesmí dostat ven."
"Co to je?" zeptal se Wilford., Jak je to zlé?"
Clivers se rozhodl nejprve zodpovědět druhou otázku. "Pamatujete si na ty staré dvourozměrné záběry z táborů smrti? Z Osvětimi a Bergen-Belsenu za nacistů? Tohle je horší. Tisíckrát horší. Mrtvoly se tu povalují na ulicích, protože není, kdo by je sbíral. Většina populace umírá, takže je tu každým dnem méně lidí na to, aby udržovali věci v chodu. Díky Bohu tu je poslední dobou chladné počasí. To trochu zpomalilo rozklad, ale i tak celá planeta páchne jako jatka. Z rozkladu povstane další vlna epidemií, která krizi ještě zhorší. Cholera a další sekundární infekce mohou dorazit ty, kdo přežijí tohle." Jednou rukou si prohrábl vlasy. "A pokud jde o to, co to je... žádné peklo není dost horké ani dost hluboké pro toho hajzla, který to spískal."
"Takže to je zbraň?" ujišťoval se Wilford.
"Ale samozřejmě je to zbraň," odpověděl doktor. "Po celém místě nacházíme malé kontejnery. Místní říkají, že je shazovaly nějaké černé stíhací letouny. Popisují je sice dost mlhavě, ale nevypadá to na žádný typ, který bychom měli v parku." Zhluboka se nadechl.
"Ty plechovky byly pokryté reziduálními stopami tohohle svinstva." Jeho obraz vystřídala fotografie něčeho, co na první pohled vypadalo jako drobounký hranatý pavouk. Obraz se dál měnil a střídaly se na něm různé pohledy a záběry na tentýž organismus. Blairovi to připadalo jako virus s drobnými trny a štěty. Z jednoho konce trčelo něco, co vypadalo jako pinzeta. Celkově to mělo pravidelný, strojový vzhled.
Doktorův hlas se dál ozýval jako komentář za scénou. "Díváte se na biotechnický mikropočítač."
"Cože?" otázal se Blair.
Poslední obrázek vystřídala opět Cliversova tvář. "Můžete je považovat za mikroskopické počítače. Vypadá to, že se přenášejí větrem. Vniknou do těla nejspíš jako kapénková virová infekce, ale není důvod, aby se nedaly přenášet také vodou, potravou nebo dokonce sexem." Chraplavě se zasmál. "Zejména sexem. Vypadá to, že se jim obzvlášť líbí v gametách.
Vniknou do těla, nechají se roznést krví a začnou se rozmnožovat tak, že začnou využívat DNA buňky k vlastní replikaci."
"Stejně jako virus?" zeptal se Wilford.
"Ještě hůř," odpověděl Cli verš. "Porovnají vaši dvoušroubovici DNA s nějakým záznamem genomu. Když se jim to, co

najdou, nelíbí, napadnou vaši RNA a promění buňky v maligní nádory, patologické hemocyty a v tucty forem, které se navenek projevují odmítnutím orgánu. Vaše buňky se přestanou dělit a začnou se navzájem zabíjet. Vazivová tkáň se rozpadá, což postiženým dodává výrazně ochablého vzhledu, připomínajícího stav po mrtvici.
To už je poslední stádium. Tou dobou jsou vaše orgány vesměs zničené a umíráte. Celý průběh trvá šedesát až devadesát hodin. Místní lidé tomu dali název MHNF."
"MHNF?" ozvali se Blair i Wilford jednohlasně.
Clivers se nevesele usmál. "Mrtvý Hned Na Fleku - a blízce příbuzná forma je MHPP - Mrtvý Hned Po Přistání." Přejel rukou místnost za sebou. "Přihlásíte se sem a jste MHNF pozitivní." Blair spatřil plastové pytle na mrtvá těla naskládané na hromadu od podlahy až ke stropu. "Zatím jsme provedli autopsii asi u dvanácti případů," pokračoval Clivers, "a viděli jsme totéž pořád dokola."
"Jak je tedy možné, že ještě nejste mrtvý?" vyhrkl Blair.
"Budu. Za pár dní. Asi polovina mého týmu je zřejmě v pořádku. Těm hajzlíkům se jejich DNA podle všeho líbí."
"Jak to?" zeptal se Blair, který se snažil vyrovnat se skutečností, že mluví vlastně s mrtvým mužem.
"Výběr není náhodný," sdělil jim Clivers. "Vypadá to, že ty mikropočítače nechají tak jednoho z deseti na pokoji."
"A proč zrovna oni?" otázal se Wilford. "Hraje v tom roli imunita?"
Clivers pokrčil rameny. "Nevíme, co v tom hraje roli. To svinstvo zřejmě vnikne i do jejich genetického materiálu a ovládne buňky natolik, aby se mohlo replikovat, ale hostitele nezahubí. Velice předběžně odhadujeme, že provádí v genetickém kódu oběti drobné změny, ale nevíme to jistě. Zatím jsme se víc zajímali o umírající než o vyzkum těch, kdo se zdají být imunní. To se samozřejmě změní, ale právě nyní se snažíme vyhodnotit a omezit škody."
Clivers si otřel obočí. Blair viděl, jak se mu po obličeji řinou stružky potu, třebaže se mu v chladném vzduchu sráží pára u úst. "Jak říkám," pokračoval doktor, "nevíme, jaké jsou výběrové faktory. Může to být kterákoliv geneticky určená vlastnost, anebo jejich kombinace. Barva vlasů, procento tělesného tuku, barva kůže... prostě nevíme. Soubor mrtvých je nesmírně rozsáhlý a jejich DNA je tak narušená, že často ani nedokážeme určit, jak genom vypadal původně."
Zatvářil se hořce. "Naprogramovat se dá cokoliv. Nelíbí se vám tlustí lidé? Prásk." Nataženým prstem napodobil hlaveň pistole. "Krátkozrakost? Bum. Srpkovitá anémie? Šlus. Stačí změnit program a vyhubit postižené podle svého výběru."
Blair pohlédl na Wilforda. Analogie s nacisty mu připadala aktuálnější než kdy jindy. "Myslíte, že v tom mají prsty Kilrathové? Ti přece v posledních rocích války používali hodně škodlivé biologické zbraně."
Clivers Blairova otázku zaslechl a zavrtěl hlavou. "Pochybuji. Choroby, které nasadili Kočičáci, byly všechny určené k vyhubení populace bez jediné výjimky. Tohle je něco trochu jiného. Vyspělejší technika. Zlovolnější, pokud je to vůbec možné."
Blair se podíval na Wilforda. "Co uděláme?"
Wilford, který se snažil vyrovnat s tím, co z útoku vyplývalo, vypadal unaveně a zestárle. "Provedeme přeskok do Telamonu a uděláme pro oběti, co budeme moci. Také se pokusíme zjistit, kdo to udělal." Ramena mu sklesla. "Tohle má přednost přede vším, dokonce i před válkou. Kdyby unikl jediný člun, který by přenášel tuhle... věc, mohla by se rozšířit po dalších lidských světech, včetně Konfederace. Musíme ji zastavit. Hned."
Cliversova hlava na obrazovce důrazně přikyvovala. "Místní obranné síly zatím dokázaly blokádu vynutit. Sestřelili už asi třicet lodí, všechny infikované. Jenže většina pilotů také nemoci podlehla a ani pro pro zbylé stíhače není dost mechaniků. Rychle jich ubývá."
"Rozumím," odpověděl Wilford. Ohlédl se po své pobočnici, která byla bledá jako stěna. "Nařiďte, ať se všechen personál vrátí na své lodě a připraví se na přesun flotily do Telamonu." Odmlčel se. "Přesuňte z Princetonu tolik těch nových Hellcatu, kolik jich uvezeme. Potom přesuneme všechny Rapiery a Fretky, které budeme moci, na eskortní letounové lodě. Jejich skupiny při včerejším útoku utrpěly těžké ztráty."
Wilford pohlédl na doktora. "Pošleme vám na pomoc skupiny dobrovolníků."
Clivers se chraplavě zasmál. "Neobtěžujte se, admirále, pokud nechcete, aby také zemřeli. Jenom udělejte všechno možné, aby se to nerozšířilo."
Wilford těžce přikývl. V tom okamžiku mu na ramenou doslova ležela celá tíha vesmíru. "Pak pro vás opravdu nemohu udělat mnoho, synu," řekl. "Máte rodinu nebo někoho, na koho bychom se měli obrátit?"
Cliver se smutně usmál. "Kdysi jsem míval. Vzpomeňte si, jsem ze Siria."
Blair se díval na lékařův obraz a nyní už chápal, proč se doktor dobrovolně přihlásil na téměř jistou smrt. Kolonie u Siria byly vyhlazeny při kilrathské ofenzívě proti Zemi. Když člověk všechno ztratí... Blair dokázal přání smrti pochopit; s ním samým Smrt flirtovala až příliš často.
"Ne, admirále, nikdo mi už nezůstal," řekl Clivers, "ale přesto vám děkuji." Vypnul spojení a ukončil tak hlášení. Dlouho tam stáli v pochmurném kroužku. Jako první prolomila ticho pobočnice. "Admirále, co s Princetonem?"
Blair si pomyslel, že Wilfordovi trvalo neobvykle dlouho, než odpověděl. "Pošlete ho s dvoučlenným doprovodem do soustavy Orestes," řekl. "Spojím se s Richardsem a vyžádám si, aby jeho opravy měly nejvyšší prioritu. Pokusíme se tam také dát dohromady posádku. Sice nám nějakou chvíli k ničemu nebude, ale nakonec se do boje dostane."
Blair viděl, že admirál sice pronáší slova, ale duchem je někde úplně jinde. Wilford se s pokleslými rameny obrátil a vyšel z taktického střediska. Blair zaujal své místo na velitelském křesle. Až když čluny, které přiváželi zpět posádku Intrepidu, nasadily na přistávací okruh, napadlo ho, že u sebe nemá nikoho, kdo by mu napovídal. Poprvé Intrepidu skutečně velel. Uvažoval, jak dlouho bude trvat, než se někdo takový objeví.
* * *
Blair se díval pod sebe na modro-zelený a oblačností pokrytý svět Telamon. Odsud vypadá tak krásně a mírumilovně, přemítal, že je těžké uvěřit, že ten svět umírá.
Přesně podle předpovědi velké ztráty na MHNF zapříčinily druhotné epidemie. Jak selhávaly úpravny pitné vody a

milióny nepohřbených, volně ležících těl se hemžily hmyzem, virulentní nákaza dál bujela. Sekundární epidemie, zplozené ve zmutovaných buňkách umírajících, se šířily oslabenou populací jako lesní požár.
Letecké hlídky Intrepidu se soustředily na planetu a sesřelily každý stroj, který se snažil z Telamonu uniknout. Byla to srdceryvná práce jak pro piloty, kteří vykonávali rozsudek, tak pro velitele, kteří věděli, čemu obyvatelé čelí. Do atmosféry planety vstupovaly záchranné čluny a lodě s pomocí, aby vyložily zásoby a humanitární pracovníky. Stíhačky tyto lodě okamžitě po vyložení ničily, aby tak nemohly být využity k pokusu o útěk, který by rozšířil infekci do dalších soustav. Posádka i piloti Intrepidu podléhali rychlé demoralizaci.
Maniak během té krize dorostl a dokázal, že je lepší velitel wingu, než by kdy Blair pokládal za možné. Tvrdě se snažil, aby se na letovém rozpisu vystřídali všichni stejnou měrou, a dával si dobrý pozor, aby se dostalo i na vyšší důstojníky. Sám Blair odlétal několik akcí a pokaždé skřípal zuby a nenáviděl sám sebe, že musí tohle dělat. Maniakova hlášení o stavu wingu se čím dál víc plnila doporučeními k návštěvě lodních psychiatrů a psychologů. Mezi posádkou propukaly rvačky a spotřeba alkoholu se ztrojnásobila.
Maniak se pokusil morálku napravit tím, že nařídil, aby tucet černých Draků byl přemalován na barevné schéma Pohraničních světů a rozdělil je mezi zbývající tři perutě. Blair i Maniak se sice shodli v tom, že by bylo lepší ponechat stíhačky v jedné ucelené skupině, avšak Maniak přece jen pokládal za potřebnější je rozdělit rovným dílem, aby pozvedl morálku.
Noví orlíci okamžitě vzbudily mezi piloty zdravou soutěž o to, kdo s nimi bude létat, která jim vydržela přesně do chvíle, kdy sestřelili čtyři čluny plné prosících uprchlíků. Potom šla morálka opět dolů.
Blair zjistil, že mu nesmírně chybí Velina. Rozhodla se zůstat na Princetonu pod záminkou, že bude pokračovat v luštění komunikačních souborů letounové lodě. Při jediné příležitosti, kdy s ní ještě mluvil, se k němu chovala chladně a zdvořile. Snažil se to brát filosoficky a namlouval si, že je to tak nejlepší. Neuvědomoval si, jak se z její společnosti těší, dokud nebyla pryč. Ve spojení s jejich ošklivým úkolem v něm tahle rána vzbuzovala tu nejhorší sklíčenost od chvíle, kdy ho opustila Ráchel. Nu, Chrisi, říkal si, je to tvoje vina.
V dnech, které následovaly po přesunu Intrepidu k Telamonu, pracovala pilně jako včelička. Konečně rozluštila nejnovější kód Loďstva s pomocí souborů, které stáhla na Princetonu, a notebooku, který našla na kapitánové stole. Blaira rozčarovalo, když zjistil, že kód se považuje za rozluštěný, když se dá přečíst patnáct až dvacet procent materiálu. Měl pocit, že mu to objasnilo, proč je tolik odhadů rozvědky částečně nebo úplně mylných.
Monitoroval značný objem zpráv s označením "přísně tajné", který putoval sem a tam mezi Sosovou a Wilfordem, v naději, že by snad jednu mohla poslat i jemu. To, co objevila, si vynutilo takový objem rádiového provozu, že zabral větší část skrovných kapacit Intrepidu.
Prohlížel si spojové deníky, když tu zabzučel interkom jeho křesla. "Blair," ohlásil se.
"Plukovníku," oslovil ho Wilfordův unavený a suchý hlas, "mohl byste přijít do mé kabiny? Potřebuji s vámi něco probrat."
Blairovi ta žádost připadala zvláštní. "Samozřejmě, pane." Pokynul palcem Garibaldimu a vstal. Zatímco Blair odcházel, výkonný důstojník Intrepidu se ze svého místa hladce přesunul na velitelské křeslo.
Blair zaklepal na dveře, které nedávno byly jeho a ještě předtím Eisenovy. Při pomyšlení na svého dřívějšího kapitána se na okamžik zarazil Co se vlastně s Eisenem stalo? Zmizel, aby se pokusil proniknout do Konfederace. Od té chvíle o něm nebylo naprosto nic slyšet.
Blair pochyboval, že by ho chytili. Polapení tak známého zrádce by konfederační propagandisté vytrubovali z jednoho konce lidmi osídleného prostoru na druhý. "Dále," ozval se Wilford a jeho hlas bylo skrze těžké kovové dveře sotva slyšet. Blair je otevřel a spatřil Wilforda, oblečeného ve svém vyhlášeném svetru bez rukávů, jak sedí za stolem, na kterém tak nedávno seděla Velina.
"Ano, pane?" pronesl rutinní odpověď jako otázku. Zaslechl hlas Sosové, vycházející z obrazovky. Wilford Blairovi pokynul, aby se posadil na protější židli, a obrátil obrazovku tak, aby na ni viděli oba. Blair si všiml malého symbolu "záznam" v rohu.
"...tedy vidíte, admirále," říkala, "že vám sice nemohu dokázat, že místo, které jsme označili Základna X, leží v soustavě Axius, ale dává to smysl.
Nejprve jsme narazili na opakované zmínky o zastávce na X, a třebaže neznáme z kódu tolik, kolik bychom rádi, vidíme na stejných místech stejnou několikačíselnou skupinu. Podle její polohy vůči skupinám, které jsme už rozluštili, máme za to, že to jsou navigační souřadnice."
Přejela si rukou přes ucho a zasunula za ne jeden neposlušný pramen vlasů. "Provedli jsme triangulaci různých známých aktivit Konfederace a porovnali jsme je se skupinami dat a časů, které jsme získali z Eisenových souborů. S ohledem na všeobecně uznávané cestovní doby na mezihvězdných trasách a spotřeby paliva leží Axius v mezích doletu od všech cílových oblastí. Můžeme také prokázat volnou korelaci mezi jistými zprávami vyslanými z lodí Konfederace a útoky, které se odehrály."
"Máte ještě něco jiného?" uslyšel Blair Wilfordův hlas. Zatvářila se nervózně, jako by si dosud myslela, že předkládá neprůstřelný případ, a právě zjistila, že se mýlila.
"Ano," odpověděla, "možná. Vyhledala jsem nějaké informace o Axiu. Posílám vám všechno, co máme. Tamní stálice je červený obr hlavní posloupnosti, právě teď velmi žhavý, ale rychle chladne. Tamní planety jsou pusté, holé a bez života, vyprahlé žárem hvězdy. Soustava je neobydlená a prakticky neobyvatelná - dokonalé místo na ukrytí zastrčené základny."
Zamnula si špičky prstů. "Navíc se dva záznamy skenerů z Princetonu otevřeně zmiňují o velkých válečných lodích odlétajících do zmíněné soustavy. Proč? Nic by tam přece být nemělo. Axius je logicky podložený dohad, admirále. Je blízko, vyhovuje a alespoň mne připadá jako správné řešení." Sklopila hlavu. "Ráda přiznám, že to není definitivně

potvrzené - nemohu to dokázat, alespoň prozatím. Ale připadá mi to jako správné řešení."
"Děkuji, nadporučíku," řekl z pásky Wilfordův hlas bez těla, "shromáždila jste přesvědčivé argumenty. Já si o tom ještě popovídám s několika lidmi. Pokračujte v tak dobré práci. Wilford konec." Páska skončila logem Pohraničních světů a červeně zářícími slovy "Přísně tajné".
Wilford pohlédl na Blaira. "Co si o tom myslíte?"
Blair chvíli mlčel a pořádal si myšlenky, než promluví. "Já bych jejím instinktům věřil, admirále. Mně to připadá, že by stálo za to vyslat dálkovou průzkumnou sondu, aby se tam podívala." Nahnul se nad Wilfordův stůl a vyvolal hvězdnou mapu. "Poslal bych fregatu do Callimachu, pane, a sondu bych vypustil odtamtud. To je také opuštěná soustava, takže riziko odhalení je malé. Je to dost blízko u Axia na laserové spojení po úzkém svazku, ale současně dost daleko na slušný náskok, kdyby sonda píchla do vosího hnízda."
"Dobře," prohlásil Wilford, "udělejte to." Promluvil ještě deprimovaněj i než předtím.
"Něco není v pořádku, admirále?" zeptal se Blair.
"Já vím, co najdete," odpověděl Wilford slabým a unaveným hlasem. "Axius byl za války jedním z našich - tedy spíš konfederačních - středisek pro výzkumy financované z ‚černých fondů'. Soustava je pustá, bez jakékoliv biosféry. Ideální místo ke zkouškám zbraní, obzvlášť biologických."
"Odkud o tom víte?" podivil se Blair.
"Informovali mě o tom, když jsem těsně před koncem války přebíral velení sektoru." Zhluboka se nadechl. "Mělo být po válce s Kilrathy zavřeno. Očividně nebylo. Pokud ty biologické zbraně vyzvedli tam, pak je možné, že tam byly vyvinuty. Buď, anebo tam bude nějaký záznam, nějaké hmatatelné důkazy o jejich přepravě."
"Kdybychom tam pronikli," pokusil se Blair zvednout Wilfordovi náladu, "mohli bychom z celé té věci zvednout pokličku. To by byla ta kouřící pistole! Takový důkaz by smetl spiknutí a možná i celou vládu."
Wilford se suše zasmál. "Tyhle základny ‚černých projektů' jsou prakticky nezranitelné. Na takovou věc rozhodně nemáme palebnou sílu."
Zdálo se, že stárne Blairovi před očima. "Kromě toho," dodal, "nás tyhle nálety typu udeř a uteč nikam nepřivedou. Soustavu Speradon jsme napadli se stejným záměrem, totiž že odhalíme spiknutí a nasbíráme neprůstřelné důkazy. Úkol jsme splnili. Ukořistili jsme exempláře nájezdnických letounů. Našli jsme důkaz, že nás napadá Konfederace. Dokonce jsme ukořistili letounovou loď a dost zásob na to, abychom mohli dál vést válku. A čeho jsme dosáhli? Ničeho."
"Jak to?" otázal se Blair. "Byl to přece velký úspěch!"
"Pyrrhos také vyhrával bitvy," opáčil Wilford, "a podívejte, kam ho to přivedlo. Když jsme vyřídili tu orbitální továrnu, zabili jsme tisíce pracovníků obranného průmyslu - civilistů, ne vojáků. Sleduji novinodávky z Konfederace. Tahle skutečnost dokonale zastínila všechno ostatní a znepřátelila nám i umírněné skupiny v Konfederaci. Dokonce ani lidé, kteří nás podporují, nebo se aspoň staví proti agresivní politice Konfederace, se neodvažují vystoupit proti těm, kdo chtějí válku." Smutně zavrtěl hlavou. "Tohle jsme nepřátelům nahráli přímo na smeč a udělali jsme ze sebe párie." Hořce se zasmál. "A když si pomyslím, že ten plán byl můj nápad."
Blair se zamračil a uvažoval o tom, co ze situace vyplývá. "Takže co uděláme?"
Wilford se tvářil pohřebně. "Poskytli jsme Konfederaci provokaci, kterou potřebuje pro rozpoutání války v plném měřítku. Začnou mobilizovat, jakmile schválí vyhlášení války. A až k tomu dojde, budou Pohraniční světy na padrť."
"Musíme tomu zabránit, pane," odpověděl Blair. "Musíme tuhle válku vykolejit dřív, než začne." Zavrtěl hlavou. "Sakra, proto jsem především přišel sem - abych zabránil událostem vymknout se z ruky."
"Jak tohle můžeme zastavit?" prohlásil Wilford. "Základna je neproniknutelná. A i kdyby se nám to podařilo, jen to přilije další olej do ohně."
Blair sklopil oči k podlaze a potom se podíval zpět na Wilforda. "Pane, vyšleme sondu a zjistíme, jak silnou mají obranu. Potom bude někdo muset na ukořistěném Černém oštěpu proletět obranou, proniknout na základnu, získat důkazy a odletět."
Wilford se na něj dlouze zadíval. "Kde najdeme někoho, kdo tyhle letouny zná dost dobře, aby si mohl hrát na jednoho z nich?"
Blair vstal. "Prodělal jsem výcvik na Excaliburu - prototypu Černého oštěpu. Když nařídíte vypustit sondu, začnu se připravovat."
Wilford si upřeně prohlížel jeho obličej. "Víte, co říká válečný protokol ohledně zajatých špiónů?" Blair přikývl. "Ano, pane."
Wilford svraštil obočí. Dlouho se na Blaira díval.
"Admirále, přece víte, že tady nemám co dělat. Já patřím do bojového kosmoplánu. Nejsem vhodný typ na velitele lodi. A i kdybych byl, nesvěří mi ji jen tak, bez nějakého dohlížitele z Pohraničních světů. Tohle je druh akce, na jaké jsem stavěný. Když se mohou obětovat civilisté jako dr. Clivers, nechte mě dělat, co umím."
"Dobře, Blaire. Dělejte, co musíte."
Blair se vypjal do pozoru a odkráčel ke dveřím.
"Blaire?" Obrátil se zpátky k Wilfordovi. "Hodně štěstí, synu."
"Děkuji, admirále."

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Imbus stál stranou čety zbrojířů a pečlivě dohlížel na vyzbrojování Blairova Černého oštěpu. Zpracovával špalík tabáku nacpaný v pravé tváři, vycucával močku plnou nikotinu a vyplivoval ji na palubu Intrepidu.

Jeden ze zbrojířů upustil na vozík jeden konec velké plechové desky. Ta dopadla s hlasitým zařinčením. Zbrojíři ztuhli.
"Hergot," zaklel Imbus, "co myslíš, že to je - bedýnka banánů? To je fúzní zbraň, proboha! Dávej na ni majzla."
"Cože má dělat?" zeptal se Blair a zastavil se vedle šéfa mechaniků. Imbus se otočil. Veškeré poznámky, které měl na jazyku, zapomněl, když Blaira uviděl. "Co to je, do hajzlu, za maškarádu?"
Blair pohlédl dolů na černou leteckou kombinézu s nášivkou "DuMont" na pravé náprsní kapse, kterou měl na sobě. Usmál se sevřenými rty. "Kruci, Imbusi, snad nečekáte, že se tam vplížím s cedulkou ‚Nazdar, jsem špión'?"
Imbus se zatvářil pochybovačně. "Víš, co tě čeká, jestli tě tam načapou v tomhle... ohozu?"
Blair kývl. Nikomu neřekl, že celou předchozí noc strávil tím, že dával do pořádku své záležitosti a napsal krátký dopis Velině. "Jo," zavrčel ponuře, "poprava bez procesu." Změnil téma dřív, než Imbus stihl odpovědět. "Uvedli jste všechno do původního stavu?" Zbrojíři opatrně vezli druhý stříbřitý vypouklý disk pod střední zbraňovou šachtu.
"Přesně tak," odpověděl Imbus. "Všechno, co 'smě vymontovali, 'smě zase dali zpátky, kromě dvou í-ef-efek. To je součást tvýho alibi."
Zbrojíři zavěšovali disk do šachty.
"Co to, sakra, je?" zeptal se Blair.
Imbus se usmál. "Jo, mladej, technickej manuál tomu říká‚zapalovač'." Udělal krok kupředu a otřel si ruku o bok. "Očividně to byl kilrathskej nápad - Kočičáci se snažili vyvinout zbraň, která by byla dost lehká pro jejich maskovaný stíhačky Stracha a přitom dokázala sejmout velký lodě. Oni přišli se základním nápadem a někdo na konfederační straně ho vymakal."
‚Jak to funguje?" zeptal se Blair.
Imbus pokrčil rameny. "To manuál neříká. Vypadá to jako varianta starý rozkladově-fúzní bomby. Ta zapalovala vodu tak, že ji nejdřív rozložila na vodík a kyslík a ty potom nechala explozivně sloučit. Ale jediný, co tyhle knížky říkaj', je, že roznětky se kvůli riziku skladujou ve stíhačkách odděleně. Automat je tam našroubuje těsně před vypuštěním."
Blair se zadíval na disk a vzpomněl si na Melekovy záznamy o útoku na kón voj a na lodě, jejichž vzduch se vznítil a zničil je zevnitř.
Krev mu tuhla v žilách. Tohle je tajná zbraň spiklenců - Černý oštěp, přizpůsobený pro nasazení zapalovačů a biologických zbraní. Oštěp s antihmotovým motorem a maskovacím zařízením měl neomezený dolet a byl dokonale nezjistitelný, což stačilo na to, aby pronikl sítěmi planetární i soustavové obrany a rozesel biokontejnery. Zapalovače pak stíhačce propůjčovaly nebývalou ničivou schopnost - co zásah, to zničení lodě. Tomu se ani Longbow nemohl rovnat. Imbus mrkl na hodinky. "Synku, Maniakova hlídka odlítá za deset minut. Esli chceš, aby jejich odlet zamaskoval ten tvůj, tak máš nejvyšší čas sejít chystat."
Blair zakýval souhlasně hlavou. "Jasně, táto," odpověděl, aby vyzkoušel, jestli se nedostane vrchnímu mechanikovi pod kůži. Imbus se široce zašklebil. Sáhl do kapsy, vytáhl pověstný sáček a nacpal si do tváře další černou a ohavně páchnoucí hmotu. "Tak se mi to líbí, synku," zahuhlal a poslal na palubu další dlouhý plivanec.
Blair zavrčel a zahájil inspekční obchůzku kolem stíhačky. Zatahal za podvěšenou výzbroj a zkusil s ní zakývat, aby se ujistil, že čepy drží a pojistné kolíčky jsou venku. Jakmile se ujistil, že Oštěp je správně připraven, vylezl po žebříku do kabiny a vklouzl dovnitř. Imbus mu zapojil kabely do přístrojové desky a strčil mu do ruky podložku s protokolem, který Blair podepsal, aby stvrdil, že mechanici a zbrojíři udělali, co měli.
Zatímco Blair prováděl předepsaný sled úkonů před vzletem, Imbus se posadil na okraj kabiny vedle něj. "Máš identifikační kódy, který poslala nadporučík Sosová?"
"Ověřeno."
"Letovej záznamník s upravenou telemetrií?"
"Ověřeno."
"Umíš svou krycí historku nazpaměť?"
"Táhněte k čertu, Imbusi."
"Žádný díry po kulkách nebo spáleniny od laseru v kombinéze?"
"Už ne."
"Dobře, synku, můžeš na to jít."
Imbus se vydal po žebříku dolů. Ještě však natáhl ruku a stiskl Blairovi rameno. "Hodně štěstí, plukovníku."
"Díky, Imbusi," odpověděl Blair. "Jak si stojí sázky?" Jedenadvacet ku jedny proti," odpověděl prošedivělý vrchní mechanik s úsměvem.
"Bezva," odpověděl Blair. "Připište si, že na sebe sázím dvacet, ano?"
"Hlavně se vrať, aby sis to moh' vybrat," Imbus mu věnoval poslední úsměv a slezl s žebříku. Blair dokončil poslední předepsané úkony, zatímco Maniakova hlídka Rapierů a Hellcatu vytáčela do obrátek plnicí kompresory a spouštěla motory. Všude kolem něho se zažehovaly pohonné jednotky a celá paluba burácela. Hvězdné pole před nimi se přesouvalo, jak se Intrepid otáčel od flotily Pohraničních světů, aby měly kosmoplány při vzletu volný prostor. Blair byl Wilfordovi za to malé gesto vděčný. Možná seděl v nejžhavějším žihadle na téhle straně války, nicméně ani v nejmenším netoužil proletět proudem výstupních plynů nějakého torpédoborce.
"Připravit k vzletu," ozval se řídící létání mladým a nervózním hlasem. Blair sebou trhl. Zvykl si na Velininy medové tóny.
"Vzlet!" Maniakovo přídavné spalování se rozzářilo. Zbrusu nový a vylepšný bojový kosmoplán se málem postavil na ocas a vystřelil z paluby. Peruť se vyřítila za ním v krátkých odstupech a svým burácením a vibracemi roztřásala vnitřek hangáru. Blair počkal, až palubu opustí poslední z Maniakových hlídkových strojů, a posunul páky připustí.
Oštěp zareagoval. Rozehnal se po palubě a odlepil se do vesmírného prostoru s téměř rozčilující hladkostí. Ta zatracená mašina létala pomalu sama. Blair zapnul maskovací zařízení ihned, jakmile opustil Intrepid a dokončil úhybnou zatáčku.

Spustil programového červa, který se začal rozlézat po paměťových médiích počítače a vymazávat IFF kódy Pohraničních světů. Nastavil kurs k přeskokovému bodu soustavy, aby provedl první ze dvou krycích přeskoků z Telamonu, než se vydá k samotnému Axiu.
Naposledy se podíval na Telamon a na třpytivé modrobílé kosočtverce, vyznačující Maniakovy vzdálené stíhačky. Hlídková peruť se vydala k určeným pozicím vstříc svému neveselému úkolu vynutit dodržování karantény postiženého světa.
Přepnul řízení na autopilota, otevřel Bussardovy lapače a zrychleným letem se vydal k prvnímu přeskokovému bodu.
* * *
Černý oštěp bezchybně pronavigoval druhou kulovou vrstvu min obklopující Axius. Bezpečnou trasu poskládali na základě analýzy, kterou provedla Sosová, a podle údajů z letového záznamníku. Blair byl toho názoru, že pokud je klikatá trasa minovým polem dost široká na to, aby jí prolétla velká válečná loď, jeho malá stíhačka se nemá čeho bát. Skutečným úkolem min bylo rozptýlit a zdržet nepřítele, než zdejší obyvatelé zorganizují uvítací výbor.
Jeho palubní umělá inteligence pípla na znamení, že překonal druhé minové pole. Podíval se na psací podložku připevněnou na koleně, aby zkontroloval odhadované bezpečné vzdálenosti. Vnitřní pás min musel ležet dost daleko od planety na to, aby základna kolem ní mohla bezpečně obíhat. Vyhlédl z kabiny, ale základnu nikde nezahlédl. V duchu zaklel. To se může stát jen jemu, že proletí průchodem zrovna ve chvíli, kdy se základna nachází na odvrácené straně planety.
"Drak pět čtyři volá řídící středisko Axius, žádám o pokyny k přistání." Polkl a cítil, jak se v něm vzmáhá napětí. Sosová mu po kurýrní sondě poslala kartu s programem, který měl zabarvit Blairův hlas ve vysílačce tak, aby zněl jako hlas mrtvého DuMonta. Věděl, že důkladnou hlasovou analýzu tenhle podvod neoklame, ale pro běžnou komunikaci by to mělo stačit. Doufal, že Axius neporovnává hlasové záznamy při každé komunikaci, jinak by bylo po něm.
Čas se vlekl a řídicí středisko Axius ho stále nechávalo u ledu. Podpaží mu zvlhlo potem nervozity.
"Dobírá, é, pět čtyři, je to tak?" ozval se mužský hlas.
Blair zavřel oči. "Ano. Drak pět čtyři ze Speradonu. Lucas DuMont."
"Kdepak jste byl... DuMonte?"
Blair v tom hlase postřehl skeptický tón.
"Ošklivě nás tam zřídili," spustil Blair krycí historku, kterou povstalci vypracovali. DuMont byl zabit na letové palubě Princetonu v úvodních okamžicích útoku námořních pěšáků. Pozdější prozkoumání jeho letového záznamníku přineslo popis jeho hlídkové trasy a základ Blairova alibi.
Jenom doufal že základna nemá k dispozici speradonský letový rozpis, jinak je ztracen. "Byl jsem na hlídkové trase a vrátil jsem se, až když už bylo příliš pozdě. Sledoval jsem vzbouřeneckou letounovou loď do soustavy Orestes," řekl.
Čas se znovu vlekl. "Pět čtyři, připravte se k autentizaci." Blair byl připraven. Vytáhl z kapsy přenosný záznamník.
"Autentizace."
Blair stiskl tlačítko záznamníku. "DuMont. Lucas DuMont. Počítám... jedna... dvě... tři..." Nervózně čekal, až se rozhodnou, co udělají.
"Děkuji, DuMonte. Nasaďte kurs jedna dva tři, standardní přiblížení. Jste první na řadě. Vítejte doma."
"Díky," odpověděl Blair.
Zavedl stíhačku na určený kurs a pohnul pákami připustí. Kosmoplán hladce přešel na oběžnou dráhu a přibližoval se k černé, výzbrojí poseté pevnosti, která se vznášela nad obzorem planety. Orbitální základna mu připadala odpudivá, jako studnice zla, schopná sama rozsévat telamonské hrůzy.
Ze spojového panelu zaslechl tiché zasyčení. V uších mu zaskřípal počítačový hlas, vzdálené laděný do ženského zabarvení. Uvažoval, proč se rozhodli pro tak zjevně mechanickou reakci, když bylo úplné snadné naprogramovat přirozený hlas.
"Zadejte identifikační kód pro přistávací pokyny," řekl ten hlas. "Zadejte identifikační kód pro povolení k přistání."
Blair zapnul IFF řadič a modlil se, aby se Sosová ve své práci opravdu vyznala.
Stroj přežvýkal identifikační signál. "Povolení k přistání uděleno. Proveďte standardní okruh na přistání v hlavním hangáru. Srovnejte let s návěstidly a připravte se na vtažení paprskem."
Blair ulehčené vydechl a začal opisovat oblouk kolem základny k blikajícím návěstidlům, která vyznačovala přistávací palubu. Na obzoru se objevil druhý doutníkový tvar. Podobné jako předtím základnu mu jej dosud zakrývala planeta. Zprvu si myslel, že by to mohl být tanker, ale v poměru k okolí byla loď příliš velká. Točil hlavou, aby sledoval její průlet. "Vesuv?" zašeptal šokované. "Co ten tady dělá?" Myslel si, že loď se ještě nějakou dobu bude dostavovat.
Žaludek se mu sevřel obavami. Přítomnost obří lodě u Axia nasvědčovala tomu, že, spiknutí uvnitř Konfederace je mnohem mocnější, než předpokládali. Eisen měl za to, že počet spiklenců je poměrné malý a že to jsou lidé na klíčových místech, kteří tahají za nitky a ovlivňují události jako kasta skutečných moderních Osvícených. Pokud ovšem mají spiklenci takovou moc, aby obsadili posádkou takovouhle loď a vyslali ji do Axia, byly intriky mnohem rozsáhlejší a silnější, než o jakých se komu kdy snilo.
Zarazil překotný proud myšlenek, protože se přiblížil k základně a nalétl na přistávací okruh. Tažné paprsky ho zachytily na první pokus a přenesly ho skrz vnější silovou bariéru přes práh dráhy. Tam se ho ujala soustava elektromagnetických "záchytných" desek, jemné ho pronesla vnitrní silovou bariérou a zlehka ho složila v zavzdušněném hangáru se zapnutou gravitací.
Hangár kypěl čilým ruchem. Mechanici pobíhali sem a tam a obsluhovali řadu člunů a transportérů námořní pěchoty opatřených logem vybuchující sopky přeložené velkým "V". U první řady člunů se tyčily úhledné pyramidy pytlů s osobními věcmi. Kolem stěn a ve třech řadách v červeně vyznačeném vyzbrojovacím prostoru stály černé Hellcaty. Opodál stála střežená skupinka Černých oštěpů.

Před Blairova stíhačku se postavil uštvaně se tváhcí signalista. Zvedl své světelné hůlky přímo nad hlavu a vedl kosrnoplán do onoho rohu té sluje, kde stály Oštěpy. Blair zajel na vyznačené místo a vypnul motory.
Oštěpy zaparkované po obou stranách byly napojeny na standardní přístrojové vozíky. Blikající monitory nasvědčovaly tomu, že probíhá rutinní stahování dat po akci. Blair vyvolal menu své palubní umělé inteligence, zvolil položku "vyčistit" a krátce si podržel palce. Programový červ, další dar od Veliny, vyhledá a smaže program pro vytváření DuMontova hlasového schématu a další zatoulané bity programů nebo dat Pohraničních světů, které tam snad mohly zůstat po dřívějším mazání. Potom červ smaže sám sebe, a jak doufali, nezanechá v Černém oštěpu žádné inkriminující údaje. Mechanik přirazil k boku Oštěpu žebřík a vylezl ke kabině. Blair odklopil překryt. Mechanik, kterému táhl z úst pach česneku, se naklonil dovnitř, aby mu pomohl sundat přilbu a rozepnout popruhy.
Po chvilkovém zaváhání mu Blair podal přilbu. Tým, který plánoval jeho akci, váhavě upustil od nápadu, aby nosil přilbu i uvnitř lodi. Věděl, že jeho tvář je proslulá, ale byl nyní starší a byl dost podobný mnoha černokombinézníkům, takže by ho alespoň na chvíli mohli považovat za jednoho ze svých. Přilba na hlavě by mu sice zakryla tvář, ale mohla by k němu přilákat vetší pozornost, než jaké by se mu dostalo jinak. Místo toho mu ovázali půl hlavy.
"Potřebujete zaskočit k doktorovi? Měl byste sebou hodit," poznamenal mechanik konverzačním tónem.
"Jak to?" zeptal se Blair.
Mechanik se na něj divně podíval. "Sám starej je tady na inspekci. Přej vám Drakům bude dávat brífing."
Blair se snažil honem zamaskovat chybu. "Už dneska?" Mechanik svraštil obočí. "Sledoval jsem lodě, které napadly Speradon, a teprve jsem se vrátil," zabruslil Blair do své krycí historky. "Byl jsem bez spojení dost dlouho na to, abych ztratil ponětí o čase."
Mechanik pokýval hlavou. "To je drsný." Podal Blairovi ruku, ten se za ni přitáhl, zvedl se a vylezl z kabiny. "Potřebuji připravit letoun na otočku," řekl Blair. "Budu muset odletět, hned jak to skončí."
"Není problém," odtušil technik.
Blair slezl po žebříku a nechal uzavření letového záznamu a vypnutí soustav vyššího řádu na mechanikovi. Kolem prošel hlouček pilotů v černém. "Na co čekáš?" zahalekal jeden z nich. "Zmeškáš představení."
Blair se zařadil za ne a něco zamumlal jako poděkování. Skupina prošla kolem ohrazeného prostoru s ohradou ověšenou symboly biologického rizika. Za silným drátěným pletivem Blair spatřil několik Černých oštěpů a za nimi vozík s kontejnery stejnými jako ty, jejichž nález ohlásil Clivers z Telamonu.
Usilovně se snažil nehnout ani brvou. Tady je ten důkaz, který potřebovali, průkazné spojení mezi Seetherem, Paulsonem, černými kosmoplány a smrtící nákazou na Telamonu. Teď už jenom přežít tak dlouho, abych to někomu mohl říci, pomyslel si chmurné.
Piloti, kteří nic netušili o jeho vnitřním boji, se smáli a vtipkovali. Nechali ohradu za sebou. Blair zaslechl, jak jeden pilot začal vykládat vtip: "Víte, kolik je třeba Telamoňanů, aby..." Zbytek naštěstí zapadl ve všeobecném hovoru.
Skupina vešla do přístupové chodby. Blair jenom doufal, že se základna drží standardní praxe, podle které se brífingové místnosti nacházely blízko letové paluby. Jinak by se s největší pravděpodobností při hledání cesty zpátky do hangáru ztratil.
Zahnuli doprava a potom doleva. Blairovi starosti vydržely do okamžiku, kdy vstoupili otevřenými dveřmi do brífingové místnosti o velikosti vysokoškolské posluchárny. Oddělil se od rozesmátých pilotů a vklouzl mezi černě oděný personál lemující zadní stěnu.
Právě když s našel výhodné místo, zahřměl elektronický hlas: "Pozor!" Řady sedících vstaly a zaclonily mu výhled. Zachytil letmý pohled na bělovlasého muže v černé uniformě, který cílevědomě přepochodoval pódium a zastavil se u řečnického pultíku.
"Pohov." Draci si sedli a odhalili admirála Geoffreye Tolwyna, oblečeného v černé uniformě pilota. Ačkoliv Blair až do chvíle, kdy Tolwyna uviděl, vůbec nevěděl, že to je on, v skrytu duše ho pohled na admirála nepřekvapil. Spiknutí vyžadovalo někoho v nejvyšších vrstvách vojenských složek. Nakonec si musel přiznat, že cítí spíš smutek než překvapení.
Nepatrně zavrtěl hlavou. Proč, admirále? chtělo se mu vykřiknout. Proč tohle, po tom všem, co jste udělal, abyste zachránil Konfederaci? Strážný, který přecházel uličkou napravo od Blaira, se zastavil a hleděl jeho směrem. Blair se ohlédl a uvědomil si, že ať už cítí jakýkoliv šok a pohoršení, nesmí to dát najevo. Jejich pohledy se letmo setkaly. Potom Blair odvrátil zrak a věnoval pozornost opět pódiu. Bezděčně si upravil obvaz.
Tolwyn se pohupoval na patách a usmíval se do zástupu. "Vaše vybraná hrstka," řekl rozzářeně, "stojí těsně před úspěšným dokončením první fáze Plánu. Náš cíl, záchrana lidstva - před sebou samým i před vnějšími nepřáteli - se v důsledku vašeho úsilí a vašich obětí přiblížil na dosah." Tolwyn udělal krok kupředu. Jeho vystoupení mělo být očividně spíš vzletným proslovem na povzbuzení než vojenským brífingem. Blair viděl Tolwyna tak, jako ještě nikdy předtím, jako skutečného věřícího při kázání věrným. Ten obraz, tak nepodobný chladnému a nepřístupnému Tolwynovi, kterého znal, ho zneklidňoval. V duchu zaklel a měl vztek sám na sebe, že ho nenapadlo si ten brífing nahrát. Tolwynova slova na záznamu by byla oním nevyvratitelným důkazem, který k odhalení spiknutí potřebovali.
Tolwyn založil ruce za záda a poodešel od pultíku. "Před dvaceti lety," řekl konverzačním tónem, "jsme provedli vyčerpávající počítačovou analýzu Kilrathské války. Využili jsme těch nejspolehlivějších údajů, které jsme měli, k tomu, abychom pokryli každou možnost, bez ohledu na to, jak málo pravděpodobnou. Naprogramovali jsme stovky proměnných a tisíce scénářů. Jenom za hardware, který jsme k té studii potřebovali, jsme vydali stovky miliónů kreditů."
Postavil se k davu čelem s rozpřaženyma rukama, jako by se snažil všechny obejmout. "Strojové výsledky potvrdily to, čemu jsme v skrytu už věřili: že válku, tak, jak jsme ji vedli, bez zázraku nevyhrajeme. Kilrathové se svou nadřazenou genetickou strukturou a cílevědomou společností mohli nasadit mnohem větší zdroje a snést větší strasti vleklé války

než naše zkažená rasa. Přežil by lépe přizpůsobený druh, ale my bychom to nebyli."
Začal rázovat sem a tam po pódiu a šířil kolem sebe profesorské ovzduší. "Vznikla divize Černých projektů a začalo hledání zázraku, který by nás spasil. Ruku v ruce s krátkodobým cílem přežít válku přicházelo poznání, že pokud máme získat dlouhodobou životaschopnost, musíme restrukturalizovat společnost a dokonce i samotnou rasu. A tak se zrodil Plán.
Ten vyšší místa natolik šokoval, že jej pohřbila - pohřbila vás. Dokázali jsme však přelít malé množství financí sem. Ty peníze udržely v chodu výzkum, který poskytl genetické šablony pro budoucnost.
Dosáhli jsme našeho krátkodobého cíle." Pohodil hlavou a zvýšil hlas. "Válku jsme šťastnou náhodou vyhráli! Šťastnou ranou do vazu silnějšího protivníka, kterou zasadil výjimečný člověk."
Zase se ztišil. "Ten krátkodobý úspěch ovšem nijak nevyřešil dlouhodobou záležitost. Štěstěna je, jak je všeobecně známo, vrtkavá, a je nebezpečné očekávat, že každou krizi vyřeší něčí laskavý zásah nebo štěstí."
Místnost zčeřil zdvořilý smích.
"Lidstvo nemůže spoléhat na zázraky," pokračoval Tolwyn. "Naše dlouhodobá potřeba zůstává prvořadou. Potřebujeme plán pro přežití, takový, který by naprogramoval náš vývoj na tisíc let dopředu a na dalších tisíc let potom." Zamračil se. "Jak demonstruje naše současná ekonomická situace, není naše rasa schopná plánovat ani z roku na rok, natož pak na celé generace a staletí dopředu. Musíme začít plánovat příští válku, příští konflikt, který se stane zkouškou naší rasy, i kdyby neměla nastat ještě tisíc let."
Ukázal na ně prstem. "Kilrathové se nakonec vrátí. Zatímco my se topíme v mizérii malého růstu ekonomiky, oni tříbí svůj genetický materiál v bratrovražedných válkách. Bojují, jeden válečník proti druhému, za slávu svých rodů i svou. Každým rokem sílí, jak přežívají jen ti nejlepší. Za jednu nebo dvě generace se vrátí - nově vyzbrojení, znovu zorganizovaní a ještě silnější."
Blair postřehl oživení v davu. Piloti po jeho obou stranách se zubili a kývali hlavami, jak vychutnávali představu obnoveného konfliktu.
Tolwyn je chvíli nechal tou možností kochat. "Kilrathové ovšem nejsou jediná hrozba. Podle záznamů, které jsme rozšifrovali, za nimi, blíž k jádru Galaxie, žijí rasy, o kterých sami Kočičáci věří, že jsou ještě hrozivější, nelítostnější a technicky vyspělejší než oni." Pohřebné se zazubil. "Pokud se jich bojí Kilrathové, pak musí být opravdu děsivé."
Další smích. Tolwyn stál tiše a čekal, dokud mu zase nevěnovali plnou pozornost. "Kilrathové se zoufale připravovali na válku proti nepřátelům na straně jádra Galaxie. My jsme byli jen vedlejší záležitost, která si ani zdaleka nevyžádala jejich plné nasazení." Odmlčel se a nechal narůstat napětí okamžiku. "Pokud v našem bídném stavu někdy staneme proti těmto rasám, jsme odsouzeni k zániku." Zastavil se a obrátil se čelem k posluchačům. "Existuje jediný způsob, jak zajistit, abychom na ten den byli připraveni. Musíme vytvořit sjednocený a cílevědomý druh, který půjde stejným krokem za vámi, naším předvojem. Musíme se sjednotit k urychlení naší evoluce a k vytvoření intelektu a fyzické stavby vyššího řádu, které budou schopny vést a vyhrávat války proti nejlepším rasám v Galaxii. Když to neuděláme, vyhyneme jako neandrtálci.
Naším cílem je přežít. Musíme toho dosáhnout - bez toho, že bychom se rozptylovali spory nebo vnitřními konflikty, které nás rozdělují."
Přistoupil k okraji pódia. "Odpovědí je Plán, který nám ukazuje cestu. Biokonvergence, představa, že bychom mohli v rámci celého druhu naprogramovat fyziologické změny, nám umožňuje zahájit proces prosévání lidstva a zbavování se plev a současně pěstování vás, semene naší budoucnosti. To vy jste ztělesněním Plánu a nejdokonalejším zázrakem Černých projektů."
Usmál se na zástup. "Vy, přátelé, mechanici a prapor pěchoty, jste druhá generace. Jste první, kdo dospěl, a první, kdo bude mít děti. Každý z vás je rychlejší, lepší a silnější než i ten nejlepší ‚obyčejný' člověk. Vaše děti, narozené ve třetí generaci Plánu a posílené biokonvergencí, vaše úžasná nadání ještě předčí. A tak dále. Za patnáct generací budou vaši potomci proti nám jako bohové - a my, prozíraví, budeme jejich předkové."
Dav vypukl v ovace, tleskal a provolával Tolwynovi slávu.
Admirál zvedl ruce a nabádal je ke klidu. Nevzrušeně se ozval jeho hlas: "Aby náš program uspěl, musíme bohužel podniknout jisté nepříjemné kroky." Maličko se zamračil. "Slyšel jsem, že některým z vás vadilo rozhazování biokonvergenčních kontejnerů, anebo vyjádřili znepokojení nad telamonskou operací." Blair nepatrně pokýval hlavou, protože konečně pochopil, proč admirál uděluje takové kázání. Mezi řadovými příslušníky se začaly objevovat výhrady a on je potřeboval zadusit dřív, než přerostou v odpor.
"Pochopte, prosím," pokračoval Tolwyn, "že jsem to nenařídil z touhy působit utrpení lidem na Telamonu. Bylo a je to nezbytné k neutralizaci genetických fondů, které přímo nepřispívají k životaschopnosti druhu. Vzácné zdroje, které spotřebovávají, budeme potřebovat v následujících zápasech. Je sice smutné, že musíme odstranit nadbytečnou populaci, ale musíme to udělat, jestli má lidstvo přežít.
Plán je drsný a je krutý, ale JE nutný." Na chvilku sepjal prsty pod nosem, jako by přemýšlel. "Můžete oplakávat ty, které je třeba neutralizovat, stejné jako to dělám já, ale musíte ty kontejnery dopravit na určené místo. Jinak Plán selže a lidstvo zahyne."
Vrátil se k pultíku. "K tomuto účelu jsem zaranžoval válku mezi Pohraničními světy a Konfederací. Ten virus roznesou válečné větry po celém lidském panství, aby rozesely změnu na světech na obou stranách konfliktu. Každá planeta, které se dotknou, bude přebudována k obrazu našemu, k obrazu rasy, která bude bránit místo člověka v Galaxii a nakonec, v daleké budoucnosti, si tuto Galaxii podmaní."
Znovu se široce usmál. "Kromě toho potřebujeme trénovat. Tenle konflikt nám poskytne výcvik naostro, který potřebujeme k nabroušení našeho ostří. Pohraniční světy, vynalézavé a nadané hraničářským duchem spodiny, pro nás jsou skvělou laboratoří. Poskytly nám ideální situaci pro zkoušky zbraní, zdokonalení taktiky a povznesení naší

bojeschopnosti." Vzdychl. "Dlužíme jim vděčnost. Nesmíte zapomínat, že svou smrtí poslouží našemu druhu stejné dobře, jako mu sloužíte vy svým životem." Znovu široce rozpřáhl ruce, jako by je zval k sobě. "Moji druhové válečníci... leží před vámi povinnost vůči vašemu druhu, vůči vašim přátelům i vůči mně. Vím, že mne nezklamete."
Tolwyn se obrátil, sestoupil s pódia a bojovníci začali rytmicky tleskat. Blair se k nim přidal, aby splynul s davem. Byl poplašen, do hloubi duše zděšen tím, o čem Tolwyn tak ledabyle mluvil. Pokud měl soudit podle Telamonu, znamenalo to vyvraždění devadesáti procent lidské populace ve prospěch Tolwynova osobního Lebensbornu. Bylo mu fyzicky zle, když si vzpomněl na Dekkerovo varování, že jednou bude litovat, že admirála pustil.
Blairův pohled přilákal pohyb pod pódiem. Seether vstal a připojil se k Tolwynovi. Admirál mu vřele stiskl ruku. Prohodili pár slov. Blair zaťal zuby.
Seether přistoupil k mikrofonu. "Slyšeli jste admirála. Teď jsou na řadě vaše rozkazy. Wing Fénix se nalodí na Vesuv v nula tři nula nula hodin. Wing Orlí spár se nalodí v nula sedm společně s praporem námořní pěchoty. Další wingy přesuneme, jakmile budou připravené. Před odletem ještě dvakrát dostanete pokyny, které se budou týkat posledních podrobností. To je vše."
Seether se dotkl prstem ucha, jako by poslouchal zprávu ze sluchátka. Maličko se zamračil a přejel pohledem místnost. Blair se podíval doprava a spatřil, jak na něho strážný upřeně hledí. Nu, Chrisi, pomyslel si, je sakra na čase vypadnout. Obrátil se a začal se prodírat davem, který se začal sunout k východům. Rychle se proplétal mezi piloty a vykročil spěšně zpátky k letové palubě. Potlačoval přitom nutkání dát se do běhu.
Dorazil na letovou palubu a navenek lhostejně se kolem ohrady se symboly biologického rizika loudal ke svému Oštěpu. Dostal se na půl cesty ke stíhačce, když se rozezněl poplach. "Vetřelec na palubě. Vetřelec na palubě. Hlavní hangár. Zadržte podezřelého DuMonta, aby mohl být vyslechnut."
Ačkoliv v něm každý nerv ječel, ať se rozběhne, pokračoval Blair v nenucené chůzi a došel až ke svému orlíkovi. Vylezl po žebříku a skočil dovnitř. Indikátor těsnosti kabiny zazářil zeleně na znamení, že se překryt správně zavřel. Rozhlédl se. Paluba byla plná černých postav, většinou ozbrojených. Strhal si falešné obvazy, narazil si na hlavu přilbu a spustil motory. Počkal sotva vteřinku, než se chod pohonu ustálí, a rozjel se s kosmoplánem k silové bariéře. Zažehl přídavné spalování, zaslechl ječení spálených mužů a žen za sebou, ale to už se řítil po rampě a prolétl portálem do vesmírného prostoru.
Když nasměroval stíhačku k uličce skrz minové pole, menší kanóny pevnosti už střílely. Jeden laserový výboj zasáhl jeho zadní štít. Zamaskoval se, zakličkoval a řítil se
o překot k Intrepidu.
* * *
Tolwyn stál, vyhlížel průzorem ven a sledoval, jak se poslední pátrací týmy trousí zpátky dovnitř. Obrátil se, když se otevřely dveře. Vešel Seether s přísně ovládaným výrazem v obličeji, kromě lehkého pocukávání na spánku. Tolwyn se obrátil a znovu vyhlédl do vesmíru.
"Nic?"
"Ne," odpověděl Seether. "Letěl v ukradeném Černém oštěpu. Zamaskoval se hned, jak byl venku ze stanice."
Tolwyn pomalu mlčky počítal do deseti, aby si byl jistý, že bude mluvit klidně. "Ví ten strážný určitě, že to byl Blair? Jeho DNA byla jednou ze šablon, které jsme použili. Už před dvaceti lety ho lidé z projektu měli na očích. Nemohl to být nějaký odpadlík od nás?"
"Ne," odpověděl Seether, "byl to Blair. Strážný s ním sloužíval na staré Concordii a často s ním mluvil."
Tolwyn si trhnutím narovnal blůzu. "Musím se vrátit na Zemi, abych zajistil, že vyhlášení války proběhne, jak má. Jakmile válka začne, naočkujete prvních pět konfederačních planet. Válečná hysterie nám snadno umožní připsat vinu Pohraničním světům."
Vyhlédl zase průzorem ven. "Vy převezmete velení Vesuvu. Vystopujte Intrepid a mého ‚marnotratného syna' a zlikvidujte je. Potom pokračujte ke kótě L a začněte s přípravami na shoz. Dám vám vědět, až válka začne." Zhluboka se nadechl a zvolna vydechoval, jak se stále snažil zkrotit zlost. "Škoda, že vám mohu dát jenom dva wingy. Hada převážel Princeton a Gryf byl zničen u továrního komplexu Speradon."
"My to zvládneme, admirále," odpověděl Seether. "Vždycky to zvládneme."

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Admirál Wilford se rozhlédl po Maniakovi a vyšších důstojnících Intrepidu. "Má na plukovníka Blaira někdo nějaký dotaz?"
Nikdo se nepohnul.
"Máte ještě co dodat, plukovníku?"
"To je v podstatě všechno, admirále," řekl Blair. "Pak už jsem jenom utíkal k letounu a upaloval odtamtud."
Wilford, popelavý a šedivý, těžce vzdychl. "Ze všech lidí zrovna Tolwyn." Vzhlédl k Blairovi. "Copak se zbláznil?"
Blair pokrčil rameny. "Nevím, pane."
"Co uděláme, admirále?" otázal se Jestřáb.
Wilford zvažoval odpověď. "Co můžeme dělat? Tolwyn odletěl na Zemi, aby si zařídil vyhlášení války. Jenom stáhne celé lidstvo... Pohraniční světy i Konfederaci, s sebou do propasti." Zamračil se a dospěl k rozhodnutí. "Musíme ho zastavit. Musíme sebrat ty informace, které máme, a odletět na Zemi také. Eisen už by tam měl být. Možná s ním budeme moci spojit síly."
Garibaldi zvedl ruku na znamení, že chce promluvit. "Pane, Smolař má jen dva funkční motory. Není na to ani zdaleka

dost rychlý. Naše maximální rychlost bude dost ubohá."
Wilford těžce vydechl. Blair si pomyslel, že vypadá každým dnem křehčeji. Bolelo ho, když viděl, jak tělo starého admirála zrazuje. Oči však měl jasné a živé, stejně jako mysl.
"Do Orestu se dostaneme," prohlásil Wilford. "Tam se buď přesuneme na Pnnceton, anebo na jednu z rychlých fregat. Jestli se dostaneme na Zemi, budeme mít šanci válku zastavit. Všechno ostatní jen prodlužuje agónii."
Blair se chystal odpovědět, když se dveře brífingové místnosti otevřely. "Pane!" vykřikl technik skenerů, "něco máme. Z přeskokového bodu vylétla supertěžká letounová. Nikdy jsem nic tak velkého neviděl!"
Blair ucítil zamrazení v zádech. "Vesuv."
"Zatraceně!" zaklel Wilford a obrátil se k prvnímu důstojníkovi Intrepidu. "Garibaldi, dostaňte nás odsud! Maximální rychlost k opačnému přeskokovému bodu!" Zdálo se, že než ty rozkazy vyštěkl, uplynuly celé roky. Podíval se na piloty. "Vás tři budu potřebovat, abyste je zpomalili a získali pro nás nějaký čas. Vezměte všechno, co může létat."
Maniak, Jestřáb a Panter vyběhli z místnosti a zanechali Blaira a Wilforda samotné.
"Já jdu také," řekl Blair.
"Ne, plukovníku, vy ne. Vy jste příliš důležitý."
"Právě teď potřebujete každého pilota, kterého máte," přel se Blair. "Já jsem jediný, kdo má licenci na Oštěp, a vy sám jste říkal, že potřebujeme všechnu palebnou sílu, kterou máme." Na chvilku se zamyslel. "Jestli se nedostaneme ze soustavy, nebude moje svědectví k ničemu."
Wilford se na něho zadíval. "Dobře, plukovníku. Ale buďte opatrný, a kdyby to vypadalo, že nemáme šanci, máte rozkaz opustit nás, provést přeskok pryč ze soustavy a varovat Orestes." Upřeně na Blaira hleděl. "To jsou přímé rozkazy. Rozumíte?"
"Ano, pane." "Promiňte, plukovníku, ale tohle není odpověď, kterou jsem chtěl slyšet."
"Provedu, pane."
"Děkuji, plukovníku, a dobrý lov."
Blair dorazil na letovou palubu a pádil ke svému Černému oštěpu. Stíhačky byly natěsnané daleko za středem paluby a neměly k dispozici bezpečnou vzdálenost pro rozjezd ani pro ty nejmenší orlíky. Nevěděl, jak Maniak chce dostat tolik kosmoplánů z paluby do boje.
Amplión zachrčel a zaburácel: "Dvě minuty do vypnutí!" Blair ucítil, jak se podlaha chvěje, když Intrepid akceleroval na maximální rychlost.
Vydrápal se do stíhačky, kterou Imbus už připravil k vzletu. Pojistné kolíčky byly venku a displeje svítily. Vzal si od vrchního mechanika přilbu a připojil se k palubní desce. Na spojovém panelu se objevil Maniakův obličej. "Plukovníku, co tady děláte?"
"Myslím, že to je jasné," odsekl Blair. "Co máte v plánu?"
Maniak se ušklíbl. "Nikdy jsem si nemyslel, že se dožiju dne, kdy vám budu dávat rozkazy." Odmlčel se. "Uchystáme na ně léčku. Vzlétneme na studeno - prostě se necháme vystrčit přes palubu, jak to dělají na těch nákladačích. To sníží naše emise natolik, že nás možná nepostřehnou. Pak zůstaneme tiše ležet v záloze a budeme doufat, že až se ten parchant dostane dost blízko, proletíme hlídkami, které kolem sebe bude mít, Broadswordy a Longbowy odbombardují a utečeme.
Plukovníku, vy se budete potloukat kolem. Napadejte je, jak to půjde, udělejte mezi nimi co největší zmatek. Ale buďte opatrný, protože pořád vypadáte přesně stejně jako oni. Nikdo jiný se nemůže maskovat, takže nebudete mít číslo."
"Rozumím," odpověděl Blair. "Nějaké další dobré zprávy?"
"Ne, to je všechno."
Amplión znovu zaburácel: "Jedna minuta do vypnutí!" Poslední překryty kabin se zavřely. Mechanici pádili k východům. Poslední dveře se sotva zavřely, když Blair zaslechl Maniaka odpočítávat: "Tři - dva - jedna - VYPNUTO!"
Blair zaťal zuby, když jeho žaludek zaznamenal, že umělá gravitace lodi zmizela. Několik kosmoplánů se začalo vznášet ve vzduchu, jak je vibrace lodi setřepala s paluby. Blair se ohlédl a uviděl, jak se zadní bariérové silové pole zamihotalo a zmizelo.
Prudká dekomprese zasypala letouny smetím, nástroji, pokrývkami a jinými lehkými předměty. Několik z lehčích orlíků, zachycených vyjícím proudem vzduchu, odplulo k výletovému otvoru nebo proti sobě navzájem. Stíhačky stojící nejblíže zadní palubě zažehly nakrátko řídicí motory, které jim udělily dostatečný zpětný impuls na to, aby vypluly z hangáru do vesmírného prostoru. Také Blair, když se paluba za ním vyčistila, ťukl do řídicích motorů.
Když se letouny sunuly do otevřeného prostoru, pečlivě si hlídal prostor kolem sebe. Stíhačky i bombardéry zažehovaly řídicí trysky, aby se zorientovaly proti Vesuvu. Blair si uvědomil, že Intrepid musel na chvíli změnit kurs a letět kolmo na dráhu obří lodě dostatečně dlouho na to, aby kosmoplány za sebe nakladl jako přehradu.
"Pořád vás vidíme," ozval se z Intrepidu Wilford. "Snižte elektronické emise. Vypněte IFF a sledovací paprsky zaměřovačů."
Přepadová skupina vypnula aktivní vysílače. Na Blairově zaměřovači se modré body změnily na červené, jak Oštěp stále zaznamenával jejich přítomnost, nikoliv však už jejich identifikační kódy. Blair se zamaskoval a očekával další vývoj událostí.
V dálce zazářila jasná hvězda, pravděpodovně Vesuv, který se hnal maximální rychlostí k povstaleckému operačnímu svazu. Blaira v zaměřovač odhalil asi padesát kosmoplánů, letících před mateřskou lodí.
"Připravit... připravit," odříkával ve sluchátkách Wilfordův hlas, nabádající ke klidu, "udržujte pozice. Nezmáčkněte kanóny předčasně." Konfederační stroje se stále přibližovaly. Blair spatřil žhavé proudy výstupních plynů čelního klínu formace. Jeho zaměřovač se usadil na jednom Hellcatu. Jak se konfederační stíhačky řítily k hranici dostřelu, čísla na ukazateli dálkoměru rychle klesala.

"Pozooor," protáhl slovo Wilford. "TEĎ!"
Osmatřicet kosmoplánů, celý Maniakův wing, se vyřítilo z maskovaných pozic a zrychlovalo směrem k překvapeným konfederačním stíhačkám. Blair zaslechl spěšné "Tallyho!" Salvy řízených střel, odpálených kosmoplány Pohraničních světů, se rozlétly kupředu a hledaly své cíle. Blair vyslal střelu naváděnou na identifikační signál po zaměřeném Hellcatu. Ten se právě vyhýbal jiné střele. Blairova IFF hlavice ho zasáhla těsně za kabinou. Poškozený Hellcat se odpotácel z boje do otevřeného vesmíru s mrtvým pilotem zaklíněným ve zničené kabině a s pohonem stále v chodu.
Několik černých letounů zasvítilo, když jim bojové hlavice vybuchly na štítech. Blair zahlédl několik detonací zanikajících konfederačních stíhaček, ale zdaleka jich nebylo tolik, aby to odvrátilo příliv boje.
Konfederační piloti zareagovali rychle, začali kličkovat a snažili se dostat blíž k útočníkům - natolik blízko, aby se nevyplatilo použití řízených střel. Obě strany se zasypávaly výstřely i řízenými střelami z bezprostřední vzdálenosti. Výbuchy hlásaly zánik strojů Pohraničních světů i Konfederace.
Blair úzkým obloukem obrátil Oštěp do protisměru a znovu se zamaskoval, aby se tajně připlížil za černý Hellcat, který pronásledoval Rapier Pohraničních světů. Pilot Rapieru při svých pokusech o únik ždímal ze svého starého orlíka všechno, co jen šlo, ale černý hellcat se držel přímo za ním. Blair usadil konfederační letoun v zaměřovači, odmaskoval se z vypálil. Zásahy tachyonového kanónu rozzářily štíty konfederačního letounu na kratičkou chviku, než jimi pronikly, a proměnily stíhačku v červenou a žlutou ohnivou kouli. Pilot Rapieru na svou záchranu reagoval překrutem a při průletu letmo po Blairovi vystřelil.
"Hej, já jsem Blair - Tygr!" zařval Chris. "Jsem na vaší straně!"
"Promiňte, plukovníku." Rapier omluvně zakolébal křídlem a vrátil se do boje.
Blair, který se cítil ulehčené a současně hloupě, se naklonil, aby zkontroloval přepínač identifikačního signálu. Byl zapnutý a po boku letounu se na schématu zobrazovala modrá tečka. Uvědomil si, jak málo mu nejspíš přístroj bude k užitku. Jeho uhlově černý kosmoplán, nerozlišitelný od těch, na nichž létali Konfederálové, si přímo říkal o útok. Zašklebil se a začal uvažovat, jak toho využít k vlastní výhodě.
Mihl se kolem něho první z několika málo Longbowů Pohraničních světů a na plný plyn se řítil ke vzdálené letounové lodi. Blair se zavěsil za něj, aby jej využil jako návnady pro konfederační peruť bezprostřední ochrany, která musela být někde nablízku.
Nečekal dlouho. K bombardéru se slétly dva konfederační Hellcaty a oblétly jej, aby zaútočily ze zadní pólosféry. Zadní střelecká věž Longbowu se do nich pustila, a jak se blížily, statečně po nich plivala oheň ze svého částicového kanónu. Blair počkal, až první Hellcat zahájí zteč, a odmaskoval se. Tvrdě se do něj obul z převýšení s velkým předsazením, a jak Hellcat prolétal jeho palebnou přehradou, zabubnovaly mu zásahy po hřbetu. Otřásl se, když mu selhaly štíty, a potom se rozpadl, když tachyonové svazky vyrvaly v konstrukci trupu hluboké díry.
Druhý Hellcat s stočil pryč. Blair vypustil IFF střelu, která se obloukem rozlétla za Hellcatem a zasáhla jej uprostřed trupu. Odpotácel se, přičemž za sebou zanechával vlečku trosek.
Kolem Blairovy kabiny se mihla modrobílá klubka energie. Fázové štíty zasvétélkovaly po několika zásazích. Blair se podíval doprava a zjistil, že po něm střílí zadní střelec Longbowu.
Otevřel ústa, aby na bombardér zahulákal, když tu se v zorném poli objevil Vesuv, doslova zahalený závojem laserové palby, kterou obranné baterie zasypávaly nalétávající bombardéry. Longbow si těžkých baterií nevšímal a řítil se k přídi Vesuvu. Jednu chvíli jej Blair viděl jak neochvějné útočí. V další vteřině byl pryč a místo, kde se nacházel naposled, označovala jen rozpínající se koule plynů.
Blair se znovu zamaskoval a otočil Oštěp zpět k hlavnímu bojišti. Útok bojových kosmoplánů Vesuvu léčka přece jen vykolejila a zabránila jim v torpédovém útoku na lodě Pohraničních světů.
Obří letounová loď se prohnala mezi smečkami letounů, které se navzájem honily a rvaly. Na bocích Vesuvu vykvetly výbuchy dvou torpéd. Blair přejel obří loď pohledem a marně hledal nějaké škody.
Nemohl si pomoci, aby nesrovnával zavalitý a nemotorný Intrepid s uhlazeným a štíhlým Vesuvem. Smolař vypadal prostě jen jako torpédoborec, jehož vzhled beznadějně pokazila dodatečně přiflikovaná letová paluba. Zato Vesuv měl dva doutníkové hangáry, dokonale proporční vzhledem k hlavnímu trupu lodi.
Konfederační stíhačky, očividně v reakci na torpédové útoky, se odpoutaly, aby bránily loď. Blair viděl, jak jeden Broadsword, hořící po četných zásazích stíhaček a stíhaný dvojicí Hellcatu, změnil směr a zamířil střemhlav k Vesuvu. Kamikadze dopadl na bok letounové lodě, o kratičký okamžik později vybuchla jeho odjištěná torpéda a ve středu hlavního trupu lodě vykvetla oslnivá červená a bílá exploze. Rozpínající se ohnivá koule osvětlila desítky lafet s malorážovými kanóny, které posévaly trup, a asi tucet mohutných dvouhlavňových věží, které obsahovaly hlavní výzbroj. Exploze pohasla a zanechala na trupu Vesuvu jediný mrkající sekundární požár.
Konfederační stíhačky, odlákané bombardéry a sebevražedným útokem, se vracely. Blair zaslechl, jak Maniak nařizuje svým kosmoplánům, aby se stáhly na Intrepid, ale napočítal sotva dva tucty letounů, které se vracely zpět. Hned při první šarvátce ztratili třetinu aktivní síly.
Letěl za ustupujícími letouny Pohraničních světů a útočil na konfederační stíhačky, které se vrhaly na poškozené a opožděné stroje. Připsal si takhle na konto jeden Hellcat a potom ještě druhý, který se chystal dorazit poškozenou Fretku.
Z letounu, který se snažil zaujmout výchozí polohu ke zteči, odlétly kusy trupu. Drak letounu takové zacházení nevydržel a rozlomil se. Pilot se vteřinku nato katapultoval. Blair věděl, že když povstalci ustupují ze soustavy, musel by pilot mít velké štěstí, aby ho někdo vyzvedl. Vesuv dál pronásledoval Intrepid a využíval své větší obratnosti i zrychlení k tomu, aby menší a neohrabanější loď dostihl. Blair poměřil vzdálenost, kterou Smolař potřeboval k bezpečnému dosažení přeskokového bodu, s rychlostí Vesuvu a dostřelem jeho hlavních baterií. Intrepid se dostane pod cílenou palbu několik minut předtím, než bude moci zahájit přeskok.

Wilford očividně dospěl k témuž závěru. Čtyři zbylé fregaty z doprovodu Intrepidu se obrátily a vyrazily proti obří lodi. Rychle snižovaly vzdálenost a Blairovi připadaly jako odvážní teriéři, kteří útočí na sloního samce. Zaslechl jejich kapitány, jak zahajují odpočítávání torpédových ztečí. Vesuv, kterému se tak nabídl cíl pro hlavní baterie, spustil palbu. Jedna fregata vybuchla, když jediný paprsek probil její fázové štíty, trupový pancíř i sám trup. Ostatní tři lehké lodě se rozestoupily a spoléhaly na to, že jim jejich rychlost umožní proniknout palbou k Vesuvu. Vesuv se stočil bokem k fregatám, aby i věžím na zádi umožnil zapojit se do boje. Letounová loď začala střílet z celé hlavní baterie a těžce dotírala na fregaty, které dokončovaly odpočítávání.
Intrepid, kterému se tak dostalo oddechového času, trochu změnil kurs, aby zaujal lepší polohu pro přeskok. Ve sluchátkách Blairovi zaznělo svolávání na letounovku. Věděl, že každý přeskoku neschopný kosmoplán, který nedosedne na palubu dřív, než Intrepid projde přeskokovým bodem, bude ztracen.
Pod přímým zásahem se zapotácela druhá fregata. Pohon jí vysadil a zaostala za formací. Ochromenou loď o chvilku později zasáhla druhá zbraň, střela z hmotnostního urychlovače, a s okázalou explozí ji zničila.
Zbývající dvě fregaty zahájily zteče a řítily se k cíli. Obranná palba zesílila, když se octly na dostřel lehčích baterií. Prostor mezi letounovou lodí a mrštnými lodičkami prořezávala jedna dávka laserů a výstřelů z dalších těžkých zbraní za druhou.
Fregaty dokázaly udržet kurs dostatečně dlouho na to, aby odpálily své vějíře torpéd a daly se na útěk. Obranné baterie Vesuvu pokračovaly v neutuchající palbě, zatímco se obří loď pokoušela zaměřeným torpédům vyhnout. Fregaty, které odvedly svou práci, prchaly k přeskokovému bodu.
Blair spatřil, jak se nad zadní fregatou odmaskoval jediný Černý oštěp. Odpálil něco, co se přilepilo na trup fregaty. Fregata se naklonila na bok a výbuch zadního skladu torpéd odtrhl větší část gondol s pohonnými jednotkami. Rychle umírající fregata se začala bezmocně převalovat. Oštěp se usadil za druhou, vypálil a zamaskoval se.
Druhá fregata také zpomalila. Průzoru a poklopy obou lodí vylétly ven, jak jejich atmosféra vybuchla. Blair chvilku po skrytém nepříteli marně pátral, ale pak se obrátil k domovu. Spustil přídavné spalování, zrychlil na maximální rychlost a uháněl od zóny boje. Modravé záblesky signalizovaly průchod Intrepidu a zbývajících doprovodných lodí přeskokovým bodem v jediné panické hromadě.
Blair se svým strojem také zamířil k přeskokovému bodu a zaťal zuby v očekávání nevyhnutelného pocitu přeskokového šoku. Při průchodu přeskokovým bodem se mu zdálo, že se každá buňka jeho těla trhá na kusy.
Když se vynořil z přeskokového bodu, strhl letoun stranou, aby se vyhnul pozůstatkům dvou korvet. Intrepid s doprovodem smutně prořídlým tísňovým průchodem přeskokovým bodem už nasadil kurs k dalšímu přeskokovému bodu.
Blair vypnul maskování a vyslal identifikační signál. Důstojník, který nahradil Sosovou, odpověděl hlasem, ve kterém se mísila panika i úleva. Blair rychle dostal povolení přistát a vřítil se na přeplněnou palubu plnou zmatku.
K vzletu se chystaly čerstvé kosmoplány vyvezené z podpalubí. Piloti poškozených a na odpis zralých letounů vylezli ze svých strojů a pomáhali pozemnímu personálu, zatímco ti, kdo je měli v boji vystřídat, lezli se zachmuřeným odhodláním do kabin a chystali se k vzletu.
Blair uviděl Maniaka, který od svého Hellcatu přeběhl k Rapieru a vlezl dovnitř. Proti zcela nejlepším konfederačním strojům a pilotům byly posílány zastaralé Sabry a Scimitary, Rapiery prvních verzí a dokonce i výškrabky smontované ze všeho možného. Mleli z posledního.
Blair zavrtěl hlavou. Hlavní kontingent kosmoplánů potřebuje čas na doplnění paliva a výzbroje. To byla nevyhnutelná realita. Nade vší pochybnost věděl, že většina pilotů, kteří právě vzlétají z paluby Intrepidu, zahyne. Tahle realita byla rovněž nevyhnutelná a hořce nezbytná.
S těžkým srdcem se odvrátil. Přiběhl k němu ordonanc. "Pane!" vyhrkl. "Admirál si vás žádá na můstku!" Odběhl, aniž počkal, až Blair potvrdí, že rozuměl. Zpoza Oštěpu se vynořil Imbus. "Měl bys rači jít, synku," řekl. "Až se vrátíš, bude připravenej."
Blair přikývl a zahájil dlouhý horolezecký výstup na můstek. Když tam dorazil, Wilford mu pokynul, ať se posadí.
"Plukovníku, z přeskokového bodu se právě vynořil Vesuv. Máme před ním sedm minut náskok a letíme plnou rychlostí. Viděli jsme zásah torpédem, možná dokonce ne jen jedním. Zpomalí ho to?"
"Ne, pane," odpověděl Blair, "poškození je bezvýznamné."
"A naše fregaty?"
"Jsou všechny pryč." Blair se zavrtěl. "Pane, neměl bych se připravovat na vzlet?" "Ne, plukovníku Blaire. Máte zvláštní schopnost se vždycky nachomýtnout k nějakému nebezpečí a Pohraniční světy si nemohou dovolit, aby vás vaše příslovečné štěstí opustilo. Když jsem vás pustil ven poprvé, udělal jsem chybu a nehodlám ji opakovat."
Blair vzhlédl k částečně opravené hlavní obrazovce. Graf zobrazoval vzlet kosmoplánů Intrepidu. Z přídě Vesuvu se začaly vynořovat řady červených teček.
"Vylétají z pravého hangáru," oznámil důstojník senzorů. "Je to čerstvý wing. Poslední dávka vylétla z levého."
"Děkuji," odpověděl Wilford. "Přejděte ihned na kurs dva sedm nula. Zamíříme k přeskokovému bodu Alef šest a za čtyři minuty zkusíme uhnout do Alef tři."
"Pane," vykřikl důstojník senzorů, "to nás provede přímo polem asteroidů soustavy Ella!"
"Správně. Když se tak velký hajzlík požene polem maximální rychlostí, užije si spoustu srandy. Bude muset buď zpomalit, anebo riskovat poškození nárazem. Můžeme tak získat nějaký čas. Rozhodně budeme mít příležitost vyzkoušet kuráž jeho kapitána." Odmlčel se a zamyslel se. "Ať se od nás oddělí doprovod. Ty lodičky moc trmácení v poli asteroidů nesnesou a nemá smysl je do toho hnát. Jedna ať se vrátí do minulé soustavy a podívá se, jestli může posbírat nějaké piloty, kteří se katapultovali nebo nestihli přeskok." Zaklonil se a snažil se protáhnout si ztuhlé svaly. "A jednu pošlete napřed, oklikou kolem pásma asteroidů do další soustavy. Pošleme jim výstrahu s co největším

předstihem."
Blair na své židli tiše vřel, zatímco se odehrávalo drama. Stíhačky vyslané z Intrepidu se přiblížily k letounům z Vesuvu. Monitor ukázal, jak hejno červených nepřátelských teček obklopilo jejich slabou leteckou obranu. Jedna modrá tečka za druhou zhasínala. Každá představovala jeden život a jednu stíhačku. Za necelou minutu se ti, kdo přežili, odpoutali od nepřítele a uháněli zpátky na letounovou loď. Z osmnácti, kteří vzlétli, jich Blair nyní napočítal jenom půl tuctu.
Wing Vesuvu zpomalil, aby se přeskupil. Blair v jejich počtu nerozeznal žádný znatelný rozdíl. Nicméně přeskupení jim trvalo déle, než by byl očekával. V záblesku osvícení si uvědomil, že ačkoliv jsou černokombinézníci rození piloti a mají skvělý výcvik, jen málo z nich má skutečné bojové zkušenosti. Bylo snadné zapomenout, že nepřítel je v mnoha ohledech zelenáč. Doufal, že přijde na nějaký způsob, jak tohoto poznatku využít v jejich prospěch.
"Admirále, jsme u navigačního bodu." oznámil Garibaldi od svého navigačního zákresu. Blair, který nedokázal klidně sedět, vstal a vmáčkl se vedle něho ke stanovišti taktického důstojníka.
"Výborné," odpověděl Wilford. "Zatočte vlevo na kurs jedna devět pět, Z minus deset."
"Jedna devět pét, minus deset, rozkaz admirále," opakoval jako ozvěna Garibaldi. "Pásmo asteroidů za dvé minuty. Alef tři za šest minut."
"Děkuji, udržujte kurs. Zapněte fázové štíty a nabijte děla. Jsou už stíhačky na palubě?"
"Právě přistávají," odpověděl spojový důstojník. "Aspoň to, co z nich zbylo."
Wilford přikývl. "Jakmile přistanou, začněte řadit k vzletu přezbrojené letouny. Jestli nás chytnou, budeme potřebovat aspoň nějakou obranu."
Blair přejel pohledem taktický panel letounovky. Jestřábova peruť byla vedena jako připravená k vzletu, zatímco Panteřina a Maniakova ještě dozbrojovaly. Intrepid měl v pohotovosti tři ze šesti obranných věží i přední torpédovnu. Letounová loď si k Blairovu překvapení zachovala starou podélnou výzbroj ze své minulosti torpédoborce. Nelítostné pronásledování ze strany Vesuvu notně zkrátilo náskok Intrepidu, když tu Intrepid náhle zabočil a vlétl do pole asteroidů. Fázové štíty lodi okamžitě začaly zaznamenávat poškození a světélkovaly pod nárazy asteroidů. Obranné věže lodě ostřelovaly všechny skály, které jen stihly. Úlomky bubnovaly do štítů jako krupobití, ale hlavní bylo, že nedopadly jako kompaktní vražedná hmota. Štíty okamžitě poklesly na sedmdesát procent a stále řídly, jak je oslabovaly nárazy.
Vesuv dorazil na okraj pole. Blair viděl fázové štíty obří lodě žhnout, jak si razila cestu tou kamennou plískanicí. Její obranné věže ve snaze loď ochránit zahájily palbu, která olemovala loď červenými laserovými paprsky. Nesetkávala se však s dokonalým úspěchem.
Starý admirál postavil Vesuv před volbu, která znamenala všechno nebo nic, a využil přitom proti konfederační lodi její vlastní rychlost. Za každý metr, o který zkrátí náskok Intrepidu, zaplatí Vesuv dalším poškozením. Druhá možnost, zpomalit, Intrepidu dovolovala náskok udržet, nebo ještě zvýšit.
Vesuv hřměl za nimi a příď mu červeně světélkovala, jak se fázové štíty vyčerpávaly nárazy asteroidů. Blair zkontroloval jeho rychlost a nepostřehl v jeho zrychlení žádnou změnu. Kolik takového náporu obří loď snese?
Když fázové štíty Vesuvu zamihotaly a zhasly, posádka na můstku zajásala. Letounová loď zpomalila, když asteroidy dopadly na příď a levou letovou palubu.
Blair pohlédl na vlastní taktický displej právě včas na to, aby viděl, že štíty selhaly i jim. O chviličku později zaslechl první zadunění, když narazili na asteroid. Trhl sebou, když vzápětí následovala druhá tvrdá rána. "Jedna dobrá věc na tom," řekl Wilford neadresně, "že máme už zničenou příď a hřbet, je ta, že nám to poskytuje další ochrannou deformační zónu." Pohlédl na Blaira a pokrčil rameny, když lodí otřásl třetí náraz. "Také máme menší průřez," dodal ledabyle, jako by mluvil o počasí. "Menší plochu k zasažení."
Když se vynořili z pásma asteroidů, Vesuv za nimi zaostával. Byl viditelně poškozený. Několik bočních věží bylo podle všeho mimo provoz a v místě, kde se levoboční letová paluba připojovala k trupu, zuřil požár. Kdyby stejný rozsah škod potkal Intrepid, vyřídilo by ho to.
"Udržovat kurs na Alef tři," nařídil Wilford klidným a vyrovnaným hlasem. "Plnou parou vpřed."
"Kam nás ten přeskokový bod zavede, admirále?" zeptal se Blair.
"Orestes," odvětil Wilford. "Je tam Princeton s téměř plným stavem prvoliniových kosmoplánů. Kapitánem Princetonu jsem jmenoval Tolivera. Měl rozkazy doplnit posádku lodě a personál wingu, i kdyby mu nezbylo nic jiného, než si dát inzeráty do novin." Blair polkl, neboť netušil, jestli si Wilford nedělá legraci. Admirálova zachmuřená tvář mu napovídala, že to myslí smrtelně vážně.
Garibaldi si odkašlal a naklonil se k mikrofonu. "Připravte se na přeskok za tři... dva... jedna..." Blair zaťal zuby. Letounová loď vlétla do přeskokového bodu plnou rychlostí. Dávení z přeskokového šoku ho udeřilo jako náraz do zdi a zkroutilo mu vnitřnosti. Dýchal jako o závod a snažil se zvládnout příval bolesti. Členové posádky a technici kolem něj křičeli, jak se jejich těla bouřila proti opakovanému přeskokovému šoku.
Na nebi před nimi se vznášel Orestes, nezkažený svět, který se měl zanedlouho stát středem vrcholící bitvy.
"Uvědomte Princeton o naší situaci," nařídil Wilford, "a pošlete velitelství sektoru Orestes zprávu o tom, co se blíží. Budou sice radostí bez sebe, že jsme s sebou přivlekli Vesuv, ale to si můžeme vyříkat později."
"Zachycujeme signál z Princetonu, pane," ohlásil spojový důstojník. "Přepínám ho na obrazovku."
"Toliver volá Wilforda: Co pro vás můžeme udělat?"
"Dostali jste informace o naší situaci?"
"Ano, admirále, váš průzkumník nám o tom řekl. Reaktory máme v provozu a máme třiašedesát orlíků připravených k vzletu. Jenže mám v hotovosti jenom třicet pilotů."
"Dobře, komandére," opáčil Wilford. "Posílám vám dost pilotů na doplnění wingu. Dopravíme vám je člunem."
Blair přikývl. Princeton měl víc kosmoplánů než pilotů, zatímco Intrepid nesl ostřílené veterány, kteří létali se stroji

staršími, než byli sami. Wilfor měl v plánu využít tu chvilku, kterou měli k dispozici, k tomu, aby dostal veterány do kabin frontových letounů. Stále budou proti sobě mít početní převahu, ale už ne tak hrozivou převahu palebné síly.
Wilford se na chvíli zahleděl na navigační zákres a nepřítomně si hryzal ret. "Tady mám plán. Budu pokračovat maximální rychlostí na oběžnou dráhu kolem Orestu a odešlu čluny. Potom využijeme gravitační manévr a necháme se urychlit zpátky proti Vesuvu. Tahle loď bývala torpédoborec a torpéda pořád ještě má. Až to otočíme, vypravte úder. Napadneme ho vašimi orlíky, mými a možná i torpédy. Jasné?"
"Jasné, admirále," odpověděl Toliver. "Kdo povede spojený útok?"
"Maniak," řekl Wilford, což Blaira přimělo zaprotestovat.
"Admirále," řekl Toliver, "Blair je ten nejlepší, kterého máme. Jeho štěstí je pověstné. Naši piloti se možná nepohrnou do boje tak nadšeně, když uvidí, že ty nejlepší držíte vzadu."
Wilford přejel pohledem z Blaira na obrazovku. "Vy poletuchy jste se proti mně spikly," štěkl zlostně. Střelil po Blairovi pohledem zpod huňatého obočí. "Zmizte mi z očí."
Blair mizel. Pádil na letovou palubu a hnal se ozlomkrk dolů po schůdcích bez ohledu na svou bezpečnost. Uslyšel, jak přepážky sténají a vržou, když loď zahájila gravitační manévr. Doběhl na vyprázdněnou palubu a sprintoval ke svému letounu. Tam už čekal Imbus, který mu vrazil přilbu do ruky a podržel mu žebřík.
"Vesuv vyplaval před pár minutama," hulákal Imbus. "Všichni piloti kromě tebe a Hellcatu se odstěhovali!"
Blair zvedl palec na znamení, že slyšel. Zkontroloval podvěsy a zjistil, že mu měli čas zavěsit místo spotřebované výzbroje jen jednu řízenou střelu, a to tepelně naváděnou.
Měl sotva čas zapnout poslední popruh, než se nad výletovým konce letové paluby rozsvítilo jantarové světlo.
"Připravit na hromadný vzlet," nařídil Maniak. "Pamatujte, lidi, tohle je útok dvou wingů. Až se spojíme, přebíráme rozkazy od samotného Tygřího srdce jakožto velitele spojeného svazu. Dělejte, co říká, a vrátíte se."
Blair věděl, že Maniakův proslov má sloužit jen k pozvednutí morálky a nedá se brát doslova, nicméně od jeho postoje k Blairovi na Nephele to bylo na hony daleko.
Spustil motory a zkontroloval zásoby paliva. Mechanici mu načepovali plné nádrže, čímž mu ušetřili starosti i rizika spojené s vysouváním lapačů, kdyby musel v boji sbírat volný vodík.
Cítil, jak se paluba lehce zvedá. Z výhledu před výletovým otvorem zmizelo slunce soustavy Orestes. Hvězdné pole se posunulo doprava, jak letounová loď změnila orientaci. "Hromadný vzlet!" zakřičel spojový důstojník, který vzrušením ztrácel nad sebou kontrolu. "Vpřed! Vpřed! VPŘED!"
Maniak vyvedl Hellcaty z paluby, Blair vzlétl za nimi. Opsal úhybnou zatáčku. Taktický displej mu ukázal, že budou mít konfederační síly na krku dřív, než se stačí zformovat. Neměl na vybranou, než nasadit své síly po částech, po vlnách, a doufat v to nejlepší. "Tygr všem jednotkám. Rozejděte se a zaútočte po perutích podle vlastního uvážení."
Ve sův vyplivl své stíhačky z levého i pravého hangáru. Úhledné řady konfederačních letounů se srovnaly po perutích do "véčkových" formací jenom proto, aby se jejich formací prohnal roj Hellcatu ukořistěných s Princetonem. Letouny odpalovaly řízené střely jednu po druhé a způsobily značně větší zkázu, než by jejich počet napovídal. Asi pět konfederačních strojů řetězově vybuchlo žlutým a červeným ohněm. Kolem Blaira prolétla vstříc nepřátelským wingům letka Černých oštěpů v barevné úpravě Pohraničních světů.
Perutě z obou stran se slétaly, točily, zažehovaly přídavné spalování a vrhaly se do boje. Jak rvačka sílila, v prostoru mezi letounovými loděmi se honily kosmoplány, míhaly se řízené střely a blýskaly hlavně. Blair, následovaný Maniakem a svazem z Intrepidu, překlopil stroj na křídlo a střemhlav se vrhl do bitvy.
Vzhlédl, když postřehl modrý záblesk z přeskokového bodu za Vesuvem Za první obří letounovou lodí se vynořila druhá. Srdce mu pokleslo. Konfederace nemá k dispozici jen jednu, nýbrž dvě tyhle mohutné lodě. Takovou přesilu Wilfordovy síly v žádném případě nemohou zdolat. Mohou jenom prodat svou kůži co nejdráže. Jeho skener se zastavil na mezilodním kanálu. Spojový panel ukázal tmavou, statickým šumem zastřenou tvář, která se rychle vyčistila. "Eisen Wilfordovi," řekl kapitán. "Můžeme vám pomoci?"
"Eisene?" vyjekl Wilford. "Co tu děláte?"
"Nedostal jsem se až na Zemi, admirále," odpověděl Eisen. "Zadrželi mě u Siria. Zdá se, že si spiknutí nadělalo hezkých pár nepřátel, nakonec tolik, že to stačilo na posádku téhle lodi. Někteří přátelé na nízkých místech nám dali vědět včas, abychom mohli přepadnout tuhle loď, když se vydala na zkušební let vyzkoušet motory. Také poslali dost techniků na to, aby ji udrželi v chodu." Odmlčel se. "Tahle loď je dvojčetem Vesuvu. Dokonce i tyhle věcičky mají pár slabých míst. Pošlu vašemu spojovému důstojníkovi spoustu dat - plány, identifikační kódy, funkce."
"Jste bojeschopní?" otázal se úsečně Wilford.
"Nemám žádná torpéda," odpověděl Eisen. "Hangáry jsou dosud nedokončené a software štítů a poloviny hlavních děl má mouchy."
"Admirále!" zaslechl Blair v pozadí. "Telemetrie naznačuje, že se Vesuv obrací."
"Nu, Bille," prohlásil Wilford, "zdá se, že se dočkáte první krve."
"Skvělé," odtušil Eisen. "To mám kliku." Zarecitoval okřídlenou větu každé posádky, která kdy čelila boční salvě. "Za to, čeho se nám dostane, budeme skutečně vděční. Eisen, konec."
Jeho tvář zmizela ze spojového panelu v okamžiku, kdy hlavní děla Hory sv. Heleny zahájila palbu, o vteřinku později následována dély Vesuvu. Obě lodi se navzájem bičovaly a drásaly na stále menší vzdálenost. Eisen jako první stočil loď k "příčce na T" a zasypal Vesuv plnou boční salvou. Konfederační loď se stočila o chviličku později, ale zůstala na sbíhavém kursu a pomalu zkracovala odstup. Sekundární baterie Vesuvu sborem vystřelily a potom pokračovaly v zasypávání druhé lodě palbou. Fázové štíty obou letounových lodí sytě rudě žhnuly, jak se snažily odrážet energii, která na ně dopadala. Část energie hlavních děl jimi pronikala a zarývala se do měkkých částí lodí. Hora sv. Heleny zaznamenávala větší škody od výstřelů, které zasahovaly nedokončené úseky a pronikaly hluboko dovnitř. Blair

odhadoval, že Vesuv neměl čas na plné zotavení štítů po svém průletu polem asteroidů. Obě lodě se častovaly jedním přívalem energie za druhým.
Souboj titánů úplně zastínil souboje kosmoplánů před nimi. Malé stroje po sobě střílely a útočily na sebe jako zrcadlový obraz boje v pozadí. Torpédové bombardéry z Intrepidu zahájily zteče proti obří letounové lodi, čímž odlákaly obránce zpět k jejich lodi. Hellcaty Pohraničních světů je následovaly a činily se, seč mohly, aby odrazily konfederační orlíky.
Blair zůstával zamaskovaný a lovil konfederační Černé oštěpy, které se vrhaly na kosmoplány Pohraničních světů. Konfederační Oštěpy se chovaly stejně a využívaly taktiku "udeř a uteč", "ukaž se, vystřel a zmiz". Blairovi připadal boj v zamaskování bizarní i poté, co dostal druhý Oštěp.
Sklopil pohled, aby zkontroloval výzbroj, a zjistil, že ve střední zbraňové šachtě mu svítí zelené zapalovač a miny. Vzhlédl k Vesuvu, který si stále vyměňoval mohutné salvy s Horou sv. Heleny. Zazubil se, když uviděl poškozený povrch Vesuvu v místech, kde Hora sv. Heleny vyřídila menší střelecké veze. Odjistil zapalovač a obrátil stroj, aby zahájil zteč.
"Tygr volá Základnu," řekl. "Zkusím jim zazvonit umíráčkem jednou z jejich vlastních tajných zbraní." "Buďte opatrný," odpověděl Wilford. "Naše analýza nasvědčuje tomu, že nejspíš nedokážete proniknout trupem. Tyhle dvě lodě mají zdokonalené štíty, aby je ochránily před tím, co se pokoušíte udělat." Wilford se odmlčel. "Budete se muset dostat dovnitř, aby ta věc fungovala."
"Sakra," opáčil Blair. "Dobře, přerušuji útok."
Otočil letoun právě včas na to, aby zahlédl Černý oštěp, jak se odmaskoval, rozpáral Hellcat a obrátil se k odletu. Přiřítil se druhý Hellcat, vypálil a rozzářil štíty Oštěpu.
Na Blairově spojové obrazovce se objevila maniakova tvář. "Jupíí, tumáš, ty parchante!" vypálil znovu a zasáhl Oštěp v okamžiku, kdy se obracel, aby se dal do boje. Blair toho okamžiku využil, aby se odmaskoval a vystřelil z fúzních kanónů. Konfederační Oštěp, sevřený do kleští, se pokusil zamaskovat. Maniak se ho však držel a značkoval ho lasery, aby Blairovi poskytl viditelný cíl. Blair jej zasypával ranami z kanónů, dokud nezpomalil a neodmaskoval se. Maniak vypálil znovu a jeho zásahy proděravěly hřbet trupu. Stíhačka vybuchla okamžik poté, co Blair zahlédl katapultovaný záchranný modul.
Obraz na komunikátoru zapraskal a ustálil se. Blair pohlédl dolů v očekávání, že uvidí Maniaka. Srdce mu vyskočilo až do krku, když spatřil pod přilbou mrazivě chladné oči a bezvýraznou tvář. "Nazdárek, plukovníku," řekl Seether. "Vím, že tam jste. Vlastně docela blízko. Přišel jsem si pro vás, plukovníku. Pro vás osobně. Jste připravený zemřít?"
Blair cítil, jak mu srdce buší. Vzpomněl si na onu chvíli v baru, kdy ho Seether bezmocného držel a začal mu svírat hrdlo. Uvědomil si, že se černě oblečeného pilota bojí. Polkl. Toho strachu se nikdy nezbaví, dokud se mu nepostaví. V koutku duše toužil po střetnutí, po tom, aby se ta věc vyřešila... tak či onak. "Dobře," odsekl. "Kde jste?"
Seether se chladně usmál. "Přímo za zádí Vesuvu. Pojďte si pro mne."
Na obrazovce naskočil Maniak. "Kdo to byl?"
"Seether," odvětil Blair sevřeně. "Strčil jste mu přece na Nephele do ucha pistoli."
"Ten?!" vyhrkl Maniak. "To je Seether?"
"Jo," zavrčel Blair. Otočil Oštěp a vrhl se střemhlav na Seetherův letoun, vznášející se za zádí konfederační letounové lodě. Seether udělal kličku doprava, čímž nabídl Blairovi první ránu.
Blair byl více než ochoten mu vyhovět. Přidal plyn, strhl knipl doprava, postavil stíhačku na ocas, otočil ji a vypálil. Seether se stočil ostře doleva. Blairova první salva se odrazila od fázových štítů. Přitáhl řídicí páku k sobě, stočil se, vypálil znovu a znovu minul, když Seether kopaným výkrutem vyvedl svůj stroj z potíží.
"Není to špatné, plukovníku," ozval se Seether "ale ne dost dobré."
Blair zaskřípal zuby. Přitáhl řídicí páku a ostře strhl Oštěp do přemetu. Na vrcholu přemetu převedl kosmoplán do polovičního výkrutu, čímž provedl překrut, který ho přivedl do stejné úrovně se Seetherem. Ten se okamžitě odpoutal přechodem do střemhlavé vývrtky. Blair se vrhl za ním a snažil se přizpůsobit let tak, aby se dostal k odpálení řízené střely.
Seether ho snadno vymanévroval. Rozšířil svou šroubovici do obráceného přemetu, který přeťal Blairův kurs. Blair, překvapený tím náhlým obratem, strhl knipl doprava a hloupě vlétl Seetherovi do palby. Otřeseně sklonil stroj zpět doleva. Jeho fázové štíty znovu zaplály pod Seetherovými výstřely. Seether zůstával o krok před ním, opotřebovával jeho štíty a posmíval se mu. Blair opakovaně opětoval palbu, ale nezasáhl nic.
Seether se mrazivě smál. "Ale kdepak, plukovníku, takhle." Jeho Oštěp se mihl kolem a tachyonové svazky zasáhly Blairovy štíty. Ty pod tím náporem zazářily a zamihotaly se. Blair přešel do nepravidelné vlnovky, aby dotěrným svazkům unikl, opsal pravou zatáčku a přešel do strmé levé šroubovice. Seether mu zůstával sedět za ocasem a zasypával ho ranami. Blairovy zadní štíty pod tím krupobitím znovu a znovu zářily a slábly. Seether zesílil útok.
Blair postřehl šanci. Vybočil doleva, vypnul motory a prudce otočil Oštěp podél svislé osy do protisměru. Přepnul výzbroj na tachyonové a fúzní kanóny a zasáhl Seetherův Oštěp do spodku přídě, když se pilot točil za ním, aby Blaira osolil další dávkou do zranitelné zádě.
Velká stíhačka se vzepjala a prudce odbočila pryč.
"Už vám skoro vypršel čas, plukovníku," škádlil ho Seether. "Nějaké poslední myšlenky?"
Blair napravo zahlédl jasný záblesk. Zpod Seetherova Oštěpu se vynořil Maniak a vypálil ze svých iontových a částicových kanónů z klasické pozice ze zadní polosféry bez předsazení. Dávky se prodraly oslabenými Seetherovými štíty a zakously se do pancíře, ale podle všeho nezpůsobily žádné vnitřní poškození. Seether mu ostrou zatáčkou kombinovanou s vykrutem uhnul, a když prolétal kolem Blairovy poškozené stíhačky, zasáhl ji znovu do ocasu. Blair uslyšel výstražný signál, oznamující, že mu vysadil pravý motor. V podstatě byl ochromen.

Seether provedl obrat a vystřelil po Maniakovi s neskutečným předsazením. Zásahy zabubnovaly Maniakovi do předních štítů. Maniak strhl stroj a prchal do úkrytu blízké masy Vesuvu. Seether se za ním vrhl, aby ho urputně pronásledoval. Blair zapnul přídavní spalování a doufal, že ze zbylého motoru vymámí dostatečně velkou rychlost na to, aby z boje nevypadl.
Maniak Seethera zaměstnával a využíval přitom vrak konfederační stíhačky jako překážku. Potom se Maniak vrhl dolů podél trupu Vesuvu v oblasti, kde Eisenova loď oholila obranné střelecké věže. Seether se zavěsil těsně za něj a vychrlil do Maniakovy zádě dlouhou dávku. Blair přepnul na tachyonový kanón a vystřelil z dálky, aby Seethera od Maniaka odlákal. Seether si ho nevšímal, pokračoval v palbě na Hellcat, probil zadní štíty letounu a způsobil malý výbuch.
Maniak zpomalil a otočil se. Blair pokračoval v palbě jednotlivými ranami a krátkými dávkami, aby šetřil rychle se vybíjející kondenzátor. Seether vystřelil na Maniaka tentokrát z fúzních kanónů. Maniakova ochromená stíhačka už o mnoho víc snést nedokáže.
"A tady je ten druhý," prohlásil Seether ledabyle. "Jdete se podívat na smrt svého přítele?"
Blair vystřelil. Seether přešel do přemetu a využil své vyšší rychlosti k tomu, aby uhnul z Blairovy přední polosféry. Blair šťavnatě zaklel a odpálil střelu, která bezmocně zamířila do hlubin vesmíru. Než se mohl obrátit a uhnout, Seether mu probil zadní štíty. Zbývající přídavné spalování vysadilo, stejně jako kondenzátor a tlumiče setrvačnosti. Setrvačnost ho donesla blízko k Vesuvu. Znovu pocítil vděčnost za to, že Eisen vyhladil boční střelecké věže letounové lodě. Zažehl krátce řídicí motory, aby nenarazil do boku lodě. Seether podnikl jeden hravý nálet a potom druhý. Blair věděl, že s poškozeným kondenzátorem mu zbývá pro zbraně jen tolik energie, kolik jí zůstalo v lafetách.
"Plukovníku, podíváte se, jak zabiji vašeho přítele, a potom zabiju vás." Seetherův hlas ještě víc zledověl. "A vy, majore, chcete ještě něco říci, než zemřete?"
"Jo,u odsekl Maniak. "Polib mi..." Zbytek výroku pohltil statický šum poruch ve spojové soustavě. Blair sledoval, jak se Seether rovná k útoku na Maniakův kosmoplán. Podíval se na schéma výzbroje a zjistil, že má ještě čtyři střely, zapalovač a dvanáct min. Miny. Zadíval se na ně a potom zpátky na Seethera. Mohlo by to o chlup vyjít.
Přepnul výzbroj na miny a pomocí řídicích motorů se otočil zádí k mohutnému trupu letounové lodi. Seether zvolna prolétl kolem Maniakovy stíhačky, která se teď mrtvě a bezmocně převalovala v prostoru. Nabral rychlost směrem k Blairovi a otočil se, aby zahájil zteč na Maniaka. "Vy jste další na řadě, plukovníku." Blair spatřil, jak mu zazářily trysky motorů.
Blair srovnal stíhačku tak, že záď mířila přímo na blízký Vesuv a vypustil k letounovce minu. Ve spodním rohu jeho průhledového displeje se objevil červený číselník, který odpočítával od pěti. Blair spěšně nastavil střely na odpal dávkou. Mina dopočítala k nule a vybuchla. Blair sám sebe uslyšel výskat, když výbuch strhl jeho kosmoplán a vrhl jej kupředu, k Seetherovu Černému oštěpu. Jak se k němu blížil, vystřelil ze všech hlavňových zbraní, které mu zbývaly, a potom odpálil všechny střely najednou. Seetherův Černý oštěp vůbec nezměnil kurs. Letěl přímo k Maniakovi, až byl zasažen poprvé, podruhé, potřetí. Poslední řízená střela zlikvidovala záďové štíty a uvolnila tak cestu poslední Blairově ráně, neřízené střele. Těžká raketa prorazila trup, vybuchla a roztrhala záď na cáry. Rozpínající se koule paliva vybuchla a sežehla přední polovinu. Blair vystřihl vítězný výkrut, zatímco rozbitá stíhačka dopadla na bok Ve sůvu, převalovala se po něm a rozpadala se. "Dostal jste ho!" zařval Maniak.
Blair vzhlédl, když se mu do zorného pole nasunula záď Vesuvu. Hora sv. Heleny se odpoutávala, ošklivě zřízená přestřelkou s Vesuvem. Po celé délce povstalecké lodě zuřily požáry. Vesuv byl také poškozen, ale ne tak zle. Eisenova loď byla očividně vyřazená z akce, zatímco konfederační byla dosud bojeschopná. Blair obrátil pochroumanou stíhačku zpátky k Intrepidu, aby si doletěl pro jiný letoun. Tu ho zarazila vtíravá vzpomínka. Podíval se na panel výzbroje a spatřil, že kontrolka zapalovače stále svítí zelené. Vzhlédl, spatřil před sebou vletový otvor Vesuvu a usmál se.
Odjistil zbraň a poskytl automatice dost času na to, aby zašroubovala roznětku a zbraň odjistila. Potom se rozlétl k Vesuvu a prostřednictvím identifikačního vysílače signalizoval, že je v tísni s rozbitou vysílačkou. Světla přistávací paluby dvakrát blikla na znamení, že obsluha rozuměla. Nechal je, aby ho navedli a pomocí tažných paprsků vtáhli dovnitř. Než elektromagnety mohly zachytit jeho podvozek, vypustil zapalovač a nasadil plný zpětný tah. Z poškozeného motoru vyšlehly plameny, jak se přehřáté palivo smísilo se vzduchem a setkalo se zkraty. Stěží dostal poškozený stroj zpátky do vesmírného prostoru, přičemž se zadní silovou bariérou vypotácel téměř bokem. Tažné paprsky Vesuvu se ho pokusily znovu zachytit, ale minuly ho.
Díval se, jak se letounová loď zvolna šine od něho, a potom spatřil, jak se na letové palubě rozsvěcuje gigantická modrobílá ohnivá koule.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Eisen pohlédl na Blaira. "Jsi připravený?" Blair si upravil límec slavnostní uniformy. "Nevím." Taggart, velkolepý ve svém senátorském rouchu, mu položil ruku na rameno. "To bude dobré, synu. To nejhorší máme za sebou."
"Opravdu?" otázal se Blair. "Můžeme to opravdu zastavit?"
"No," odpověděl Taggart, "to nemůžeme vědět, dokavaď to nezkusíme, ne?" Vykročil a hranou jedné ruky uhodil do dveří zasedací síně Shromáždění. Ty se tiše otevřely a odhalily admirála Tolwyna stojícího za řečnickým pultíkem.
"...a jak ukázalo moje vyšetřování," uzavíral svůj projev, ‚jsou na vině Pohraniční světy. Moje síly odhalily důkazy o koordinovaných plánech útoků na konfederační lodní dopravu. Je veřejně známo, že napadly a zničily konfederační bojové kosmoplány, křižník Loďstva a dokonce orbitální továrnu. Zabili stovky vojenských osob Konfederace a tisíce civilistů. Je to doloženo..." udělal dramatickou pomlku, "...a je to více než dostatečná válečná provokace." Zesílil hlas. "Získal jsem smutné důkazy o tom, že se snaží posílit své slabé vojenské síly zaváděním biologických zbraní, které mají

oslabit naši populaci. Máme důkazy o tom, že na jedné z jejich planet jedno z takových biologických agens uniklo a zabilo devadesát procent populace." Pokorně sklonil hlavu. "Prosím vás, dámy a pánové tohoto ctihodného Shromáždění, dejte mi k dispozici nástroje, které potřebuji, abych tuto zvrácenost zastavil. Poskytněte mi vyhlášení války."
Vzhlédl, když zaplněným sálem proběhla vlna rozruchu. Paladin, Blair a Eisen vykročili kupředu a prošli galerií. Šum se šířil sálem, jak je senátoři poznávali.
"Jsem předseda Shromáždění," oznámil Taggart prostřednictvím elektronických zesilovačů, "a tudíž jsem tímto orgánem zmocněn provádět vlastní vyšetřování. Skutečnosti, které jsem zjistil, jsou v rozporu s admirálovými slovy."
"Jsou to zrádci!" vykřikl jeden senátor. Další se toho hned chytili a ustali, až když je k tichu vyzvala zvednutá Taggartova pěst. "Ano, jsou," vyštěkl Paladin, "a proto je jejich příběh dvojnásob zajímavý." Pobídl Blaira a Eisena aby vystoupili na pódium. Hluk v místnosti opět vzrostl a nabyl chaotických rozměrů, jak senátoři vstávali a křikem vyjadřovali Taggartovi nesouhlas nebo naopak podporu. Taggart uprostřed všeho toho syčení a pískání dával najevo zhruba stejnou reakci, jako by se nacházel na procházce v parku. Tolwyn stál za pultíkem a rukama jej majetnicky svíral.
"Dovolíte, admirále?"
Tolwyn se na okamžik zatvářil vzdorně, ale ustoupil. Taggart se posadil na své úřední místo a přivolal Blaira na stupínek.
Blair se rozhlédl po galeriích, které se v očekávání divadla utišily. Napadlo ho, jestli se takhle nějak necítili gladiátoři, když šli na smrt. Nejistě promluvil a proklínal přitom svůj nervózní a zadrhávající hlas.
"Je pravda," řekl, "že jsem bojoval na straně Pohraničních světů proti svým bývalým druhům. Učinil jsem tak v důsledku provokací a nezákonné činnosti, kterých jsem byl svědkem a jichž se dopouštěl někdejší kapitán Loďstva Paulson, velitel TCS Lexington, a jeho pravá ruka, pilot jménem Seether.
Kapitán William Eisen a major Todd Marshall také z různých důvodů uznali za nutné vydat se stejnou cestou jako já. Všichni tři jsme byli považováni za lidi vysoce loajální ke Konfederaci. Nevyplývá z toho snad, že když jsme převlékli kabáty, museli jsme k tomu mít dobrý důvod?"
Několik senátorů začalo syčet a pískat. Jeden vstal a zahulákal: "To zvládnou peníze!" Ale většina na galeriích, soudě podle zaujatých výrazů, byla ochotná poslouchat dál.
Tolwyn se rozhlédl po Shromáždění. "Kdo může říci, co je zkorumpovalo?" využil akustiky sálu, aby nechal svůj hlas zaznít bez zesilovačů. "Pokusili se snad využít zákonných prostředků? Přednesli své pochybnosti oprávněným úřadům? Ne, prostě bez mrknutí oka zradili. A teď, když už zrada a vražda byly spáchány, jim chcete popřát sluchu, když se vymlouvají, že sloužili vyššímu účelu?"
Blair si nevšímal popichování a snažil se získat zpět pozornost senátu. "Pohraniční světy se staly obětí spiknutí, které - kdyby mělo pokračovat - by postihlo celé lidstvo. Kapitán Eisen získal záznamy, které dokazují, že konfederační síly, operující z Lexingtonu a ze základny v Axiu, se dopustily teroristických činů proti Konfederaci i proti Pohraničním světům. Sám jsem pronikl na tajnou základnu v Axiu. Tam jsem viděl kanystry s biologickými zbraněmi a vyslechl jsem proslov admirála Tolwyna k útočníkům." odmlčel se, aby vylovil z kapsy paměťovou kartu. "Údaje kapitána Eisena jsou vám k dispozici, abyste je mohli prozkoumat. Já se podrobím psychoskenu, který dokáže, že mluvím pravdu a že jsem nebyl podroben překryvu osobnosti."
"To je urážka!" vyštěkl Tolwyn. "Tihle... zrádci si sem jen tak přijdou v konfederačních uniformách a smějí tady kydat špínu!"
"Naším prvním úmyslem," pokoušel se Blair apelovat na rozum a logiku, "bylo přednést případ oprávněným úřadům Konfederace. Dokonce jsem na toto téma mluvil s admirálem Tolwynem." Vzdychl. "Potíž je v tom, že dokud je v platnosti stanné právo a dokud má admiralitní soud neomezené pravomoci, jediné úřady, kterým jsme se mohli svěřit, byly vojenské. A pokud se nemýlíme, ty by nikdy nedovolily, aby tyto informace pronikly k vám."
"To je absurdní," vyhrkl Tolwyn. "Tyto mechanismy udržují pořádek v lidmi osídlených sektorech. Bez stanného práva a soudu by se centrální autorita rozpadla."
Blair se na něho zadíval. "A co pojmy práva a spravedlnosti? Ty snad nejsou důležité?"
"Co s nimi má být?" odsekl Tolwyn. "Co má svémocná povaha spravedlnosti společného se spořádanou společností? Když lidé dostanou na výběr mezi jídlem a spravedlností, plukovníku, co si většina vybere? Stanné právo zajistilo přežití populace."
"Celé populace, admirále, nebo jenom hrstky uznané za hodnotnou?"
"Nevím, o čem to mluvíte," prohlásil úsečně Tolwyn.
"Nevíte, admirále?" dotíral Blair, který se cítil víc unaveně než zlostně. Vzpomínal na to, jaký Tolwyn býval. Muž, který truchlil pro ztráty, jež utrpěli v bitvě o Zemi, ale přesto obětoval posádky jako na běžícím pásu, aby zachránil mateřskou planetu, a který plakal pro tisíce křehkých civilních plavidel, jež se obětovala, aby Dukovým námořním pěšákům poskytla při útoku alespoň nějaké krytí. Podíval se na Tolwyna důkladně a viděl jen zápal povinnosti a motivace. Neviděl nic z oné lidskosti, která v něm kdysi bývala, často skrytá, ale obvykle přítomná. Ta změna mohla Blairovi utrhnout srdce. "Co se s vámi stalo, admirále?" zeptal se. "Proč jste to udělal?"
"Nevím, o čem mluvíte," odvětil Tolwyn.
Taggart shlédl na Blaira. "Raději bys měl pokračovat, Tygře, ztrácíš je."
"Co víte o Černých oštěpech, admirále?"
Tolwyn se usmál. "Pokud mohu tomuto shromáždění připomenout, jako vrchní velitel branných sil jsem zmocněn organizovat jakékoliv síly nezbytné k ochraně našich galaktických zájmů. Oštěpy jsou nový typ bojových kosmoplánů. Bohužel plukovník Blair a jeho bandy napadli jejich základnu a několik prototypů ukradli."
Blair přikývl. "Mám jedenatřicet svědectví od lidí, kteří na Telamonu přežili, že nákazu rozšířily vaše Černé oštěpy."

"Mohly ji rozšiřovat Černé oštěpy," pravil Tolwyn chladně. "Právě jsem přece připustil, že jich několik bylo ukradeno. Ten virus, o kterém se zmiňujete, mohl být dokonce vyráběn přímo na planete, než unikl. Existuje tucet možností, z nichž ani jedna nevyžaduje účast Konfederace."
Blair zavrtěl hlavou. "Co by Pohraniční světy mohly získat útokem na Konfederaci, admirále?"
"Jak mám vědět, co se honí hlavou zločincům?" odsekl Tolwyn. "Nejspíš měly za to, že by mohly odtrhnout několik našich soustav, zatímco bychom byli slabí. Možná si myslely, že by jejich biokonvergenční zbraň mohla změnit poměr sil."
Blair udeřil. "Biokonvergenční, admirále? Odkud víte, že nákaza, kterou obsahovaly bomby svržené na Telamon, je biokonvergenční zbraň?" Tolwyn přimhouřil oči. "Přestaňte mě obtěžovat, plukovníku. Nejsem tady před soudem. Samozřejmě jsem četl zprávy."
"Jaké zprávy, admirále?" vmísil se do rozpravy Taggart. "Pokud máte údaje, které se vztahují k tomuto útoku, je vaší povinností je předložit kontrolnímu výboru. Tohle je záležitost, která se týká celé Konfederace."
"Je tu, Paladin?" zašeptal Tolwyn. Srovnal si límec a zaujal vzdorný postoj. "Veškeré údaje, které jsem předal jemu."
"Biokonvergenční virus zahájil ten proces odstraňováním přítěžové DNA, přičemž nechává naživu jenom vhodné vzorky. Tolwynovi nezáleží na tom, kolik miliard lidí během přerodu zemře - beztak jsou bezcenní. Chce, abychom byli podobnější Kilrathům, vypěstovaní ke konfliktům a válkám."
"A proč ne?" vyštěkl Tolwyn. "V boji jeden na jednoho Kilrath člověka zlomí jako zápalku. Jsme ubozí a slabí a sotva dokážeme vládnout svému mizernému koutku Galaxie. Za Kilrathy žijí tvorové, vedle kterých Kilrathové vypadají jako školní výtržníci!" Obličej mu vztekem zrudl a admirál uhodil pěstí do předsednického stolu. "A po svém nezaslouženě šťastném vítězství sedíme na zadku, tloustneme a lenivíme, zatímco na nás pochoduje další nepřítel!"
Ušklíbl se na galerie. "Podívejte se na nás. Rozpadáme se a drolíme se, když nemáme nic, s čím bychom se měřili. Když jsme bojovali s Kilrathy, byli jsme na vrcholu. Měli jsme cíle, měli jsme se na co soustředit. Teď jsme ufňukaní, samolibí a plní zmatku."
Rozhlédl se po řadách sedadel a píchal prstem do vzduchu směrem k jednotlivým senátorům, jak sklouzl do navyklých manýru svých proslovů k vojákům. "Kdo ochrání naši planetu před další rasou, které se uráčí nás ovládnout? Kdo dokáže určit, odkud ta hrozba přijde? Nebo kdy? Musíme být připravení. Musíme pokračovat ve zdokonalování svých schopností, svých zbraní, dokonce sebe samých."
Blair se zamračil, a když otevřel ústa, doslova se nenáviděl. "Patří k tomu i předělání naší DNA?"
"Ano! Vždycky je třeba obětovat nějakou hrstku lidí, abychom vydláždili cestu k budoucnosti..." Zarazil se, zůstal hledět na Blaira a jeho zuřivý výraz přešel ve zděšený, když si uvědomil, že ho Blair nalákal k prořeknutí.
Pak se rozhlédl po tichých, ohromených galeriích. "Pochopte," řekl, "bylo to nutné. Je třeba přinášet určité oběti. Musíme být připravení..."
Blair s těžkým srdcem sklopil oči ke svým botám. "Myslím, že už jsme slyšeli dost."
Taggart pokynul dvojici strážných, kteří se postavili za Tolwyna. Admirál se vztyčenou hlavou pohlédl nejprve na Taggarta a potom na Blaira. Blair se mu podíval do očí a viděl pouze žal. "Musel jsem to udělat," řekl Tolwyn tiše. "Byli jsme tak blízko tomu, ztratit je do posledního. A příště bude ještě hůř. Truchlil jsem pro každého z nich, ale muselo se to udělat."
Když přejížděl pohledem posluchače, kteří seděli mlčky, zaujatí celým případem, zdálo se, že mu rysy každou chvíli povolí.
"Vy nevíte, co jsem musel dělat," vzdychl. "Kolik z vás se dívalo do očí dvacetiletým zelenáčům rovnou z pilotní školy a posílalo je na smrt s vědomím, že zítra, pozítří, popozítří budete posílat na smrt další, zatímco parchanti jako vy," ukázal na galerii, "z těch mrtvých tloustli a bohatli? Díval jsem se, jak umírají, abyste vy mohli žít. Byl jsem tady na začátku války a připomínal jsem vám výstrahy, ale vy jste neposlouchali a zahynuly miliardy. Prosil jsem vás, abyste nepodepisovali první dohodu o příměří, a zahynuly miliardy."
Sklonil hlavu "A zahynuly miliardy," zašeptal.
S planoucíma očima zase vzhlédl.
"Příště budeme mrtví všichni." Ohlédl se po strážných, kteří stáli v pohotovosti s rukama na pobočních zbraních. Nepatrně se uklonil a s hlavou vysoko vztyčenou prošel mezi nimi.
Taggart hleděl do tichých zaplněných řad galerie. "Nyní," řekl a odkašlal si, "přistoupíme k závaznému hlasování. Předseda shromáždění navrhuje, abychom ukončili nevyhlášenou válku proti Pohraničním světům, abychom stáhli konfederační síly z prostoru Pohraničních světů na základny konfederace a abychom ustavili společnou komisi s Pohraničními světy, která bude řešit vzájemné rozepře. Navrhuji také, abychom ukončili veškeré zbývající Černé projekty a zahájili vyšetřování.." Poklepal kladívkem na předsednický stůl.
"Senátoři, máte deset minut na to, abyste dospěli k rozhodnutí. Hlasovací zařízení zaznamená vaše hlasy na výsledkovou tabuli. Při rovnosti hlasů rozhoduje můj hlas."
Blair odvrátil pohled stranou. Cítil jenom smutek.
Vzhlédl, když si uvědomil, že Paladin mluví k němu. "Plukovníku Blaire," řekl tiše, "při hlasování musíte opustit řečniště."
Blair přikvl a odkráčel ke dveřím předpokoje, kam stráže odvedly Tolwyna.
Stál v pozadí místnosti a čekal na rozhodnutí. Když konečně oznámili výsledek, činil poměr sto třicet hlasů pro a dvaadvacet proti.
Podíval se na Eisena. Kapitán mu stiskl ruku. "Dokázali jsme to, plukovníku." Úsměv se mu z tváře vytratil, když se oba ohlédli směrem, kterým byl odveden Tolwyn.
"Ale za jakou cenu?" otázal se Blair. "Za jakou cenu?"

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Když Tolwyn vešel do soudní síně dveřmi pro obžalované, Blair ignoroval bzučák a zůstal sedět. Admirál v plném lesku slavnostní uniformy mezi dvěma námořními pěšáky dopochodoval k ohrádce, aby vyslechl rozsudek. Z vyvýšených sedadel na něho s přísným výrazem shlíželo pět soudců. Místo admirála Harnettové zaujímal nově jmenovaný soudce. Harnettová zvolila raději sebevraždu, než by čelila zatčení.
Předseda senátu si odkašlal. Blair cítil, jak místnost naplnil silný pocit očekávání. Proces byl dlouhý a senzační a vynesl Loďstvu značnou ostudu. Taggart trval na tom, aby vojsko vypralo své špinavé prádlo veřejně, a vydláždil cestu plné svobodě tisku. Když předseda senátu rozložil listinu, soudní síň ztichla.
"Velkoadmirále Geoffreyi Tolwyne, tento tribunál vás s politováním informuje, že vás shledal vinným ze zločinného spiknutí za účelem spáchat genocidu na Telamonu, z vydání rozkazu k této genocidě a z patnácti dalších závažných trestných činů.
Za trest za tyto vaše ohavné činy budete odveden z tohoto místa, zbaven hodnosti a zavřen do cely, ve které strávíte zbytek přirozeného života bez možnosti udělení milosti. Chcete ještě něco dodat?"
Tolwyn krátce zavrtěl hlavou a jeho pevné "ne" se shodovalo s jeho chmurným výrazem. Strážný ho chytil za loket a odváděl ho k malým dveřím.
Když procházel kolem, Blair vzhlédl. Tolwyn se zastavil a obrátil se proti němu. Blair vstal. Jejich pohledy se střetly. Blair pátral v Tolwynových očích.
"Účel musí světit prostředky," prohlásil Tolwyn. "Nabídl jsem vám prostředky k účelu přežití a vy jste je zahodil. Odsoudil jste celé lidstvo."
Blair se pokusil promluvit, ale hrdlo se mu sevřelo. Tolwyn kývl na stráže a vykročil před nimi, hrdý a nepokořený.
Marshall položil Blairovi ruku na rameno. "Můžeme jít, plukovníku? Admirál Eisen a Paladin nás chtějí vidět."
Blair, dosud zasažený Tolwynovým pádem, jednou přikývl. Otočili se a odešli ze soudní síně.
U admirála na ně čekaly na konferenčním stolku nalité sklenky. "Myslel jsem, že by vám mohly přijít vhod," poznamenal Eisen, když Blair a Maniak vešli. Maniak vděčně přijal, Blair odmítl, postavil se k oknu a zadíval se ven. Terraformace Titanu zdárně pokračovala. Nyní už zde měli skutečnou atmosféru a skutečné kvetoucí rostliny. Blair jeden z květů utrhl a vdechl jeho sytou, výraznou vůni.
"Jak se cítíš?" zeptal se ho Eisen.
"Ať už udělal cokoliv," řekl Blair, "byl to velký člověk. Viděl toho tolik a rozuměl tolika věcem, že nechápu, jak se mohl nechat svést na scestí."
"Myslím, že to bylo jinak, Chrisi," odpověděl Eisen. "Svým způsobem to byl pořád Tolwyn ve starém vydání - vidět daleko za přítomnost a chopit se nejslibnější šance. Jenom zapomněl, že se jedná o lidi."
Obrátili se zpátky k ostatním.
Eisen si odkašlal, aby si vynutil pozornost důstojníků. Vytáhl z blůzy obálku. "Plukovníku, to je pro vás." Blair uchopil obálku a otevřel ji. "Na vědomí se dává..." S pozdviženým obočím vzhlédl k Taggartovi a pokračoval ve čtení: "...protože vkládáme v Christophera Blaira zvláštní důvěru, udělujeme mu hodnost brigádního generála..." Zavrtěl hlavou. "Ty si snad děláš legraci."
"Ani trošičku, synu," odvětil Paladin, "už jsme ti dali všechny metály, které jsme měli. Už pro tebe nemůžeme udělat nic jinačího, než tě povýšit."
"No to je skvělé!" rozčílil se Maniak.
"Majore," ozval se Taggart, "pro tebe tu taky máme obálčičku." Podal ji Marshallovi, který ji roztrhl a přelétl pohledem řádky. "Plukovník?" vyhrkl udiveně. "Rovnou plukovník?"
"Potvrdili ti tvoji zrádcovskou hodnost, ty starej parchante," řekl Taggart se širokým úsměvem, "i když nebesa vědí, že si ji nezasloužíš. Čti dál, je toho tam víc."
Maniak prolétl ostatní listy. "Velitelský kurs... Kyjev..." Vzhlédl. "Já dostanu letounovku?"
"Vlastně jenom lehkou letounovku," odpověděl Taggart. "Budeš dělat pohraniční stráž."
Blair se při pohledu na Maniakův blažený úsměv vědoucně zazubil. Marshall se konečně dočkal vytouženého samostatného velení.
"Vy byste si to měl také dočíst do konce, generále Blaire," vybídl ho Taggart.
Blair otočil na další stránku a začetl se do ní. "Mám převzít velení konfederační flotily v prostoru Pohraničních světů?"
"Ano," potvrdil Paladin. "Budeš mít za úkol ve spolupráci s místními úřady honit opravdové piráty v té oblasti, stejně jako zbytky Tolwynových černých gard, které nám snad uklouzly. Je to způsob, jak opravit nějaké ty ploty mezi sousedy." Blair cítil, jak mu při zmínce o Tolwynovi klesá nálada. Paladin si změny jeho výrazu všiml. "Jo, je to hanba, k čemu se Geoff snížil. Bez ohledu na příčinu nic neospravedlňuje to, k čemu se chystal."
Blair zavrtěl hlavou. "Genetické inženýrství, které má zplodit supervojáky. Vyhubení populace celého světa. Pořád nemohu uvěřit, že se to stalo a že v tom měl Tolwyn prsty."
"Ano," souhlasil Paladin, "a nejhorší je, že se po téhle cestě už jednou šlo. Nucený genetický výběr, tábory smrti, s tím vším se byl Geoff ochoten smířit. A kvůli čemu? To, co z nás dělá lidi, by obětoval jako první."
Blair zavřel oči. Do hovoru se vložil Marshall. Novopečený plukovník promluvil takřka ostýchavě: "Tam venku existují i horší věci, než jsou Kilrathové. Adm... Tolwyn nám to přece jen ukázal. Přijde další válka a tu možná nevyhrajeme. Znamená to snad, že skončíme jako tolik jiných ras? Že nás po prvních krocích do vesmíru někdo převálcuje?"
Pohlédl na Blaira a Eisena. "Co když měl šílený Geoff pravdu? Co když budeme k přežití potřebovat něco takového,

jako chtěl udělat on? Můžeme jako lidstvo přežít a zůstat přitom lidmi?"
Blair se dlouze zamyslel. "Ano," řekl a odmlčel se, aby pečlivě rozvážil další slova. "Naše skutečná síla spočívá právě v naší lidské podstatě, v naší schopnosti přizpůsobit se a překonávat sami sebe... stejně jako v zabijáckých instinktech. V tom, že dokážeme jednou rukou držet meč a druhou podávat ke smíru. Tolwyn by z nás udělal silnější jednotlivce, ale oslabil by náš soucit. Myslím, že tahle cesta by přinesla víc škody než užitku."
Eisen se podíval na hodinky. "Generále Blaire, myslím, že byste měl raději jít. Díky laskavosti kapitána Garibaldiho odcestujete do pohraniční oblasti na palubě Intrepidu." Zasmál se. "Dohodli jsme se že mu opravíme instalace a dostatečně velký kus ubikací na to, abys měl jako významná osobnost k dispozici vlastní pelech. Měl bys už jít, času není nazbyt." Blair odložil sklenku a potřásl všem rukou. "Zase někdy," řekl a odešel.
* * *
Geoffrey Tolwyn stál na židli ve své cele a uvažoval o svém selhání. Nyní viděl, že na Plán tlačil příliš rychle. Měl postupovat pomalu a počkat na vhodný čas. Až příliš pozdě si uvědomil, že není třeba zdokonalovat na nový genetický standard celou rasu. Ocelová kopí měla dřevěná ratiště a byla snad proto méně smrtonosná? Populace jako celek mohla zůstat složená z póvlu, pokud by bojující elitu tvořilo plemeno GE. Nebylo to pochopitelně ideální řešení, ale mohlo fungovat.
Nepatrné zavrtěl hlavou. Některé prvky projektu GE zůstaly netknuté, ukryté tam, kde do nich nikdo nemohl zasahovat. Nicméně on svým spěchem celý projekt pohřbil. Dokázal snést porážku, dokázal dokonce snést neúspěch v případě, že ze sebe vydal to nejlepší, ale nedokázal snést pomyšlení, že ho vlastní chyby vedly k pádu dřív, než mohl Plán začít žít vlastním životem.
Dokázal snést všechno kromě pomyšlení, že zahubil vlastní rasu. Zaslouží si stejný trest, jaký vinou toho, že se přepočítal, dopadne na ně. Vykročil přes okraj židle. Svázané a spletené pruhy prostěradla se mu sevřely kolem krku a zlomily mu vaz. Když mu smrt uvolnila sevřené ruce, vypadla mu z nich Čestná medaile senátu, kterou si vysloužil svou obranou Země, a knoflíky z výložek, které nosíval jako čerstvý podporučík.
* * *
Blair vstoupil do své nově zařízené kabiny. Místnost prostupovaly pachy čerstvého tmelu a nátěru. Rozsvítil světlo a spatřil úhlednou palandu, stůl s terminálem počítače, pohovku a skupinu židlí.
Otočil se, když se otevřely vnitřní dveře. Do hlavní kabiny vešla Velina Sosová s rozpuštěnými vlasy a rozepnutým límcem uniformy. Nesla láhev a dvě skleničky. Roztržitě si všiml, že má na ramenou kapitánské pruhy.
"Admirál Richards říká, že budete potřebovat spojovacího důstojníka z Pohraničních světů," řekla, zatímco stavěla skleničky na stůl. "Napadlo mě, že bych to vzala."
Blair se na ni dlouze zadíval a spatřil, že se usmívá. Cítil, že se usmívá také. "To bych byl rád," odpověděl. "To bych byl moc rád." Usmívala se a ve tváři měla dolíčky.
Měl pocit, že tenhle turnus začíná dobře, opravdu velmi dobře.